O iarnă la New York

NEMIRA FICTION

ai fi gata să-ți acorzi o a doua șansă

dacă ai întâlni persoana potrivită într-un moment nepotrivit?

DE LA AUTOAREA DE BESTSELLERE *THE SUNDAY TIMES*

JOSIE SILVER

virtual-project.eu

JOSIE SILVER e o romantică neruşinată, care l-a cunoscut pe cel ce avea să îi devină soţ în clipa în care l-a călcat pe picior din greşeală, chiar când el împlinea 21 de ani. Locuiesc împreună cu cei doi fii şi cu pisicile familiei într-un orăşel din Anglia.

JOSIE SILVER

O IARNĂ LA NEW YORK

Original: *A Winter in New York* (2023)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA IANCU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2024 —

VALENTINE’S DAY

Librăria Logan, Lower East Side, New York

Ştii când într-un film urmează o scenă importantă, pentru că imaginile se derulează cu încetinitorul, pentru a creşte efectul dramatic, iar tu îţi ţii respiraţia, întrebându-te dacă personajul de pe ecran va reuşi să sară peste prăpastia în flăcări ce s-a căscat între zgârie-nori sau dacă va reuşi să prindă vaza nepreţuită înainte de a se face ţăndări. Simt că cineva a apăsat butonul de derulare cu încetinitorul în viaţa mea în momentul în care întind mâna să apuc ultimul exemplar din cartea pe care o aşteptam de un an, şi altcineva, de alături, face exact aceeaşi mişcare, exact în aceeaşi clipă. Îi văd mâneca hainei şi mă arunc, fără pic de eleganţă, ca un alergător în cursa de ştafetă, care îşi întinde braţul să apuce băţul, pentru că victoria e singura opţiune posibilă. Ating cu vârfurile degetelor coperta, un *contact* în toată regula, dar *nu, nu, nu,* braţul persoanei, braţul *lui* este mai lung, fir-ar să fie, şi simt cum, în ultimul moment, cartea alunecă dintre degetele mele într-ale lui.

— Dar am atins-o!

Nu pot împiedica cuvintele să iasă, în timp ce, din cauza panicii, trag de un şirag imaginar de perle de la gât. Cartea aia era cadoul de Valentine’s Day pe care intenţionam să mi-l fac şi, ţinând cont prin câte-am trecut, îl meritam din plin.

Când s-a întors spre mine, faţa lui afişa o falsă inocenţă.

— Am ajuns aici prima, am bombănit ca un copil dezamăgit că a fost eliminat la Scaunele muzicale[1].

Tipul a întors cartea şi a început să citească textul de pe coperta patru.

— Îmi pare rău. Nu te-am văzut.

S-a concentrat din nou asupra cărţii, semn clar că interacţiunea noastră luase sfârşit, şi am privit în jur

căutând ajutor, convinsă că cel puţin o persoană fusese martoră la *crima din librărie* care tocmai se petrecuse. Te aştepţi la genul acesta de confruntare pentru ultimul pahar de şampanie la o nuntă sau pentru singurul biscuit rămas la şedinţele de luni dimineaţă, dar suntem *iubitori de carte,* pentru numele lui Dumnezeu. Noi nu ne comportăm aşa. Ceea ce însemna probabil că tipul ăsta nu era un iubitor de carte, aşa că poate mai exista o şansă să câştig lupta.

— Scuză-mă.

Îmi dreg vocea de parcă urmează să fac un anunţ important.

Se uită din nou la mine, cu ochi negri şi întrebători. Nu-i pot descifra expresia, dar mi se pare că încearcă să mascheze un zâmbet victorios şi îmi displace tipul şi mai tare. Categoric *nu* e un iubitor de carte.

— Probabil că n-o vrei.

Fac semn către carte.

— Cartea, adică. E ultima dintr-o trilogie şi nu are niciun sens s-o iei dacă nu le-ai citit pe celelalte două.

Privesc disperată spre raftul cu bestsellere şi pun mâna pe cea mai recentă carte a lui Lee Child.

— Încearc-o pe-asta. Toată lumea îl iubeşte pe Jack Reacher. E exact ca filmul, ştii, cel în care Tom Cruise reuşeşte cumva să fie Reacher, deşi e cu cel puţin treizeci de centimetri prea scund pentru rol. Cu excepţia faptului că e mai bună, evident, pentru că-i o carte.

Vorbesc de parcă aş fi complet idioată, iar el se uită de la cartea pe care o ţine în mână la cea din mâna mea.

— Totuşi nu e o regulă, nu? oftează el. Adică nu se întâmplă mereu ca o carte să fie mai bună decât filmul.

Îmi duc mâna la inimă, învinsă de adevărul de necontestat pe care tocmai l-a rostit.

— Aşa e, nu e.

Dau din cap cu putere.

— Refuz de fiecare dată să mă uit la *Soţia călătorului în timp,* ştii, pentru orice eventualitate…

Schiţează un zâmbet politicos, iar eu împing spre el cartea lui Lee Child, ca o încurajare tacită.

— Deci îmi recomanzi să iau ceva din seria Jack Reacher, din care fac parte deja peste douăzeci de cărţi, decât să citesc partea a treia dintr-o trilogie?

— Da, dar cărţile astea pot fi citite şi separat.

Bat darabana pe coperta lui Lee Child şi încerc să nu las să mi se simtă enervarea în voce.

— Nu trebuie să le fi citit şi pe celelalte ca să te poţi bucura de asta.

— Pe când în cazul ăsteia…

Întoarce cartea cu coperta în sus.

Simt cum mi se opreşte în gât un geamăt aproape dureros. Am studiat coperta online de nenumărate ori, căutând indicii despre cum se desfăşoară povestea finală. Designerii care fac copertele sunt diabolic de inteligenţi în a ascunde indicii în ilustraţii complicate. Totul face parte din atracţia cărţii.

— Lucrurile sunt extrem de complicate, spun eu. O poveste încâlcită, întinsă pe trei volume, nicio şansă să te prinzi pe parcurs. Practic, ar fi ca şi cum ai citi în franceză.

— Franceză zici?

Brusc, am o bănuială că va începe să vorbească fluent în franceză.

— Sau neerlandeză, sau chineză, sau swahili. Practic, ar fi imposibil.

— Totuşi, coperta e bună.

O priveşte mai atent.

— Ăsta e un iepure?

Nu mă pot abţine. Mă uit şi eu. Are dreptate, fir-ar să fie! Încerc să nu mă gândesc ce înseamnă asta în economia poveştii.

— Aici n-o să dai peste niciun iepure. Răsfoiesc paginile cărţii de Lee Child de parcă aş fi un magician care mânuieşte nişte cărţi de joc. E plină de curse de maşini, urmăriri şi replici scurte.

Încerc să fiu cât mai convingătoare, chiar dacă nu am citit nicio carte din seria Jack Reacher ca să ştiu despre ce e vorba.

— *Lapin,* spune.

Înclin capul nedumerită.

— Aşa se spune la iepure în franceză.

— Ştii cum se spune şi în swahili?

— Ar fi de-a dreptul amuzant să ştiu. Dar, din păcate, nu. Ce ştiu totuşi e faptul că iepurele ăsta e mai mult decât un iepure, spune el bătând cu degetul în copertă. Ar putea sugera faptul că Steph va descoperi o reţea de tuneluri sub castel sau poate ceva mai subtil, cum ar fi că va fi nevoită să se avânte în necunoscut pentru a o salva pe Estelina?

Umerii mi s-au lăsat sub haina groasă de iarnă, pe măsură ce înţelegeam mesajul lui. Nu avea de gând să renunţe la carte. Expresia victorioasă de pe faţa lui era desprinsă direct dintr-un scenariu scris de David Rose. Zâmbea dând din cap, scăldându-se în momentul lui de glorie. I-am cerut scuze în gând lui Lee Child în timp ce puneam cartea înapoi pe raft. Cred că putea suporta lovitura.

— Poţi încerca şi tu seria Jack Reacher oricând, a spus. Am auzit că e plină de replici scurte.

Îmi doream mai mult decât oricând să-mi vină în minte o replică scurtă şi la obiect, dar ceea ce mi-a ieşit pe gură a fost departe de aşa ceva.

— Ştii ce? Ia cartea. Ia. Naibii. Cartea. E OK. De fapt, fix asta-i povestea vieţii mele.

Simt cum face un pas în spate în timp ce îşi trece mâna peste bărbie, privindu-mă. Luminile din librărie scot în evidenţă strălucirea aurie a verighetei de pe degetul lui, înfuriindu-mă şi mai tare, din motive care nu au nimic de-a face cu străinul ăsta dintr-o librărie, pe care îmi vărs nervii.

— Ia cartea, pe care probabil nici n-o să ai timp s-o deschizi astăzi pentru că o să-ţi scoţi soţia la o cină *fancy* pe Empire State Building sau o să staţi pe o pătură în carouri într-o camionetă, uitându-vă la stele sau, nu ştiu, orice alt rahat la fel de banal care se face de Valentine’s Day.

Vocea mi-a devenit neplăcut de stridentă, iar expresia lui s-a crispat în timp ce privirea i s-a îndreptat spre inelul cu sigiliu în formă de inimă care fusese al mamei şi pe care-l purtam pe degetul inelar.

— Ei bine, sper că soţul tău are mai multă minte decât să se aştepte la vreun rahat banal de Valentine's Day din partea ta.

Expresiile mele englezeşti sună ridicol pronunţate cu accentul lui newyorkez şi îi simt judecata ca pe-o palmă usturătoare.

— E mort, dacă ţii musai să ştii, şi nu aveam decât un singur plan pentru seara asta. Să stau pe canapeaua mea de rahat din apartamentul închiriat şi să citesc cartea asta, iar acum, din cauza ta şi a braţelor tale lungi, nici asta nu mai e posibil.

Pare de-a dreptul îngrozit, lucru absolut de înţeles, şi-mi cere scuze în propoziţii scurte şi sacadate, împingând cartea în spaţiul dintre noi, dar m-am dus deja prea departe pe tărâmul standardelor morale înalte pentru a mai putea întinde mâna s-o iau. Aerul devine irespirabil, aşa că mai pufnesc o dată furioasă şi ies din librărie ca un nor de vijelie, răscolind şi dărâmând în drum teancuri de hârtie cu inimioare.

Rahat. Am făcut ditamai scena. De ce am spus toate astea?

Ruşinea care mă cuprinde mă înfurie şi mai tare. Una e să încerc să-mi conving creierul că Adam Bronson e mort, astfel încât să nu mă mai uit în permanenţă peste umăr, şi cu totul altceva e să-i spun asta cu voce tare unui străin într-o librărie. Mai ales când adevărul adevărat e că, deşi Adam e mort pentru mine, el e încă în viaţă, n-a fost niciodată soţul meu şi, chiar în acest moment, e cu siguranţă monstrul din viaţa altcuiva pe undeva, prin Londra. Îmi trag căciula cu dungi albastre şi albe peste urechi şi îmi îngrop faţa îmbujorată în fular, în timp ce alunec şi patinez către casă de-a lungul trotuarului. Ar fi trebuit să stau în casă astăzi. Mă doare inima prea tare ca să pot suporta vitrinele

pline cu trandafiri strălucitori şi felicitări roz greţoase. Valentine's Day îmi răscoleşte toate traumele. O sărbătoare fabricată, ce pare a fi fost proiectată special pentru a-mi reaminti toate deciziile proaste pe care le-am luat în viaţă şi consecinţele lor groaznice. În ultimii ani am călătorit în iad şi m-am întors, trecând de la o stea în plină ascensiune a scenei bucătăriei londoneze la o femeie înspăimântată de propria umbră. Sau, ca să fiu mai blândă cu mine însămi, o fiică singură, îndurerată, care s-a trezit ţinta unui bărbat autoritar, ce i-a demontat viaţa bucată cu bucată şi aproape c-a făcut-o prizonieră în casa lui. Am avut nevoie de un curaj herculeean pentru a scăpa de-acolo, cu atât mai mult pentru a rezerva un bilet doar dus către New York. Am aterizat aici acum şase săptămâni cu toată averea mea înghesuită în câteva valize ponosite, agăţându-mă cu încăpăţânare de ultimele fărâme de demnitate care mi-au mai rămas.

De fapt, în seara asta nu vreau să privesc stelele stând într-o camionetă sau să iau cina pe Empire State Building. Mă bucur că le pot lăsa drăgălăşeniile astea femeilor mai puţin înverşunate, precum Meg Ryan. Şi da, ştiu că referinţele mele la comediile romantice din anii optzeci sunt demodate şi că există un milion de filme mai noi şi la modă pe care le-aş putea cita. Nu-mi voi actualiza lista totuşi, pentru că amintirile legate de momentele în care am văzut acele filme cu mama, în timp ce mâncam gelato făcut în casă din holurile ei vechi din melamină roz, sunt adezivul care îmi ţine fiinţa adunată. Poveştile ei despre oraş, poveşti care îmi plăceau atât de mult, m-au adus aici pe o aripă de vis şi rugăciune, o nostalgie fantezistă inspirată de Sinatra, că dacă ea a reuşit aici, atunci poate c-aş putea reuşi şi eu. Un nou început într-un loc nou, undeva unde fostul meu, mort pentru mine, nu mă poate deranja. Oftez şi decid să mă liniştesc cu privire la acea minciună, promiţându-mi în gând să n-o mai rostesc niciodată. Cel puţin i-am spus-o unei persoane complet necunoscute.

ŞAPTE LUNI MAI TÂRZIU…

1

— Am avut dreptate sau nu?

Bobby mă ia de braţ şi trecem împreună pe sub arcul luminat în roşu, verde şi alb, pe care scrie *Bine aţi venit în Mica Italie!* Locul e o forfotă de tarabe, ritmuri muzicale diferite, arome îmbietoare şi mulţimi de oameni, cât vezi cu ochii.

Proprietarul locului în care stau, şi cel mai bun prieten al meu totodată, mi-a forţat mâna să-mi petrec după-amiaza cu el la Sărbătoarea de San Gennaro – un festival gastronomic şi cultural italian, pe care, potrivit lui Bobby, newyorkezii îl aşteaptă cu nerăbdare în fiecare an. Cunoscându-mi dragostea pentru mâncare, e aproape singurul argument suficient de puternic pentru a reuşi să mă scoată din siguranţa apartamentului meu în perioada asta. Nu exagerez deloc când spun că, de când am apărut în pragul casei lui cu nouă luni în urmă, am devenit o pasăre newyorkeză de casă. Am ajuns tânjind după o schimbare, visând la New Yorkul pe care îl cunoşteam doar din filmele preferate ale mamei. E de tot râsul, dacă stau să mă gândesc bine, dar eram convinsă că am o şansă să primesc o slujbă într-o bucătărie, să fac sendvişuri cu păstramă la bistroul Katz sau la vreun local mititel care să mă aştepte exact pe mine în bucătăria forfotitoare de la Plaza.

S-a dovedit că niciunii nu aveau posturi disponibile. N-am avut destul curaj cât să stau la bistroul Katz suficient de mult timp încât să pot întreba – şirul de oameni care aşteptau să cumpere mâncare era atât de lung, încât ieşea pe uşă şi înconjura clădirea. Totuşi, The Very Tasty Noodle House făcea angajări. Bobby Han nu moştenise de prea multă vreme clădirea, de la penthouse-ul elegant în care locuia la ultimul etaj până la restaurantul în cumpănă, cu specific asiatic, de la parter, şi nu atinsese nici măcar o dată un wok în toată viaţa lui. Îmi place să cred că spiritul genialei

mele mame m-a însoţit în timp ce străbăteam străzile întunecate ale New Yorkului, proaspăt coborâtă din avion, şi primeam refuzuri restaurant după restaurant. Instinctul orb m-a călăuzit de-a lungul străzii Chrystie şi direct în calea lui Bobby Han, care exact în acel moment lipea în geamul prăfuit al restaurantului său un anunţ de angajare. În mai puţin de o oră acceptasem nu doar slujba, ci şi cheile de la apartamentul minuscul şi demodat de sus, eliberat recent de mătuşa lui, Regina Tăieţeilor. Locuinţa mea e situată între apartamentul pe care Bobby îl împarte cu soţul lui, Robin, şi restaurantul de la parter, un filtru care absoarbe tot zgomotul şi mirosurile de la bucătărie, astfel încât ei să poată trăi în pace, fără nicio urmă de duhoare de ulei de arahide în haine sau în cearşafurile lor din bumbac egiptean.

Ceea ce nu am realizat atunci, în prima zi, a fost faptul că tocmai dădusem peste cea mai mare dragoste platonică a vieţii mele. Bobby s-a dovedit a fi cel mai bun prieten şi frate mai mare, totul ambalat într-un singur pachet minunat, gălăgios şi sarcastic, pulbere de aur umană, numai bun pentru o fată singuratică ce o ia de la capăt la mii de kilometri depărtare de casă.

Cerul încărcat cu nori de ploaie din după-amiaza asta nu ştirbeşte cu nimic atmosfera de festival, în aer se simte o energie molipsitoare, un zumzet care-i poartă pe oameni de la un stand la altul, degustând, savurând, oftând colectiv de plăcere.

— Ai avut mare dreptate, îi răspund eu, cufundându-mă în culorile şi zgomotele sărbătorii. Vreau să încerc din toate.

Ne oprim pentru a admira statuia de aur a Sfântului Januarius, sfântul care patronează oraşul Napoli, un scurt moment de linişte înainte de a ne lăsa purtaţi de-a lungul străzii, prin mulţime.

— Trebuie să începem cu cârnaţii, spune Bobby în timp ce mă direcţionează către un stand uriaş, împodobit cu steguleţe fluturânde ale Italiei.

Inelele de cârnaţi sfârâie pe grătare uriaşe, gata să fie tocaţi şi îngrămădiţi în chifle, împreună cu grămezi alunecoase de ceapă şi ardei. Privesc fascinată cum în spatele grătarului un tip cu şorţ roteşte cârnaţii cu mişcări rapide şi pricepute, iar un altul îi mărunţeşte şi umple sendvişuri, afişând încrederea de sine a cuiva care a mai făcut asta de un milion de ori până acum.

— Adevărata mâncare a zeilor, spune Bobby în timp ce comandă două sendvişuri.

Sunt cât se poate de pregătită când îl iau din mâna lui. E exact cum mi l-am imaginat, doar că de vreo sută de ori mai bun.

— Dacă mănânc tot ăsta, mă satur, îi spun.

Bobby a mâncat deja mai mult de jumătate din al lui.

— Şi, cu toate astea, o să-l mănânci, nu-i aşa?

Dau din cap că da şi nici măcar nu-mi pare rău. Are gust bogat şi afumat. Raiul într-o chiflă. Mergem mai departe şi mâncăm, cufundându-ne în atmosferă, iar sunetul generatoarelor care se aud zumzăind înfundat pe fundal sporeşte atmosfera de sărbătoare. Oamenii strigă şi râd, o forfotă ca de zi de târg, iar eu mă simt relaxată, bucurându-mă de schimbarea de decor. Şi ce decor spectaculos! Şiruri strălucitoare de lumini se întind pe deasupra capetelor noastre de la o clădire la alta, iar toţi oamenii care roiesc aici, dedesubt, sunt veniţi pentru acelaşi lucru – să sărbătorească. Totul în jur vorbeşte o limbă pe care inima mea de bucătar o înţelege şi mă şochează să-mi dau seama cât de mult îmi lipseşte să creez feluri noi de mâncare şi să simt acea bucurie de a-i vedea pe oameni mâncând. A găti bol după bol de tăieţei e liniştitor într-un fel, dar nu fac altceva decât să imit originalitatea mătuşii lui Bobby, mai degrabă decât să păşesc pe propriul drum sau să inventez propriile feluri de mâncare. Să fiu în preajma acestei creativităţi şi bucurii culinare mi-a reamintit ce m-a atras de la bun început în bucătărie: căldura, graba şi agitaţia, satisfacţia profundă. Toate îmi lipsesc visceral. Altă

parte din mine pierdută temporar din cauza lui Adam Bronson. Sunt multe astfel de părţi: cariera mea, valoarea şi încrederea în mine, toate detaliile care mă făceau să fiu eu însămi. Mi le imaginez pe toate aşezate pe rafurile unui birou al emoţiilor pierdute, aşteptând să le recuperez. O voi face. Fac deja asta. Încet, dar o fac.

După sendvişuri continuăm cu cannoli umpluţi cu ricotta dulce şi mă aplec spre Bobby râzând plină de încântare.

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o până acum!

— Mai am o grămadă. Doar să dai un semn.

Îmi place la nebunie felul lui de a fi, atât de puţin băgăcios. E un companion grozav. Ştiu că îşi face griji pentru mine că ies prea puţin. Probabil are dreptate. De fapt, stomatologul e în fruntea listei de persoane cu care socializez. Şi nu c-aş fi o persoană căreia să-i placă să se izoleze, dar eram într-o stare deplorabilă când am ajuns la New York şi durează ceva până îmi revin. Poate că din exterior pare că mă izolez, mai ales pe fondul agitaţiei din New York, dar pentru mine a fost terapeutic până în momentul acesta. Îi am pe Bobby şi pe Robin şi mai e şi Shen, nepoata lui Bobby. E genul ăla de adolescentă de nouăsprezece ani care, dacă ar vrea, ar putea face înconjurul lumii într-o singură noapte, dar preferă să-i servească pe clienţii din restaurantul lui Bobby între cursuri şi să iasă la dans în fiecare seară. Mai avem şi o bucătăreasă destul de bună, gata mereu să-mi ţină locul dacă am nevoie de o seară liberă, ceea ce nu se întâmplă foarte des. Şi să nu uit de Smirnoff, care practic nu e nici pisica mea, nici a lui Bobby. Locuia în clădire cu mult înainte să ajungă acolo vreunul dintre noi şi se pare că are dreptul să-şi pună fundul blănos şi portocaliu oriunde are chef. Uneori alege vechiul meu fotoliu verde, alteori stă întins cât e de lung pe pervazul lui Bobby şi priveşte în jos la forfota străzii. Mai sunt şi zile în care nu apare deloc. Îmi place să mi-l imaginez cutreierând scările metalice de incendiu,

care sunt prinse în zigzag pe exteriorul clădirilor, sau vizitând câte o persană elegantă pentru o aventură de-o noapte. În realitate, probabil stă întins pe canapeaua cuiva, mâncându-i mâncarea – e destul de lipsit de scrupule când vine vorba să ia ce crede că i se cuvine. Toţi ar trebui să avem puţin din caracterul lui Smirnoff.

Muzica izbucneşte cu putere din difuzoare şi Bobby mă trage de mână să ne lăsăm duşi de valul mulţimii, în timp ce cântă destul de impresionant refrenul de la „That's Amore".

— Trebuie neapărat să vezi asta, spune el şi găseşte pentru noi un loc numai bun, pe o bordură. Concursul de mâncat chiftele.

Mulţimile se dau la o parte aplaudând şi fac loc unui şir de chelneri care trec cărând tăvi uriaşe cu chiftele spre un podium unde stau deja aliniaţi concurenţii gata de luptă.

— Mă întreb cum se desemnează câştigătorul unui astfel de concurs, mă minunez eu privind feţele cu nimic ieşite din comun ale femeilor şi bărbaţilor pregătiţi să înghită mâncare suficient de multă cât să hrănească un sat întreg.

O femeie îmbrăcată în paiete ridică o pancartă, apoi încep, îndesând în gură cât mai multe chifle posibil, pe care le împing în jos pe gâtlej cu sticlă după sticlă de apă. Mulţimea înnebuneşte, îi încurajează frenetic, iar eu privesc, în timp ce concurenţii se îndoapă, având pe bărbii şi pe tricouri cantităţi variate de sos. E nebunie în toată regula, o sărbătoare plină de viaţă a acestui colţ italian din New York.

Apoi cumpărăm shoturi de limoncello şi tăviţe de carton pline cu *zepolle* fierbinţi şi dulci. Ne dăm la o parte de pe trotuar şi ne adăpostim în uşa unui magazin închis, în timp ce se deschid cerurile.

— Trebuie să recunosc că a fost distractiv.

Mă sprijin cu spatele de oblonul tradiţional din lemn. Simt cum mă cuprinde fierbinţeala, probabil din cauza alcoolului care îmi ajunge în sânge.

— Încep să te cunosc, Iris Raven. Mâncarea e formula magică pentru a te scoate din apartament.

Bobby se întoarce cu spatele la uşă.

— Voi găsi mai multe aventuri culinare la care să participăm.

— Dacă seamănă cu asta, poţi conta pe mine.

Probabil că nu voi mai avea nevoie de mâncare o săptămână de acum înainte, dar, cu toate astea, mai iau un *zeppole,* care mi se topeşte în gură, şi îmi scutur zahărul de pe degete. Bobby îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate al jeanşilor şi, în momentul în care se apleacă să culeagă de pe jos un pachet cu gumă de mestecat care i-a căzut, dă la iveală uşa din sticlă pictată a magazinului. Rămân complet nemişcată şi mă holbez la ea cu capul înclinat, pentru că mi se pare oarecum familiară. Sunt sigură că am mai văzut-o undeva, dar nu îmi dau seama unde.

— Ce-i aici?

Îmi acopăr lateralele feţei cu mâinile, ca să văd mai bine, şi mă uit pe geam. Înăuntru e întuneric, dar disting podeaua cu dale albe şi negre, precum şi scaunele vişinii din piele, aliniate lângă tejghea.

— Gelateria Belotti, spune el fără să-şi ridice ochii din telefon. Mă mir că au închis în timpul sărbătorii. Mereu e coadă la ei.

Îl privesc cu neîncredere.

— Îngheţata lor e la fel de bună ca a mea?

— Cum ar putea să fie?

Suspinul lui e absolut teatral.

— Dacă aş însemna ceva pentru tine, mi-ai da voie să o adaug în meniul restaurantului.

— N-ai să vezi aşa ceva, îi răspund.

Râd, cu ochii încă la uşa prăvăliei. Bobby e persoana la care ţin cel mai mult în perioada asta, dar n-o să servim reţeta de gelato a mamei la Very Tasty Noodle House. Nici la bistroul Katz, ca să fiu mai precisă. Nici în sălile elegante de la Plaza, nici măcar dacă bucătarul-şef se pune în genunchi în faţa mea şi mă imploră. Mama a fost un spirit liber şi boem, care avea în permanenţă o lumină jucăuşă în

privire, dar avea o singură regulă care nu putea fi încălcată niciodată. E vorba despre reţeta ei de gelato de vanilie. Era un secret care nu putea fi dezvăluit niciunui alt suflet. E cea mai bună gelato de vanilie din lume şi va fi întotdeauna refugiul meu. Mi-o făcea de când eram copil, până când am crescut şi am ajuns femeie în toată firea. O mâncam din bolurile ei vechi, roz, din melamină. Apoi, după ce s-a îmbolnăvit, eu am fost cea care îi făcea ei gelato, până când a ajuns să fie singurul fel de mâncare pe care stomacul ei îl mai putea tolera. Apoi a devenit mai mult o amintire decât un gust. Ţinea ochii închişi, iar eu ridicam lingura către buzele ei arse şi chiar şi cantitatea cea mai mică de gelato de pe lingură era suficientă să-i aducă un zâmbet slab pe buze.

Am deschis telefonul şi am fotografiat uşa, deşi aproape că nici n-ar fi fost nevoie, pentru că e uşor de ţinut minte. Rama îngustă din mahon încadrează o foaie de geam cu muchiile rectangulare, pe care a fost pictată manual o cupă de îngheţată cu dungi verzi şi cireşe în vârf şi cu o linguriţă în culori stridente, înclinată într-un unghi nefiresc. Culorile sar în ochi, proaspete, de parcă ar fi fost pictate cu o zi înainte, deşi totul emană o atmosferă inconfundabilă de stil mai învechit.

— Gata, cred că am terminat, îi spun eu în timp ce arunc o ultimă privire spre uşă. Dacă mai mănânc ceva, leşin.

— Mergem acasă?

Bobby îmi oferă braţul şi ieşim de la adăpost în mulţime, încercând să ne ferim capetele de ploaie.

2

Amintirea îmi revine brusc, ca o furtună, în timp ce ne îndreptăm spre casă. Uşa aceea răsare dintre amintirile mele legate de o fotografie la care m-am uitat de sute de ori de-a lungul vieţii. Imediat ce închidem în urma noastră uşa laterală roşie, cu vopseaua scorojită, de lângă restaurant, îi servesc lui Bobby o scuză inventată în grabă, cum că vreau să trag un pui de somn înainte de tura de seară. Totuşi, mă simt mai mult încordată şi tensionată decât obosită. În timp ce trântesc uşa apartamentului, mintea mi-o ia la goană şi mă îndrept direct spre dormitorul meu, dându-mi haina jos din mers. Scot albumul mamei de pe raftul de sus al dulapului şi mă las pe pat, ţinându-l în braţe. De-a lungul anilor, m-am uitat de nenumărate ori la acest album burduşit până la refuz, atât cu mama, cât şi fără mama lângă mine pentru a completa informaţiile lipsă. E o poveste plină de speranţele şi visurile ei din tinereţe, dovada faptului că şi-a urmat inima, sufletul de artist, chiar dacă, până la urmă, lucrurile nu s-au întâmplat aşa cum şi-ar fi dorit ea. Fotografii publicitare oficiale ale trupei în care cânta în anii optzeci, alături de instantanee în care debordează de energie, decupaje din reviste de specialitate, recenzii din ziare, un cotor de bilete, faţa unui pachet de ţigări semnat de toţi membrii trupei. Nu pot descifra mâzgăliturile ilizibile şi nu-mi amintesc numele, cu excepţia semnăturii cu cerneală roşie de jos, aparţinându-i lui Charlie Raven, bateristul trupei. Tatăl meu. A fost iubitul mamei timp de câţiva ani, perioadă în care s-au tot despărţit şi împăcat, o relaţie strict fizică, despre care a ştiut întotdeauna că nu va ajunge nicăieri. S-a încheiat în ziua în care ea a refuzat oferta lui de a-i da suficienţi bani pentru a face întrerupere de sarcină. Nu am nicio amintire legată de el; a murit într-un accident de elicopter când aveam şase ani. Mama a spus că nu a fost deloc surprinsă când a

auzit vestea morţii lui, pentru că era genul de persoană care în rare cazuri ajunge să moară de bătrâneţe. Nu l-a vorbit de rău, nu tocmai, doar a zugrăvit imaginea unui om complet liber şi lipsit de prejudecăţi; un om ca un foc de artificii: străluceşte, apoi dispare. Probabil că a simţit că era liniştitor pentru mine să aud că nu aveam nimic în comun cu el, cu excepţia numelui meu de familie, pe care l-a ales pentru mine în locul propriului ei nume, absolut banal, Smith. Moartea tatei a fost întotdeauna doar o notă de subsol în povestea mea, cineva care a avut un impact foarte mic asupra persoanei care sunt astăzi. Charlie Raven, treizeci şi doi de ani pentru eternitate.

Fiecare pagină din albumul mamei e atât de plină, încât dă pe dinafară, o cronică detaliată a perioadei de aur a trupei. Dar nu asta mă interesează acum. Dau paginile rapid până ajung la ultima filă. Acolo sunt lipite doar două lucruri preţioase: o fotografie şi un şerveţel rupt şi mâzgălit. Dau la o parte stratul protector şi ridic fotografia cu grijă, simţind cum forţa timpului o ţine în loc. O privesc acum cu alţi ochi, deşi nu încape nicio îndoială. Acelaşi cadru de mahon, acelaşi mâner din alamă, aceeaşi vopsea care sare în ochi. E aceeaşi uşă. Niciodată nu am ştiut unde a fost făcută fotografia pe care am privit-o de atâtea ori, cu aspectul ei şters, de iubire de-o vară, iar mama a refuzat întotdeauna să detalieze.

Răsucesc fotografia şi citesc scrisul familiar:

Santo, 1985, o inimă mâzgălită lângă numele lui. Doar văzând buclele scrisului ei de mână, atât de asemănător cu al meu, e de ajuns să-mi ridice un nod în gât. Răsucesc din nou fotografia ca s-o studiez mai bine. Tânărul acela pare că se uită direct la mine. Râde, iar părul bogat şi întunecat îi cade peste mâna pe care o ţine streaşină la ochi pentru a se feri de soare. Uşa distinctivă a magazinului e întredeschisă în spatele lui, lumina soarelui refractând culorile într-un arc peste imagine. Totul are un aer retro în această fotografie, de la uşa pictată manual până la tipul însuşi, care inspiră un

aer foarte şic cu jacheta lui bomber din piele stil anii optzeci, tricou alb şi blugi prespălaţi. Îmi storc creierul, încercând să identific orice frântură de informaţie. Nu reuşesc cine ştie ce. Mama a fost o povestitoare foarte bună, dar a evitat întotdeauna subiectul când a venit vorba despre această fotografie şi şerveţelul alăturat, spunând doar că probabil tipul ăla a fost marea ei dragoste din tinereţe. Şerveţelul verde mentă e rupt în două, păstrând doar a doua parte a unui logo auriu: *otti.* Mintea mea face legătura. Belotti? Nu am ştiut niciodată ce spunea întregul logo, dar ştiu pe de rost ce stă scris cu cerneală albastră pe acel şerveţel. Iubita noastră reţetă de gelato.

O căutare rapidă pe internet mă duce direct pe site-ul gelateriei, o fotografie cu magazinul scăldat în soarele de vară, sub un umbrar cu dungi albe şi verzi. Să văd pe monitor uşa aceea din sticlă pictată mi-a dat o senzaţie de familiaritate stranie, ca atunci când descoperi o fotografie veche a unui loc demult uitat din copilăria ta. Nu ştiu dacă mama m-a dus vreodată acolo când eram copil. Nu cred. M-am născut la câteva veri după ce ea a început să facă turnee şi am părăsit America definitiv când aveam trei ani, mult prea devreme pentru a-mi aminti asemenea detalii. Ce ciudat, într-adevăr, că m-am trezit locuind, fără să-mi dau seama, atât de aproape de un loc foarte important pentru ea. Şi totuşi, poate, nu chiar atât de ciudat – mutarea la New York mi s-a părut o alegere evidentă, pentru că mama a vorbit cu atât de mult drag despre oraş, iar amintirile despre trupa ei şi despre primele zile de glorie m-au împins spre Lower East Side. Privirea îmi zăboveşte o clipă asupra dulapului, iar gândurile mi se duc la urna de argint ascunsă cu grijă în spate. E o mică mângâiere să ştiu că e aici cu mine, că am adus-o acolo unde s-a simţit ca acasă. Poate că într-o zi voi găsi momentul şi locul potrivit pentru a o lăsa să plece, pentru a o lăsa să se odihnească în oraşul pe care l-a iubit.

Privesc din nou fotografia, cu inima grea şi mintea plină de întrebări. Întotdeauna am ştiut că tipul din fotografie e italian, aşa cum desigur este şi reţeta, dar mi-am imaginat că fotografia şi reţeta au venit dintr-o călătorie în Italia, mai degrabă decât din perioada în care mama a stat la New York. Mama mi-o fi spus vreodată asta? Nu-mi amintesc s-o fi făcut, dar nu sunt sigură nici că n-a făcut-o. Poate pur şi simplu am presupus, iar ea a ales să nu mă corecteze de-a lungul timpului. Şi acum iată-mă, la o aruncătură de băţ de acel loc, citind site-ul familiei Belotti, fără să-mi dau seama cum naiba de am reţeta lor de gelato. Au un trecut îndelungat în Mica Italie, o istorie plină de mândrie, care se întinde până în 1911 – fotografii alb-negru ale gelateriei de-a lungul deceniilor, fotografii de familie în care toţi membrii poartă şorţ, făcute în spatele tejghelei cu blat de sticlă pe care am zărit-o mai devreme prin fereastră. Trec prin informaţiile de pe site, pentru a le înţelege povestea, şi îmi atrage atenţia un detaliu care se repetă: reţeta lor faimoasă şi îndrăgită cu vanilie – singura aromă pe care o servesc, de fapt, o informaţie foarte interesantă – e un secret bine păzit. Atât de bine păzit, de fapt, încât doar doi membri ai familiei Belotti au voie să o ştie în acelaşi timp. Privirea mi se întoarce la albumul de pe pat şi la reţeta scrisă în grabă pe acel şerveţel rupt. Familia Belotti a protejat cu înverşunare această reţetă timp de mai bine de o sută de ani, aşa că de ce i-a fost dezvăluită mamei mele? Înţeleg acum de ce a insistat întotdeauna atât de mult să nu o împărtăşesc niciodată nimănui – pentru că nu am avut, de fapt, niciodată dreptul să facem asta. Presupunând, desigur, că este aceeaşi, iar ăsta cred că e următorul lucru pe care trebuie să-l descopăr.

Dacă vreau să încep să înţeleg felul în care povestea de viaţă a mamei se suprapune cu cea a familiei Belotti, primul lucru pe care trebuie să-l fac este să le gust eu însămi îngheţata.

3

Categoric, strada Mulberry e mult mai liniştită în această dimineaţă, faţă de cum era aseară, cu festivalul în plină desfăşurare. Acum, vibrează cu un zumzet liniştit de anticipaţie pentru noua zi de sărbătoare care urmează. Scaunele sunt scoase afară, sub copertinele cafenelelor, pe trotuar, iar la standurile cu mâncare, abia deschise, se încing cuptoarele; e o senzaţie similară cu cea pe care o ai când intri într-o sală de spectacol şi orchestra îşi acordează instrumentele în fosa în care stau instrumentiştii, acea emoţie profundă pe care o simţi în timp ce aştepţi să se ridice cortina. Astăzi nu plouă, dar răcoarea care persistă în aer a fost de-ajuns ca să mă facă să simt nevoia să-mi pun o eşarfă groasă din lână peste geaca de blugi. Cred că geaca e a lui Bobby; tratează apartamentul meu de parcă ar fi o extensie a dulapului pe care-l are şi care dă pe dinafară din cauza colecţiei tot mai mari de haine. Sau stocul lui de testere, aşa cum îi spune, având în vedere că are trei buticuri de îmbrăcăminte prin oraş şi e pe punctul de a-l deschide pe al patrulea. Poate că nu ştie el prea multe despre tăieţei, dar e un om de afaceri priceput şi mişto când vine vorba de viaţa sa profesională. Se pare că ziua lui are mai multe ore decât a tuturor celorlalţi – e om de afaceri, un entuziast contribuitor social şi un soţ foarte prezent, dar, cu toate astea, găseşte timp pentru mine, timp pe care să-l petrecem fără grabă, mai ales dacă maşina mea de gelato a fost pornită.

Îmi scot telefonul şi verific cât e ceasul. Puţin peste ora nouă. Văd gelateria Belotti apărând pe partea dreaptă şi încep să-mi târşâi picioarele, surprinzător de nervoasă acum, că sunt atât de aproape. Nu e ca şi cum cineva mă va recunoaşte. Semăn extraordinar de bine cu mama, dar au trecut mai bine de treizeci de ani de când se presupune că ea a fost aici. Mă opresc şi fac un pas în lateral, imaginându-mi-o mergând de-a lungul aceluiaşi

trotuar la mijlocul anilor optzeci. Oare ce încălţări ar fi purtat? mă întreb, privind în jos la tenişii mei Converse verde măr. Probabil nimic, dacă ar fi avut de ales. Ar fi fost mult mai tânără decât mine acum, optsprezece sau nouăsprezece ani, cel mult, cu ochii strălucitori şi plini de ambiţie. Pieptul mi se strânge când mă gândesc la ea, cu atât mai mult când mă gândesc la faptul că nu mai e aici.

O vreme după ce a murit, pur şi simplu nu am putut concepe ideea unei lumi în care ea nu mai există. Încă nu pot face asta. Nu complet. Mama era mereu plină de viaţă, strălucitoare, minunată, un curcubeu uman. Să fiu martora felului în care cancerul a golit-o de culoare a fost extrem de dificil, ca un întrerupător ce reglează intensitatea lumii, rotindu-se în direcţia greşită indiferent ce încercau medicii pentru a-l încetini. Nu m-am simţit niciodată mai deznădăjduită ca în acele ultime zile când stăteam la căpătâiul ei, disperată să o mai am lângă mine pentru încă o conversaţie, încă o strângere de mână, încă un zâmbet. A insistat să rămână în apartamentul ei, înconjurată de lucrurile şi de amintirile ei, mai degrabă decât la spital. Exact în momentul în care a murit, talismanul mare care atârna deasupra vechiului pat cu tăblie metalică a început să se învârtă încet. Unii oameni ar putea spune că a prins o adiere de vânt intrată pe fereastra întredeschisă, dar eu sunt fiica mamei mele şi prefer să cred că a suflat peste el ca un mesaj pentru mine, ca să-mi transmită că e în siguranţă pe drumul ei şi că venise timpul să fiu şi eu pe al meu.

Oare ce ar face dacă ar şti că merg acum la această gelaterie de care se pare că m-a ţinut intenţionat departe? De ce i-ar fi dat unul dintre membrii familiei reţeta lor? Nu am nicio intenţie să-i dezvălui secretul, desigur, dar tânjesc să înţeleg felul în care părţi din viaţa ei de atunci se intersectează cu viaţa mea de acum, să-mi apropii o cochilie de ureche şi să prind ecoul ei traversând timpul.

Gelateria Belotti arată aproape la fel ca aseară: fără oameni la coadă, fără vreun indiciu că ar fi deschis. Stau în pragul uşii şi studiez de aproape pictura făcută manual pe sticlă, observând cât de proaspete sunt culorile, cât de atent e îngrijită, ţinând cont de faptul că e totuşi destul de veche. Ştiu, datorită site-ului gelateriei, că au adoptat designul ca parte centrală a identităţii afacerii, reproducându-l pe şorţurile, meniurile şi paharele lor. Sunt aşa pierdută în gânduri în timp ce îl studiez, încât nu observ mişcarea din interior până în momentul în care uşa se deschide, făcându-mă să tresar.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, spune tipul, în timp ce păşesc brusc în spate, speriată.

Reuşesc să zâmbesc.

— A fost vina mea, că stăteam prea aproape de uşă. Mă uitam la desen.

Îi aruncă şi el o privire, apoi se uită la mine. Pentru o clipă, am aceeaşi senzaţie de déjà-vu ca atunci când am văzut uşa, de parcă l-aş cunoaşte deja. Ceea ce e o nebunie, desigur, pentru că nu-l cunosc şi nu seamănă în mod deosebit cu tipul din fotografia mamei, aşa că nici despre asta nu poate fi vorba.

— Aţi deschis?

Privesc pe lângă el în magazinul gol.

— Nu chiar, spune el. Tocmai pornesc aparatul de cafea, dar nu avem gelato.

Aş putea pleca acum – gelatoul e motivul pentru care am venit, de fapt, dar cafeaua şi şansa de a păşi înăuntru sunt mai tentante decât să plec, dacă vreau să înţeleg ce a însemnat acest loc pentru mama.

— O cafea sună bine, spun, iar el ridică din umeri şi se dă deoparte pentru a mă lăsa să trec.

— Ai ajuns devreme pentru festival, spune el, îndreptându-se spre zona din spatele tejghelei.

— Ştiu, am fost aici şi ieri.

Îmi face semn să mă aşez pe unul dintre scaunele din piele vişinie de la tejghea şi se întoarce cu spatele pentru a aduce la viaţă maşina de cafea. Îl

urmăresc cum umple compartimentul pentru boabe, observând dezinvoltura mişcărilor sale în timp ce pune două căni pe blat şi toarnă lapte în aparatul de făcut spumă. Sunt dependentă de cafea; doar sunetul şi mirosul sunt suficiente pentru a-mi relaxa umerii. Îmi desfac eşarfa şi o aşez pe scaunul pivotant de lângă al meu, observând decorurile de mahon şi alamă veche, precum şi strălucirea binevenită a abajururilor din sticlă multicoloră în stil Tiffany. În colţul îndepărtat e o mică pianină, iar fotografiile de familie umplu pereţii, generaţii de bărbaţi şi femei Belotti stând în spatele aceleiaşi tejghele. Locul nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor, ceea ce, desigur, face parte din farmecul său. Pe principiul: la ce nu e stricat nu umbli.

— Deci, ce te aduce înapoi atât de curând?

Mă opresc, iar el pune în faţa mea o ceaşcă albă simplă şi o farfurie, împreună cu o carafă mică cu spumă de lapte şi un bol cu mai multe cuburi de zahăr. Cafeaua lui e neagră, simplă, dar apreciez faptul că mi-a dat de ales. Am adăugat puţin lapte, folosindu-mă de aceste gesturi pentru a trage de timp, ca să mă pot gândi cum să răspund la întrebare.

— Cafea la Belotti? răspund după o clipă, zâmbindu-i şi simţindu-mă prost, dar e un răspuns suficient de bun pentru a mă scoate din încurcătură.

— Deocamdată doar pentru asta suntem buni, spune el oftând şi ridicând ceaşca de cafea la buze.

Îl privesc cu mai multă atenţie şi îi observ cearcănele întunecate de sub ochi, cuta de îngrijorare dintre sprâncene. Ceva îl tulbură, în mod evident.

— O să aveţi mai târziu şi îngheţata? M-aş putea întoarce. Prietenul meu spune că trebuie neapărat s-o încerc.

Priveşte spre tavan şi clatină din cap.

— Sincer? Probabil că nu.

Mă cuprinde dezamăgirea şi dau frâu liber gândurilor care mi se învârtejesc în minte.

— E totul în regulă? În mod normal, nu i-aş pune întrebarea asta unui străin, dar nu arăţi prea grozav.

Bate cu degetul arătător în tejghea, de parcă ar încerca să se hotărască ce să răspundă.

— Nu e treaba mea să-i întreb pe clienţi dacă sunt bine şi să mă ofer să le ascult problemele?

— Cred că barmanii se ocupă de asta, dar e cam devreme pentru alcool, chiar şi după standardele mele, îi spun. În plus, în momentul ăsta pare că tu ai mai mare nevoie decât mine de cineva care să te asculte.

Dă încet din cap şi se uită spre stradă, iar eu mă întreb dacă nu cumva am întrecut măsura. Rezist cu greu impulsului de a mă repezi să-i cer scuze pentru întrebare.

— În clipa asta nu putem face gelato, răspunde, continuând să privească în altă parte. Tatăl meu a suferit un accident vascular cerebral acum opt zile. E la terapie intensivă şi nimeni altcineva nu ştie reţeta.

Încremenesc cu ceaşca de cafea în mână.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. O să fie bine?

Îşi controlează cu grijă expresia.

— Credem că da, dar şi-a pierdut parţial memoria. Nu complet, aşa cum vezi în filme, ştie că este Santo Belotti şi ne recunoaşte pe fiecare, dar sunt detalii care iau dispărut complet din minte. Cel puţin pentru moment. Data în care s-a căsătorit cu Maria, numele oraşului natal al bunicilor lui din Italia. Reţeta noastră de gelato.

— Dumnezeule, trebuie să fie foarte greu, reuşesc eu să spun, cutremurându-mă când aud „Santo”, numele persoanei din fotografia mamei mele. Există vreo posibilitate să-i revină memoria?

— Nimeni nu poate spune asta cu certitudine.

Priveşte în jos, spre tejgheaua din sticlă, făcând semn către recipientele metalice goale de dedesubt.

— Toată viaţa mea, recipientele astea au fost pline. Locul ăsta a fost mereu plin de oameni, erau chiar cozi afară, la intrare.

Îşi ridică spre mine ochii întunecaţi şi tulburaţi.

— Nu mai există nimeni altcineva care să ştie reţeta? întreb, amintindu-mi că pe site-ul lor e menţionat faptul că doi membri ai familiei Belotti ştiu întotdeauna reţeta în acelaşi timp.

Probabil că tocmai din acest motiv.

Scoate un sunet, ceva între oftat şi râs amar.

— Teoretic, da. Tatăl meu *crede* că o are notată pe undeva, dar se pare că nu o găseşte.

Mă încrunt, surprinsă de ce aud.

— Îmi pare rău, mi s-a părut că ai spus că Santo este tatăl tău? spun eu, încercând să păstrez în minte neîncurcate iţele poveştii.

— De fapt, e unchiul meu, dar eu îi spun tată. M-a crescut ca pe unul dintre copiii lui, pentru că tata nu a fost niciodată prin preajmă în copilărie. Nu e nici acum. Acum e în Australia şi înainte a fost în Japonia. Va pleca în Europa peste câteva săptămâni, dacă îmi amintesc bine. E muzician, călătoreşte fără bagaje – cu atât de puţine bagaje, încât se pare că nu e în stare să ţină minte ce-a făcut cu o reţetă. Probabil că e uşor să fii neglijent când nu eşti tu cel pe umerii căruia stau toate responsabilităţile.

— Oh, spun eu, un răspuns complet nepotrivit.

Vorbeşte cu mare afecţiune despre Santo şi cu exasperare profundă despre tatăl său biologic. Înţeleg acest sentiment, pentru că Charlie Raven nu a făcut niciodată vreun efort să-mi fie tată.

— E o mare porcărie.

— Poţi s-o spui din nou, zice el, trecându-şi palmele peste faţă. Peste o sută de ani în afaceri şi, prima dată când sunt lăsat la conducere, nu pot face nimic pentru a ne împiedica prăbuşirea.

A venit rândul meu să-mi studiez cafeaua, aflându-mă în conflict cu mine însămi. Îmi dau seama că eu, spre deosebire de bărbatul care stă în faţa mea, *pot* ajuta în situaţia de faţă. Dar făcând asta, aş deschide o cu totul altă cutie a pandorei. Santo, bărbatul din fotografie, e încă aici, dar e căsătorit cu o femeie pe nume Maria. În cazul ăsta, de ce i-a împărtăşit mamei cu ani în urmă preţiosul secret al familiei sale? Loialitatea şi mândria

familiei sunt înrădăcinate în fiecare centimetru al acestui loc, au păstrat cu sfinţenie această faimoasă reţetă secretă timp de mai bine de un secol. Ce ar însemna pentru ei să afle despre această indiscreţie?

— Ai încercat să o recreezi singur? îl întreb, încă pe gânduri.

— Zi şi noapte, oftează el.

— Asta explică cearcănele.

Dă din cap.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta. Tata era pe punctul de a se pensiona. A venit doar să încarce maşinile dimineaţă.

O idee a început să-mi încolţească timid în minte.

— Uite, nu spun că aş fi în stare să mă apropii de reţeta originală, dar aş putea încerca să dau o mână de ajutor, dacă eşti de acord. Sunt bucătar profesionist. Mă rog, eram la Londra. Aici învârt tăieţei, dar am în continuare abilităţile necesare şi merită încercat orice ar putea fi de ajutor, nu?

Se uită la mine, clipeşte de câteva ori, aşa cum fac oamenii când nu sunt siguri ce să spună sau să facă.

— Am nişte gelato în congelator, spune el. Ce a rămas din ziua cu accidentul vascular al tatei. Ai vrea să guşti? Nu va fi perfect, pentru că nu e proaspăt, dar e…

— Mai mult decât nimic, îi termin eu ideea, iar el dă din cap.

— Cine eşti? întreabă el, o întrebare care vine cu întârziere. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Sunt Iris, îi răspund.

— Iris, spune el, ca melodia celor de la Goo Goo Dolls.

— Şi florile preferate ale mamei.

Mă priveşte cu atenţie.

— Ne-am mai întâlnit cumva până acum?

Ne uităm unul la celălalt peste tejghea şi simt din nou acel fior de déjà-vu. Vibraţii din trecut, posibil, sau poate că e genul de tip care mănâncă tăieţei şi a fost la restaurant. Nu ar fi imposibil. Îmi trece prin minte că poate a văzut şi el o fotografie cu mama,

aşa cum am văzut şi eu cu Santo, dar nu-mi pot imagina de ce ar exista vreo urmă de-ale ei aici.

— Nu cred, răspund încet.

— Giovanni Belotti, spune el. Gio.

Ne privim unul pe celălalt. Iris şi Gio nu mai sunt pur şi simplu nişte străini.

— Mă duc să aduc gelato, spune el, dispărând în spate.

Singură în gelaterie, mă prăbuşesc pe scaun şi oftez. Oare fac ceea ce trebuie? Ar vrea mama să mă amestec? Nu se aud decât zumzetul aparatului de cafea şi sunetul înăbuşit al lumii exterioare. Gelateria Belotti pare a fi genul de loc în care, în filme, vezi că apare un portal în timp, o uşă secretă către ani şi oameni din trecut. Cât de mult mi-aş dori să fie adevărat, să pot deschide uşa pictată şi să văd dacă mama stă exact pe acelaşi scaun. Îmi aşez mâna pe spătarul scaunului de alături şi simt sub degete textura netedă şi suplă a pielii vişinii lustruite. Locul ăsta degajă un sentiment inexplicabil de siguranţă, un sentiment de atemporalitate şi pace.

Gio se întoarce şi pune în faţa mea un recipient argintiu.

— Cel mai bine e să o laşi puţin, să ajungă la temperatura optimă.

Dau din cap.

— Arată bine.

Ceea ce aş vrea să spun, de fapt, e că arată exact ca gelatoul meu.

— De obicei, suntem ocupaţi cu festivalul în perioada asta, spune el dând din cap. Urăsc faptul că lipsim anul acesta.

Nu ştiu ce-aş putea spune ca să fie de folos în vreun fel.

— E ceva de sezon, în general vorbind? La gelato mă refer.

— Da, este.

Face o pauză şi dă din cap.

— Evident că primăvara şi vara sunt perioadele cele mai aglomerate, iar din martie până în

septembrie plimbăm prin oraş cinci cărucioare mobile şi ducem gelato la evenimente – petreceri, nunţi şi altele asemenea. Lucrurile se mai liniştesc după San Gennaro şi oamenii încep să vină mai mult pentru cafea şi produsele de patiserie odată ce vremea se răceşte, dar dacă nu pot rezolva problema asta curând…

Vocea i se stinge, dar aud cuvintele pe care nu vrea să le rostească. Dacă nu reuşeşte să reproducă reţeta, gelateria Belotti s-ar putea să nu vadă primăvara viitoare.

— Poate că lui Santo îi vor reveni amintirile în curând, spun eu.

Nu adaug şi că tatăl său, care călătoreşte peste tot pe glob, s-ar putea să găsească copia reţetei, pentru că am impresia că mai degrabă ar îngheţa iadul decât să se întâmple asta.

Zâmbetul lui e firav.

— Poate.

Mă uit la gelato cum se înmoaie pe la marginile recipientului, vrând şi, în acelaşi timp, *nevrând* să gust. Până nu ştiu sigur, mai există încă o şansă de a mă înşela.

Gio ţine metalul rece în palmele făcute căuş.

— Ajută puţin, murmură el.

Zâmbesc slab, imaginându-mi faţa lui Bobby dacă ar fi aici. Mereu bombăne în legătură cu paharul din metal în care fac gelato. Spune că îi rămân amprentele pe el de fiecare dată când îl ţine. Observ că Gio are mâini frumoase şi privesc repede în altă parte. Mâinile bărbaţilor sunt ciudăţenia şi slăbiciunea mea. Unii oameni au o slăbiciune pentru un fund bine conturat sau pentru bicepşii lucraţi, dar pentru mine totul se învârte în jurul mâinilor puternice. Şi al umerilor, dacă stau să mă gândesc. Privindu-l pe Gio cum îmi încălzeşte gelatoul în palme, mă tulbur neaşteptat de tare, aşa că apuc o lingură şi sugerez că ar fi timpul.

Se uită în recipient evaluând situaţia, apoi amestecă marginile lăptoase cu mijlocul înainte de a-l împinge spre mine, ridicându-şi privirea. Brusc,

mă simt foarte agitată şi pe frunte îmi apar broboane de sudoare.

— OK, spun cufundând lingura în gelato. Să vedem.

Închid ochii instinctiv când duc lingura la gură pentru a-mi ascunde reacţia în cazul în care mă dau de gol. E exact aşa cum ştiam că va fi. Un pic înţepător din cauza cristalelor de gheaţă şi cu aroma uşor diminuată pentru că nu e proaspăt făcut, dar gustul atât de familiar mă reîntoarce la vremurile de demult. Sunt un copil cu mâinile murdare care caută comori într-o grădină din spatele unei case închiriate, undeva în nordul Angliei. Am unsprezece ani, sunt la Londra şi îmi fac temele la o masă care are un picior rupt şi sprijinit pe un teanc de cărţi. Am cincisprezece ani, sunt în Cardiff şi plâng din cauza primei dezamăgiri în dragoste. Am douăzeci de ani, sunt în Birmingham şi îmi sărbătoresc succesul la şcoala de bucătari. Am douăzeci şi nouă de ani, sunt la Londra şi încerc să-mi ascund panica, în timp ce o ascult pe mama spunându-mi diagnosticul sumbru. Sunt toate acele versiuni ale mele, însoţite de fiecare dată de gelato cu vanilie, făcut după reţeta noastră secretă de la *Belotti,* servit într-un vas de melamină roz. Acest gelato şi acel bol au fost singurele constante în peisajul în continuă schimbare al copilăriei mele, iar faptul că îl gust aici îmi stârneşte o furtună de emoţii neaşteptate.

Deschid ochii şi îl văd pe Gio fixându-mă cu privirea, iar în ochii lui îngrijoraţi zăresc scântei fragile de speranţă.

— Este… e ceva cu adevărat special, nu? îi spun, străduindu-mă să-mi păstrez vocea neutră.

Dă din cap.

— Reţeta străbunicilor mei, de la care nu ne-am abătut niciodată.

Îşi ia o lingură şi ia şi el o înghiţitură, apoi oftează adânc.

— Nu poate fi reprodusă, nu-i aşa? E prea aparte.

Mai iau o lingură.

— Nu ştiu, Gio. Lasă-mă să mă gândesc, să explorez câteva idei.

Îmi înfăşor eşarfa în jurul gâtului, iar el pune gelato într-una dintre cupele lor cu dungi verzi şi albe.

— Să ai pe drum, spune şi pune o linguriţă şi o cireaşă în vârf.

— Mă voi întoarce mâine, îi răspund eu, coborând de pe scaunul înalt.

Dă din cap, iar eu ridic cupa, privind cum desenul pictat de pe uşă prinde viaţă în mâinile mele.

— Voi fi aici.

Gio îşi pune palmele pe tejghea.

— Întotdeauna sunt aici.

VIVIEN

Lower East Side, New York, vara anului 1985

— Viv, aici!

Vivien s-a întors spre direcţia din care venea numele ei, strigat suficient de tare încât să se audă peste zgomotul făcut de mulţimea boemă înghesuită târziu în noapte în clubul plin de fum de pe o străduţă lăturalnică. A mijit ochii în întuneric şi l-a văzut pe Charlie Raven, fără cămaşă, zâmbind, cu ambele braţe ridicate deasupra capului pentru a-i atrage atenţia, cu o ţigară aprinsă atârnând între degetele lui lungi.

Şi-a croit drum către el printre trupurile care se mişcau, având grijă, pe cât posibil, să nu verse paharul cu vin, pentru că nu-şi putea permite să mai cumpere încă unul din puţinul pe care Louis i-l dăduse până atunci. Nu că ar fi avut de gând să-i ceară mai mulţi bani. Faptul că se afla acolo era magie pură, la fel şi faptul că, dintre toţi oamenii din lume, Louis Brockman se întâmplase să iasă din staţia de metrou Hammersmith şi să o audă cântând în ploaie. Se oprise pe loc, picăturile de ploaie scurgându-se pe frizura lui aranjată cu gel şi adunându-i-se pe sprâncene. O privise până îşi terminase programul, apoi îi cumpărase o cafea şi îi schimbase complet viaţa în mai puţin de o oră. *Întoarce-te la New York cu mine,* îi spusese el. *Cântă în trupa căreia îi sunt manager,* îi spusese. Vocalistul iniţial fusese nevoit să-şi reia studiile în ultimul moment, dar Louis avea deja spectacole programate pentru trupă peste tot prin ţară. *Dă-mi un an şi fac din tine o vedetă,* îi spusese, iar Vivien crezuse fiecare cuvinţel. Încă îl credea, chiar dacă realitatea se dovedise a fi mult mai puţin strălucitoare decât imaginea pe care o zugrăvise pentru ea în acea cafenea plină de fum din Londra. Nu că Viv ar fi avut nevoie de strălucire. Louis îi

aruncase un colac de salvare şi o scosese din existenţa rece a Londrei, unde ducea traiul greu al unei fete proaspăt ieşite din sistemul de protecţie al copilului, de care avea grijă fix nimeni, iar ea plănuia să se agaţe de acel colac de salvare până îi sângerau palmele.

— Te-am prins, a spus Charlie, în tinzând mâna şi prinzând-o să o tragă spre el. Suntem aici, în colţ.

S-a întors, încă ţinând-o de mână, trăgând-o după el, în timp ce mulţimea de oameni se dădea mult mai repede la o parte din faţa lui decât se dăduse din faţa ei. Şi-a aţintit privirea pe tatuajul reprezentând un piton care îi şerpuia în jurul gâtului şi între omoplaţi, pentru a dispărea mai apoi în jeanşii cu talie joasă atârnaţi pe şoldurile lui înguste. El era bateristul trupei, cu un comportament reprobabil în afara scenei, absolut dezlănţuit când ajungea în spatele setului de tobe. În cele câteva săptămâni de când se alăturase trupei, observase deja cum fetele roiau în jurul lui Charlie Raven, neputând rezista în faţa energiei şi a zâmbetului său şmecheresc. Ea însăşi se simţea atrasă de el, dar nu suficient de mult pentru a se implica. Era singura ei şansă şi niciun tip nu avea să-i stea în cale.

A privit scena în timp ce treceau prin dreptul ei şi a luat o gură de vin, să prindă puteri, pentru că, peste o jumătate de oră, urmau să înceapă. Setul de tobe al lui Charlie era deja la locul lui, chitara albastră şi zdrobită a lui Felipe stătea sprijinită de un difuzor. Nu era nervoasă. Pur şi simplu, abia aştepta să fie acolo. Senzaţia pe care o avea când stătea în faţa publicului, în centrul scenei, era de parcă ar fi fost catapultată spre soare şi tânjea cu toată fiinţa după asta. Clubul din Lower East Side era ultimul dintr-un şir de localuri micuţe, similare, pe care Louis le antamase în oraş pentru ei. Funcţionau până noaptea târziu şi erau pline ochi, toate pulsând de tensiune şi de energie sexuală palpabilă. Când era la Londra, Vivien îşi ducea existenţa cu o brumă de bani, un pat rece ca piatra şi niciun suflet la care să poată apela la nevoie. Aici

făcea parte din ceva glorios. Pentru prima dată simţea că e nevoie de ea şi s-a aruncat cu capul înainte.

Charlie i-a dat drumul la mână imediat ce li s-au alăturat celorlalţi membri ai trupei. Ca de obicei, acolo erau o grămadă de gură-cască: fete care purtau ţinute inspirate de Madonna, cu veste cu găuri îmbrăcate peste rochii de bal şi perle la gât, băieţi îmbrăcaţi punk rock în costume din piele şi cu ochii accentuaţi cu tuş. Toată lumea ameţită de alcool ieftin, marijuana şi aerul de rebeliune care se simţea în oraş.

Felipe, unul dintre chitarişti trupei, i-a prins privirea, şi-a atins cu vârfurile degetelor marginea pălăriei de fetru şi s-a uitat la paharul ei cu vin pe deasupra ochelarilor de soare pe care îi purta.

— Ce bei?

Şi-a muşcat obrazul, simţindu-se dintr-odată nelalocul ei.

— Vin alb.

Felipe şi-a dat ochii peste cap, i-a luat paharul din mână şi l-a vărsat pe podea.

— Bea ceva ca lumea. Am făcut nişte Bloody Mary.

I-a umplut din nou paharul, până la refuz, din carafa de pe masă, care conţinea un lichid de un roşu murdar şi mohorât, şi i l-a pus în mână.

Viv l-a adulmecat.

— Miroase a conservă de roşii.

— Haide, Vivien, a spus Felipe, sprijinindu-se de perete. Dă-l pe gât.

A gustat, o înghiţitură mică, şi şi-a încreţit nasul când a izbit-o tăria neaşteptată a vodcii, urmată de gustul de sos Worcestershire, totul acompaniat cu suc gros de roşii din conservă. În timp, a ajuns să aprecieze un Bloody Mary bine făcut, dar atunci nu era cazul şi a icnit încercând să-l înghită.

— Îţi place?

— Nu, nu-mi place, a spus ea cutremurându-se, în timp ce mai lua o gură zdravănă.

Charlie s-a uitat spre ei zâmbind, ţinând în palma făcută căuş un joint pe jumătate fumat, pe care voia să-l reaprindă.

— Dacă vomiţi chestia aia pe scenă o să fie al naibii de spectaculos.

Tipii ăştia erau oamenii cu care vorbise cel mai mult de când ajunsese la New York, fie la repetiţii, fie pe scenă, şi între ei se formase un soi de legătură. Nu ar fi putut spune că-i plăcea prea mult deocamdată, dar, cel puţin, era ceva reconfortant în prezenţa lor familiară. S-a gândit că probabil i-ar salva fundul într-o bătaie, chiar dacă i-ar purta ranchiună după aia, ceva ce părea foarte probabil să se întâmple în cluburile murdare de pe străduţele lăturalnice în care îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în care erau treji.

Felipe a râs în timp ce-i umplea din nou paharul cu lichidul roşu şi mocirlos.

— Ar putea să pară că mori naibii pe scenă, cu organele interne împrăştiate peste cei din primul rând.

— Genul meu de show, a spus Charlie expirând fumul foarte aproape de buzele unei fete care aştepta nerăbdătoare, rezemată de el. Ăla nu-i frate-tu?

Felipe s-a uitat în direcţia în care arăta Charlie, a dat din cap şi a ridicat mâna în semn de salut. Viv a profitat de moment şi a vărsat conţinutul dezgustător din pahar într-un ghiveci uriaş din spatele ei, apoi s-a întors şi s-a trezit nas în nas cu un tip pe care nu-l cunoştea.

— El e fratele meu, Santo. În mod evident, eu sunt cel care a moştenit frumuseţea în familie, a spus Felipe amuzându-se.

— Santo, ea e Vivien. E din London, nu-i aşa?

A rostit ultimele cuvinte cu un accent englezesc îngrozitor, ceea ce a făcut-o pe Viv să ofteze şi să-şi dea ochii peste cap, în timp ce, din instinct, a întins mâna.

— Viv e de-ajuns, a spus ea, privind faţa lui Santo şi plăcându-i ce vede.

I-a susţinut privirea, iar degetele i s-au strâns în jurul palmei ei întinse. Viv s-a chinuit să mai găsească ceva de spus, în timp ce mintea ei înregistra căldura atingerii mâinii lui, unghiul pometţilor, gropiţa din bărbie când a zâmbit.

— Bună, Viv e de-ajuns, a zâmbit Santo şi a făcut semn către paharul ei gol. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Uşurată să vadă că Felipe se întorsese deja să vorbească cu altcineva, Viv a dat din cap.

— Vin cu tine la bar.

Santo nu era mare amator de astfel de locuri. Făcuse o excepţie să vină să vadă trupa fratelui său, din moment ce cântau atât de aproape de casă, deşi ştia că nu o să se simtă prea în largul său printre toate fanele care gravitau în jurul lor precum fumul de ţigară. Nu era nici vina lui, nici a lui Felipe, erau doar oameni foarte diferiţi. Atunci când fondul genetic al familiei Belotti a fost împărţit, lui Santo i-au revenit statornicia şi loialitatea, în timp ce la Felipe au ajuns frivolitatea şi lipsa de statornicie, abordarea calmă şi serioasă pe care o avea el asupra vieţii servind doar pentru a scoate în evidenţă capriciile fratelui său.

— Ce-ai vrea să bei? a întrebat, întorcându-se să o privească şi simţind că a formulat întrebarea mult prea formal.

Acum ar fi fost bucuros să împrumute ceva din dezinvoltura pe care Felipe o afişa cu fetele.

— Vin alb, te rog, i-a spus Vivien, zâmbindu-i timidă.

Şi-a comandat şi lui o bere, apoi nu a mai ştiut ce să spună sau să facă, aşa că i-a zâmbit înapoi.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva cu ochi mai albaştri decât ai tăi, a spus el fără să-şi dea seama. Precum cerul în cea mai strălucitoare zi de vară.

Ea s-a uitat la el.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Lui Santo i se părea greu de crezut. Viv era una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le văzuse în viaţa lui. Nu era vorba doar despre ochii aceia mai albaştri decât albastrul sau despre forma neobişnuită, de inimă, a feţei ei; era cu cel puţin treizeci de centimetri mai scundă decât el, dar părea să clocotească de energie.

— Eşti mai mic sau mai mare? a întrebat Viv făcând semn cu capul spre club, în direcţia lui Felipe.

— E cu doi ani mai mare decât mine, a răspuns Santo. Nu că s-ar vedea asta, nu?

A făcut semn spre cămaşa lui cu dungi şi mâneci scurte. Încercase să-şi pună pe el cele mai moderne haine pe care le avea, dar în momentul în care a intrat în club să-l caute pe fratele lui s-a simţit exact ca un tată.

Viv a înclinat capul şi l-a studiat.

— Îmi place. Îmi aminteşte de şezlongurile de pe plaja Southend.

Nu era sigur că înţelege exact ce înseamnă asta, dar era de-ajuns că ea spusese că-i place.

— Tu? a întrebat-o el. Fraţi, surori?

Viv a dat pe gât jumătate din paharul cu vin şi a clătinat din cap.

— Sunt doar eu.

— Probabil că mamei şi tatălui tău le e foarte dor de tine.

Santo i-a răspuns gândindu-se la situaţia lui, la familia lui, căreia îi lipsea Felipe foarte tare, deşi Santo era mereu prin preajmă pentru a compensa veşnicul dor de ducă al fratelui său.

— Deşi, uneori, din cauza lui Felipe, mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să fiu singur la părinţi, a spus el cu veselie în privire şi un zâmbet jucăuş pe faţă.

Viv a băut şi restul de vin şi a pus paharul gol pe tejgheaua barului, apoi l-a privit serioasă.

— Felipe e destul de drăguţ, dar nu are dreptate cu ce a zis mai devreme. Nu a moştenit el toată frumuseţea familiei.

OK, asta fusese o întorsătură neaşteptată. Îi plăcea că-l ţine mereu în priză.

— Încă un pahar?

Viv a clătinat din cap şi a râs, buclele întunecate dansându-i în jurul chipului.

— Mai bine nu. Louis o să mă omoare dacă uit versurile.

Buimăcit cum era de ea, Santo reuşise să uite că şi ea cântă în trupă.

— Ai vreodată emoţii înainte să urci pe scenă?

— Niciodată, i-a răspuns ea clătinând din cap. Asta e ceea ce îmi place să fac şi, când îmi place ceva, fac acel lucru cu toată fiinţa. Rămâi la concert? Asta e ultima noastră reprezentaţie la New York. Peste câteva zile plecăm în turneu, aşa că ar trebui să ne ajuţi să ieşim din scenă în glorie.

De fapt, plănuise s-o şteargă de acolo înainte să înceapă concertul, pentru că nu era chiar genul lui de muzică, dar şi-a dat seama cu surprindere că-şi doreşte să o audă cântând, să mai rămână o vreme în preajma ei. S-a gândit la Maria, fata din cartier cu care ieşise în ultimele săptămâni, care îl lăsase să o sărute acum trei seri, când fuseseră la film, şi care îl invitase marţea viitoare să ia prânzul cu ea şi mama ei. Nu fusese niciodată genul de persoană care să ia iniţiativa în privinţa fetelor – ăsta era domeniul lui Felipe. Adevărul e că nu avea prea multă experienţă, nu ieşise cu prea multe fete. Mereu era foarte ocupat la gelaterie, dar pe Maria începuse să o perceapă ca pe o persoană alături de care putea clădi un viitor. Cu toate acestea, nu fuseseră făcute promisiuni măreţe, iar acum mintea îi era copleşită de nişte ochi albaştri ca cerul, iar în palmă încă simţea curentul electric produs de atingerea lui Vivien.

— Sigur, voi rămâne, a răspuns el cu aerul unui om căruia nici nu i-ar fi trecut prin cap să o refuze, din moment ce l-a rugat.

În cealaltă parte a încăperii, Charlie Raven a sărit pe scenă ţinându-şi beţele în aer, spatele arcuit şi capul dat pe spate, în timp ce absorbea cu tot corpul adulaţia mulţimii fremătânde.

— Cred că ăsta-i semnalul că trebuie să mă duc şi eu, a spus Viv privind cum urcă şi Felipe pe scenă şi-şi trece peste umăr cureaua chitarei.

Au făcut cale întoarsă prin mulţime către scenă şi Felipe a întins mâna şi a tras-o sus lângă el. Şi-a dus două degete la frunte în semn de salut către fratele lui, apoi s-a întors şi i-a făcut semn lui Charlie cel cu pieptul dezgolit şi ochi sălbatici că pot începe. Santo s-a sprijinit de un stâlp din beton, cu respiraţia întretăiată. Venise să-şi vadă fratele, dar nu şi-a putut lua ochii de la Viv.

Nu era singurul – clubul a luat-o razna în clipa în care ea a deschis gura. Timbrul uşor răguşit al vocii ei se potrivea perfect cu coverul după Pat Benatar pe care au ales să-l cânte în deschidere pentru a încălzi mulţimea. Iar mulţimea se încălzea, nu glumă. Privirea lui Viv rătăcea printre oameni, peste corpurile care se împingeau unele în altele în timp ce ea cânta versurile, o chemare la acţiune, să cânte, să se mişte, să se contopească cu trupa lor. Santo nu era mare dansator. I-ar fi plăcut să fie, dar reţinerea lui naturală îl ţinea lipit de stâlpul din beton acoperit cu graffiti, iar ritmul îi vibra prin tot corpul. A privit-o cum cucereşte scena, un strat fin de sudoare acoperindu-i corpul pe măsură ce se mişca mai mult, pe măsură ce le dăruia tot mai mult din ea însăşi străinilor din încăpere. Când şi când îi întâlnea privirea şi se simţea ţintuit de acel stâlp de greutatea atenţiei pe care i-o acorda. Mai observase şi altcineva de acolo conexiunea pe care o aveau ei? Cum ar fi fost posibil să nu observe? Viv era ca o flacără şi avea tot clubul – şi pe Santo însuşi – la degetul mic, în timp ce se învârtea şi râdea la finalul uneia dintre piesele originale ale trupei. În cei douăzeci şi trei de ani ai lui nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. Era suficient de deştept încât să nu-şi imagineze că poate ţine un fulger în palmă fără să se ardă, dar, Doamne, cât de mult îşi dorea să încerce!

— Nu ţi-a plăcut?

Viv a sărit de pe scenă, ignorând mâinile care se întindeau spre ea, şi s-a dus direct la Santo.

— Nu ai dansat deloc.

— Ai fost extraordinară, i-a spus el şi pe faţa lui se citea limpede că vorbea serios.

Viv aprecia asta la el – avea o figură deschisă, sinceră, care nu putea minţi, spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise până atunci. De la organizaţiile care ar fi trebuit să-i poarte de grijă când era adolescentă la toţi şefii de magazin pentru care lucrase începând cu vârsta de cincisprezece ani, toată lumea avea propriile interese şi niciodată nu erau în beneficiul ei. Până şi Louis avea propriile interese, dar deocamdată era dornică să treacă asta cu vederea, pentru că interesele lui coincideau într-o oarecare măsură cu ale ei.

— Ţi-e foame? a întrebat-o Santo.

— Doamne, da. Sunt lihnită.

— Ştiu un loc, a spus el.

Viv a rânjit.

— Să mergem.

— Eşti sigură?

A stat un pic pe gânduri şi a ajuns la concluzia că da. Santo nu era un străin, era fratele lui Felipe. Instinctul îi spunea că e o persoană de încredere şi de-a lungul timpului învăţase să se bazeze pe instinct. Îşi dorea să-şi petreacă timpul cu el, mai mult decât îşi dorise vreodată ceva în viaţa ei.

— Sunt sigură.

Pe stradă, Santo i-a pus geaca lui de piele pe umeri şi a condus-o la câteva străzi distanţă pentru o cină târzie. Au mâncat plăcintă, au băut espresso şi, în următoarele două ore pe care le-au mai petrecut împreună, s-au îndrăgostit unul de celălalt atât cât e posibil să te îndrăgosteşti de o persoană pe care ai întâlnit-o prima dată în viaţă în seara respectivă. Ea i-a simţit loialitatea şi seriozitatea, iar el i-a admirat spiritul liber şi dorinţa de aventură. Fiecare a văzut în celălalt ceea ce lipsea din propria viaţă.

— Nu te deranjează să fii nevoit să stai în acelaşi loc pentru totdeauna? a întrebat ea, după ce a auzit că Santo era următorul la rând pentru a prelua afacerea de familie cu gelato.

— Locul meu e în spatele tejghelei de la Belotti.

Santo părea surprins că ea se gândeşte că asta ar putea fi un lucru rău.

— E posibil să nu fie pentru toată lumea, dar mie mi se potriveşte perfect.

— Dar nu şi lui Felipe?

Santo a râs, un sunet adânc, din piept, care a făcut-o pe Viv să-şi dorească să-şi pună capul pe pieptul lui.

— Tu ce crezi?

— Că ar pune afacerea la pământ în maximum o săptămână, a spus ea. Ar ieşi şi ar lăsa aparatele de gelato nesupravegheate până ar da pe dinafară, s-ar umple gelateria, apoi strada, apoi tot oraşul ar dispărea sub un val de gelato. Toţi copiii din New York ar fi nevoiţi să iasă din case cu linguri în mâini şi să mănânce îngheţată, până va fi dispărut tot valul.

— Îmi place foarte mult ideea întregului oraş acoperit de gelato cu vanilie de la Belotti.

— Şi căpşuni, şi ciocolată, şi banane, a spus ea.

Santo a clătinat din cap şi a amestecat în espresso.

— Nu facem decât cu vanilie.

Viv s-a rezemat de banchetă.

— Doar atât?

El a dat din cap.

— Da, doamnă. Cel mai bun gelato de vanilie pe care-l vei gusta vreodată în viaţă, suficient de bun pentru a fi singura aromă pe care vei mai vrea vreodată s-o guşti.

Ea s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele, îmbrăcată încă în geaca lui.

— Bănuiesc că cel mai bine ar fi să o încerc eu însămi, nu-i aşa?

— Vino mâine, i-a spus el. La prima oră.

— Vedetele rock nu fac chestii la prima oră, a râs Viv. O să vin după prânz.

Şi aşa a făcut. Santo a zărit-o după-amiaza următoare, în capătul cozii care ieşea şerpuitoare din gelaterie pe uşa din sticlă pictată. Şi-a dat jos şorţul cu gesturi grăbite, în timp ce-l ruga pe tatăl lui să-i dea liber tot restul zilei şi umplea o cupă cu gelato, înşfăcând apoi linguriţele din plastic. Tatăl lui nu a avut nimic împotrivă; Santo nu avusese niciodată concediu medical şi nici nu-şi luase vreodată liber şi, pe de altă parte, era încântat să vadă în fiul lui o scânteie de spontaneitate. Poate ar fi fost de altă părere dacă ar fi ştiut motivul din spatele plecării bruşte a lui Santo; el şi mama lui Santo ţineau foarte mult la Maria şi la familia ei şi, deşi relaţia era încă la început, cu toţii sperau să se concretizeze în timp. Santo a dispărut din vedere şi s-a dus la Vivien, care râdea cu toată gura, cu o cupă de îngheţată în mână, spre nemulţumirea vizibilă a celor care stăteau la rând.

— Starurile rock nu stau la coadă, a rânjit el, conducând-o repede pe strada Mulberry.

Ea a ridicat cupa şi a studiat-o.

— Urmează să-mi ia minţile?

Santo a privit cum a afundat linguriţa translucidă verde lime în cupă şi a luat o înghiţitură uriaşă. Fata asta nu cunoştea jumătăţile de măsură – îşi cam dăduse seama de asta noaptea trecută, în timp ce a privit-o cântând, şi apoi din nou, după aceea, când ea făcuse să dispară rapid felia ei de plăcintă şi cea mai mare parte dintr-a lui. Viaţa trăită la maximum nu era ceva cu care să fie obişnuit şi se afla într-un ritm constant şi vesel de când ea îl luase de mână seara trecută în club. Santo a privit cu plăcere cum i se rotunjesc ochii şi se opreşte brusc pe trotuar.

— Doamne, Santo! a gemut ea, apoi a râs încântată. Ai avut dreptate. Inundă oraşul cu chestia asta. New Yorkul are nevoie de tine.

El a ridicat din umeri, încântat că îi place.

— Ţi-am spus că e cel mai bun gelato.

Ea a mai mâncat o linguriţă cu vârf, apoi i-a întins şi lui.

— Ştiu deja ce gust are, a spus el, râzând şi clătinând din cap.

— Da, dar nu când o mănânci din mâna mea, a zâmbit ea, întinzându-i linguriţa în timp ce înclina capul.

Santo a văzut provocarea din ochii ei albaştri, îndrăzneala ei înnebunitoare şi, după un moment de ezitare, s-a aplecat şi a luat gelatoul din linguriţă. Ea i-a scos încet linguriţa din gură şi l-a privit înghiţind.

— Deci?

— Nu credeam că reţeta noastră secretă poate fi îmbunătăţită, a spus el.

Viv a ridicat sprâncenele.

— Şi acum?

— Acum ştiu că există un singur lucru pe lume care o poate face să fie mai bună decât e, a răspuns încet, bucurându-se de zâmbetul care înflorea pe faţa lui Viv.

— Eşti drăguţ, Santo Belotti, i-a spus ea.

A simţit cum un val de roşeaţă îi urcă pe gât. Nicio fată nu îi mai spusese vreodată că e drăguţ, iar numele lui suna complet diferit când era rostit cu accentul ei britanic.

— Vrei să mergem la un film? a întrebat-o el.

— Acum? După-amiază?

— Sigur. De ce nu?

Ea s-a încruntat.

— Nu ştiu. Pentru că filmele sunt pentru mai mult?

— Pentru mai mult? Adică, vrei să spui, pentru momente speciale?

Santo a râs surprins.

— Filmele sunt pentru orice moment.

El a observat norii negri care i-au întunecat privirea, în timp ce-i dădea înapoi îngheţata pe jumătate mâncată.

— Poate pentru tine.

— Iar astăzi, şi pentru tine, a spus, încercând să înţeleagă unde a greşit. Fac cinste.

— Putem vedea *Libertinii*[2]*?*

S-a prefăcut că se gândeşte, deşi avea de gând să spună da. Ar fi făcut orice pentru şansa de a sta câteva ore în cinematograf lângă Viv.

— Cu condiţia să luăm popcorn.

Ea şi-a încreţit nasul în felul acela pe care el începuse deja să-l distingă ca fiind una dintre micile ei ciudăţenii.

— Să-i dăm bătaie.

Nici Viv, nici Santo nu au acordat prea multă atenţie filmului. Santo şi-a petrecut cea mai mare parte din timp privind-o pe furiş, întrebându-se cum era posibil să o cunoască de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dar să simtă că o cunoştea dintotdeauna. Viv a încercat să urmărească povestea, dar în cea mai mare parte a timpului s-a întrebat dacă şi Santo simţea aceleaşi trăiri înfloritoare, incomode şi plăcute în corp. Nu putea spune ce anume o atrăgea atât de mult la băiatul acela; emana o aură de seninătate în care voia să se cufunde, ca şi cum şi-ar petrece o după-amiază leneşă de duminică, în plină vară, plutind pe spate pe apele adânci ale Mediteranei, cu soarele arzându-i picioarele. Nu că ar fi fost vreodată la Marea Mediterană. Nu fusese niciodată mai departe de Londra până când Louis, cel mai puţin probabil model de naşă-zână, îi oferise un bilet de aur pentru a cânta pe scenele murdare din SUA. Avusese iubiţi ocazionali la Londra, dar Santo a fost prima persoană cu care s-a conectat în felul acesta, instantaneu şi din senin, iar în timp ce Emilio Estevez a înclinat-o pe Andi MacDowell pe spate să o sărute în zăpadă, s-a întors către el şi l-a descoperit privind-o.

— Cred că e posibil să te iubesc, Santo Belotti, a spus ea, luându-i pe amândoi prin surprindere, apoi

s-a aplecat şi l-a sărutat peste găleata nefiresc de mare cu popcorn.

Niciunul dintre ei nu a mai văzut ceva din ce s-a întâmplat pe ecran. Erau prea învăluiţi în primele săruturi tremurătoare şi fără suflare şi în minunea splendidă a primei iubiri.

Au cumpărat covrigi calzi de la un stand aflat lângă cinematograf, cu un dolar bucata, şi i-au rupt cu degetele, în timp ce mergeau pe trotuarul aglomerat.

— Ăsta e primul meu covrig mâncat pe stradă, a spus Viv, simţindu-se cât se poate de sofisticată, în timp ce absorbea priveliştile şi sunetele străzii, încă plină de forfotă în căldura serii.

Obiectiv vorbind, nu era mai plină de farmec decât străzile din Londra. Însă totul părea mai periculos, dar era şi ceva absolut captivant în murdărie, graffiti, sunetele diverse şi dramă vizuală nesfârşită.

— Zici că e scoasă dintr-o reclamă, a spus ea, privind spre o femeie într-o haină de blană, care se sprijinea de o maşină arsă pentru a-şi aprinde ţigara.

— La ce-ar face reclamă? a întrebat-o Santo în timp ce-i dădea o bucată din covrigul lui, pentru că deja îl terminase pe al ei.

— La New York, iubitule!

Viv a râs şi s-a învârtit, făcându-i inima să-i sară din piept.

— Locul ăsta e o nebunie. Mi-ar plăcea să rămân aici pentru totdeauna!

Cuvintele ei i-au amintit ceea ce îi spusese mai devreme, la cinema. *Cred că e posibil să te iubesc.* Oare interpretase totul greşit? Cunoştea străzile acestea ca-n palmă, dar acum le vedea într-o lumină nouă, prin frumoşii ei ochi albaştri, observând frumuseţea din arta stradală răspândită de-a lungul faţadelor clădirilor şi a magazinelor închise, simţind energia fără astâmpăr, precum bătaia unei inimi, pulsând sub trotuar. Chiar voia să rămână aici pentru totdeauna? Şi ce ar fi însemnat asta pentru el,

dacă ar fi făcut-o? Erau întrebări pe care nu-i venea să creadă că şi le punea, dar ea scotea la iveală ceva din el ce nu ştia că se află acolo şi îl făcea să se simtă el însuşi, mai mult decât se simţise vreodată.

— Intră! Toată lumea a plecat acasă, i-a spus Santo, scoţând din buzunar cheile de la gelaterie.

— Mişto uşă, a spus ea, trecându-şi vârfurile degetelor peste sticla vopsită, în timp ce îl urma înăuntru.

— Stai jos.

A făcut semn către scaunele din piele vişinie care erau aliniate de-a lungul tejghelei, în timp ce el îşi făcea de lucru în spate.

— Dă-mi voie să-ţi fac o cafea, să te servesc ca pe clientul meu preferat.

Ea a zâmbit, netezindu-şi fusta mini din tartan cu volane în timp ce se cocoţa pe scaun.

— Şi gelato? Vanilie, desigur, a spus ea.

Santo a dat din cap.

— Nu mai e – îl facem proaspăt în fiecare zi şi s-a dat tot.

— Nu aveţi rezerve în congelator?

— Ţi-am zis. Reţetă secretă. Totul proaspăt în fiecare zi, a râs el.

Ochii ei străluceau de neastâmpăr când s-a sprijinit cu coatele de tejghea.

— Îmi plac la nebunie secretele. Ştii reţeta? Mi-o spui şi mie?

— Bineînţeles că o ştiu şi nu, nu ţi-o pot spune. Suntem doar doi în familie care ştim reţeta în acelaşi timp, iar singurul motiv pentru care se întâmplă asta e eventualitatea în care unuia din noi i s-ar întâmpla ceva.

— În cazul în care unul din voi cade de pe o stâncă sau ceva de genul ăsta, a spus Viv râzând.

El a ridicat din umeri.

— Ceva de genul. Acum suntem eu şi tata.

Viv a observat mândria din vocea lui şi a scanat cu privirea fotografiile înrămate de pe peretele din spatele lui, multe generaţii de bărbaţi Belotti stând

în spatele aceleiaşi tejghele. Cât de diferită fusese viaţa lui faţă de propriile ei începuturi. O bucată goală de metal, inelul de aur de pe degetul ei inelar, era singura legătură pe care o avea cu mama care o abandonase.

— Eşti norocos să ai toate astea, ştii? Un loc, o familie, o istorie.

— Ştiu, a spus el.

— Şi ei sunt norocoşi să te aibă pe tine, a spus ea. Pentru că altfel ar trebui să se bazeze pe Felipe.

— Adevărat, a răspuns Santo. Abia dacă vine pe aici. Uneori mă întreb dacă se simte vinovat.

Din ce văzuse Vivien, Felipe nu-şi bătea capul prea tare cu sentimentele de vinovăţie, dar l-a scutit pe Santo de aceste informaţii.

— Faci o cafea excelentă, a spus, sorbind din ceaşca mică pe care Santo a pus-o pe o farfurioară albă şi le-a împins peste blatul din sticlă.

— Am multă experienţă în spate, a răspuns el.

Viv a cuprins ceaşca cu palmele.

— Ai multă experienţă şi cu fetele?

Expresia jucăuşă din privirea lui Santo s-a stins.

— Nu chiar atât de multă.

În mod evident, se ascundeau multe în spatele cuvintelor lui, dar Viv şi-a dat seama că nu vrea să ştie altceva, aşa că s-a dat jos de pe scaun şi a început să se plimbe prin gelaterie, trecându-şi degetele peste spătarele scaunelor şi marginile meselor din lemn.

— Ai un pian, a spus ea încântată. Pot să cânt?

— Nu ştiu, i-a răspuns Santo. Poţi?

A râs încetişor, aşezându-se pe scaunul pianului, lângă fereastră.

— Scuzaţi-mă, domnule! a strigat ea, întinzându-şi gâtul pentru a se uita la el peste pian, când l-a văzut aşezându-se la masă, cu cafeaua. Aveţi bilet de intrare la acest concert? E unul exclusivist.

Şi-a pipăit buzunarele jeanşilor şi a scos biletul de cinema.

— Chiar aici, a spus el, punându-l pe masă.

Ea a aprobat încălzindu-şi degetele.

— Vreo preferinţă?

— Tu alegi, i-a spus Santo.

Ceva din felul în care el i-a susţinut privirea a făcut-o să simtă cum i se strânge stomacul.

— Bine, a şoptit ea, punându-şi degetele pe clape şi răsfoindu-şi mintal repertoriul. *Ah, desigur.*

Muşcându-şi buzele, a închis ochii când a început să cânte şi i-a ţinut închişi în timp ce a cântat versurile de început ale piesei „Crazy For You”[3] a Madonnei. Nu era genul de melodie pe care o cânta cu trupa, dar în perioada aceea era difuzată des la radio şi îi plăcea.

A pus suflet şi a crezut fiecare vers pe care i l-a cântat audienţei ei formate dintr-o singură persoană, iar soarele apusului de vară îi arunca umbre aurii pe faţă. Când a deschis ochii pentru a cânta versurile finale, a văzut că Santo se apropiase şi stătea cu o mână sprijinită pe capacul pianului, iar vulnerabilitatea pură ce i se citea pe faţă aproape c-a făcut-o să uite versurile.

— Ai vorbit serios când ai spus că ai vrea să rămâi aici pentru totdeauna? a întrebat-o el.

— Da? Nu? Nu ştiu. Dacă fiecare zi ar fi ca cea de azi, aş spune da, dar viaţa reală nu e aşa, nu?

Santo a înconjurat pianul şi s-a aşezat alături pe scaun, cu faţa aproape de a ei.

— Dar dacă ar fi aşa în fiecare zi? Noi doi? Ştiu că va trebui să pleci pentru turneu, dar ai putea să stai aici, poate am putea face ca lucrurile să meargă. Ţi-aş putea face gelato în fiecare zi…

I-a atins faţa.

— Santo, eu… noi nu…

El s-a aplecat şi a sărutat-o în timp ce-i rostea numele.

— Nu mai spune niciun cuvânt, a şoptit el. Gândeşte-te diseară la asta.

Viv şi-a îngăduit pentru un moment să-şi imagineze viaţa pe care şi-ar putea-o construi aici, în New York. Ar merge? Ar putea fi fericită lucrând alături de Santo în gelaterie, stabilindu-se aici,

devenind parte din povestea lui? Sau s-ar întreba mereu ce s-ar fi putut întâmpla dacă şi-ar fi respectat planul şi şi-ar fi urmat visurile? Îşi petrecuse toţi cei optsprezece ani agăţându-se de viaţă, mâncând la mesele altora, dormind în paturile altora şi, sincer, era epuizată. Întâlnirea întâmplătoare cu Louis o eliberase în cele din urmă de nevoia de a depinde de alţi oameni pentru hrana de zi cu zi sau acoperişul de deasupra capului. Să renunţe la acea libertate câştigată cu greu şi la sentimentul fragil de securitate, în cazul în care acest lucru se întâmpla, îl transforma pe Santo în altceva, într-un pariu imens. Luptase atât de mult pentru acest vis şi nu era sigură că era încă pregătită să înceapă unul nou, indiferent cât de frumos îl făcea Santo să pară.

— Mă voi gândi la asta în seara asta, a spus ea, lipindu-şi fruntea de a lui. Îţi promit.

O oră mai târziu, Viv s-a târât în micul ei pat din apartamentul trupei, cu capul învârtindu-i-se din pricina imaginilor cu Santo, uşa din sticlă pictată de la gelateria Belotti şi tentaţia de a fi invitată într-o familie adevărată. Toată viaţa trăise mai mult sau mai puţin singură. Privind istoria familiei Belotti afişată pe pereţii gelateriei îi frânsese inima de invidie. A închis ochii şi a încercat să se imagineze pe ea însăşi în spatele acelei tejghele, alături de Santo, cinci ani mai târziu, zece, apoi douăzeci. Se vor îndepărta unul de celălalt? Vor avea copii, vor îmbătrâni împreună? Părul lui va încărunţi, carnea îi va fi cuprinsă de grăsimea autosuficienţei? Părea un vis imposibil, nu ceva care i se poate întâmpla unei persoane ca ea. Apoi s-a gândit la trupă, la Louis şi la şirul de concerte antamate peste tot prin Statele Unite. Mai mult decât orice altceva pe lume îi plăcea să cânte. Oare va regreta că a renunţat la această oportunitate rară de a-şi face un nume în industrie? Şi-a petrecut noaptea întorcând decizia pe toate părţile, întrebându-se pe ce cale să meargă, ce cărare să lase nestrăbătută şi sălbatică. A avea

oricare dintre aceste variante ar fi fost ceva extrem de preţios.

4

— Bobby, ce-ar trebui să fac în situaţia asta?

Bobby pune cafeaua pe măsuţa alăturată şi se întinde pe fotoliul de catifea aflat vizavi de mine în penthouse-ul lui cu parchet din lemn de stejar. Sticlele se aud zdrăngănind dedesubt, în timp ce tomberoanele de pe străzile oraşului sunt golite dimineaţa devreme, sirenele şi claxoanele, sunetele New Yorkului, pregătite pentru o nouă zi. Pe de altă parte, eu nu mă simt deloc pregătită pentru o nouă zi – am stat trează aproape toată noaptea şi mi-am adus conştiinţa încărcată în pragul lui Bobby la prima oră a dimineţii.

— În acest moment sunt, literalmente, singura persoană din lume care poate ajuta familia Belotti, spun. Nu e ciudat?

Îşi întinde mâna după ceaşca de cafea. Suntem deja la a doua – a ascultat povestea mea lungă şi s-a uitat la fotografia cu Santo din albumul mamei, cea mai consistentă bucată din trecutul meu pe care a auzit-o de când sunt aici. E meritul lui că mi-a răspuns fără să bombăne când i-am bătut la uşă la şase dimineaţa şi, probabil, a contat şi faptul că Robin e plecat într-o călătorie de afaceri. Îmi place foarte mult soţul lui Bobby, dar a împărtăşi secretul mamei mele chiar şi cu o singură persoană e deja o indiscreţie; cu două persoane prezente, ar fi fost imposibil. Aşa cum stau lucrurile, sunt recunoscătoare că am pe cineva cu care să împart povara.

— Faptul că ai observat uşa aceea în timpul festivalului e un ghiont cosmic.

Mimează, împingându-mă cu ambele mâini, şi ridică din sprâncene.

— Le-ai putea trimite reţeta prin e-mail şi să nu te mai întorci niciodată acolo?

— M-am gândit la asta. Dar ce aş spune? Nu vă pot mărturisi de unde o ştiu, dar iată reţeta voastră secretă bine păzită?

Îmi ridic mâinile în aer cu un gest teatral.

— Pentru că nu cred nicio secundă că lucrurile s-ar putea termina acolo, nu-i aşa?

— S-ar putea să fie atât de uşuraţi, încât să nu pună nicio întrebare, zice Bobby, deşi expresia lui îmi sugerează că nici măcar el nu crede ce spune.

— Puţin probabil, răspund. În ultima sută de ani au mizat foarte mult pe povestea asta de familie cu reţeta top-secret. Faptul că o mai ştie cineva din exterior ar fi un şoc pentru ei.

— Sau… ce-ai zice să le-o trimit *eu?* Le-aş spune ceva de genul, oh, nu ştiu… la un moment dat am cunoscut o tipă, un *chef* din Anglia care, dacă mijeşti ochii, seamănă cu Zooey Deschanel şi mi-a făcut nişte gelato absolut fabulos folosind o reţetă veche italienească, pe care mi-a dat-o doar pentru a o servi *exclusiv* la restaurantul meu şi poate, doar poate, printr-o coincidenţă ciudată, e exact aceeaşi…

Mi-am dat ochii peste cap la încercarea lui, aproape zilnică, de a mă face să-i spun reţeta.

— Vorbesc serios, Bob. Santo a fost dragostea din tinereţe a mamei mele, iar acum e bolnav şi eu sunt singura care îi poate salva afacerea de familie.

Bobby mă priveşte serios.

— Ea ar vrea să faci asta?

Aceasta e întrebarea care m-a ţinut trează toată noaptea. Pe de o parte, sunt absolut convinsă că nu ar vrea să dau la iveală faptul că Santo a divulgat secretul familiei. Nu cunosc familia Belotti, dar după ce le-am citit pagina de internet şi după ce am fost în gelaterie, loialitatea faţă de familie şi mândria le curg prin vene. Şi acel gelato… a însemnat enorm pentru mine şi mama de-a lungul timpului, ne-a fost alături în vremuri bune şi mai puţin bune. Dacă pentru mine înseamnă atât de mult, îmi pot imagina ce înseamnă pentru familia Belotti, cât de trădaţi se vor simţi când vor afla că le mai ştie şi altcineva secretul. Dar, în acelaşi timp, bucuria pe care mi-a adus-o această reţetă pare o datorie pe care trebuie să o plătesc.

— Erau atât de tineri, spun eu. Santo trebuie să fi trăit toţi aceşti ani cu sentimentul de vinovăţie că a împărtăşit secretul. Mama ar urî ideea de a-i trăda încrederea. Măcar atât lucru ştiu sigur. Păstrarea acestui secret a fost unul dintre puţinele lucruri pe care am văzut-o vreodată să le ia cu adevărat în serios.

— Deci, nu spune nimic.

Bobby îşi întinde mâinile în lateral.

— Uită că ştii ceva despre problemele lor din acest moment şi vezi-ţi de viaţă.

Apreciez faptul că încearcă să fie avocatul diavolului.

— Şi să le las afacerea să se ducă de râpă, atâta vreme cât aş putea să-i ajut să o salveze?

Bobby ridică din umeri.

— E posibil ca bătrânul să-şi amintească reţeta mâine şi tot acest zbucium sufletesc va fi fost în zadar.

Dau din cap. Ar fi scenariul ideal. Şi poate că ar fi posibil, dar s-ar putea să nu-şi amintească asta mâine, sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare, sau înainte de venirea primăverii, dacă îşi va mai aminti vreodată. Îmi ridic privirea de la ceaşca de cafea în timp ce Bobby inspiră brusc.

— Nu crezi că tipul ăsta, Santo, e tatăl tău, nu? Dacă ar putea ieşi la iveală mai multe secrete? şopteşte el, scandalizat, apoi izbucneşte în râs.

— Du-te naibii! mormăi eu.

Nu mă simt jignită pentru că ştiu că încearcă doar să-mi îmbunătăţească starea de spirit. Răsfoiesc paginile din albumul mamei până ajung la o fotografie cu Charlie Raven, în mijlocul unui concert, cu o bentiţă pe frunte şi beţele ridicate în aer. Rânjetul îi e maniacal, figura unui tip care se droghează cu muzica pe care o cântă şi, probabil, şi cu altceva.

— Tatăl meu, spun eu atingând fotografia. Când m-am născut eu era deja plecată de doi ani în turneu, precizez doar pentru a aduce ceva claritate

în mintea lui Bobby. Deci, cu siguranţă, nu. Aş putea să trimit reţeta anonim la Belotti?

Arunc pastila doar pentru a vedea ce părere are Bobby despre varianta asta, deşi am scos deja din calcul ideea.

Se gândeşte.

— Ai putea. Şi în primă fază ar fi ceva de genul: „Da! Suntem salvaţi!” Dar apoi vor începe să se întrebe cine şi cum şi le-ar trebui doar un minut de frământare ca să-şi dea seama că Santo trebuie să fi dat reţeta. Asta, sau ar crede că fratele lui a fost atât de neglijent, încât a lăsat-o să ajungă pe mâinile unui străin, iar acest lucru ar putea declanşa o nouă ruptură în familie.

Bobby se apleacă în faţă, sprijinindu-se pe coate.

— Dar pentru că Santo e cel mai probabil candidat şi are amnezie, s-ar putea să nu-şi amintească cui i-a dat-o şi toţi vor trebui să trăiască pentru tot restul vieţii lor întrebându-se dacă Santo are o amantă de care a uitat sau un copil dintr-o legătură misterioasă, pe cale să revendice imperiul lor de gelato sau orice altceva de genul ăsta. Deci, pare că orice variantă le-ar distruge familia.

Mă gândisem deja la toate lucrurile astea, deşi în culori mai puţin strălucitoare decât o făcea Bobby, şi am exclus varianta de a trimite o scrisoare anonimă sau un e-mail, tocmai pentru că nu voiam să rănesc familia. Ar fi mai bine să las afacerea să se ducă de râpă, nu? În ultimele ore am răsucit această întrebare pe toate părţile şi am încercat să o privesc din toate unghiurile, în încercarea de a găsi cea mai bună variantă, cea în care nimeni nu are de pierdut şi nu va fi afectat. Ştiu, din instinct, că mama nu ar dezvălui niciodată indiscreţia lui Santo, dar, în egală măsură, ştiu că nu ar permite ca această afacere legendară de familie să falimenteze, dacă ar fi în puterea ei să facă ceva în privinţa asta. Totuşi, nu e în puterea ei. E în puterea mea. Povestea familiei Belotti a fost legată invizibil de a noastră de când mă ştiu. Bărbatul din fotografie era personaj de poveste când eram copil: un tip care arăta ca o

vedetă de cinema şi îi făcea mamei gelato. Povestea lor de dragoste nu a fost una tristă şi neîmpărtăşită. Pentru ei, *pentru totdeauna* pur şi simplu nu fusese scris în stele, spunea mama. Erau prea tineri, visurile ei legate de trupă erau prea mari pentru a putea fi deraiate de o poveste de dragoste. Din punctul meu de vedere, mama a fost o deschizătoare de drumuri. Suficient de curajoasă încât să se lase condusă de ambiţie, suficient de curajoasă pentru a-şi urma visurile, mai degrabă decât inima.

Bobby se întinde şi mă ia de mână.

— Vrei să vin cu tine la Belotti în dimineaţa asta? Pot să improvizez şi trebuie să văd cu ochii mei mâinile tipului ăluia, din moment ce te-au dat atât de tare peste cap.

Nu ar fi trebuit să-i spun niciodată lui Bobby chestia cu mâinile. A râs cinci minute fără oprire. Îl ador totuşi pentru că s-a oferit să mă însoţească.

— Mulţumesc, dar nu. Eşti cel mai ocupat bărbat din New York.

Mi-am îndreptat umerii.

— Cred că trebuie să fac asta singură.

5

În practică, să fac asta de una singură e mult mai greu decât părea iniţial. Plouă din nou, iar cerul gri şi plin de nori mă însoţeşte pe măsură ce mă apropii de Belotti câteva ore mai târziu. Nu am încă niciun plan clar în legătură cu ceea ce voi spune sau voi face. Mă duc doar pentru că am promis şi pentru că ieri Gio părea că mai atârnă doar de un fir de speranţă. Stau o secundă în prag cu mâna pe mânerul de alamă. În interior e în continuare gol, lămpile cu abajururi vitrate stil Tiffany aruncă pete de lumină roşie şi verde pe podea şi se simte acelaşi aer de atemporalitate. Probabil că arăta la fel şi în anii treizeci, în anii cincizeci şi în anii optzeci, când mama i-a trecut pragul. Poate că în spate se mai schimbaseră lucrurile, dar în faţă sigur era aceeaşi Sfântă Treime a decoraţiunilor: lemn vechi, alamă lustruită şi piele vişinie. E de modă veche, dar nu demodat, genul de loc în care mergi atunci când simţi nevoia să-ţi linişteşti nervii întinşi la maximum şi ai nevoie de siguranţa pe care ţi-o dă faptul că anumite lucruri nu se vor schimba niciodată. Sunt convinsă că totul e altfel într-o zi aglomerată de vară când au gelato la vânzare, dar astăzi e genul acela de linişte pe care îl mai întâlneşti doar în biblioteci. Împing uşa şi intru.

— Iris, te-ai întors!

Gio apare chemat de tradiţionalul clopoţel din alamă atârnat deasupra uşii. Nu pare să fi dormit mai bine decât mine. Aşa cum stă încadrat de galeria cu fotografii de familie din spatele lui, îl adaug în gând la lista de lucruri fără vârstă care aparţin acestui loc. Generaţii la rând de bărbaţi cu părul negru îl flanchează, cu toţii îmbrăcaţi în aceeaşi uniformă: cămaşă albă cu mâneci lungi şi cravată neagră, peste care e pus un şorţ cu sigla Belotti, toţi la fel de înalţi, cu ochii întunecaţi precum cerneala, care privesc drept în cameră. Părul

lui Gio e mai lung, poate, iar cămaşa e croită să îi urmeze liniile corpului, dar asemănarea e pregnantă.

— Nu credeai că voi veni?

— Speram că da, a spus el înconjurând tejgheaua. Dă-mi voie să-ţi iau haina.

Îmi desfăşor eşarfa de la gât şi dau drumul pe un scaun genţii mele uriaşe şi uzate, dându-i voie să-mi ia jacheta îmbibată de apă. Se duce înapoi în spatele tejghelei să o atârne lângă un radiator, iar eu mă străduiesc să îl văd ca pe un gest de amabilitate, mai degrabă decât să simt că mi-a fost luată posibilitatea de a pleca cu uşurinţă. Refuz să las bucăţi din vechea mea viaţă cu Adam să pătrundă aici, dar e ceva ce trebuie să-mi reamintesc conştient în mod constant în astfel de momente. Un gest de amabilitate poate fi doar atât: amabilitate, fără alte motive sau ameninţări voalate.

Gio îşi face de lucru cu aparatul de cafea, iar eu mă cocoţ pe acelaşi scaun ca ieri, îmi pun căciula cu dungi albastre pe tejghea şi scot un elastic de păr pentru a-mi strânge părul ud.

— Ai venit de departe? mă întreabă el, întorcându-se şi punându-mi în faţă o ceaşcă plină cu cafea.

Şi apare din nou instinctul de a nu-i dezvălui prea multe. Îl resping hotărâtă.

— Nu. Zece minute de mers pe jos.

Nu răspunde. De fapt, cred că nici nu a auzit ce i-am spus. Se încruntă, înclinându-şi capul, cu privirea ţintă la căciula mea. Expresia îi e nedumerită când ridică din nou privirea.

— Ştiam eu că ne-am mai întâlnit undeva, spune.

Pun o mână pe căciulă, neînţelegând ce vrea să zică.

— Librăria lui Logan? Valentine’s Day? spune el.

Mâna mi se duce instinctiv către gât, pe măsură ce mă cuprinde spaima. *Dumnezeule, nu!*

— *Lapin,* mormăi, în timp ce toate amintirile îmi revin ca o avalanşă.

Am făcut o treabă destul de bună încercând să şterg ultima zi a îndrăgostiţilor din existenţa mea.

Atât de bună, încât probabil că a dispărut şi de pe calendarul pe care îl am atârnat pe peretele din bucătărie. Mă cutremur doar gândindu-mă la asta.

— Ai citit până la urmă cartea aia?

Îmi trec mâna peste faţa înfierbântată.

— Nu.

Am cumpărat un exemplar în ziua următoare, dar nu am fost în stare să-l deschid, şi chiar ardeam de nerăbdare să citesc nenorocita aia de carte. De fiecare dată când pun mâna pe ea îmi amintesc de minciuna pe care am spus-o despre „soţul meu mort", de ruşinea pe care am simţit-o pentru faptul că am izbucnit doar pentru a face pe cineva să se simtă rău, de jena de a fi făcut un spectacol atât de lipsit de sens din mine însămi. Iar acum sunt aici, cu acelaşi tip, spunând încă o minciună, chiar dacă de data aceasta e doar pentru că încerc să-l ajut. Mi-aş dori ca podeaua gelateriei să se deschidă şi să mă înghită.

Îşi pune un prosop pe braţ.

— Uite ce este, îţi cer scuze că am abordat atât de brutal subiectul despre soţul tău, Iris, chiar îmi pare rău. Mi-ai atins un punct nevralgic când ai adus vorba despre soţia mea, dar nu aveam niciun drept să-ţi vorbesc aşa.

Mă întorc în timp şi mă văd aşa cum eram în ziua aceea, ochii mei furioşi privind ţintă către verigheta lui, privirea lui jignită către inelul mamei de pe degetul meu.

— Of, Doamne! N-ar fi trebuit să spun niciodată… încep, dar el mă întrerupe.

— Te rog, nu, spune el, ridicându-şi mâinile. Înţeleg. Mai mult decât îţi închipui.

Priveşte spre tavan.

— Penny, soţia mea… a murit acum şapte ani.

Mi se strânge inima când aud felul măsurat în care îmi împărtăşeşte această informaţie fără să se uite la mine, tresărirea vocii lui, care îmi spune că îl doare chiar şi să rostească acele cuvinte cu voce tare. Sunt lipsită de orice cuvânt, iadul perfect. Nu-mi vine să cred că nu l-am recunoscut mai din timp

ca fiind tipul de la librărie. Nu credeam că aş putea fi mai îngrozită de minciuna pe care am spus-o în acea zi, dar ştiind că el, văduv, crede că: a) am avut un soţ *şi* b) soţul meu a murit mă face să mă simt incredibil de ruşinată din atât de multe motive, mai multe decât pot cuprinde cu mintea.

Gio mă priveşte în tăcere, apoi dă din cap.

— Eşti de acord să nu mai aducem niciodată vorba despre ziua aceea?

— Niciodată, aprob în grabă, înhăţând colacul de salvare pe care mi l-a aruncat, incapabilă să găsesc o modalitate de a-mi drege minciuna.

— Bea-ţi cafeaua.

Împinge ceaşca spre mine.

— În cazul ăsta, putem vorbi despre gelato.

Se uită la uşă în timp ce cineva o deschide, iar faţa i se luminează. Eu mă simt, la propriu, salvată de clopoţel.

— Sophia, spune el. Ai întârziat.

Atmosfera liniştită de bibliotecă se risipeşte odată cu sosirea Sophiei, însoţită de un zdrăngănit de brăţări, în timp ce ea se luptă să-şi închidă umbrela dată peste cap de vânt.

— Sora mea cea mai mică şi cea mai teatrală, spune el, privind înapoi către mine.

Ea râde şi se strecoară în spatele tejghelei şi îşi atârnă haina udă lângă a mea, deasupra radiatorului.

— Şi cea mai frumoasă, spune ea. Şi cea mai deşteaptă. Şi nu chiar sora lui.

Gio îşi dă ochii peste cap, evident obişnuit cu această replică.

— Ai putea, foarte bine, să fii, spune el. Sophia este fiica cea mai mică, cea mai zgomotoasă şi cea mai detestabilă a lui Santo. Celelalte trei sunt mult mai drăguţe.

Sophia nu e deloc deranjată de insultă. Între ei se simte căldura palpabilă dintre fraţi, tachinarea lor verbală fiind înţesată de familiaritate.

— Tocmai am vorbit la spital. Nicio schimbare. Deşi asistenta a spus că a cerut cannoli, aşa că una dintre ele i-a adus câţiva aseară de la festival.

Gio dă din cap.

— Ea este Iris, spune el.

Sophia mă priveşte curioasă.

— Este bucătar profesionist. Va încerca să ne ajute cu reţeta.

— Excelent! spune ea, trecându-şi peste cap un şorţ cu sigla Belotti. Avem nevoie de orice ajutor.

— Nu ştiu cât de mult o să pot fi de folos, spun, nerăbdătoare să-mi diminuez rolul.

— Englezoaică? întreabă ea.

Dau din cap.

— Dar acum locuieşti aici, nu-i aşa, nu eşti doar în trecere, în vacanţă sau ceva de genul ăsta?

— Ce e asta, Soph? Un interogatoriu? întreabă Gio.

— Acum locuiesc aici, spun. Newyorkez începător, dacă există conceptul ăsta.

— Poate reuşeşti să-l convingi pe Gio să adauge nişte arome la gama noastră de gelato, spune ea privindu-l cu coada ochiului.

Expresia lui se rigidizează şi văd cum se închide brusc în el însuşi, la fel cum s-a întâmplat atunci în librărie, de Ziua Îndrăgostiţilor.

— Ce este scris pe sigla noastră?

Sophia oftează.

— *Vanilie pentru totdeauna.* Ştiu toate astea, dar dacă nu mai găsim reţeta, Gio? Ce ne facem? Dacă diversificăm acum, ne protejăm viitorul.

Expresia lui e neclintită.

— Vom găsi reţeta.

— Şi dacă nu?

— Avem timp. O vom găsi.

Amândoi se uită la mine şi ezit să spun ceva pentru că aceasta este, în mod evident, o discuţie pe care au mai avut-o.

— Ceilalţi sunt de aceeaşi părere.

Sophia îşi încrucişează braţele la piept în timp ce vorbeşte, expresia ei fiind la fel de încăpăţânată ca aceea a lui Gio. Am senzaţia că între ei doi sar scântei în mod frecvent.

— Şi Maria? întreabă el.

Sophia nu răspunde. Bănuiesc că soţia lui Santo e de aceeaşi părere cu Gio.

— Exact, spune el. Am încheiat subiectul.

— Mult noroc în colaborarea cu el!

De data aceasta, Sophia mi se adresează mie.

— E ditamai pacostea.

Gio ignoră înţepătura şi se uită la mine.

— Hai să mergem la bucătărie. Acolo ne putem auzi gândurile.

— Am făcut o listă cu idei de arome noi. Oricând eşti gata… spune Sophia uşor iritată.

Gio nu muşcă momeala. Îi întoarce, pur şi simplu, spatele.

— Pe aici, spune el.

Sophia îmi zâmbeşte imediat ce Gio se întoarce cu spatele, iar buclele îi dansează în jurul feţei. E imposibil să nu-mi placă sora mai mică şi cu gura mare a lui Gio. Dacă şi celelalte trei seamănă cu ea, cu siguranţă se lasă cu scandal la toate petrecerile familiei Belotti.

Bucătăriile de la Belotti sunt cavernoase, mult mai mari decât te-ar face vitrina să îţi imaginezi, o combinaţie interesantă de modern şi tradiţional. Maşini industriale, impresionante, de gelato, din oţel inoxidabil, se aliniază pe un perete. Gio îmi arată cum ingredientele se încarcă prin partea de sus pentru a se încălzi şi pasteuriza şi apoi trec în cilindrul răcit de mai jos, unde sunt amestecate cu aer pentru a se transforma în gelato. E o versiune macro a microprocesului meu, totul strălucitor şi modern, pe care cumva nu mă aşteptam să o găsesc aici.

— Aparatul ăsta e preferatul lui Santo, spune Gio, conducându-mă la un aparat mult mai vechi, din email ivoriu şi crom.

— Insistă că simte diferenţa de gust dintre gelato făcut în maşinăria asta şi cel făcut în aparatele noi.

— Chiar crezi că ar fi posibil? îl întreb eu.

Pune mâna afectuos pe maşină.

— Nu aş paria împotriva lui.

Mă conduce către celălalt capăt al bucătăriei, care, la fel ca şi magazinul, pare să nu fi fost afectată de trecerea timpului. Un blat de lucru gros, alungit, din mahon, domină spaţiul susţinut de dulapuri făcute pe comandă şi rafturi deschise. Două şiruri lungi de sertare pătrate şi plăcuţe de identificare din alamă, scrise de mână, stau sub dulapuri. Impresia generală e cea a unei farmacii de lux, un loc în care se petrece magie. Sau magia gelatoului, cum e cazul aici. Sunt fermecată.

— Locul ăsta vorbeşte aceeaşi limbă cu sufletul meu de bucătar.

Inspir adânc, trecându-mi degetele peste suprafaţa netedă şi lucioasă a blatului vechi. Câte generaţii au stat aici, bărbaţi şi femei, toţi lucrând pentru a recrea aceeaşi reţetă secretă? Văzând locul ăsta încărcat de istorie m-a ajutat să înţeleg de ce a fost Gio atât de încăpăţânat în discuţia de mai devreme cu Sophia. Familia şi-a creat o nişă de consumatori şi trebuie să-şi apere reputaţia.

— Santo şi Maria au avut prima întâlnire exact în locul ăsta, spune el punând mâna pe masă. Pizza de peste drum şi gelato la desert. Fac asta în fiecare an, la aniversarea nunţii lor.

Îşi pune ambele palme pe blat şi oftează.

— Acum e terminat din cauza faptului că nu-şi poate aminti acea primă întâlnire.

Zâmbesc, impresionată de romantismul poveştii.

— Povesteşte-mi despre gelato, îi zic eu. Spune-mi ce îl face să fie atât de special?

— De ce este atât de special?

Pufăie şi zâmbeşte în acelaşi timp, iar privirea i se pierde în depărtare.

— Gustul, desigur, dar e vorba de mult mai mult de-atât. E vorba despre legătură, despre felul în care gustul trezeşte la viaţă o emoţie.

Trăsăturile sale prind viaţă când vorbeşte şi, pentru a se exprima, se foloseşte de mâini şi de corp la fel de mult ca de cuvinte. Se întoarce şi deschide unul dintre sertarele de pe peretele din spate, apoi

revine la masă cu un mănunchi de hârtii: scrisori şi cărţi poştale.

— Vezi astea? îmi spune răsfirându-le. Sunt de la clienţi. Mulţumiri de la oameni care au revenit an de an în concediu, oameni care au fost aici pe vremea când erau copii, apoi şi-au adus, la rândul lor, copiii, ca într-un ritual. Asta e din partea unei familii care ne-a rugat să servim gelato la înmormântarea tatălui lor, pentru că era singurul aliment pe care-l mai putea mânca în ultimele lui zile.

Le răsfoim împreună şi, într-adevăr, toate transmit acelaşi lucru: *Mulţumesc.*

— Nu e un simplu gelato, spune el hotărât.

Stoic.

— Văd asta, spun, aranjând hârtiile cu grijă într-un teanc.

Înţeleg mai mult decât pot explica – eu însămi aş fi putut scrie una dintre acele scrisori.

— Îi datorez totul lui Santo.

Îşi duce mâna la piept.

— De când aveam cinci ani, m-a tratat ca pe unul dintre copiii lui. La fel şi Maria, deşi în momentul ăla era însărcinată în cinci luni cu Francesca. Am crescut în spatele tejghelei din faţă. Îi aparţin locului ăstuia.

Ia scrisorile de pe masă şi le pune la locul lor în sertar.

— Fiica mea îi aparţine acestui loc.

Fac un pas în spate, surprinsă.

— Ai o fiică?

— Bella.

Expresia de pe faţa lui se schimbă când îi rosteşte numele. Mândrie, amestecată cu teamă părintească, în cel mai pur sens al cuvântului.

— Împlineşte cincisprezece ani pe douăzeci şi cinci şi are impresia că ştie tot ce e de ştiut despre viaţă.

— Înfricoşător!

Îi răspund în timp ce fac rapid calcule în minte. Bella nu avea mai mult de opt sau nouă ani când i-a murit mama; era incredibil de mică. Aveam treizeci

şi unu de ani când a murit mama şi încă eram complet nepregătită pentru golul absolut care a urmat. Dar am rămas singură pe lume; cel puţin, fiica lui Gio a avut parte de căldura familiei Belotti, care s-a strâns în jurul ei. Poate că lucrurile ar fi fost altfel şi pentru mine, dacă aş fi avut oameni care să mă sprijine.

— Bine, spun eu, schimbând cu precauţie subiectul. Acum spune-mi ce ştii despre reţetă.

Se apleacă în faţă, sprijinindu-şi antebraţele pe masă, cu palmele lipite.

— Sincer? În afară de elementele de bază, nu mare lucru. Santo şi-a luat – *îşi ia* în serios rolul de actual custode. Crede cu adevărat în menţinerea vie a poveştii familiei noastre. Probabil că pare ciudat pentru alţii şi, după toate astea, cu siguranţă voi face nişte planuri de rezervă când va fi rândul meu, dar tradiţia şi loialitatea contează enorm pentru noi. Ai înţelege mai bine dacă l-ai cunoaşte pe Santo. Şi-a petrecut viaţa în spatele acestei tejghele, asigurându-se că vom avea cu toţii beneficii şi vom prospera.

— Pare a fi o persoană deosebită, spun, fiind din ce în ce mai hotărâtă să nu le mărturisesc niciodată că Santo i-a dat mamei reţeta secretă.

El e capul acestei familii şi reprezentantul integrităţii clanului Belotti; mama m-ar bântui, la propriu, tot restul zilelor dacă aş provoca un asemenea dezastru. Şi, la drept vorbind, nu mai e vorba doar despre mama. Am petrecut doar puţin timp aici, dar încep să simt şi o obligaţie personală. Acest loc şi aceşti oameni mă obligă – nu am ştiut niciodată cum e să ai rădăcini, nu am înţeles niciodată ce înseamnă să faci parte dintr-o familie. Aceşti oameni nu doar că au rădăcini. Sunt un stejar puternic – sau poate un măslin italian bătrân e o descriere mai potrivită – cu rădăcini înfipte adânc sub străzile din Mica Italie, mândri şi în siguranţă, deoarece îşi acordă timpul necesar pentru a hrăni aceste rădăcini. Uşa vopsită din sticlă păstrată cu grijă. Reţeta secretă. Galeria familiei expusă pe

pereţi. Puterea lor vine din unitate, iar scurta privire pe care am aruncat-o în spatele cortinei a fost suficientă ca să mă fascineze.

— Dar nimic din toate astea nu e de vreun folos când vine vorba de reţetă, spune Gio. Ştiu ideea generală – zahăr, lapte, smântână – fără ouă, desigur –, dar când ajung la cum să echilibrez lucrurile sau ingredientele, bâjbâi.

Mă uit la maşinile industriale de gelato, gândindu-mă că, dacă vrem să experimentăm, nu are rost să încărcăm în recipiente atât de mari, e o risipă.

— Ai ceva mai mic?

Gio se încruntă.

— Mai mic?

Îmi maschez zâmbetul.

— De genul celor pe care le folosesc oamenii acasă, înţelegi? Ceva de uz casnic. Nu ai? Îmi dau seama după faţa ta că nu, spun grăbită, pentru că pare uşor ofensat de ideea ca oamenii să facă gelato în bucătăriile lor, în loc să o cumpere de la Belotti. Am eu un aparat, îl pot aduce cu mine mâine.

— Pot veni să te ajut ca să nu-l cari prin cartier, se oferă el.

— Nicio problemă.

Îl refuz ferm, instinctul făcându-mă să păstrez pentru mine cât mai multe detalii.

— O să vii din nou mâine? mă întreabă, susţinându-mi privirea.

— La aceeaşi oră, dacă mă mai primeşti, spun eu, înghiţind în sec.

— Voi fi aici, îmi răspunde la fel ca ieri.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus despre statornicia lui Santo şi mă întreb dacă îşi dă seama cât de mult emană acelaşi lucru.

Sophia ridică privirea din revista pe care o citeşte când îmi iau jacheta la plecare.

— Vreun progres?

Pune jos un măr mâncat pe jumătate.

— Suntem abia la început, îi răspund.

Îşi dă părul după ureche şi se apleacă să tragă cu ochiul în bucătărie, să fie sigură că Gio nu e în zonă ca să audă.

— *E* fratele meu, pe bune. Chiar dacă nu e şi în realitate, e aici.

Închide ochii şi pune mâna pe inimă, scoţându-şi la iveală latura sentimentală.

— Probabil că ţi se pare plictisitor, dar nu este. Pur şi simplu e speriat. Îşi petrece prea mult timp aici şi prea puţin timp acolo.

Înclină capul şi arată spre stradă.

Arunc o privire prin gelateria liniştită.

— Nu e un loc rău în care să-ţi petreci timpul, îi spun.

Nu adaug şi că plictisitor nu e un cuvânt pe care să îl asociez cu Gio, dar ea nu ştie nimic despre confruntarea noastră dezastruoasă din librărie.

— Oh, îmi place la nebunie, spune ea, cu aceeaşi strălucire protectoare în ochi ca şi Gio când vorbeşte despre gelaterie. Doar sunt de părere că ne-am putea adapta puţin la vremuri. Să scuturăm lucrurile de praf, înţelegi?

Gio apare din bucătărie şi îi aruncă o privire lungă, apoi îmi deschide uşa.

— Pe mâine! spune el.

Îmi pun căciula cu dungi şi îmi închei haina.

— Pe mâine!

6

Când am ajuns acasă mi-am scos încălţările şi m-am dus direct în dormitor, aruncându-mi din mers haina şi căciula, apoi m-am trântit în pat şi mi-am tras pătura peste cap. În dimineaţa asta s-au întâmplat atât de multe lucruri la care trebuie să mă gândesc, încât simt că dau în clocot din cauza anxietăţii. Mă ghemuiesc, făcându-mă cât mai mică posibil, la căldură, în siguranţă şi singurătate. Presupun că e unul dintre efectele secundare ale faptului că nu am fraţi sau surori – tânjesc după singurătate atunci când mă simt copleşită, iar ascunsul sub pătură a fost refugiul meu preferat încă de când eram mică.

Deci, Gio Belotti e tipul de la librărie. Tipul care mi-a intrat pe sub piele de Valentine's Day. Nu ştiu cum de nu am făcut imediat legătura. În ziua aia eram înfofoliţi cu căciuli şi eşarfe, distraşi de toată agitaţia de Valentine's Day, iar atenţia ne era concentrată pe a pune mâna pe carte. Şi, bineînţeles, am lucrat intens pentru a-mi şterge acel incident din memorie. Prea intens, după cum s-a dovedit. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama – obiectiv vorbind, Gio e un tip arătos Înalt, cu siguranţă peste unu optzeci şi cinci, agil, cu membre lungi, genul de bărbat pe care îl vezi în reclamele la blugi. Poate că Sophia nu e sora lui de sânge, dar în mod cert purta ochelarii de cal pe care îi poartă surorile când a zis că e plictisitor, pentru că e un bărbat absolut remarcabil. Încă nu l-am văzut râzând. Mă întreb cum i-ar schimba bucuria trăsăturile. Poate că prin plictisitor Sophia a vrut să spună serios – cu siguranţă înţeleg ce vrea să spună, dar să nu uităm că e tată. Nu îşi pierd toţi părinţii aerul jucăuş când sunt puşi în faţa scutecelor şi a nopţilor nedormite, a temelor la algebră, compunerilor şi concursurilor? Nu că aş avea vreun pic de experienţă cu lucrurile astea. Mama m-a educat acasă de nevoie, deoarece ne-am petrecut cea mai mare parte din timp pe drumuri,

călătorind oriunde ne ducea cariera ei muzicală. Nu mă plâng – a ştiut să facă lecţiile să pară magice, chiar dacă, de cele mai multe ori, erau ţinute pe bancheta din spate a maşinii noastre vechi şi ponosite.

Gio, pe de altă parte, pare a fi genul de persoană care face lucrurile ca la carte, cineva care păşeşte prin viaţă cu grijă, încercând să calce pe urmele lui Santo şi ale multelor generaţii de Belotti care au fost înaintea lui. Îmi amintesc durerea care i se citea pe faţă când vorbea despre răposata lui soţie. Îmi strâng genunchii mai tare la piept şi închid ochii, îngrozită.

E văduv şi îşi aminteşte ce am spus de Valentine's Day despre Adam. Gândul că i-am spus acea minciună oribilă lui Gio Belotti, dintre toţi oamenii de pe faţa pământului, mă face să mă simt profund, total şi iremediabil jenată. Nu-l cunosc bine, dar chiar şi aşa, nu m-ar surprinde să aflu că onestitatea e trăsătura lui principală de caracter. Categoric, nu-i pot spune că am minţit în legătură cu Adam; numai gândindu-mă la asta şi simt furnicături pe şira spinării. Doamne, urăsc faptul că şi acum, aproape un an mai târziu şi la mii de kilometri distanţă, Adam încă îmi distruge viaţa. Mă forţez să respir încet, conştient, numărând, până când bătăile inimii mi se încetinesc. E în regulă, e în regulă, e în regulă. Doar că nu e. I-am spus lui Gio minciună peste minciună. M-am dus la gelaterie pentru a încerca să dau o mână de ajutor, dar acum simt că sunt în pericol să fac exact invers.

— Îmi pare rău, Bobby, spun, când se trânteşte lângă mine pe canapea, după miezul nopţii. Nu avem gelato în meniu, mi-am împachetat aparatul ca să-l duc mâine la Belotti.

Pare îngrozit.

— Nu au aparatele lor? Cum de le trebuie al nostru?

Mă reazem de el şi închid ochii, epuizată.

— Am făcut totul vraişte, Bob.

Îşi pune braţul în jurul umerilor mei şi mă ţine strâns lângă el.

— Vino aici, spune. Povesteşte-i tot lu' unchiu' Bobby.

Râd cu jumătate de gură.

— Realizezi cât de înspăimântător sună, nu?

Mă strânge de umeri.

— Toarnă tot.

N-aş fi putut avea conversaţia asta cu nimeni altcineva, dar de-a lungul timpului, în cele câteva luni de când am ajuns aici, i-am împărtăşit treptat lui Bobby unele dintre detaliile hidoase ale trecutului meu. Se referă la Adam exclusiv ca fiind „nemernicul" şi a spus foarte clar că, dacă acest nemernic ar pune vreodată piciorul în New York, se va dezbrăca de caracter, se va folosi de abilităţile lui foarte specifice pentru a-l găsi şi, ei bine… Nu cred că l-ar ucide, pur şi simplu, dar intenţia lui de a mă proteja există şi îl iubesc pentru asta.

Cu toate astea, am păstrat pentru mine ce s-a întâmplat la librărie de Valentine's Day pentru că nu vreau să-şi schimbe părerea despre mine din cauza asta. Închid ochii în timp ce îi povestesc acum, nevrând să-i văd faţa. Nu-mi scapă momentul în care mormăie „măcar de-ar fi aşa" când îi spun că am minţit în legătură cu moartea lui Adam, nici tresărirea bruscă pe care o are atunci când îi spun că Gio Belotti s-a dovedit a fi nimeni altul decât tipul din librărie. Când continui şi îi spun că Gio e văduv pe bune, se răsuceşte pe canapea să mă privească în ochi, îşi duce ambele mâini la gură, iar ochii lui negri sunt îngroziţi.

— E foarte, foarte rău, spune în şoaptă.

— Ştiu, îi zic, simţindu-mă absolut mizerabil. Ce-o să mă fac?

Dă din cap foarte încet, privindu-mă, ceea ce nu-mi e de niciun folos. Aştept în continuare.

— OK, spune el punându-mi o mână pe genunchi. Fie mărturiseşti, ceea ce ar fi un dezastru absolut şi, cel mai probabil, o să vă traumatizeze pe amândoi pe vecie, fie îţi ţii gura în legătură cu

faptul că nemernicul e în viaţă şi te ţii de planul iniţial: îi dai reţeta cu ţârâita şi o rupi la fugă.

— Mă simt groaznic că am minţit, îi spun. Dintre toţi oamenii din lume, de ce a trebuit să fie el?

Bobby pare speriat de tremurul incontrolabil din vocea mea.

— Nici să nu îndrăzneşti, Iris! Dumnezeu ştie că eşti îngrozitor de urâtă când plângi.

Mă trage repede înapoi la pieptul lui. Mă simt ca un pui de pasăre care se adăposteşte sub aripa mamei sale şi asta mă face să mă simt şi mai bine, şi mai rău, în acelaşi timp. Nu există cuvinte pentru a exprima cât de mult mi-aş dori ca mama să fie încă aici – ar şti exact ce să spună şi să facă. Dar, dacă ea ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu m-aş fi apropiat de Adam, pentru că nu m-aş fi simţit expusă, singură şi disperată să fac din nou parte dintr-o familie. Încă aş locui şi aş fi bucătar în Londra, poate mai aproape de visul meu dintotdeauna de a-mi vedea numele pe uşa propriului restaurant. Totuşi inima îmi tremură la gândul că nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Bobby. El e stâlpul meu. Mă prăbuşesc la pieptul lui când mă sărută pe creştet şi, în cele din urmă, îmi relaxez umerii pentru prima dată de când am plecat de la Belotti azi-dimineaţă.

— O s-o scoatem la capăt până la urmă, spune el.

Pentru că e foarte târziu, pentru că sunt praf şi pentru că Bobby e cel care spune asta, mă străduiesc să-l cred.

Chiar dacă aparatul meu de gelato nu pare greu atunci când îl mut de colo-colo prin bucătăria mea cât o cutie de chibrituri, e nevoie de mult mai mult efort decât mi-am imaginat să-l târâi prin cartier. Când ajung la Belotti, gâfâi ca un cal de curse, ţin cutia în braţe într-un echilibru precar şi sunt pe punctul de a-mi arunca geanta în primul coş de gunoi, pentru că-mi tot alunecă de pe umăr şi trage după ea eşarfa care aproape mă sugrumă.

Deschid uşa cu spatele şi mă poticnesc înăuntru, punând cutia pe tejghea şi geanta pe cel mai apropiat scaun, gâfâind în ultimul hal.

— Ajutor! strig cu vocea sugrumată. Am nevoie de cafea. Şi de un defibrilator.

Gio apare flancat de Sophia, apoi apar, în succesiune rapidă, alte trei femei. Se aliniază în spatele tejghelei şi îmi zâmbesc. Nu încape nicio îndoială că sunt surorile Belotti. Asemănarea dintre ele e izbitoare. Şi intimidantă.

— Francesca, spune cea din capăt.

— Elena, spune cea de lângă ea.

— Viola, spune cea de-a treia.

— Sophia.

Cea mai mică dintre surorile lui Gio face o plecăciune.

În ceea ce-l priveşte, Gio pare încordat, cu maxilarul încleştat.

— În ciuda aparenţelor, nu dăm audiţii pentru *Sunetul muzicii.* Surorile mele erau pe picior de plecare.

— Iris, cânţi? întreabă Sophia, nebăgându-l în seamă. Poţi fi noua noastră guvernantă.

Râd în timp ce-mi dau jos eşarfa.

— Sinceră să fiu, da. Cânt.

Nu ştiu de ce am recunoscut asta.

— Nu am mai cântat de ani întregi. Oricum, nu în faţa oamenilor. Am moştenit vocea mamei, precum şi ochii ei albaştri, dar ea a fost cântăreaţa familiei. Cu toate astea, mă tem că aş fi o guvernantă groaznică. Nu sunt în stare să croiesc haine din draperii sau să dau spectacole cu marionete. Singurul lucru la care mă pricep e să gătesc.

— Te rog, permite-mi să-ţi cer scuze în numele surorilor mele, spune Gio ducându-şi ambele mâini la inimă.

— Mereu atât de morocănos, mormăie Sophia şi, în spatele ei, Viola se uită în jos ca să mascheze că o bufneşte râsul.

Francesca, în partea cealaltă, preia frâiele.

— Fetelor, de ajuns. Iris, îţi cer scuze dacă pare o ambuscadă.

— Pentru că exact asta este, spune Gio.

— Am trecut pe aici în drum spre spital, spune Francesca şi aprobă toate cu ochii mari.

— Chiar dacă orele de vizită încep la prânz şi voi trebuia să fiţi la muncă? adaugă Gio, alegându-se cu încruntături din partea surorilor lui.

— Aici *e* locul meu de muncă, spune Sophia, ridicând mâna ca la şcoală. Nu ştiu ce caută restul aici.

— Ei, asta-i, Soph, spune Elena, din mijlocul şirului. Taie-ne craca, după ce ne-ai dat mesaj tuturor să ne spui că Gio se întâlneşte cu sosia lui Jess din *New Girl.* Ştii cât de mult mi-a plăcut serialul ăla.

Sophia râde şi ridică ambele mâini.

— Şi? N-am avut dreptate?

— N-ai avut dreptate şi eşti nepoliticoasă, intervine Gio.

Toate ridică din umeri, fără a da senzaţia că le pare rău, iar el deschide uşa care dă în stradă.

— Afară! Toată lumea!

Surorile lui ies, murmurând diverse variante de *îmi pare bine de cunoştinţă* şi *baftă cu el* în timp ce trec pe lângă mine.

O prinde pe Sophia de gluga hanoracului.

— Tu nu. Tu lucrezi aici, îţi aminteşti?

— M-am gândit că ai prefera să plec şi eu, spune ea zâmbindu-i dulce.

— Iar eu m-am gândit că ai prefera să te las eu pe tine singură, îi răspunde Gio trăgându-şi şorţul peste cap şi dându-i-l.

— Iris, mergem? Am o idee.

Privesc nehotărâtă către aparatul meu de gelato aflat pe tejghea.

— Îţi poţi lăsa micul aparat acolo. E în siguranţă.

Îmi iau geanta şi eşarfa.

— Umm, bine. După tine.

7

— Îmi pare rău, aveam nevoie să plec de acolo, spune el, conducându-mă prin cafenele cu mesele scoase pe trotuar şi pregătirile agitate care se făceau pentru ultima zi de festival.

— Jur, când se adună aşa, sunt…

Gio clatină din cap, căutând cuvintele potrivite.

— Cam mult? sugerez eu.

— Prea mult, spune el. De fapt, mult prea mult.

Rămânem tăcuţi în timp ce mergem, stânjeniţi acum că suntem singuri şi surorile lui au dat o altă interpretare situaţiei.

— Doar se prosteau, spun eu, încercând să ne readuc pe drumul cel bun. Uită ce au spus. Eu voi uita. De fapt, am uitat deja. Nu-mi amintesc nimic.

Gio priveşte în jos către mine şi văd cum tensiunea de pe faţa lui se disipează.

— Mulţumesc, îmi spune el. N-aş vrea să te sperie, eşti singura speranţă pe care o am.

Face o pauză, apoi adaugă repede:

— Pentru reţetă, desigur. Nu pentru altceva… ah, fir-ar al naibii!

Îmi muşc buzele când văd cum se încurcă din ce în ce mai tare şi înrăutăţeşte situaţia. Intru în primul magazin puternic luminat, prefăcându-mă că sunt atentă la altceva, doar pentru a schimba starea generală de spirit.

— Serios? spune el rămânând neîncrezător pe loc.

Stau lângă el, pe moment surprinsă. Afară, în New York, e o dimineaţă ploioasă de toamnă, dar în acest loc, din podea până în tavan, e Crăciunul, strident, vesel şi plin de clopoţei.

— Nu pot să cred, spun, acompaniată de tonul dulce al lui Mariah Carey. E abia septembrie.

— Nu şi aici, spune un vânzător care trece pe lângă noi purtând un tricou pe care scrie *Crăciun la New York!* iar coroniţa de pe cap îi sclipeşte în roşu şi verde.

— Nu pare prea încântat să fie aici, spun eu, încă obişnuindu-mă cu explozia de sclipici, pomi împodobiţi şi capetele mişcătoare de ren de pe pereţi.

Magazinul este imens şi plin până la tavan cu articole de sărbătoare, de parcă am fi luat-o pe un drum greşit şi am ajuns la Polul Nord.

— Nici eu, spune Gio.

Nu pot să mint. Îmi place la nebunie. Nu-mi stă mintea nici la reţete de gelato, nici la minciuni spuse în librării, pentru că sunt prea ocupată să-mi plimb vârfurile degetelor de-a lungul rafturilor cu nimicuri sclipicioase, de la ilice brodate până la flamingi roz şi lipicioşi cu pălării de soare şi îngeraşi aurii înfăşuraţi în drapelul Statelor Unite. Mă opresc în dreptul unui raft cu ustensile pentru gătit, ţinând în sus un tel cu sclipici argintiu.

— Dacă ar fi fost decembrie, aş mai fi înţeles, spun eu şi pun şovăitoare telul la locul lui.

Gio vine lângă mine mult mai puţin îndrăgostit decât sunt eu de acest loc; dar îmi închipui că nu-i nimic nou pentru el, din moment ce magazinul este, practic, peste drum de gelaterie.

— Locul ăsta o are pe mama întipărită în fiecare cotlon, spun eu, făcând o pauză pentru a privi o reproducere uriaşă a satului lui Moş Crăciun.

Mă uit la micul tren cu aburi care merge de-a lungul şinei în jurul caselor luminate şi al magazinelor de modă veche, amintindu-mi de Crăciunul copilăriei. E o mărturie pentru mama mea că tot ce îmi amintesc cu adevărat din acei ani e strălucirea ceţoasă şi nostalgică a Crăciunului. Cu siguranţă, nu aveam prea mulţi bani pentru cadouri scumpe, dar eram acasă şi eram împreună, doar noi două în bula noastră festivă. Era o persoană carismatică, era interesant să o ai prin preajmă, cineva care putea face orice zi, orice ocazie, orice împrejurare distractivă.

— E încă în Londra? întreabă Gio.

Mă uit la el, clipesc de câteva ori ca să mă scutur de amintiri şi să revin în prezent.

— Mama? Nu. Am pierdut-o acum trei ani, îi spun. Nu am fraţi sau surori. Sunt singură.

— Îmi pare rău, spune el punându-şi o mână pe umărul meu. Tatăl tău?

Charlie Raven îmi trece fugitiv prin minte, cu părul ciufulit, beţele de toboşar într-o mână şi o bere în cealaltă.

— A murit cu mult timp în urmă, dar, ca să fiu sinceră, nu a fost prezent niciodată în viaţa mea. Nici măcar când era în viaţă.

Ridic umerii.

— Ştii genul.

Gio ridică un glob de zăpadă şi îl întoarce.

— Familiile sunt complicate, nu?

Priveşte zăpada cum se aşază în timp ce pune globul înapoi pe raft.

— Comportamentul de azi al surorilor mele e un exemplu bun în sensul ăsta.

— Îmi plac, spun. M-au speriat, dar îmi plac.

— Au momentele lor, răspunde el. Fran s-a născut la scurt timp după ce Santo şi Maria m-au primit în casa lor. Am trecut de la un apartament rece la un cămin călduros, cu părinţi scoşi din animaţiile Disney şi o surioară. Şi apoi încă una. Şi apoi încă una.

— Şi apoi încă una? întreb eu.

— Una cu o gură deosebit de mare, zice el.

— Mda, am observat că uneori nu sunteţi de acord, spun.

— Nu e vorba că nu aş avea suficientă ambiţie pentru afacere, spune el, exasperat. Cărucioarele mobile din oraş au fost ideea mea, nu sunt neapărat reticent în legătură cu asumarea unor riscuri. Afacerea s-a schimbat odată cu vremurile din toate punctele de vedere, cu excepţia aromei.

Face un pas înapoi în timp ce vorbeşte şi calcă pe butonul de pornire al unui om de zăpadă în mărime naturală care cântă, iar în graba lui de a se îndepărta reuşeşte să se împiedice şi să pornească încă doi. Toţi trei se trezesc la viaţă şuierători şi zgomotoşi, balansându-şi braţele în timp ce cântă „Last

Christmas", un refren în afara timpului, care e atât de ridicol, încât încep să râd din toată inima. Gio se uită îngrozit la ei, apoi la mine, dă din cap şi râde şi el.

Deci aşa arată când râde, mă gândesc.

— Ăsta este, cu siguranţă, semnalul s-o şterg de-aici, spune el.

Întors pe stradă, îşi scutură umerii ca şi cum ar vrea să scape de orice urmă de sclipici de Crăciun. Aruncă o privire în direcţia gelateriei, apoi în sens invers.

— Hai să încercăm ceva, spune el, punându-şi o mână pe cotul meu pentru a mă ghida vizavi, printre tarabe şi generatoare.

Oamenii îl cunosc: ridică mâna când trece, îl opresc să-l întrebe ce mai face Santo. Îmi aminteşte cât de integrat este clanul Belotti în această comunitate şi mă întreb dacă Gio apreciază ce înseamnă să ocupi un astfel de loc în comunitate. El e o rotiţă dinţată esenţială în mecanismul de funcţionare al familiei sale şi ei, la rândul lor, sunt roţi dinţate fondatoare în Mica Italie. Eu nu fac parte din nimic de genul ăsta. Când eram copil, ne mutam prea des ca prezenţa mea să fie una crucială undeva.

Gio se opreşte.

— Aici, spune el.

Înclin capul pe spate şi văd că suntem în faţa unei gelaterii, şi aici se opreşte orice asemănare cu Belotti. Locul e foarte mare şi ultramodern şi în spatele vitrinei din sticlă sunt cel puţin douăzeci de arome diferite de gelato, un curcubeu de culoare, un adevărat spectacol.

— Uau, şoptesc eu, cum naiba să poţi alege?

O femeie aranjată şi machiată impecabil se apleacă peste tejghea şi-l sărută pe Gio pe obraji, zăbovind o secundă mai mult decât e social acceptabil.

— Gio! A trecut ceva timp de când te-am văzut ultima oară aici, spune ea. Ce să fie?

Femeia îşi plimbă cu graţie mâinile peste partea de sus a sticlei şi zâmbeşte. Îmi aminteşte cumva de un dresor de şerpi.

— Vanilie, spune el. Simplă, fără toppinguri, mulţumesc.

Ea pare dezamăgită.

— Cea de mure e foarte bună astăzi.

El nu spune nimic, iar ea oftează în timp ce întinde mâna după o cupă.

— Într-o zi, spune ea, umplând-o cu gelato de vanilie.

Nu-mi pot imagina că pune atât de mult când serveşte pe toată lumea, ar da faliment într-o săptămână.

— Iris? Gio se întoarce spre mine. Tu?

Mă uit impresionată la toată gama de arome şi culori aşezate în faţa mea. Pentru bucătarul din mine, este mai îmbietoare decât vitrina unui bijutier. Apoi mă uit la Gio, care mă priveşte, şi ştiu ce voi alege.

— La fel, te rog. Vanilie. Mă uit la muntele de gelato din cupa pusă pe blat pentru Gio. Sau, de fapt, pot primi doar încă o linguriţă?

Gio pare mulţumit, ceea ce e mai mult decât pot spune despre femeia din spatele tejghelei în timp ce îndeasă încă o linguriţă în cupă, făcând să se clatine turnul precar de gelato. Nu sunt sigură, dar cred că s-ar putea să-şi fi imaginat că-mi înfige linguriţa în ochi.

— Din partea casei, spune ea, când Gio îşi întinde mâna după portofel. Voi veni în curând pe la voi şi poţi să-mi întorci favoarea.

Ne aşezăm la una dintre mese, gelatoul la mijloc, între noi.

— Documentare? îl întreb.

Împinge cupa spre mine.

— Doamnele mai întâi.

Scot linguriţa de plastic verde neon şi o învârt în gelato.

— E mai gălbui decât la Belotti, spun, ridicând linguriţa la nivelul ochilor pentru a o studia.

Nu se atinge de linguriţa lui, doar mă urmăreşte în timp ce gust. Îmi iau privirea de la el, în timp ce gelatoul rece îmi alunecă pe gât.

— Cred că e… mai greu?

Întinde mâna către cealaltă linguriţă şi o gustă, o linguriţă şi apoi alta.

— Mai multă smântână, mai puţin lapte, spun.

El dă din cap.

— Are şi o aromă mai puternică de vanilie.

Gio are dreptate. Gelatoul Belotti are o delicateţe aparte în comparaţie cu intensitatea acestuia.

— Pare un fel de cremă de lapte şi ou, spun eu.

— Exact, spune el, îndreptând linguriţa spre mine.

— Nu am cum să mănânc prea mult din ea, zic făcând semn cu linguriţa către cupa plină cu vârf.

Privirea lui Gio se îndreaptă spre tejghea.

— Cred că Priscilla încerca să demonstreze ceva.

— Cred că se dădea la tine pe faţă, spun eu, afundându-mi din nou linguriţa în muntele de gelato.

Ridică sprâncenele şi se înroşeşte în timp ce priveşte în altă parte.

— Crede că am face un parteneriat bun.

După o pauză adaugă:

— În afaceri.

Râd înfundat.

— Printre altele. Poate că surorile tale ar trebui să arunce o privire peste stradă dacă încearcă să te combine.

Oftează şi pune linguriţa jos.

— N-am nevoie să mă combine.

— Din ce mi-am putut da seama astăzi, nu vor decât să te vadă fericit.

— Sunt destul de fericit, zice el, în timp ce încruntătura dintre sprâncenele lui spune o cu totul altă poveste.

— Faptul că a trebuit să adaugi *destul* la acea propoziţie îmi spune că, de fapt, poate nu eşti, zic eu, apoi mă opresc şi mă întreb mirată de unde am scos-o.

Priscilla o fi presărat puţin extract de adevăr împreună cu vanilia?

Îşi ridică din nou linguriţa şi o strecoară în gelato, mai mult pentru a-şi distrage atenţia decât pentru a o mânca.

— Iris, ştiu că vei înţelege mai bine decât majoritatea oamenilor. Pierderea lui Penny… Pământul s-a oprit în loc. Toate planurile, speranţele şi visurile mele au dispărut într-o clipă.

Îşi împinge linguriţa până la fundul cupei cu gelato pentru a sublinia ceea ce a spus şi o lasă acolo.

— Bella a fost singurul motiv pentru care m-am ridicat din pat dimineaţa. Îmi pierdusem soţia, dar ea îşi pierduse mama şi a trebuit să iau atitudine. Dumnezeu ştie că am fost norocoşi să avem o familie în preajma noastră, dar când închideam uşa seara eram doar noi doi plimbându-ne pe marginile acestei prăpăstii căscate în casa noastră. Şi nu poţi trăi aşa pentru totdeauna, nu?

A clătinat din cap, cu o expresie sumbră pe chip.

— Eu şi Bells… Ne-am găsit împreună drumul prin dezastru şi, printr-un miracol, am reuşit să reconstruim o podea solidă sub picioarele noastre.

A ridicat privirea spre mine.

— E destul de grozavă, zice el.

— Sunt convinsă, spun în timp ce mă gândesc că şi el e la fel.

— Nu sunt singur, continuă.

Nu ştiu dacă încearcă să mă convingă pe mine sau pe sine.

— O am pe Bells, familia, gelateria. Aşa că, atunci când spun că sunt *destul* de fericit, ceea ce vreau să spun, probabil, e că lumea mea se învârte acum din nou şi, după ce am văzut cum e când se opreşte, e ceva ce merită protejat. Pentru Bella mai mult decât pentru mine. Surorile mele cred că dragostea e totul pentru că sunt norocoase şi naive. Eu o văd aşa cum este – fragilă şi nesigură, probabil că îţi va face o gaură în viaţă când te aştepţi mai puţin.

Ascultându-l, e clar că fiica lui e centrul lumii lui.

— Pare că eşti un tată grozav, spun eu. Şi eu am crescut cu un singur părinte, aşa că ştiu cum e acel sentiment de *noi împotriva lumii.*

Gio pufăie încet.

— Noi împotriva lumii. Da, e un mod bun de a descrie situaţia.

În timp ce repetă dintr-o suflare una dintre frazele preferate ale mamei, îşi ridică încet privirea pentru a o întâlni pe a mea şi, pentru o secundă, pare că ar fi vorbit cu mine. Ne uităm unul la celălalt peste masă, un moment pur, vulnerabil, de conexiune, care mă face să vreau să mă întind şi să-mi pun mâinile peste ale lui.

Totuşi nu fac asta. Nu sunt suficient de curajoasă. În schimb, îmi îngrop linguriţa în gelato.

— Să ne întoarcem, spun eu. Îţi voi arăta cât de puternică e micuţa mea maşină de gelato.

Nu ratez zâmbetul lui uşurat şi şovăitor în timp ce îşi împinge scaunul în spate, nici privirea răutăcioasă pe care mi-o aruncă Priscilla când plecăm.

8

— Îmi dai, te rog, cepşoara? spun făcând semn spre farfuria aflată pe blat lângă Bobby.

Se încruntă perplex, iar eu îmi corectez rapid exprimarea în engleza americană.

— Ceapa verde.

E sâmbătă seara şi suntem la restaurant. Nu avem locuri decât pentru optsprezece, poate douăzeci de persoane, dacă se înghesuie un pic, dar rulajul la mese e mare, iar Shen aduce comenzile cu o viteză suficient de mare încât să facă să mi se învârtă capul. Conduce localul ca pe o maşinărie bine unsă, ţinând sub control o mână de studenţi care lucrează ca ospătari, se asigură că toată lumea primeşte mâncare şi totul se mişcă cu o eficienţă pe care Gordon Ramsey ar invidia-o cu siguranţă. Nu e genul de local unde oamenii vin ca să zăbovească – mai degrabă genul de loc unde îşi fac plinul şi pleacă, iar mesele laminate sunt şterse rapid între clienţi. Calendarul de anul trecut e încă pe perete, avem un ceas dereglat cu cuc şi felinare de hârtie care au trăit şi vremuri mai bune. Totuşi, nu există niciun plan pentru a îmbunătăţi lucrurile. Pe cei care vin aici în mod obişnuit nu-i deranjează. Există multe alte locuri potrivite pentru prime întâlniri sau zăbovit la cafea.

Din fericire, nu avem un meniu prea cuprinzător. Oamenii vin pentru specialităţile noastre cu tăieţei, mâncăruri care presupun o muncă de câteva minute, atâta vreme cât grosul pregătirilor e făcut înainte de deschidere. Îmi place energia locului, zumzetul pe care îl scoate bolul fierbinte după alt bol fierbinte, concentrarea de care e nevoie pentru a ţine pasul atunci când e agitaţie şi care mă consumă teribil.

Bobby mă „ajută”, din moment ce Robin e în continuare plecat, iar ajutorul de bucătar e bolnav, ceea ce înseamnă că, practic, sunt singură. Nu e neapărat vina lui Bobby; îi place să mănânce mâncare bună, dar nu cred că aragazul lui vede vreo

urmă de acţiune, poate doar dacă e Robin la butoane. În acest moment are pe creştet boneta de *chef* din hârtie, mânecile tricoului suflecate până la umeri, de parcă ar face o tură de douăzeci de ore, nu una de două ore în bucătăria noastră micuţă. Îi place să strige la Shen „Comanda!” prin trapa din uşa bucătăriei, de fiecare dată când pune boluri pe tejghea, apoi se întoarce spre mine şi strigă: „Trei creveţi şi două raţe!” sau orice altceva îşi imaginează că e următoarea comandă la rând. Acum câteva minute s-a strecurat afară pentru a vorbi la telefon, iar Shen şi-a băgat capul prin trapă şi mi-a cerut să-l ucid, altfel o s-o facă ea.

Ridic privirea spre ceas. Aproape zece, doar jumătate de oră până la închidere, după care o să mă pot prăbuşi pe canapea. Nu-mi pasă că e incomodă. Nu-mi doresc decât să mă uit la programe TV proaste şi să pic ruptă de somn.

— În clipa asta am nevoie de gelatoul tău mai mult decât de aer, spune Bobby, apăsându-şi obrazul de frigiderul din oţel inoxidabil. Aici e mai cald decât la porţile iadului.

Deschid frigiderul, iar el se leagănă odată cu uşa.

— Aici. Apă rece.

Îi apăs sticla pe celălalt obraz.

— Nu eşti făcut pentru viaţa din bucătăriile încinse.

— Şi totuşi deţin recordul neoficial pentru cel mai lung timp petrecut în sauna rusească, spune el. Imaginează-ţi.

Arunc o mână de tăieţei în wokul care sfârâie.

— Dă-mi nişte pui. Jos. În stânga celuilalt frigider.

Geme în timp ce se dezlipeşte de uşă ca să-mi dea carnea.

— Devii foarte autoritară când găteşti, spune el. Aşa eşti şi la Belotti?

În ultimele săptămâni am fost în fiecare dimineaţă la gelaterie, petrecând câteva ore cu Gio, experimentând ingrediente. Îmi e greu să găsesc un echilibru, să vorbesc suficient, fără a spune prea

mult, prea devreme şi fără a trezi suspiciuni. Sunt uşurată că e frig afară şi cererea e scăzută, aşa că avem ceva timp la dispoziţie – presiunea ar fi fost într-adevăr imensă dacă li s-ar fi întâmplat aşa ceva în plină vară.

— Nu, pentru că Gio mă ascultă.

Bobby desface capacul recipientului cu pui şi mi-l întinde.

— Adu-l aici. Vreau să-l cunosc.

— Pe Gio? De ce?

— Pentru că în ultimele nouă luni abia dacă ai ieşit din clădirea asta, iar acum intri şi ieşi mai des decât cucul din ceasul ăla dezgustător de colo.

Cucul în cauză se iţeşte din ceas de fiecare dată când are chef, scoţând un ţipăt ciudat, ca un sughiţ de beţiv, care îi face pe mesenii din apropiere să tresară. Am încercat să-l dăm jos, dar a lăsat o pată urâtă pe perete, aşa că l-am agăţat din nou la locul lui, în loc să fim nevoiţi să redecorăm. Nu apreciez comparaţia şi mă întorc să arunc o privire către Bobby, cu o mână în şold, cu cealaltă aruncând tăieţei. Jur că probabil fac mişcarea asta şi în somn.

— Ştii bine de ce-o fac, spun eu.

— Pentru că are mâini frumoase?

— Pentru că le sunt datoare.

Ridic tăieţeii din tigaie cu un cleşte lung, înfăşurându-i în grămezi în timp ce îi pun în boluri.

— Totuşi, eu nu le sunt dator şi mi-e dor de maşina ta de gelato. Nu se poate întoarce încă acasă?

— Nu mai fi atât de obositor, spun eu întinzându-i holurile. Ce urmează?

— Nu ştiu, răspunde el. Mă părăseşti pentru cei de la gelaterie şi nu mai vii niciodată acasă?

Trânteşte bolurile pe blat, bagă capul prin trapă şi strigă: „Comanda!”

Când se întoarce spre mine, îmi las jos ustensilele de gătit şi îl îmbrăţişez rapid.

— Pentru ce-a fost asta?

— Ca să-ţi mulţumesc că-ţi pasă de mine. Mă dau un pas mai în spate, cu mâinile pe umerii lui. Mă

voi întoarce mereu acasă.

Îşi strânge buzele într-o linie subţire şi, pentru o clipă, am impresia că o să izbucnească în plâns.

— Aparatul ăla de gelato mă îngrijorează, de fapt, spune el, iar eu îl îmbrăţişez din nou râzând.

Revin să pregătesc ultimele comenzi din seara aia, mai bucuroasă decât oricând că îl am pe Bobby în viaţa mea. În seara asta mi-a reamintit că, deşi s-ar putea să nu fiu încă o rotiţă bine unsă dintr-un mecanism, am o casă a mea şi un prieten bun, şi asta e mai mult decât am avut parte în ultima vreme. În felul lui inimitabil şi pe ocolite, văd că încearcă să-mi spună să fiu atentă, să păstrez o distanţă sănătoasă între mine şi Belotti, ca să nu ajung să fiu rănită. E un sfat bun. Am început să mă simt periculos de familiară în preajma lui Gio şi, cu toată sinceritatea, îmi scot din minte faptul că l-am minţit în legătură cu Adam pentru că, deschizând uşa amintirilor din ultimii doi ani petrecuţi în Londra, mă face pe mine însămi să mă simt într-un fel pe care îl urăsc. Simt cum mi se ridică umerii, cum mă aplec în faţă, cu capul lăsat, pregătită pentru impact. Nu pot respira suficient de profund sau gândi limpede, panica mă cuprinde şi mă azvârle în aer, aşa cum face o pisică cu prada ei. Nu mai sunt prada aceea. Nu mai sunt.

Ziua de luni se arată rece, însorită şi senină, o uşurare binevenită după ploile din weekend. Mi-am petrecut ziua de ieri gătind o cină elaborată cu trei feluri de mâncare pentru a sărbători întoarcerea lui Robin de la Chicago. Nu m-am dus să mănânc cu ei. Mi-au propus, desigur, dar a fost vorba mai mult despre plăcerea creaţiei decât despre a mânca, cel puţin pentru mine. În plus, trei persoane sunt prea multe, iar ei au ceva timp de recuperat. Sincer, am fost destul de bucuroasă să am o zi întreagă la dispoziţie pentru mine – fără Belotti, doar eu, cărţile mele de reţete şi ploaia care bătea în ferestre. Smirnoff a stat cu mine, ademenit de mirosurile din bucătărie, privindu-mă cum îmi flexez muşchii

culinari atrofiţi în timp ce stătea prin preajmă, în speranţa că va primi ceva resturi.

Strada Mulberry e mult mai liniştită fără agitaţia festivalului, un ritm mai lejer al navetiştilor matinali şi spaţiu liber pe trotuare. Mă opresc în faţă la Belotti pentru a lăsa să iasă nişte femei îmbrăcate în costume potrivite pentru mers la birou şi tenişi, ambele ţinând în mâini căni aburinde cu cafea şi pungi de hârtie cu dungi verzi. Când intru, sunt surprinsă să aud muzică de pian.

Îi zâmbesc Sophiei, care stă în spatele tejghelei, şi apoi îmi îndrept atenţia către pian, unde cineva tocmai s-a oprit din cântat în mijlocul melodiei pentru a se uita la mine peste el.

— Bella, încearcă din nou! spune Gio, uitându-se la ea în timp ce îşi face apariţia cu un recipient mare de boabe de cafea în mână, observându-mă în vreme ce îl pune pe podea.

— O, Iris, bună!

Fata îmbrăcată în blugi din spatele pianului alunecă de pe taburet şi se duce să stea lângă Sophia, iar părul întunecat, prins într-o coadă, i se balansează în timp ce merge. E slăbuţă şi înfăşurată într-un hanorac de culoarea muştarului, iar ochii ei mă urmăresc în timp ce mă aşez pe unul dintre scaunele din piele.

— Bells, ea este Iris, spune Sophia, cu braţul în jurul umerilor fetei.

Îi întâlnesc privirea şi zâmbesc, simţindu-i curiozitatea. Sper, din toată inima, că n-a văzut mesajele pe care le-a trimis Sophia săptămâna trecută, în care sugera că aş fi aici pentru orice altceva decât pentru a ajuta.

— Mi-a plăcut bucata pe care o cântai, spun, arătând din cap spre pian.

Îmi aruncă un zâmbet timid.

— Cânţi?

Mama a întâmpinat dificultăţi cu educaţia de acasă, mai ales când venea vorba de confruntarea cu aspectele înşelătoare ale matematicii şi ştiinţelor, dar strălucea pe partea muzicală.

— Cânt. Ei bine, cântam. Nu am mai cântat de mulţi ani, dar îmi plăcea la nebunie.

Gio împinge o cafea spre mine.

— Nu ştiam asta.

— Şi ea cântă, spune Sophia, amintindu-şi evident conversaţia noastră pe subiectul Von Trapp.

— Şi eu, spune Bella, zâmbetul ei lărgindu-se.

Văd mult din Gio în ea; are ochii lui.

— Tocmai exersam la pian.

— Mâine are evaluare, spune Gio. Aşa că poate ar fi bine să-şi pună fundul înapoi pe scaunul ăla şi să o ia de la început.

Comentariul lui o face să ofteze exagerat, dar tot face aşa cum i-a spus. Îmi sorb cafeaua în timp ce ea începe, se opreşte, apoi începe din nou.

— Mă faceţi să mă emoţionez, toată lumea se uită la mine, mormăie ea, înroşindu-se la faţă.

Îmi iau cafeaua şi Gio îmi face semn să-l urmez la bucătărie. Mă uit la Bella, care stă cu capul plecat, concentrată, şi îmi amintesc de mine la aceeaşi vârstă, cum stăteam cu mama pe scaunul pianului. Am fost norocoasă să o am.

— Cred că e cea mai apropiată variantă de până acum, spune Gio, după ce a testat lotul de gelato de azi-dimineaţă.

Am urmat o reţetă dintr-o carte veche de bucate pe care a găsit-o într-o librărie la mâna a doua în weekend şi a ieşit bine.

— Prea dulce, spune Sophia când o ducem în faţă să guste şi ea.

Mă uit la Bella, care nu reuşeşte să se prefacă prea bine că e mai interesată de pian decât de gelato. În ultimele două ore a exersat aproape încontinuu. La un moment dat, mi-am dat seama că-i urmăresc evoluţia, să văd dacă a ajuns până la sfârşitul piesei fără să ezite sau să-şi treacă frustrată degetele peste clape.

— Haide, meriţi o pauză, spune Gio, iar ea se apropie şi ia o linguriţă.

O gustă, încreţindu-şi nasul în timp ce deliberează.

— Nu e la fel cu a lui Nonno, spune ea, uitându-se la tatăl ei. E destul de bună totuşi. Pot s-o termin?

— Dacă spun da o să mai exersezi un pic?

Rânjeşte, ştiind că a câştigat, şi ia cupa de gelato pentru a adăuga toppinguri. Gelateria Belotti oferă o singură aromă, dar are o colecţie impresionantă de toppinguri aranjate în borcane din sticlă în spatele blatului. Bombonele, fulgi de ciocolată, şerbeturi, cuburi de fudge, fistic şi biscuiţi amaretti stau alături de diverse creme de ciocolată şi sosuri de fructe.

Bella se întinde după o cutie mare cu model albastru şi alb, scoţând capacul din plastic înainte de a o ridica la nas pentru a-i inspira parfumul.

— Cireşe amare, îmi spune Gio.

— Mâncarea zeilor, spune Sophia, luând cutia de la nepoata ei.

O privesc pe Bella cum pune frişcă, fulgi de ciocolată şi cireşe, observând cum aruncă din când în când câte o privire pe sub genele întunecate către Gio ca să vadă dacă are de gând s-o oprească.

— Mă aştept să cânţi notele perfect după asta, spune el, iar Bella dă din cap, fără a-şi dezlipi ochii de la premiu.

— Micul Leo o să fie foarte încântat când va putea mânca aşa ceva, mormăie ea în timp ce se întinde după o linguriţă cu coadă lungă.

E deconcertant să-l văd pe Gio în rol de tată. M-am obişnuit cu el ca fiu şi frate, cineva alături de familia lui, pe care se bazează şi care îl scoate din minţi. Ca tată, e uşor diferit. Ochii fiicei lui îl caută în mod constant şi, la rândul său, e ochi şi urechi la ea, între ei se întind fire fine de iubire, invizibile pentru ochiul uman. Bănuiesc că vine din faptul că sunt o familie monoparentală – chiar şi cu ajutorul clanului extins Belotti, ceea ce s-a întâmplat a strâns inevitabil piuliţele şi şuruburile unităţii lor, la fel cum s-a întâmplat şi în cazul meu. Trebuie să fie greu ca părinte care încearcă să fie totul pentru

copilul său, fără altcineva pe care să te sprijini sau cu care să te sfătuieşti, iar când am crescut am simţit uneori şi greutatea asta, exacerbată de faptul că eram singurul copil al mamei.

Mă aşez la tejghea şi mă uit la Sophia şi Gio cum aşteaptă câţiva clienţi care tocmai au comandat şi iau la pachet, Gio la maşina de cafea, Sophia punând produse dulci de patiserie în pungi de hârtie cu dungi verzi, inscripţionate cu sigla Belotti. Ştiu că ea însăşi coace multe dintre produsele de patiserie ale magazinului; am vorbit despre reţete la cafea în majoritatea dimineţilor în care am fost aici. E autodidactă – sau şcolită de Maria, ca să fiu mai precisă – şi plină de idei şi ambiţie. O văd tresărind în timp ce Bella ezită la piesa pe care o cântă, exact în acelaşi punct ca în ultimele trei dăţi, iar după o clipă ia un cannoli din vitrină şi mi-l dă, inelul cu diamant pe care îl are în nas sclipind când îmi face cu ochiul.

— Mită pe faţă, şopteşte. E vreo şansă să o poţi ajuta pe Bells? O iubesc, dar dacă trebuie să mai ascult mult timp…

Termină restul propoziţiei din priviri, iar eu mă întorc să mă uit la Gio, care a dispărut undeva în bucătărie.

— Pot să încerc, spun eu, cuprinsă de îndoială. Nu am mai avut chef să cânt de când a murit mama.

Mă simt ciudat de nervoasă când îmi sprijin braţele pe pian.

— Ştii, aveam impresia că, dacă mă apucam să cânt ceva complet diferit, mă ajuta când mă blocam într-un fragment.

Bella ridică ochii şi se uită la mine, nefericită.

— O să pic evaluarea.

Îmi muşc buza.

— Care e piesa pe care îţi place cel mai mult s-o cânţi?

Ridică din umeri, ca orice adolescentă, fără să muşte momeala.

— Să ţi-o cânt pe-a mea?

Îşi îndoaie degetele, care probabil o dor din cauza tensiunii, apoi se târăşte mai încolo pe scaun, dând imperceptibil din cap. Ocolesc pianul şi mă aşez lângă ea, încercând să nu mă panichez la vederea clapelor din faţa mea.

— A trecut ceva timp, o să fiu un pic ruginită, spun eu, tuşind în timp ce îmi sprijin mâinile pe clape, sperând că memoria musculară îşi va face datoria şi va intra în joc.

E o piesă pe care o ştie; în Marea Britanie e de bază pentru cei care învaţă să cânte la pian, aşa că sunt şanse mari. Ating cu degetele clapele pentru a cânta celebrele acorduri de început din „The Entertainer" şi mă uit la Bella, obţinând o mică tresărire de recunoaştere. Încurajată, încep să cânt, ezitantă, apoi din ce în ce mai puţin, exaltarea trecându-mi de la vârful degetelor la coate, apoi la umeri şi la inimă, în timp ce corpul meu îşi aminteşte sentimentul, bucuria. Am cântat la pian de când mă ştiu, alături de mama mea, când eram copil, privindu-i degetele lungi, cu inele din aur, iar acest galop zgomotos a fost întotdeauna o parte îndrăgită a repertoriului nostru.

Mă uit la Bella şi o văd cum zâmbeşte, îi fac semn cu capul către clape să mi se alăture. Îşi muşcă buza de jos, ridică mâinile o clipă, apoi îşi găseşte locul alături de mine.

Observ cât de subţiri şi uşoare îi sunt mâinile, anvergura degetelor ei fragile când le întinde pentru a atinge notele şi mă întreb dacă mama a observat aceleaşi lucruri la mine în nenumăratele ocazii în care, în adolescenţă, am stat alături de ea pe scaunul pianului. Aproape că simt mirosul cluburilor pline de fum, populate de bărbaţi din clasa muncitoare, şi al puburilor de pe străduţe lăturalnice în care exersam de cele mai multe ori – orice pian era bun pentru noi. Uneori cânta şi ea, distrându-i pe puţinii băutori de după-amiază care se aflau acolo prea devreme pentru programul ei adevărat de seară. Amintiri puternice mi se învârt în minte, în timp ce eu şi Bella cântăm împreună, din ce în ce mai

repede, mâinile noastre alergând pentru a ţine pasul una cu cealaltă. Sophia bate din palme în timp ce Bella gâfâie de râs, iar bucuria îmi izbucneşte în piept, de parcă uşa unei cuşti pline de păsări cântătoare tocmai s-ar fi deschis. Uitasem cât de bine e; muzică sălbatică şi magică. Sunt entuziasmată, liberă, mă aflu undeva sus, în vârful unui munte.

— Ce se-ntâmplă?

Gio apare lângă pian, uitându-se la noi, tonul lui fiind mai aspru decât l-am auzit vreodată până acum. Sophia se opreşte din aplaudat, Bella loveşte clapele greşite, iar degetele mele încetinesc de tot când îi întâlnesc ochii întunecaţi, imposibil de citit.

— Ne distram un pic, spune Bella, în defensivă.

— A fost vina mea, spun automat, deşi nu sunt foarte sigură că am greşit cu ceva. M-am gândit că ar putea ajuta-o pe Bella să se relaxeze puţin, să se distreze puţin cu o altă piesă.

— Are deja un profesor excelent, zice el tăios.

— Tată, mă faci de râs, spune Bella şoptit, trăgându-şi mânecile în jos peste degete.

— Destul pentru azi, zice el scurt şi se întoarce cu spatele, în timp ce se aude soneria de la uşă. Oamenii nu au venit aici să asculte aşa ceva.

— Dar eu exersez mereu aici şi tu niciodată… începe Bella să spună şi apoi se răzgândeşte, probabil din cauza privirii lungi de avertizare pe care i-o aruncă Gio.

Îmi amintesc cum m-am simţit în acea librărie, cu luni în urmă, şi simt nevoia să plec de aici. Mă ridic brusc în picioare, pun o mână pe umărul Bellei.

— Mult succes mâine, relaxează-te şi te vei descurca grozav!

Nu mă pot uita în direcţia lui Gio în timp ce îmi înşfac geanta şi haina, pentru că sunt conştientă că îmi ard obrajii şi îmi înghit cu greu emoţiile. Mânie, confuzie, umilinţă. Refuz categoric să plâng aici. Schimbarea bruscă, neaşteptată de atitudine mă zguduie, mă duce înapoi în acel apartament oribil din Londra, cu Adam, şi nu vreau decât să plec. O

salut rapid de rămas-bun pe Sophia, ridic capul şi ies valvârtej din gelaterie.

9

Nu mă mai întorc. Nu astăzi, nu mâine şi poate niciodată. Mi-am petrecut ziua de ieri răsucind lucrurile în minte pe toate părţile, trecând punct cu punct prin conversaţie pentru a înţelege unde au mers prost lucrurile, de ce mi s-a părut atât de dur, de ce am reacţionat atât de puternic. În ultimele douăzeci şi patru de ore m-am simţit cum nu m-am mai simţit de luni întregi, amintindu-mi de viaţa mea anterioară, cu toate că sunt conştientă, evident, că Gio nu e Adam şi că nici nu seamănă cu el, slavă Domnului. Poate că aceste emoţii sunt ale mele şi trebuie să învăţ să le gestionez. Doar că el e prima persoană care nu are legătură cu restaurantul Very Tasty Noodle House pe care mi-am permis să o cunosc în New York şi cred că nu mi-am făcut timp să-l văd pe el sau pe oricine altcineva din familia Belotti, în ansamblu, pur şi simplu oameni, cu propriile emoţii complexe. I-am definit prin cine sunt ei pentru mine şi ce înseamnă ei pentru povestea mamei mele, iar ieri m-a adus la realitate faptul că sunt şi ei oameni ca toţi oamenii, cu propriile poveşti şi propriile bagaje emoţionale. Nu sunt familia Von Trapp, numai cântec şi dans, sunt o familie adevărată. Şi, deşi cred că asta îi face şi mai buni, mai înseamnă şi că trebuie să fac un pas în spate.

Sunt în siguranţă aici, la restaurant. Acest loc e cortina care îmi ţine viaţa în siguranţă. Trec în spatele ei cu Bobby şi ceilalţi şi formăm împreună un mecanism bine pus la punct. Până şi Smirnoff îşi cunoaşte rolul. Viaţa reală există pe acea scenă, dincolo de cortina de siguranţă, iar Gio şi familia lui sunt primii oameni cărora le-am permis să păşească pe ea. Le-am pictat uşa din sticlă pe fundalul scenografiei mele, am dat voie ca strada Mulberry să devină parte din producţia mea. Acum înţeleg că nu e o reprezentaţie într-un singur act. Scena mea are nevoie de mai multe clădiri, trebuie să fie mai

mare, mai plină şi mai bogată, aşa că, deşi nu merg la Belotti în această dimineaţă, ies din casă. M-am obişnuit prea mult să-mi petrec dimineţile ascunzându-mă în spatele cortinei de siguranţă înainte să văd uşa vopsită, dar acum sunt gata să ies din spatele ei. New Yorkul se află dincolo de uşa mea, în toată gloria lui dezordonată şi energică – ies în lume ca să adaug câteva culori proaspete pe fundal.

Indiferent cât de banal pare, m-am hotărât să încep cu Katz. Nu pentru că Meg Ryan a mimat un orgasm acolo, ci pentru că am amintiri atât de preţioase cu mama în timp ce ne uitam la filmul ăla. Aşa că da, poate că Meg Ryan este motivul pentru care *merg,* de fapt. Am trecut pe acolo prima dată când am ajuns în NY şi m-am retras aproape imediat; locul sfârâia de o energie din care nu mă simţeam în stare să fac parte. Nu mă aştept ca lucrurile să stea altfel astăzi, dar *eu* sunt o persoană diferită faţă de cea care eram atunci şi sper ca asta să fie de ajuns. Nu i-am spus lui Bobby ce s-a întâmplat ieri la Belotti, aşa că nu-l pot ruga să vină cu mine, dar asta nu reprezintă o problemă. O parte din acţiunea de zugrăvire a fundalului implică să fiu suficient de autonomă pentru a face lucrurile de una singură, altfel, fundalul meu va fi întotdeauna viziunea altcuiva şi am nevoie să fie viziunea mea.

E una dintre acele zile senine, cu cer albastru, genul de zi care pare călduroasă atunci când te uiţi pe fereastră şi apoi ieşi afară şi îţi dai seama că ai nevoie de o jachetă călduroasă. Şi, de preferat, şi de un fular. Le am pe ambele, în timp ce păşesc afară din casă cu piciorul norocos înainte şi încerc să mimez încrederea de sine a newyorkezilor, mergând cu mâinile în buzunare şi cu capul sus. Nu e o plimbare prea lungă, vreo douăzeci de minute, dar sunt străzi largi, pline de viaţă, şi trotuare aglomerate, frânturi de conversaţii, claxoane de camioane, artă stradală şi copii pe skateboarduri, care trec pe ambele părţi ale unei bătrâne ce trage după ea un cărucior de cumpărături. Totul e plin de

viaţă, senzaţia că lucrurile îşi urmează cursul firesc, iar asta îmi transmite un zumzet surd de nervozitate. Sunt pe punctul de a-mi scoate telefonul pentru un apel video către Bobby doar pentru a-i arăta unde sunt, apoi mă răzgândesc. Îi pot spune mai târziu. Zăresc localul apărând pe colţ, la distanţă şi, pentru a mă calma, încep, instinctiv, să răsucesc inelul în formă de inimă de pe degetul inelar. Mama mi l-a dăruit la cea de-a şaisprezecea aniversare, scoţându-l de la locul lui dintotdeauna, de pe degetul ei, şi punându-l pe noul lui loc veşnic: degetul meu. Era un pic obsedată de bijuterii, cu cât mai boeme, cu atât mai bine, dar inelul cu sigiliu nu i-a părăsit degetul până în ziua în care mi l-a dăruit. Toate inelele ei ocupă un loc deosebit în inima mea, dar acesta este unul special.

— Hai, mamă, îi şoptesc. Să intrăm.

Prima dată când am venit aici m-am aşezat la rând pentru a intra, dar când tipul de la intrare mi-a întins un bon, mi-am pierdut cumpătul şi am făcut stânga împrejur. De data asta zâmbesc de parcă aş şti ce fac. Nu ştiu, dar l-am studiat suficient pentru a şti că va fi aglomerat şi trebuie să am grijă de bonul meu de parcă ar fi din aur. Ezit odată intrată înăuntru pentru că, sincer, e uluitor, mai ales că am venit singură. Cel puţin mă bucur că am venit devreme: mai e puţin până la ora zece şi, din fericire, e ceva mai liniştit decât ultima dată când am fost aici. Locul este exact aşa cum îţi imaginezi că va fi, fără decoraţiuni şi neoane, suvenire decolorate şi cozi multiple, un sentiment de haos şi ordine care merg mână în mână. Îl urmăresc pe tipul din faţă, pentru că pare să ştie ce face, şi mă trezesc la coadă la o staţie de mărunţire. Nu mă deranjează aşteptarea. Mirosul de aici înclină puternic spre sărat; dacă vreodată un om al cavernelor s-ar trezi dezgheţat în mod neaşteptat în NYC, acest loc l-ar atrage instinctiv. Îl ascult pe tipul din faţa mea spunându-şi răspicat comanda şi scanez rapid meniul – dacă există un lucru care să fie apreciat aici, acela e să ştii exact ce vrei când îţi vine rândul.

Mă joc din nou cu inelul, repetând până ajung acolo „jumătate de sendviş cu păstramă” şi rostesc cuvintele clar şi tare, câştigându-mi un semn eficient din cap din partea femeii care mânuieşte cuţitul în faţa mea. Staţiile de mărunţire sunt exact asta: locuri în care carnea e mărunţită şi pusă pe pâine – şi, Doamne sfinte, e multă carne! Îmi dă să gust o bucăţică de păstramă cât timp îmi asamblează sendvişul, mâinile ei experimentate se mişcă rapid când mărunţeşte carnea şi îmi face comanda. Păstrama e o cu totul altă poveste în gura mea, topindu-se pur şi simplu, până nu mai rămâne din ea decât gustul. Apoi îmi primesc comanda, mă dau deoparte cu tava în mână şi îmi croiesc loc spre spate să îmi găsesc o masă. Venirea mea aici nu a fost nicio clipă motivată de mâncare, dar acum stau cu acest sendviş uriaş în faţă şi momentan e vorba doar despre mâncare. Am lucrat în bucătării toată viaţa mea de adult, dar nu am fost niciodată pusă să servesc un sendviş de asemenea proporţii. Nu mă pot abţine şi fac o fotografie pentru albumul cu mâncare pe care îl am în telefon, apoi număr straturile de carne: opt, cred – s-ar putea să se fi strecurat chiar şi un al nouălea. Nu cred că mama a intrat vreodată în acest loc şi, cu siguranţă, nu ar fi mâncat nimic de această magnitudine. A plutit desculţă prin copilăria mea, ţinând o dietă care consta în Marlboro Lights şi mâncat pe fugă, deseori aşezată lângă mine şi ciugulind din farfuria mea, în loc să îşi ia propria porţie. Fiind adult şi privind în urmă, îmi dau seama acum cât de prost stătea cu banii şi mă întreb dacă uneori nu sărea mesele pentru a se asigura că am eu ce să mănânc.

O femeie stă singură la masa marcată ca fiind cea la care stătea Harry când a cunoscut-o pe Sally şi mă întreb dacă s-a aşezat acolo intenţionat. Răsfoieşte paginile unei cărţi, în timp ce mănâncă absentă, concentrată la povestea pe care o citeşte, şi mă trezesc sperând că ştie exact la ce masă stă şi nu-i pasă deloc. Îmi iau sendvişul şi-i privesc pe oameni, lăsând agitaţia şi zgomotele din jur să mă

cuprindă în timp ce mănânc. Aşa cum era de aşteptat, sendvişul e la fel de monumental în deliciu precum e în dimensiune şi profit de acest moment de solitudine pentru o recapitulare mintală. Acum un an mă simţeam lipsită de speranţă, captivă într-o relaţie manipulativă şi autoritară şi, mergând mai înapoi în timp, zbătându-mă în apele tulburi ale durerii. Adam m-a găsit acolo şi mi-a întins o mână, iar eu m-am agăţat de ea pentru că cineva, oricine, era mai bun decât nimeni. Nu mi-am dat seama cât de greşit era totul până când nu am ajuns copleşită de situaţie şi nu am mai văzut ieşirea.

Un client din apropiere scapă pe podea o sticlă goală de suc, iar zgomotul pe care îl face e suficient pentru a mă scoate din acele amintiri nedorite. Pentru a mă linişti, respir de câteva ori adânc şi îmi amintesc unde sunt acum. Sunt aici, în New York, în legendarul Katz's Deli, mănânc opt sau nouă straturi de păstramă excelentă şi sunt liberă să-mi pictez culorile de fundal în orice fel aleg. Închid ochii pentru o secundă şi adaug mintal un strop de roşu şi bej biscuit – culorile de la Katz. Aceasta e emoţia adevărată ce a stat la baza nemulţumirii mele de ieri: reacţia lui Gio mi-a reamintit cum e când cineva te face să simţi că ai făcut ceva greşit, când tu n-ai făcut nimic, doar pentru a-ţi distrage atenţia de la greşeala lui – un lucru pe care l-am învăţat în urma unor lecţii dificile. Gio nu avea de unde să ştie şi, bineînţeles, îmi dau seama că nu asta a fost intenţia lui şi înţeleg că are propriul trecut şi slăbiciunile lui emoţionale, dar, la nevoie, el se va putea baza întotdeauna pe Bella şi pe familia lui. Eu nu am la dispoziţie acest tip de plasă de siguranţă, aşa că trebuie să mă adun singură.

Ziua de miercuri vine cu stropi de ploaie care îmi bat în ferestre şi nu-mi vine să părăsesc sanctuarul patului meu, să mă ridic şi să ies. Nu am primit nicio veste de la Gio, dar nici eu nu am încercat să iau legătura cu el. Nu-mi ştie adresa, dar Sophia are numărul meu de telefon, dacă ea sau el ar fi vrut să

ia legătura cu mine. Nu mă miră tăcerea absolută – până la urmă, eu am fost cea care a plecat valvârtej. Au fost câteva săptămâni foarte complicate, un carusel epuizant din punct de vedere emoţional. Simt că încerc în mod constant să echilibrez lucrurile, făcând mai mult bine decât rău familiei Belotti. E foarte greu să mă prefac neştiutoare în privinţa reţetei, dar, la sfârşitul zilei, loialitatea mea e categoric faţă de mama. M-am împăcat cu mine însămi, hotărâtă că vreau să încerc să-i onorez amintirea ajutând familia lui Santo fără a compromite un secret păstrat mai bine de treizeci de ani. În general, ăsta pare un lucru bun. L-am împins pe Gio din ce în ce mai aproape de reţetă, dar cu cât petrec mai mult timp la gelaterie, cu atât mă simt mai compromisă din punct de vedere personal.

Urăsc, urăsc, *urăsc* minciuna pe care am spus-o despre moartea lui Adam. Mi-aş dori din tot sufletul să pot da timpul înapoi şi să am parte din nou de acea întâlnire de la librărie – mi-aş înghiţi rapid cuvintele respective. Da, s-ar putea ca uneori, în privat, în mintea mea, să-mi spun că fostul meu a murit. Îmi e greu să recunosc asta, chiar şi mie însămi, şi mă judec dur pentru asta. Nu pentru că e greşit să-i doresc răul lui Adam – sincer, acel om merită orice i s-ar putea întâmpla rău. Mă deranjează efectul dăunător pe care îl are asupra sănătăţii mele mintale faptul că singura modalitate de a continua să merg mai departe în fiecare zi e să mă mint pe mine şi să îi mint pe alţii că e mort. Cum ar putea Gio înţelege vreodată aşa ceva? Nu există un scenariu în care să pot îmblânzi acea minciună şi să ies din situaţia asta cu o fărâmă de demnitate sau respect de sine. Gio mă va urî când – *dacă* – va afla vreodată, şi în mod justificat – din perspectiva lui, cel puţin. Lui viaţa i-a împărţit o mână foarte diferită de cărţi, pe care o va juca în consecinţă. Îmi amintesc că sunt un om decent, care încearcă să facă un lucru decent, apoi îmi bag capul sub pernă şi, pentru o vreme, fac ca lumea exterioară să dispară.

10

Unul dintre cele mai bune lucruri ale faptului că locuiesc pe strada Chrystie este parcul lunguieţ şi îngust care se întinde pe toată lungimea străzii, o linie verde strălucitoare ce îl separă de strada Forsyth de vizavi. Bobby îmi spune că nu a fost întotdeauna cel mai sigur loc în care să-ţi petreci timpul, dar acum e un refugiu umbros pentru zilele fierbinţi din oraş şi o oază binevenită în oricare altă zi. Copiii vin pentru locurile de joacă şi terenurile de baschet, localnicii iubitori de natură vin pentru grădinile publice. Nu prea am chef, dar după episodul meu de autocompătimire de ieri, mi-am pus armura de om mare şi mi-am mişcat fundul afară să mă plimb. În timp ce merg, pictez pe fundalul personal nuanţele anotimpului – ruginiu şi portocaliu ars, plante cu frunziş peren şi movul coacăzelor, aromele afumate şi pământii ale toamnei. Mă simt… Nu ştiu. Liniştită? Încă nu m-am decis ce să fac în legătură cu gelateria, dar după dimineaţa de ieri, sunt un pic mai liniştită. Am o casă, prieteni, un loc de muncă. Încă am tot ce aveam înainte de a vedea acea uşă din sticlă. Toate progresele pe care le-am făcut de când am plecat din Londra sunt încă acolo.

Îmi ajung la urechi frânturi de muzică şi le urmăresc până ajung la o muziciană ambulantă care a instalat un sintetizator cu picioare nesigure şi un microfon în faţa lui. E tânără, mai tânără decât mine şi cântă cu un real talent la tastatura aia mică. Recunosc instantaneu acordurile vesele din deschiderea melodiei „Don’t Get Me Wrong” de la Pretenders, care a influenţat enorm stilul muzical al mamei mele. Chiar şi în ultimii ani de viaţă purta haine în stilul lui Chrissie Hynde şi se machia puternic la ochi. Se opresc şi alţi oameni să asculte, iar eu simt un val de simpatie faţă de ea pentru că fata are o voce foarte frumoasă, dar se luptă în mod clar cu o infecţie în gât. E frig, iar ea face un semn

cu capul, recunoscătoare, când cineva aruncă câteva monede în pălăria răsturnată din faţa ei. Mă emoţionează profund, amintindu-mi de felul în care mama şi-ar fi vândut şi sufletul pentru a ţine un spectacol. Muzica mi-a curs întotdeauna prin vene, aşa că stau o vreme să o ascult ca să-mi arăt aprecierea faţă de această fată care a venit să cânte chiar şi într-un moment când, în mod evident, se simte ca naiba.

În momentul în care începe să cânte acordurile melancolice de început ale melodiei „I'll Stand By You", nu o aud decât pe mama; a fost una dintre melodiile pe care îi plăcea cel mai mult să le cânte. Găsesc o bancnotă şi mă apropii să i-o pun în pălărie, aplecându-mă pentru a o băga în interiorul borului, astfel încât să nu o sufle vântul, odată cu frunzele toamnei. Cânt împreună cu ea în timp ce mă ridic, în primul rând în semn de solidaritate, în momentul în care vocea i se frânge. În ochii ei de-un verde-deschis văd recunoştinţă şi-i zâmbesc cu simpatie, dar când dau să mă îndepărtez, mă prinde de mânecă şi face semn cu capul spre microfon. Ezit şi, deşi continuă să cânte cât de bine poate, e clar că nu va ajunge la finalul piesei şi că e suficient de disperată încât să-i ceară ajutor unei străine. Mie. Pot? Sunt paralizată, vreau să ajut, dar nu mă simt în stare. Îmi susţine privirea, cu degetele încă agăţate de mâneca jachetei mele. Mama nu ar fi ezitat nicio clipă. O fi venit vreodată în acest parc? Din câte ştiu, ar fi putut, foarte bine, să fi şi cântat aici. Înghit în sec, adun urmele de curaj pe care le mai am şi, pentru femeia care sunt acum şi pentru femeia care a fost mama cândva, fac un pas şi o ajut pe această fată aflată la nevoie.

— OK, şoptesc, scoţându-mi fesul şi dându-mi părul după ureche.

Pentru o clipă, închide ochii, cuprinsă de uşurare în timp ce îmi întinde microfonul, şi simt un val de anticipare printre oamenii care stau în jur. Şi eu aş face la fel dacă aş privi această desfăşurare a evenimentelor. M-aş întreba dacă această persoană

oarecare va fi capabilă să susţină o notă sau dacă doar îmi va zgâria timpanul. *Te rog, Doamne, fă să fie prima variantă!* Mă rog în gând. Să cânt la duş e maximum ce pot face în ultima vreme, iar Smirnoff nu e un martor creditabil al talentelor mele. Îmi îndrept umerii, îmi dreg glasul şi ascult muzica. Cunosc acest cântec cât se poate de bine.

— *I'll stand by you…* încep să cânt, intrând în melodie la refren.

Îmi ţin privirea aţintită la muziciană, iar ea nu mă slăbeşte nicio clipă, un cocktail de speranţă şi de teamă. Abia dacă priveşte în jos în timp ce cânt notele din memorie şi îmi aud vocea răsunând în parc. Uşurarea îi dizolvă teama din ochi şi pe faţă îi apare un zâmbet timid în timp ce mă ascultă cântând. Sufletul meu îi răspunde cu bucuria care-mi înfloreşte în toată fiinţa şi mă regăsesc în muzică, mă pierd în versurile dureroase. *Asta este.* La fel cum a fost şi cântatul la pian de săptămâna trecută, de la Belotti, muzica îmi hrăneşte sufletul.

Când se termină melodia răsună aplauze şi nu-mi vine să cred că doar ce am cântat în public şi că asta m-a făcut să mă simt atât de bine.

Muziciana ridică din umeri, râzând când mă uit în direcţia ei.

— Încă una?

Vreau. Îmi doresc să stau aici şi să cânt o veşnicie. Îmi pasează caietul ei cu versuri, îl răsfoiesc şi fac o pauză când dau de o melodie a lui Pat Benatar.

— Asta. Şi poate şi asta?

Îşi pune degetele pe claviatură şi atacă primele acorduri ale melodiei „Hit Me With Your Best Shot", iar eu mă pierd în amintiri, demarând ca din puşcă alături de mama în vechea ei maşină, bâţâindu-ne şi cântând cât ne ţineau plămânii în zilele fierbinţi şi nemiloase de vară. E un imn şi îl tratez ca atare, un deget mijlociu metaforic pentru oricine vrea să vină şi să încerce să mă doboare la pământ. Simt că-i cânt direct în ureche lui Adam; cât mi-aş dori ca fata care eram atunci să mă vadă

acum. Îmi pun mâna pe inimă şi cânt pentru ea. Cuvintele izbucnesc din mine, puternice şi pline de mândrie, şi pe obraji îmi curg lacrimi de bucurie. S-au adunat deja şi mai mulţi oameni, iar în momentul în care noua mea prietenă atacă celebrele acorduri din „I Love Rock 'N' Roll" a lui Joan Jett, un tip din primul rând începe să cânte la o chitară imaginară, iar oamenii încep să bată din palme, ţinând ritmul, ca un set de tobe. Participăm cu toţii, o trupă de treizeci de persoane, şi e ceva magic. Cânt, ei îmi răspund, iar până să încep refrenul, mă simt de parcă aş fi pe scenă la Madison Square Garden. Oamenii pun mai mult de o monedă în tonomat[4], îndeasă bani în pălăria muzicienei până se umple şi mă simt ca atunci când bei şampanie direct din sticlă. Oh, mamă, ăsta a fost motivul? Despre asta era vorba? Nu am fost niciodată suficient de curajoasă încât să cânt în faţa oamenilor, dar, cumva, am făcut să stea în loc acest colţ de parc din New York şi mi s-a părut că e magie pură şi strălucitoare. Ştiţi scenele acelea pe care le vedeţi în filme, în care toţi oamenii aflaţi în cantina şcolii se ridică în picioare, copiii sunt pe mese, oamenii se revarsă pe străzi şi dansează pe capotele unui şir de taxiuri galbene? Exact aşa mă simt şi, sincer, cred că ultima jumătate de oră m-a schimbat pentru totdeauna.

O îmbrăţişez pe fată suficient de strâns încât să-i frâng coastele şi nu-mi pasă dacă iau vreun virus de la ea, pentru că mi-a dăruit ceva ce nu poate fi cumpărat cu bani: încrederea în mine. Refuz râzând banii pe care mi-i oferă şi plec, practic ţopăind de-a lungul aleii până când nu mai văd scena improvizată. Bună ziua, New York, sunt aici şi abia aştept să mai petrec câteva ore învârtindu-mă prin acest cartier nebun, îmbătător şi plin de viaţă, pe care îl numesc acasă!

Imediat după miezul nopţii, Bobby îmi bate la uşă.

— Poţi intra, dar tot nu avem gelato, strig fără să mă ridic de pe canapea.

A fost o seară aglomerată în restaurantul de la parter şi nu am de gând să mă ridic decât dacă ia foc clădirea.

Deschide uşa larg şi stă în prag cu telefonul în mână, întors spre mine. Îmi ia câteva secunde să realizez că videoclipul care rulează pe ecran e o înregistrare din parc, din această dimineaţă, şi că sunetul care se aude e vocea mea cântând The Pretenders aproape la fel de bine ca originalul.

— Pentru numele lui *Dumnezeu* cel atotputernic şi iubitor, Iris!

Gem şi îmi îngrop faţa în mâini, făcându-mă mică în colţul canapelei. Dimineaţa asta a însemnat spontaneitate şi bucurie în cea mai pură formă, dar nu mi-am imaginat că o s-o văd înregistrată.

— De unde ai aia?

— Te rog să mă scuzi, dar întrebarea e *de unde ai tu vocea aia?* spune el, trântind uşa şi aterizând lângă mine pe canapea.

— Eşti mai Chrissie Hynde decât este Chrissie Hynde.

Mă ridic în fund şi oftez adânc.

— Era preferata mamei.

— Şi tu eşti sosia ei, spune el, clătinând din cap. Cum de-am ratat asta?

— E ceva ce s-a întâmplat în această dimineaţă, n-a fost plănuit, spun eu, întinzând mâna şi oprind videoclipul.

— Cine a înregistrat-o?

El ridică din umeri.

— Tipul de la standul cu cafea a pus-o pe pagina Muzicieni Ambulaţi din New York, a etichetat parcul sau ceva de genul ăsta. Apare pe canalele locale şi a văzut-o Robin. Chestia asta ar putea deveni virală.

Mă strânge de braţ.

— Până dimineaţă ajungi la Oprah.

Îmi dau ochii peste cap şi oftez.

— Oamenii vor să ştie cine este această fată incredibil de talentată, Iris, şi unde o mai pot vedea.

Dau din cap.

— Nu pot.

— Vreau să spun că, în mod evident, locul în care o pot vedea e Very Tasty Noodle House, cel mai nou local cu muzică din NYC, spune el, arătând în jos, având pe faţă o expresie de „Asta e, fată!” pe care trebuie să o şterg cât mai repede.

— Categoric nu, Bob. Nici aici, nici acolo, nici altă dată în public.

Fac un gest spre fereastră şi spre parcul de dincolo.

— A fost ceva ce s-a întâmplat doar o singură dată.

Se lasă pe spătarul canapelei.

— Cum de-am ştiut că vei spune asta?

— Pentru că mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva din acest oraş şi, probabil, din întreaga lume?

— Poate, oftează el. Sau, cel puţin, aşa credeam, până când mi-a trimis Robin asta şi mi-am spus, bine, asta-i treaba, trebuie să merg chiar acum acasă, pentru că Mariah locuieşte cu mine în clădire. Adică, am ratat desertul pentru asta.

Întind mâna şi îl mângâi pe braţ.

— Şi nici măcar nu am gelato să-ţi dau.

— Pare că mă urăşti din toată inima, spune el.

— Ştii că te iubesc.

— Îmi cânţi?

Nu-i pot da reţeta mea de gelato, dar cred că pot măcar să-i cânt.

— Ce vrei să auzi?

Se sprijină de mine şi-şi pune capul pe umărul meu.

— Surprinde-mă.

Îi strâng mâna şi, după un moment de deliberare, cânt în linişte „Golden Slumbers”, pentru că era cântecul de leagăn pe care mama alegea să mi-l cânte când eram mică. Simt cum capul lui Bobby se

îngreunează pe umărul meu şi, când termin, trag pătura peste noi şi închid şi eu ochii.

11

Dragă Iris, îmi pare rău că am fost un idiot, te rog, întoarce-te. Ne este dor de tine, mi-e dor de tine. G x

Mesajul intră în timp ce mă spăl pe dinţi înainte de culcare. L-am citit de cel puţin douăzeci de ori. „Dragă Iris” – sună precum formulele de politeţe pe care le foloseşti pentru a începe un e-mail, nu-i aşa? Îi stă atât de mult în fire lui Gio să fie formal. Majoritatea mesajelor pe care le primesc sunt de la Bobby sau Robin şi ei intră direct în subiect. „Dragă Iris” îmi sugerează o persoană care nu trimite prea des mesaje. Cât despre ceea ce a spus, sunt impresionată de simplitate, de scuzele pe care le transmite, fără nicio încercare de atenuare. Şi „Ne este dor de tine, mi-e dor de tine” Am citit cu voce tare, înţelegând ce vrea să spună, pentru că şi eu simt la fel. Mi-e dor de ei în general, de loc, de Sophia, de vânătoarea pentru reţetă… să petrec câteva ore acolo în fiecare dimineaţă pentru mine a devenit punctul culminant al zilei. Şi apoi mai e şi Gio însuşi, o stâncă de neclintit, cufundat în tradiţie şi familie, înrădăcinat în acel loc precum maşinăriile din bucătăria din spate. Uneori dă senzaţia că a pierdut legătura cu sine însuşi printre toate acele tradiţii, dar apoi, când suntem doar noi doi, întrezăresc scântei ale bărbatului ascuns adânc pe undeva pe acolo. Am fost atât de concentrată să nu mă dau de gol în privinţa reţetei, încât aceste mici momente s-au adunat într-o grămadă pe care nu am băgat-o în seamă.

În mod obiectiv, desigur, recunosc că e sexy – chiar e –, dar nu genul ăla de tip sexy care face parte dintr-o trupă de băieţi. Are aproape patruzeci de ani şi emană aerul acela de, nu ştiu cum să zic, tip cu experienţă. Pare genul de bărbat care ar fi în stare să-mi construiască un raft pentru cărţi sau să-şi repare maşina cu propriile mâini şi e şi genul de

persoană pe care ţi-o doreşti în preajmă în toiul unei crize. Şi toate astea nici măcar nu se apropie de esenţă. Sunt lucrurile mici. Sclipirile verzi pe care le-am observat când şi când în ochii lui de culoarea chihlimbarului când mă privea în ochi, marginea unui tatuaj nevăzut, vizibil doar atunci când îşi suflecă mânecile cămăşii albe în bucătărie. E vorba despre tăria lui de caracter şi hotărârea care-i curg prin vene, o atingere de aur de-a lungul oţelului din care e construit. Despre o anumită vulnerabilitate pe care o emană atunci când vorbeşte despre oamenii pe care îi iubeşte, despre femeia pe care a pierdut-o, despre fiica pentru care îşi face griji. E un om complicat, prins într-o viaţă complicată, şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a fost dor de toate astea în ultimele câteva zile. Aici, în New York, mi-am ţinut în mod intenţionat viaţa la scară redusă, dar acea decizie, aparent neînsemnată, de a merge cu Bobby la festival a deschis porţi către noi posibilităţi. Lumea mea se deschide. Le cânt unor necunoscuţi melodiile lui Joan Jett, pentru numele lui Dumnezeu, şi îmi place, oarecum, noua mea persoană. E un echilibru fragil – vreau să mă întorc la Belotti pentru că mi-e dor de ei, de el, dar nu vreau să simt că secretele pe care trebuie să le păstrez mă fac să fiu un om rău. Mă uit la mine în oglinda din baie, cu periuţa de dinţi în mână, şi decid să-i răspund la mesaj. E un risc care merită asumat şi îi promit fetei din oglindă că voi avea grijă de ea.

Gio e singur la Belotti când deschid uşa. Se întoarce la sunetul soneriei, iar eu mă opresc, jumătate înăuntru, jumătate afară, la fel de emoţionată ca în prima zi în care am venit aici. Îşi lasă cârpa pe blat şi rămâne şi el nemişcat. Pentru o clipă, ne privim unul pe celălalt, apoi un zâmbet slab începe să i se ghicească în colţul gurii.

— Te-ai întors, spune el, amintindu-mi din nou de acea dimineaţă de acum câteva săptămâni.

— Nu mi-am putut lăsa aici aparatul de gelato, spun, dar îmblânzesc cuvintele cu un zâmbet, să înţeleagă că glumesc.

Zâmbeşte slab şi priveşte în jos.

— Măcar de asta m-am prins. Cafea?

E foarte frig în această dimineaţă, vârful nasului şi mâinile mi-au îngheţat în timpul plimbării de câteva minute.

— Da, te rog, spun eu, scoţându-mi haina şi eşarfa. O găleată.

Se întoarce cu spatele şi îşi face de lucru cu maşina de cafea, iar când se întoarce, pune în faţa mea o cană.

— Nu e chiar o găleată, spune el.

Clienţii de aici primesc toţi aceeaşi ceaşcă mică, pe farfurie albă, iar eu am primit până acum la fel. Astăzi am în faţă o cană verde pădure, şi când dau să o apuc, văd că are inscripţionat pe ea, cu litere aurii, numele meu.

— Oh! exclam, cu adevărat impresionată.

Gio şi Sophia au unele identice. Am văzut în bucătărie un raft cu cănile familiei.

— Îmi place la nebunie!

Pare încântat, apoi îşi aruncă peste umăr cârpa şi face un gest de parcă nu ar fi mare lucru.

— Comandam unele noi, aşa că…

Acum e rândul meu să privesc în podea şi să mă simt ca un copil la balul şcolii. Schimbul nostru scurt, dar semnificativ de mesaje pare să fi stricat echilibrul pe care îl aveam. Cred că e responsabilitatea mea să încerc să-l corectez.

— Îmi pare rău, spune el repede. Am fost total deplasat săptămâna trecută.

OK, poate nu e responsabilitatea mea. Mă aşteptam ca Gio să evite subiectul, dar văd că nu este cazul.

— E în regulă, îi răspund pe un ton neutru. N-am intenţionat nicio clipă să depăşesc vreo limită cu Bella.

Gio oftează, dă din cap şi continuă să Instruiască tejgheaua oricum impecabilă.

— Nu ai depăşit, Iris. Chiar nu ai depăşit. Toată scena m-a luat prin surprindere şi m-a prins cu garda jos, atâta tot. Mi-a adus aminte de ceea ce a pierdut.

Apoi se luminează la faţă.

— Apropo, a trecut testul la pian.

— Serios? Mă bucur foarte mult, îi spun şi îmi muşc interiorul obrazului când mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus.

— Mama ei era pricepută la muzică?

Se opreşte o clipă.

— Penny? În niciun caz.

Începe să râdă.

— Era genială în multe privinţe, dar complet afonă.

Cuprind cana cu palmele şi o trag spre mine.

— Bella e foarte talentată. Pe cine moşteneşte?

— Familia Belotti e o adunătură uriaşă de talente, spune el. Toate surorile mele cântă la diverse instrumente şi vocal.

— Şi tu?

Se încruntă.

— Am cântat o vreme la chitară, când eram un adolescent răzvrătit. Acum nu mai cânt.

Brusc, mă întreb dacă a văzut acel videoclip cu mine cântând în parc şi schimb subiectul, stânjenită.

— Deci, gelatoul, spun eu. Cum stă treaba?

— Am încercat să-i dau de cap aparatului tău, spune el.

Gesturile care îi însoţesc cuvintele sugerează că e de dimensiunea unui degetar, mai degrabă decât capabil să producă trei sferturi de litru absolut respectabili.

— Şi?

— Cred că te preferă pe tine, spune el.

Îmi felicit în minte vechiul şi credinciosul aparat de gelato.

— Are chichiţele lui.

Se aude soneria de la uşă.

— Dumnezeule, e frig de mori în dimineaţa asta!

Sophia intră în gelateria caldă şi primitoare şi se luminează la faţă când dă cu ochii de mine lângă tejghea. Mă trezesc într-o îmbrăţişare, obrazul ei rece lipit de faţa mea caldă.

— Mă agăţ de tine ca să-ţi fur căldura, spune ea.

— Poate n-ar fi rău să-ţi pui o haină pe tine, spune Gio, dând glas gândurilor mele.

Sophia îşi dă ochii peste cap.

— Bine, *tată.*

— Nici să nu te gândeşti. O adolescentă morocănoasă îmi e de-ajuns, spune el aruncându-i şorţul înainte de a se întoarce în bucătărie.

Se strâmbă în spatele lui, apoi se apropie de mine.

— Am văzut videoclipul cu tine cântând, şopteşte ea, cu ochii sclipitori. Eram ceva de genul „O cunosc pe tipa asta!" Şi nimeni nu m-a crezut.

Nu ştiu de ce nu vreau ca Gio să vadă clipul, dar pur şi simplu nu-mi doresc asta.

— O, Doamne, Sophia, te rog, hai să nu vorbim despre asta, spun eu, pe un ton la fel de scăzut. A fost ceva de moment, nu ştiam că filmează cineva.

— Fix asta îl face atât de mişto, spune ea, strângându-mă de braţ. E evident că nu te-ai dus acolo cu intenţia să cânţi şi apoi ai lăsat pe toată lumea cu gura căscată.

Ea mimează cum aruncă microfonul.

— Nu-i arăta lui Gio, o rog, fără ca măcar să ştiu de ce nu vreau să-l vadă.

Ea îşi îngustează ochii şi apoi ridică din umeri.

— Bine, nu o voi face. Dar să nu fii surprinsă dacă o va face altcineva.

Prin altcineva, presupun că se referă la Bella. Nu pot decât să mă rog şi să sper că o englezoaică de treizeci şi ceva de ani care cântă într-un parc melodii din anii optzeci nu prezintă niciun interes pentru ea.

Gio bagă capul pe uşa bucătăriei, căutându-mă.

— Vii?

Îi arunc Sophiei un mulţumesc rapid, îmi iau cana personalizată şi mă duc după el.

Îl împing pe Gio mai aproape de reţetă decât am îndrăznit să o fac până acum, chiar dacă în momentul acesta cererea de gelato e la cel mai scăzut nivel, acum că vremea rece se instalează de-a binelea. În New York e neobişnuit de frig săptămâna aceasta, primul îngheţ al sezonului, vizibil pe trotuar când am ieşit din casă în această dimineaţă. Cu toate acestea, nu pot justifica prea mult tărăgănarea: în decembrie sunt nunţi şi petreceri în corporaţii şi toate astea ar putea fi puse în pericol dacă nu e reluată producţia.

Stăm lângă bancul de lucru din lemn, cu gelatoul în faţa noastră, iar el îmi dă o linguriţă.

— Am un sentiment bun de data asta, spune el.

Eu înghit în sec.

— Gustă tu primul.

— Sunt îngrijorat că am uitat ce gust are, spune el încet, uitându-se la bolul din faţă.

— Îţi vei da seama când va fi ce trebuie. Pur şi simplu.

Îmi păstrez expresia neutră.

Dă din cap, apoi gustă fără să se uite la mine. Mai ia încă o gură, apoi pune cu grijă linguriţa jos, lângă recipient.

— E mai aproape decât toate. Probabil că e cea mai reuşită tentativă de până acum, dar nu e încă ce trebuie.

Ne-am obişnuit să acordăm fiecărui lot nou un punctaj, înregistrând reţeta într-un jurnal de piele albastră pe care Gio îl păstrează într-unul dintre sertarele de pe peretele din spate. Răsfoiesc paginile din urmă.

— Cel mai mare scor de până acum e 7,8 spun eu, rozând capătul pixului. Ce părere ai acum?

Apucă din nou linguriţa şi o învârte în gelato.

— Culoare şi consistenţă excelente. Gustul e bun.

Se opreşte, gustă din nou şi e pe punctul de a-şi da verdictul, iar în momentul acela se deschide uşa de la bucătărie.

— Mamă.

Faţa îi înfloreşte într-un zâmbet care îi schimbă întreaga postură, cu braţele întinse şi primitoare.

— Vino, vino, spune el, făcându-i semn să intre, în timp ce ea ezită în prag.

— Iris, ea este mama mea, Maria.

Mă ridic în picioare, brusc emoţionată. Maria e absolut fabuloasă, o versiune mai în vârstă şi mai voluptuoasă a Sophiei, cu o singură şuviţă groasă de culoare cenuşie prin buclele negre precum pana corbului. Miroase a parfum scump, iar pe degete şi în urechi îi strălucesc bijuterii. Destul de aranjată şi sobră, ai putea spune, dar îmbrăţişarea pe care mi-o dă aproape că îmi zdrobeşte oasele, iar mâna de pe obrazul meu e neaşteptat de primitoare. În principiu, pentru mine, Maria e persoana care s-a căsătorit cu bărbatul pe care mama-l credea iubirea vieţii ei, dar sunt imediat atrasă de aura şi de prezenţa ei.

— Am auzit de tine, Iris, spune ea dându-se un pas în spate, accentul ei blând potrivindu-se perfect cu aspectul.

— Şi eu am auzit multe despre tine, zâmbesc. Oamenii ăştia vorbesc nonstop despre tine şi Santo. Mă bucur să te cunosc.

Se uită la Gio.

— Îl mută, spune ea. La un centru de recuperare.

Gio se încruntă.

— Ăsta e un lucru bun?

Maria dă încet din cap, sprijinindu-se pe scaunul de lângă mine.

— E un pas mai aproape de întoarcerea acasă, spune ea. Acolo pot lucra mai mult la mobilitatea lui, sunt mai specializaţi.

— Şi memoria? întreabă Gio.

Maria ridică din umeri şi dă din cap.

— Nu ştiu, Gio. Nici ei nu ştiu.

Gio oftează şi se privesc unul pe celălalt cu îngrijorare şi incertitudine.

— Vrei să guşti din ultima noastră încercare de gelato?

Fac semn spre recipientul din faţa noastră, pentru că poate o uşoară schimbare de dispoziţie îi va ajuta

să le ridice moralul.

Ea dă din cap şi Gio îi dă o linguriţă. Îl privesc cum se uită la ea, cu respiraţia tăiată, în timp ce ea gustă.

Amândoi ştim că nu e tocmai ceea ce trebuie, dar chiar şi aşa, verdictul Mariei pare important.

Nu se grăbeşte şi studiază linguriţa înainte de a o băga în gură, apoi pune linguriţa jos şi ne priveşte pe amândoi.

— Vă străduiţi amândoi foarte mult, spune ea strângându-mă de mână. Santo apreciază foarte mult, la fel şi eu. E un gelato excelent, dar nu este gelatoul Belotti.

— Ştiu, spune Gio resemnat. Apoi se uită la mine. Hai să-i dăm un 8,1.

Notez scorul lângă reţetă şi închid carnetul.

— Ar trebui să plec, spun. Vă las.

Maria se uită la Gio.

— Ai invitat-o pe Iris la Ognissanti?

— Eu…

Se opreşte şi se uită în altă parte, cu obrajii roşii.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Gio!

Face un gest dispreţuitor spre el.

— Iris, duminică seara dau o cină pentru familie, te rog să vii.

E rândul meu să ezit şi mă uit la Gio pentru îndrumare. Faţa lui e imposibil de citit, ceea ce, sincer, nu îmi e de niciun ajutor. Nu vreau să spun da şi să stric din nou echilibrul fragil dintre noi, dar Maria e ca un câmp de forţă şi mă simt obligată să-i accept invitaţia. Dar… nu e o lipsă de loialitate faţă de mama să fiu atât de uluită de această femeie? Nu ştiu dacă s-au întâlnit vreodată; instinctul îmi spune că nu. Mă uit în ochii lui Gio şi încerc să-i transmit un mesaj tăcut: *Ajută-mă, am nevoie de ajutor.*

— Are dreptate Maria, ar trebui să vii la cină, spune el într-un final. Bella s-ar bucura să te revadă.

— Ei bine, în cazul ăsta, cum aş putea refuza?

Observ că nu se include şi pe el şi mă întreb dacă se simte pus la colţ în povestea asta. Dacă Maria observă omisiunea, se face că nu bagă de seamă şi

bate din palme, brăţările aurii din jurul încheieturilor ei zdrăngănesc în timp ce mă trage din nou la piept.

— Îi place să îmbrăţişeze, spune Gio, clătinând din cap în timp ce îmi prinde privirea peste umărul ei.

Se vede limpede pe chipul lui că o iubeşte foarte mult, iar ea îl scoate din minţi. O îmbrăţişez şi eu şi mă ia prin surprindere să-mi dau seama cât de bine te simţi să fii prins în îmbrăţişarea ei maternă. Mă gândesc la mama, atât de diferită de Maria, dar cu un stil la fel de liber în a-şi exprima emoţiile, mereu gata să cuprindă pe cineva în braţe şi să facă pe toată lumea să se simtă specială: fata de la cinema, care ne-a oferit fotolii de lux în locul scaunelor obişnuite pentru o proiecţie unică a filmului *Frumuşica,* cu un an înainte de a muri; tipul de la piaţa din cartier, care mi-a dat gratuit o piersică uriaşă de pe taraba lui, când nu cred să fi avut mai mult de cinci sau şase ani; un poliţist în Trafalgar Square, care era de serviciu, în timp ce toată lumea dansa în jurul lui într-un ajun geros de An Nou. Aproape că îi simt parfumul în timp ce amintirile se înghesuie în jurul meu, aşa că îmi iau rămas-bun şi ies în stradă, bucurându-mă de vântul rece care bate din faţă şi-mi duce amintirile înapoi la loc sigur. E atât de dificilă această încercare de a-mi echilibra trecutul cu prezentul, încercând să fac un lucru bun şi să mă simt o persoană bună. Nu îndrăznesc să mă gândesc prea mult la mama când sunt la Belotti, asta ar aduce trecutul prea aproape de prezent. Îmi las capul în jos împotriva vântului rece şi puternic şi merg spre casă, dornică să petrec ceva timp singură.

12

Ziua de duminică mă găseşte efectiv copleşită de emoţii. Pentru majoritatea oamenilor din New York, în seara asta e Halloween-ul, dar nu pot spune că mă deranjează să fac ceva care nu implică fantome şi vârcolaci. Când eram în Marea Britanie nu mi-a plăcut niciodată prea mult Halloween-ul, probabil din cauză că e una dintre sărbătorile acelea care nu au mare haz dacă nu le petreci în compania prietenilor vechi şi a vecinilor buni. În seara asta va fi vorba despre Ognissanti, sărbătoare pe care am căutat-o pe Google, în încercarea de a nu părea total ignorantă. Am aflat că e o sărbătoare foarte importantă, când familiile italiene se reunesc şi sărbătoresc, şi că, din fericire, nu trebuie să cumpăr o pălărie de vrăjitoare pentru a participa.

Maria şi Santo locuiesc în Brooklyn Heights, care – deşi e doar la câţiva kilometri depărtare – se află dincolo de Podul Brooklyn, ceea ce înseamnă să părăseşti Manhattan-ul. Nu am făcut asta decât de câteva ori de când am sosit în SUA, ceea ce probabil ar părea greu de crezut pentru unii, dar a fost numai bine pentru mine până acum. Gio s-a oferit să mă ia şi pe mine în seara asta – el şi Bella locuiesc în apartamentul de deasupra gelateriei şi le-ar fi fost în drum –, dar când urc în taxi, mă bucur că am insistat să vin singură. Nu-mi va fi ciudat la întoarcere, când voi veni singură.

Nu eram hotărâtă ce haine să port în seara asta. Blugii mei preferaţi păreau prea casual, iar singura mea rochie neagră decentă era prea scurtă şi prea formală. Am sfârşit prin a umbla prin magazinele din cartier şi am găsit o bluză din catifea verde, care e probabil prea la modă pentru mine, dar care îmi place foarte mult. Purtată cu blugi negri şi tocuri, sper că transmite ideea: „m-am îmbrăcat modest, dar am făcut un efort” şi că buchetul uriaş de flori din braţele mele transmite: „Mulţumesc pentru invitaţie!”

Sunt distrasă de luminile oraşului când traversăm Podul Brooklyn. În suflet sunt profund londoneză, dar, chiar şi aşa, amploarea şi măreţia orizontului îmi taie răsuflarea, mai ales în seara asta, când călătoresc peste podul iluminat care traversează East River. Sunt uluită, emoţiile îmi dispar şi absorb priveliştea din jur, iar singurul sunet ce se aude în maşină e vocea şoferiţei care vorbeşte încetişor cu cineva în cască. Emoţiile îmi revin brusc de îndată ce taxiul se opreşte la jumătatea unei străzi cu case elegante din piatră, fiecare având în faţă câteva trepte din piatră cu balustradă neagră din fier forjat. Pe fiecare treaptă din faţa casei lui Santo şi a Mariei sunt ghivece mici în care cresc flori rezistente la frig, iar în partea de sus a scărilor văd o uşă dublă din lemn, încadrată de piatră ornamentală. Arată incredibil. Descurajant, de fapt. Atât de descurajant, încât aproape că îmi pierd cumpătul, dar apoi una dintre uşi se deschide brusc şi Sophia mă trage înăuntru.

— Te-am văzut pe geam, spune ea, atârnându-mi haina în cuierul aflat pe holul cu lambriu de lemn. Eşti bine?

— Eşti sigură că nu stric o reuniune de familie? întreb muşcându-mi buza în timp ce privesc parchetul lustruit, scara mare şi candelabrul.

— Mama e încântată că eşti aici. Vrea să te impresioneze cu talentul ei la gătit, râde arătând spre toaleta pentru oaspeţi înainte de a mă conduce în sufragerie.

Sunt uluită de opulenţa de modă veche: tavane înalte, oglinzi grandioase înrămate şi un magnific şemineu sculptat. Canapele confortabile sunt aşezate de o parte şi de alta a unei măsuţe joase de cafea, iar lumina lămpilor conferă întregii scene căldură şi confort. Cu toate acestea, cadrul nu e deloc auster, iar membrii familiei, care umplu spaţiul, nu stau în picioare sau aşezaţi ceremonios. Pe canapele stau surorile Belotti, iar copiii se reped la noi, toţi vor să o vadă pe nou-venita din rândurile lor.

— Pe majoritatea ne ştii deja, spune Sophia, luând florile de la mine în timp ce surorile ei sar să mă îmbrăţişeze.

E mult de digerat: atât de mulţi oameni şi atât de multe îmbrăţişări, prea multe nume de copii şi parteneri sunt aruncate în direcţia mea, aşa că renunţ la orice tentativă de a ţine minte vreunul.

— Iris.

Maria apare într-un nor de parfum scump şi rafinament subtil – mă surprinde faptul că locuinţa îi reflectă perfect stilul.

— Florile sunt foarte frumoase, mulţumesc! spune ea, sărutându-mă apăsat pe obraz. Gio e pe drum, a sunat să spună că sunt blocaţi în trafic.

Se uită în jos, în timp ce un copil care merge de-a buşilea se ridică pe piciorul ei, şi se apleacă pentru a-l ridica în braţe.

— Ce e, Leo? Vrei şi tu s-o saluţi pe Iris?

Copilul e absolut adorabil, cu mânuţe rotunjoare şi cu obraji roz, iar eu sunt luată complet pe nepregătite când îşi întinde braţele spre mine.

— E complet fascinat de femei, spune Maria dându-mi-l fără să stea o clipă pe gânduri.

Am un moment de panică în cel mai pur sens al cuvântului – nu am niciun fel de experienţă cu copiii mici. Nu am nepoate sau nepoţi, nu am prieteni care să-mi fi cerut să fiu naşă sau dădacă. Fac tot posibilul să pară că ştiu ce fac cu Leo, echilibrându-l pe şold, aşa cum făcea Maria, cu braţele în jurul corpului lui mic şi robust, în timp ce el se lasă pe spate pentru a mă privi mai bine. Zâmbesc când rânjeşte, arătându-mi cei doi dinţi de lapte care tocmai i-au spart gingia de jos. Sunt luată prin surprindere de plăcerea neaşteptată pe care mi-o aduce faptul că ţin în braţe acest copil, de parcă un instinct vechi s-ar fi trezit în mine, activat de greutatea acestui copil pe care îl ţin în braţe. Râd, în timp ce Leo prinde o şuviţă zdravănă din părul meu, iar când ridic ochii, îl văd pe Gio, care stă sprijinit de tocul uşii şi mă priveşte. Îmi susţine privirea până când mă uit în altă parte, tulburată, iar Bella

apare din spatele lui şi se repede spre mine, luând copilul şi sărutându-l în timp ce îmi zâmbeşte timidă.

— Am auzit că ai trecut testul la pian, spun eu.

— Pianistă de concert în devenire, spune Maria, cu braţul în jurul umerilor nepoatei sale.

— Iris m-a ajutat, îi răspunde Bella, aplecându-se pentru a aşeza jos copilul, care începuse să se agite.

Leo se îndreaptă de-a buşilea spre canapele cu o viteză impresionantă, iar un câine mic şi lăţos vine în spatele lui. Nimeni nu se agită când câinele adulmecă piciorul copilului, după care Leo se răsuceşte până când ajung să fie nas în nas.

— Bruno, biet bătrân, murmură Maria, în timp ce una dintre surorile lui Gio se apleacă peste braţul canapelei şi scarpină câinele după urechi, apoi îl ridică pe Leo.

Stau printre membrii familiei Belotti în timp ce vorbesc, râd şi se învârt în jurul meu, trei generaţii iubitoare, şi mă simt… nu ştiu cum să spun. Cuprinsă de căldură? Întotdeauna m-am simţit cumva ca un copil care stă afară, cu nasul lipit de geam, printre membrii familiilor altor oameni. Când eram mică, mama s-a asigurat că am tot timpul ceva de făcut şi ştiam că sunt iubită, dar nu puteam ignora faptul că eram doar noi două. E devastator să pierzi pe cineva, dar sunt sigură că e o oarecare consolare în faptul că poţi împărtăşi cu alţi oameni amintiri şi experienţe. Eu nu am parte de asta. Nimeni altcineva nu-şi aminteşte copilăria mea şi, dacă atunci când mi se va întâmpla ceva, nimeni nu va putea duce mai departe poveştile mamei?

— Ceva de băut? spune Gio, venind să stea lângă mine.

Îmi dau seama că e prima dată când îl văd purtând altceva decât veşnicul alb-negru din care nu iese la gelaterie. Cămaşa lui de culoare închisă e descheiată la gât şi în parfumul cu care s-a dat simt o notă ce mă duce cu gândul la o plimbare în pădure şi la un bourbon bun. Mă uit la paharele celorlalţi, stresată să mă integrez printre ei.

— Vinul ar fi acceptabil? întreb.

Până să se urnească din loc, Sophia apare din direcţia opusă şi îmi întinde un pahar cu vin roşu.

— Mama ne-a antrenat bine. Nu poţi sta mai mult de cinci minute după ce ai sosit fără să ai ceva de băut în mână, spune ea.

— Aşteaptă până la plecare, spune Gio. Va insista să iei la pachet jumătate din conţinutul frigiderului.

Maria bate din palme în partea cealaltă a camerei, bijuteriile îi strălucesc, iar brăţările pe care le poartă zdrăngănesc discret.

— Acum, că a sosit toată lumea, haideţi să mâncăm! spune ea şi întreaga familie se ridică în picioare şi o urmează în sufragerie.

Gio zâmbeşte şi mă atinge uşor cu mâna pe mijloc.

— După tine.

Mă trezesc că sunt aşezată între Gio şi Sophia în jurul unei mese lungi, frumos aranjate şi, deşi pare totul formal, oamenii din jurul ei o fac să nu fie deloc aşa. Surorile lui Gio sunt o forţă a naturii atunci când sunt împreună, fiecare stimulând-o pe cealaltă şi toate se distrează teribil când fac glume pe seama lui Gio. Nu ţi-ai da seama nicio secundă că nu e fratele lor biologic. Partenerii şi copiii ridică numărul persoanelor aşezate la masă la şaisprezece, plus eu – ştiu asta pentru că fac o numărătoare discretă în gând. Nici măcar nu-mi pot imagina cum e să faci parte dintr-o astfel de familie, să-ţi petreci momentele bune şi rele într-o asemenea companie. E copleşitor? Zumzetul din jurul mesei nu dispare niciodată, conversaţiile multiple sunt presărate cu glume şi tradiţii vechi de familie, râsete şi ţipetele copiilor. Adesea, Maria începe să vorbească în italiană, într-un ritm rapid, iar ocazional li se întâmplă şi celorlalţi. Pentru urechea mea e o limbă pasională şi melodioasă, iar discursul le e punctat de gesticulări ample, cu tot braţul. Se exprimă atât verbal, cât şi folosindu-se de tot trupul, inclusiv Gio – care e mai animat în această seară decât l-am văzut vreodată până acum. Asta e viaţa, dar nu aşa

cum o ştiu eu. Mă întreb cum era atmosfera în jurul acestei mese în urmă cu zece ani, cu douăzeci de ani, cum s-au schimbat caracterele şi moda, dar oamenii au rămas aceiaşi. Sunt înclinată să cred că şi camera a rămas la fel: cărţi cu cotor din piele care umplu rafturile aliniate pe perete; încă un şemineu, pe care sunt aşezate flori proaspete. Un candelabru atârnă deasupra mesei, iar ţurţuri delicaţi de sticlă aruncă stropi de lumină pe pereţi. Totul în cameră arată ca şi cum ar fi fost aşa dintotdeauna, un cadru neschimbat pe fundalul căruia membrii familiei Belotti să se iubească, să se maturizeze şi să se schimbe. Iar acum, Santo e absent din acest tablou, un loc e pregătit pentru el în capătul îndepărtat al mesei, un pahar plin. Toastul pe care l-a ţinut Gio pentru grabnica lui însănătoşire a fost cea mai emoţionantă parte a serii. Mă întreb dacă voi ajunge să-l cunosc vreodată. Nu ştiu dacă e o idee bună. Gândul la el îmi reaminteşte că locul meu la această masă e temporar, un gând nedorit, pe care în seara asta îl împing undeva departe, în adâncul minţii.

Mâncarea gătită de Maria e o adevărată sărbătoare, reţete tradiţionale despre care îmi spune că le-a învăţat de la mama ei, în Napoli. Împleteşte poveşti de viaţă desfăşurate în umbra Vezuviului cu flerul unui povestitor înnăscut, evocând vibraţia şi culorile vechiului oraş, cu străzile lui şerpuite şi pietruite, casa înaltă şi aurie din piatră în care a crescut, fiind cea mai mică dintre şapte fraţi. Îmi vorbeşte în limbajul mâncării, al mirodeniilor şi al ierburilor aromate, al produselor dulci de patiserie şi al cafelei amare, conştientă că m-a condus pe un teren culinar sigur, unde mă simt mai confortabil.

— Cred că e timpul pentru limoncello, anunţă Francesca ridicându-se în picioare.

Sora cea mare a lui Gio seamănă leit cu mama ei, atât în privinţa aspectului fizic, cât şi a stilului, elegantă şi mereu zâmbitoare. Scoate de undeva o sticlă de băutură şi o ţine în sus.

— Pascal l-a făcut anul ăsta, aşa că vă cer scuze în avans pentru durerile de cap de mâine-dimineaţă.

Toată lumea geme, iar soţul ei francez ridică din umeri lângă ea şi înalţă paharul de vin, cu Leo la el în poală. Maria împinge pe toată lumea înapoi în sufragerie, iar eu mă trezesc lângă Gio pe canapeaua adâncă din faţa focului. Simt în urechi zumzetul specific celor trei pahare de vin pe care le-am băut, aşa că mă hotărăsc s-o iau încet cu limoncello.

— Bruno, spune Gio ridicând câinele în poală.

Cred că e un soi de terrier, un ghem lăţos de blană, cu ochii blânzi. Se foieşte şi se învârte de câteva ori, iar în cele din urmă se face ghem şi se aşază în poala lui Gio.

— Are paisprezece ani, spune Gio. Îi e foarte dor de tata.

— Întotdeauna mi-am dorit un câine, îi răspund, mângâindu-l pe urechi pe Bruno.

— Ai avut vreodată?

Clatin din cap.

— N-a fost niciodată momentul potrivit.

Nu adaug şi că în vieţile noastre era totul mult prea temporar şi resursele financiare prea nesigure pentru a putea aduce în tribul nostru încă o gură de hrănit.

Francesca vine ţinând în echilibru o tavă cu pahare din cristal şi o aşază cu grijă pe măsuţa de cafea. Prima dată îmi dă mie unul, în calitate de oaspete, iar eu îl adulmec în timp ce toţi ceilalţi se apleacă şi îşi iau câte unul. Gio îi aruncă Bellei o privire de avertizare când îşi arată interesul, iar ea îşi dă ochii peste cap, apoi alunecă înapoi la locul ei pe podea, lângă foc. Mă prefac că nu observ când Maria îi dă nepoatei ei o înghiţitură din propriul pahar şi sunt destul de sigură că Gio închide la rândul lui ochii.

— *Cazzo,* bolboroseşte Viola, scuipându-şi băutura.

— Viola! se încruntă Maria.

Mă uit la Gio pentru lămuriri.

— Înseamnă „Futu-i”, râde el.

— Gio! îl ceartă Maria.

— Scuze, e foarte tare, spune Viola şi mai ia o înghiţitură, deşi îi lăcrimează ochii.

Nu pot decât să fiu de acord. Băutura e kerosen pur.

Sophia e ghemuită într-un fotoliu din piele verde, cu picioarele băgate sub fiind.

— Ce părere ai, Iris?

Mă simt de parcă cineva tocmai a îndreptat lumina reflectoarelor asupra mea, şi toate capetele se întorc spre mine.

— E, hm…

Fac un gest spre gâtul meu

— Ca şi cum beau foc de lămâie.

Izbucnesc toţi în râs, iar Pascal ridică din nou din umeri, de parcă nu poate fi considerat responsabil pentru propria creaţie.

— Mamă, ştii ce-ar trebui să-i arăţi acum lui Iris?

Sophia îi face cu ochiul subtil Bellei.

— Câteva fotografii jenante cu Gio în copilărie. Ştii care? Cele în care poartă salopeta roz a lui Fran, după ce a făcut pipi pe el în parc.

— Gio a fost un copil atât de frumos, spune Maria, ignorând contextul. Cu toţii aţi fost. Bella, dă-mi albumul.

Nu ratez privirea frăţească de ură instantă pe care Gio i-o aruncă Sophiei din partea cealaltă a camerei şi nici privirea de bucurie pură, care spune „nici că-mi pasa”, de pe faţa ei.

Maria pune în echilibru pe genunchi vechiul album foto şi îl deschide, cu o mână la inimă, în timp ce răsfoieşte primele pagini. După o clipă, îi dă albumul lui Gio, emoţiile ei fiind prea greu de stăpânit.

— Iată, poţi să-i arăţi lui Iris.

Albumul e deschis la o pagină plină cu fotografii făcute la zile de naştere: a şaptea aniversare a lui Gio, tăierea tortului şi insigna prinsă pe tricoul lui cu Garfield. Arată precum nenumărate alte petreceri de familie din anii optzeci, dacă e să ne luăm după

haine şi coafuri. Bella se cocoaţă pe braţul canapelei pentru a privi peste umărul tatălui ei.

— Arătai ca o fată, spune ea, râzând de buclele lui Gio.

— Nu m-am îndurat să-l tund, spune Maria.

— Îţi aminteşti când m-ai lăsat să-ţi fac codiţe? întreabă Francesca.

— Nu te-am lăsat, am pierdut un pariu, o corectează Gio. Ştii că întotdeauna am fost om de cuvânt.

Gio dă pagina: zile petrecute în familie la Coney Island, pomi de Crăciun chiar în colţul acestei camere, nenumărate poze cu copiii în spatele tejghelei la gelaterie, unii dintre ei prea scunzi pentru a putea fi văzuţi peste ea. E prima dată când văd alte fotografii cu Santo în afară de singura fotografie pe care o am de la mama. Pentru mine, el a rămas mereu acel tip cool încremenit în anii optzeci, dar, desigur, nu a fost mereu aşa. Aici văd cum s-a desfăşurat viaţa lui. Ridurile care îi încadrează gura, linia părului în retragere şi familia pe care şi-a construit-o.

Gio întoarce din nou pagina şi mă cuprinde o senzaţie extrem de ciudată, care nu are nimic de-a face cu vinul sau cu limoncello-ul.

— Acesta e tatăl meu biologic, Felipe, spune Gio, atingând o fotografie alb-negru. Cu tata.

Felipe stă cu braţul atârnat peste umerii lui Santo, amândoi ţin în mâini halbe pe jumătate pline şi râd în obiectiv. Felipe are o chitară electrică atârnată de-a curmezişul corpului slăbănog şi înalt şi e acoperit de sudoare, exact ca o persoană care a stat sub strălucirea luminilor scenei.

În mintea mea se petrec simultan mai multe explozii. L-am mai văzut pe tatăl biologic al lui Gio în fotografii. Cânta în trupa mamei. Dar nu e vorba doar despre asta. Fotografia pare să fi fost făcută noaptea târziu într-un club, iar pe fundal, cu faţa întoarsă de la cameră, e mama.

— A cântat într-o trupă? reuşesc să bâigui.

Mă bucur că toată lumea a băut câteva pahare, pentru că mă chinui să procesez ce văd şi sunt conştientă că vocea îmi sună tensionată. În mintea mea, piesele încep să se aşeze la locul lor, în timp ce stau acolo. Asta o leagă pe mama de familia Belotti. Aşa l-a cunoscut pe Santo.

— A cântat mereu într-o trupă sau alta, spune Gio. Încă face asta.

— Nu s-a maturizat niciodată cu adevărat, spune Maria.

Vocea ei nu are nicio stridenţă; e clar că ea nu e în niciun fel deranjată de prezenţa lui Gio ca fiind fiul pe care altfel nu l-ar fi avut niciodată.

Brusc, mi se face rău din cauza căldurii emanate de şemineu, din cauza a prea multă mâncare şi prea mult vin, fiind prea năucită pentru a mai putea sta locului vreo clipă.

— Trebuie să merg la baie, spun, ridicându-mă nesigură în picioare.

— Pe hol, îmi reaminteşte Sophia.

Aştept până ajung în baie şi încui uşa, apoi mă prăbuşesc pe capacul toaletei şi îmi las capul în mâini. Tremur. Pentru mine a fost un şoc să o văd pe mama în albumul familiei Belotti, slavă Domnului că era cu spatele – asemănarea dintre noi a fost întotdeauna primul lucru pe care îl comentau cei care nu ne cunoşteau, pe măsură ce am crescut.

Îmi doresc să nu fi băut paharul acela de limoncello. Nu mai pot gândi limpede. Mama abia dacă a adus vorba despre Santo. Categoric nu mi-a spus că fratele lui a fost chitarist în trupa în care cânta ea. Dumnezeule! Apare într-o poză în albumul lor. Mama mea apare în albumul de familie al lui Gio. Mă simt ca un impostor, ca un pui de cuc într-un cuib străin şi îmi doresc să merg acasă. N-ar fi trebuit să accept invitaţia de a veni aici. Stau la toaletă un timp rezonabil, încercând exerciţiile de respiraţie pe care le-am folosit adesea de când l-am părăsit pe Adam, calmându-mă, adunându-mă, astfel încât să nu merg acolo şi să explodez. Dacă nu ar fi fost teribil de nepoliticos, mi-aş fi luat haina

şi aş fi ieşit pe uşă fără să fiu nevoită să dau din nou ochii cu toată lumea, dar pentru că ar fi ridicol, îmi dau cu apă rece pe faţă şi îmi întâlnesc propriii ochi în oglindă. Ochii albaştri ai mamei. *Oh, mamă. Îmi e atât de dor de tine, dar m-ai băgat în ditamai dezastrul.* Îmi îndrept umerii şi mă întorc în sufragerie.

În lipsa mea au fost scoase jocurile; Bella aşază piesele de Monopoly, iar Pascal ţine în mână cărţi de joc.

Ezit o secundă, simţindu-mă stingheră, apoi Gio se uită în direcţia mea şi-mi prinde privirea.

— Cred că o să mă retrag, spun, cu gleznele încrucişate cu stângăcie. Toată ziua m-a pândit o migrenă. Probabil că cel mai bine ar fi să mă duc acasă şi să mă bag în pat.

Sună la fel de prostesc cum şi e şi sunt sigură că toţi ştiu că mint.

— Aveam de gând să te las pe tine să fii Jobenul, spune Bella, ţinând în palma întinsă mica piesă argintie.

— Mereu insistă să fie ea Jobenul, îmi spune Gio, aşa că e mare lucru.

Îi zâmbesc şi eu.

— Mereu am fost Cizma.

Gio ridică mâinile.

— Aia a fost dintotdeauna piesa mea.

— Ce pot să spun? Asta înseamnă că nu vom putea juca niciodată Monopoly împreună.

Scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor.

— Îmi pare rău, Bella. Data viitoare. Promit.

Gio se ridică în picioare.

— Haide, Bells, plecăm şi noi. Mergem în aceeaşi direcţie, aşa că te putem duce şi pe tine.

Văd cum Bella se întristează şi mă simt groaznic.

— Las-o pe Bella să rămână, intervine Sophia, aşezând bancnotele pe masă. Ar cam fi timpul să o bat la Monopoly. Plus că, dacă tu pleci, pot juca eu cu Cizma.

Bella se aşază din nou la masă şi împinge Cizma argintie spre Sophia, apoi se uită din nou la Gio,

dându-şi seama de ceva.

— E OK, tată? Te rog?

Se uită la ea, încruntat, de parcă nu ar fi sigur ce să facă.

— Rămâi şi tu, spun eu repede. Nu am nicio problemă să mă duc singură. Voi chema un taxi. Va ajunge aici într-o clipă.

Maria râde, sprijinindu-şi mâinile pe umerii Bellei.

— Într-o clipă! Îmi place cum sună asta. Acum, Gio, condu-o pe Iris în siguranţă acasă, iar eu abia aştept să fac de dimineaţă clătite pentru Bella.

Bella se sprijină de bunica ei.

— Cu cireşe?

Gio se uită la mine şi ridică din umeri.

— Se pare că totul e aranjat. Aduc paltoanele.

13

Există un anume tip de intimitate pe bancheta din spate a unui taxi noaptea târziu, mai ales cu tot alcoolul care ne încălzeşte sângele şi cu baletul luminilor oraşului care se estompează în jurul nostru. În dimineţile pe care le petrecem împreună la Belotti avem roluri bine definite. Aici suntem eliberaţi de astfel de constrângeri, suntem doi oameni care au ignorat cu grijă scânteia pe care o simţim între noi pentru a putea continua să ne îndeplinim misiunea pe care o avem. Nici măcar nu sunt sigură că înţeleg ce e cu acea scânteie. Cu siguranţă, Gio stârneşte în mine nişte emoţii. Furie plină de frustrare la prima noastră întâlnire în librărie, aşa cum s-a întâmplat, dar să petrec timp cu el la gelaterie a fost ca şi cum aş fi scos un şezlong afară şi m-aş fi aşezat la soare. M-am bucurat de compania lui. Îl plac foarte mult. A râs la ceva ce am spus mai devreme la masă şi, sincer, m-am simţit de parcă mi-ar fi înfipt o stea de aur în piept. Acum, stăm lipiţi unul de celălalt în întuneric în acest taxi şi nu ştiu ce naiba să spun. Niciodată nu m-am priceput să fac conversaţii politicoase, de complezenţă.

— Îţi mulţumesc că ai venit în seara asta, zice el, salvându-mă de la a spune o prostie. Îmi era teamă de cum va fi atmosfera fără tata la masă, dar faptul că ai venit ne-a ajutat pe toţi să ne abatem gândurile de la subiect.

Aş vrea să pot comenta ce nebunie e să realizez că tatăl lui biologic şi mama cântau în aceeaşi trupă, astfel încât să ne putem minuna împreună de cât de mică e lumea, dar, desigur, adevărul este că nu e o coincidenţă. Am făcut ca lucrurile să se întâmple aşa. Nu că aş fi plănuit vreodată totuşi să ajung să fiu atât de implicată.

— Mi-a făcut plăcere, familia ta e minunată, îi răspund.

Îşi întoarce privirea şi se uită pe geam.

— Îţi cer scuze dacă ceilalţi dau senzaţia că văd în prietenia noastră mai mult decât e de fapt.

— Asta fac?

Îşi trece mâna peste faţă.

— După Penny n-a mai fost nimeni în viaţa mea, înţelegi?

— Absolut nimeni? îl întreb, gândindu-mă la femeia elegantă cu privire ageră din gelateria de vizavi.

Gio dă din cap.

— Câteva prânzuri stângace, o ieşire la film. Nimic cu adevărat important pentru că nu voiam să simt din nou toată gama aceea de sentimente. Aşa că, acum, văzându-ne că petrecem atât de mult timp împreună, trag tot felul de concluzii nebuneşti.

— Nebunie curată, spun eu, gândindu-mă totuşi că nu e chiar o *nebunie,* pentru că simt între noi ceva ce nu pot defini încă.

Mă întreb dacă sunt suficient de curajoasă să-mi pun mâna pe braţul lui, dar şoferul îl priveşte pe Gio în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău, oameni buni, oftează el. Reparaţii de urgenţă în acest capăt de stradă în seara asta. S-a spart o ţeavă. Vă pot duce la destinaţie pe o rută ocolitoare, dar o să dureze.

— Am putea merge pe jos, spun eu.

— Eşti sigură?

Gio se uită la mine, ca să se asigure că nu spun asta doar din politeţe, într-o seară rece de Halloween.

Şoferul pare că exact asta spera să spunem, încetinind deja lângă bordură pentru a calcula tariful şi a finaliza cursa în aplicaţie.

Afară e atât de rece, încât ne ies aburi din gură, iar pe trotuar scânteiază aşchii de gheaţă.

— Acum îmi doresc să mă fi încălţat în tenişi, spun şi întind mâinile pentru a-mi păstra echilibrul când îmi alunecă un toc.

Gio mă prinde de braţ şi mă trage lângă el, băgându-mi braţul pe sub al lui.

— Ţine-te de mine.

Nu pot exprima în cuvinte cât de bine mă simt mergând braţ la braţ în miez de noapte cu Gio Belotti.

— Vei rămâne mereu la New York?

— Da, răspunde el, fără nicio ezitare. Atâta vreme cât Bella e aici, cu siguranţă, iar gelateria e viaţa mea. Santo şi Maria au nevoie de mine aici.

— Te deranjează? La constrângerea asta mă refer.

— Le datorez tot ce am. Mi-au dăruit un cămin şi iubire, a dat norocul peste mine când am fost lăsat în grija lor. Niciodată nu voi considera că mi se cuvine ceva pur şi simplu, înţelegi?

— Am înţeles, îi răspund.

— Şi după ce Penny… m-au ajutat să rămân lângă Bella.

Mă bucur că a avut parte de dragostea familiei în cel mai dificil moment al vieţii sale. Viaţa mea a fost foarte diferită de a lui. Mama a fost singura persoană care mi-a fost alături. Când am pierdut-o pe ea, m-am simţit ca o floare de păpădie, fragilă şi vulnerabilă, de parcă tot ce însemnam eu fusese prins într-un vârtej de vânt îngheţat şi împrăştiat în toate direcţiile. Adam a înşfăcat din zbor bucăţile alea, le-a băgat în buzunare, le-a zdrobit în pumni, fărâmându-le şi mai mult. Nu. Nu voi lăsa acele amintiri să mă afecteze în seara asta, nu-şi au locul aici. Am ajuns prea departe şi m-am străduit prea mult ca să-l las să mă mai afecteze.

Alunec pe o băltoacă îngheţată şi Gio mă prinde, cu braţul în jurul taliei mele, ţinându-mă să nu cad grămadă.

— Doamne, parc-aş fi Bambi, mormăi eu, aproape alunecând din nou.

— Pot să te iau în spate, dacă vrei.

— Mă îndoiesc, râd eu. Sunt mai robustă decât par.

— Ai băgat la ghiozdan o grămadă de mâncare în seara asta, spune el.

— Grosolan! exclam şi-l lovesc peste braţ. Am fost politicoasă cu Maria.

El râde şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Cred că sunt cam ruginit când vine vorba despre conversaţii cu o femeie.

— Îţi dau un sfat gratuit – nu le spune niciodată că mănâncă prea mult, îi zic eu, prefăcându-mă ofensată de cuvintele lui.

— Şi ce-ar trebui să spun?

— Mă întrebi cum să flirtezi?

— N-am mai flirtat de douăzeci de ani, spune el, apoi oftează. Doamne, ce bătrânicios a sunat asta!

Mă uit la el cu coada ochiului.

— Eşti mult prea tânăr ca să spui chestii de genul ăsta.

Mă priveşte la rândul lui.

— Ăsta a fost un flirt, nu?

— Doar ca să-ţi reaminteşti cum se face.

Râd pe înfundate şi mă străduiesc pe cât îmi stă în putinţă să mă ţin pe picioare.

— Am înţeles, răspunde Gio, zâmbind cu faţa îngropată în gulerul paltonului. Bella mi-a arătat clipul cu tine cântând în parc, să ştii.

— Oh, spun, bucurându-mă că obrajii îmi sunt deja roşii din cauza frigului. Exceptând-o pe Sophia, credeam că niciun alt membru al familiei Belotti nu a mai văzut clipul.

— Avea nevoie să o ajute cineva şi s-a întâmplat să fiu prin preajmă.

— M-ai luat prin surprindere. Eşti complet diferită când cânţi.

— Asta se spunea şi despre mama, îi răspund, având în minte felul în care oamenii stăteau mai drepţi în scaune când punea mâna pe microfon.

— Semeni cu ea?

— În anumite privinţe, răspund, amintindu-mi cum stăteam cu ea, fiecare la câte un capăt al canapelei, şi ne uitam la *Frumuşica,* întinzându-ne să dăm de la una la alta castronul cu popcorn. Fizic, da, şi vocea îmi seamănă cu a ei când cânt, dar ea era mult mai… efervescentă. Cred că ăsta este cuvântul potrivit. Era mereu prima pe ringul de dans, o persoană plină de viaţă şi cu o inimă

extraordinară, către care toţi ceilalţi gravitau în mod firesc.

— Pe tine însăţi nu te vezi în aceeaşi lumină?

Ocolesc o băltoacă îngheţată.

— Într-o familie e loc pentru o singură stea strălucitoare, răspund, pentru că nu vreau să-i spun că poate eram aşa cândva, înainte ca viaţa să mă doboare.

— Nu ştiu ce să zic, familia mea e plină de stele strălucitoare, spune el. Îţi văd strălucirea, Iris. Adică, uită-te la mine – tipul care s-a izolat în spatele tejghelei de la gelaterie, dacă e să mă iau după ce spun surorile mele, dar iată că te conduc acasă, precum un adolescent agitat.

— Te agit, Belotti?

— Nu mai cerşi complimente, că o să primeşti unul de-adevăratelea şi cine ştie unde o să ajungem.

— Problematic.

— Exact.

După socoteala mea, toată lumea are parte în viaţă de câteva momente desprinse dintr-un scenariu de film. Unii oameni ar alege probabil ziua nunţii sau ziua în care li s-au născut copiii, dar, pentru cei mai mulţi dintre noi, e vorba despre momentele neaşteptate pe care viaţa ni le aşază ocazional în drum şi care ne creează cele mai frumoase amintiri. Acesta este unul dintre momentele mele de film. Oricine s-ar uita la noi ar vedea un bărbat şi o femeie care merg strâns lipiţi unul de celălalt, ea uşor nesigură pe picioare, el cu braţul în jurul taliei ei. Firele argintii din fularul ei stacojiu captează lumina becurilor de pe stradă, în timp ce merg încet de-a lungul trotuarului îngheţat, iar conversaţia le este punctată de râsete înfundate ori de câte ori ea alunecă şi el o ţine să nu cadă. Arată ca doi îndrăgostiţi.

Încetinesc pasul în momentul în care văd că ne apropiem de restaurant. Am lăsat aprins un bec la etaj, iar la Bobby şi Robin licăreşte un şir de lumini portocalii sub formă de dovleac.

— Am ajuns, îi spun. Mulţumesc că nu m-ai lăsat să-mi rup oasele!

— Măcar la asta să te poţi aştepta de la o întâlnire, nu?

— Să nu sfârşeşti la spital. Dau din cap. Despre asta a fost vorba? O întâlnire?

Gio se uită într-o parte, apoi din nou la mine.

— Nu a început aşa, dar în secunda asta aşa pare.

— Un flirt aşa cum se cuvine, murmur, iar el începe să râdă.

— Deci, dacă asta *este* o întâlnire, ce se întâmplă mai departe?

— Nu ştiu, Gio, spun eu.

Şi, sincer, chiar nu ştiu. În seara asta s-a schimbat ceva între noi, dar drumul din faţă e presărat cu obstacole pe care el nu le bănuieşte. Eu le văd şi, pentru că văd, ştiu că, cu cât ne implicăm mai mult, cu atât sunt mai mari şansele să-l rănesc pe el şi pe mine însămi în acest proces.

— A fost o noapte lungă, spun eu încet. Probabil că ar fi bine să intru.

Îl văd cum înghite în sec.

— Bine.

Întinde mâna şi îmi atinge maxilarul o clipă, ochii întunecaţi umplându-i-se de nesiguranţă.

— Noapte bună, Iris.

Zâmbesc cuprinsă de căldura pe care o răspândeşte palma lui.

— Noapte bună.

Îmi susţine privirea, apoi dă din cap şi pleacă. Face câţiva paşi, apoi se întoarce şi vine spre mine, făcându-mi stomacul să mi se strângă din cauza aşteptării. Îmi cuprinde faţa în palme şi îşi apleacă apoi capul. Respiraţia lui e fierbinte pe gura mea, buzele îi tremură când ne atingem. Are tot corpul încordat, umerii ridicaţi şi ţine ochii strâns închişi. Aş vrea să-i pot spune că ştiu ce înseamnă asta pentru el, curajul de care a avut nevoie, emoţiile complicate cu care se luptă. Sunt copleşită de intensitatea lui, de dorinţa adâncă de mai mult pe care o trezeşte în mine când îl trag mai aproape. E

punctul culminant al momentului nostru de film, acest sărut frumos, dureros de sexy, lent şi electric, plin de magie pură, de vulnerabilitate, care nu spune altceva decât „sărută-mă mereu”. Degetele mi se strâng pe gulerul paltonului lui în momentul în care limbile noastre se ating, pulsul i-o ia razna sub degetele mele şi îşi strecoară mâna în părul meu, cuprinzându-mi ceafa. Nimic altceva şi nimeni altcineva nu contează, iar noi stăm lipiţi unul de celălalt. Nu simt greutatea secretelor pe care le păstrez sau neîncrederea şi teama care stau ascunse în cotloanele cele mai întunecate ale sufletului meu. E cel mai frumos prim sărut din viaţa mea. Din viaţa oricui.

— Ăsta a fost un flirt? şopteşte cu râsul întretăiat.

— De primă clasă, îi răspund, cu buzele lipite de ale lui.

Îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Încă ştiu cum se face, spune el, mă trage aproape, mă cuprinde în paltonul lui descheiat şi îşi lipeşte buzele de părul meu.

— Sexy, răspund, pentru că e nevoie de toată hotărârea de care sunt capabilă să nu-l târăsc la mine în casă şi în pat.

— Ne vedem dimineaţă?

Îmi prinde buza de jos cu dinţii şi îşi pune palma fierbinte pe spatele meu.

— Da.

Îmi întorc faţa spre gâtul lui, bucurându-mă de atingerea degetelor lui pe spate. Miroase a aerul curat al nopţii şi a locuri mai calde şi mai senzuale şi mă întreb cum ar fi să-i fiu iubită, să împart cu el patul, trupul, viaţa. E un gând atât de seducător! Cât de mult mi-aş dori să pot trimite toate obstacolele care se apropie pe un drum diferit şi să eliberez calea pentru noi, pentru că ştiu că undeva e posibilă o lume în care noi doi ne putem face fericiţi unul pe celălalt. Oftez şi îmi apăs buzele de baza gâtului lui, acolo unde văd o venă pulsând, atât de uman şi de vital, primordial şi pur. Dacă acest lucru nu poate dura pentru totdeauna, mă bucur cu lăcomie de

fiecare secundă. Nu ştiu cât timp stăm astfel împreună, niciunul din noi nu e pregătit să se îndepărteze de celălalt.

— Iris, ai pisică?

Deschid ochii surprinsă.

— Oarecum. De ce?

— E în spatele tău şi se uită urât la mine.

Izbucnesc în râs şi mă uit peste umăr la Smirnoff, care stă pe treapta din faţa uşii mele înguste şi roşii, uitându-se la noi. Dacă ar avea un ceas şi capacitatea de a bate cu degetul în el, cu siguranţă ar face asta.

— Cred că vrea cina, spun.

Gio se depărtează puţin şi simt cum mă cuprinde aerul rece al nopţii. Îmi trebuie o voinţă herculeeană pentru a nu mă întoarce la căldura trupului său.

— Intră, spune el. Să ştiu că eşti în siguranţă.

— Nu cred că mi se va întâmpla nimic pe distanţa asta, spun arătând cu capul spre prag.

— Cine ştie ce se poate întâmpla pe tocurile alea.

— Sunt letale, îi răspund, păşind cu grijă exagerată în timp ce mă îndrept spre Smirnoff, care ridică privirea spre mine cu dezinteres.

— Absolut, spune Gio, privindu-mă fix.

Se simte tensiunea acută dintre noi: dacă ar cere să intre, aş spune da; dacă i-aş sugera să vină la o cafea, ar veni. Dar eu nu spun nimic şi nu spune nici el. Se întoarce şi pleacă, iar de data aceasta nu se răzgândeşte să se întoarcă şi să mă sărute.

14

Când urc, găsesc un bilet lipit de uşă.

> *Vino sus, tocmai te-am văzut afară SĂRUTÂNDU-TE cu cineva! Categoric nu te pândeam, asta aşa, înainte să întrebi. Mi s-a părut că aud pisica. Cafeaua e pregătită, se cere un raport complet* pronto!

Tot ce-mi doresc cu adevărat e să intru în apartamentul meu şi să mă târăsc în pat. Trebuie să procesez bucată cu bucată tot ce s-a întâmplat în seara asta. Totuşi, nu are sens să mă împotrivesc – dacă nu urc eu, vor coborî ei, aşa că cel mai bine e să urc şi să dau raportul în condiţii de lux, plus că-l scutim pe Robin de groaza pe care i-ar provoca-o canapeaua mea. E adorabil, dar provine dintr-o familie foarte bogată – i se declanşează o criză de bilă ori de câte ori pantalonii lui scumpi ating fibre artificiale. Faptul că locuiesc aici amândoi e dovada a cât de mult îl adoră pe Bobby şi a faptului că a avut mână liberă să decoreze la etaj.

Smirnoff se uită la mine cu o privire plângăcioasă. Dacă ar putea vorbi, cred că ar folosi un ton jos, mârâit şi ameninţător şi mi-ar spune fix în secunda asta să deschid naibii uşa şi să-i găsesc nişte ton înainte de a distruge locul complet.

— Îmi pare rău, prietene, mergem la Bobby, spun eu, ştiind că mă va urma până sus şi că nu va avea voie să stea pe canapea.

Sau pe pat. Totuşi nu-mi pare rău pentru el – Robin i-a cumpărat o pernă de lux pentru pisici, potrivită pentru pervazul ferestrei, astfel încât să-şi poată cerceta împărăţia în condiţii de confort. În plus, în apartamentul meu îşi ia libertăţi absolute, prin urmare, e bine că cineva încearcă să-l înveţe bunele maniere.

Uşa se deschide înainte ca eu să bat, iar expresia lui Bobby e atât de îngâmfată, cu privirea aia acuzatoare de ştiu-ce-ai-făcut, încât mă întorc din nou spre scări. Mă prinde de mânecă şi mă trage înăuntru, împingându-l şi pe Smirnoff cu piciorul în timp ce închide uşa.

Robin apare în uşa bucătăriei.

— Cafea sau gin tonic?

Am băut deja destul alcool în seara asta.

— Cafea. Categoric cafea. Am îngheţat.

Bobby îmi ia haina şi mă prăbuşesc în colţul canapelei lor uriaşe din piele, simţindu-mi în sfârşit muşchii relaxaţi pentru prima dată în seara asta. Bobby îmi pune o pătură groasă tricotată pe picioare, iar Robin îmi dă o cafea care, în mod categoric, miroase a rom, apoi stau amândoi şi mă privesc, aşteptând să spun ceva.

— Deci… spune Bobby când vede că rămân tăcută.

— S-a vărsat nişte rom în cafeaua ta, spune Robin, scărpinându-se pe obraz. Era pe raftul de sus. Total neprevăzut.

— Accidente se întâmplă mereu, zic fără să protestez, pentru că lichidul e fierbinte şi mă calmează.

Cădem din nou în tăcere, exceptând faptul că Bobby bate rapid cu un deget în braţul scaunului. Amândoi ştiu că tăcerea incomodă mă va face să vorbesc mai repede decât orice altceva.

— Bine, spun eu. Aşadar, cina a fost copleşitoare. Sunt o familie mare, zgomotoasă, toţi vorbesc unii peste alţii. Mâncarea a fost excelentă. Casa e visul oricărui împătimit de decoraţiuni interioare. Candelabre adevărate.

Fac o mişcare cu braţele larg deschise pentru a demonstra dimensiunea.

— Bebeluşi drăguţi şi câini lăţoşi.

— Pare un film cu Sandra Bullock, spune Robin.

Dau din cap. *Speed* e un film care şi-a câştigat locul în topul mamei mele – nu se potrivea neapărat

cu dieta noastră de comedii romantice, dar Sandra şi Keanu? Chimie peste limite.

Bobby face gesturi să trec mai departe. E nerăbdător pentru că ştie că urmează detalii mai suculente decât candelabrele şi bebeluşii.

— Iar apoi, mă opresc, pentru că simt că, dacă aş spune mai multe, i-aş înşela încrederea lui Gio.

— Oh, *haide.*

Bobby îşi dă ochii peste cap.

— Te-am văzut pe geam cu limba lui băgată pe gât, nu e ca şi cum ar mai fi un secret.

Oftez, încă ameţită din cauza sărutului.

— Nu prea mai sunt multe de spus. Am luat împreună un taxi spre casă, am coborât şi am mers pe jos ultima bucată de drum din cauza lucrărilor, apoi am… ei bine, aţi văzut restul.

Bobby dă din cap.

— Oh nu. Nu, nu. Nu faci asta.

Se întoarce spre Robin.

— Ţi-am spus că o să fie timidă. Nu am zis, exact înainte să ajungă aici, că o să fie timidă?

Mă uit la Robin, care îşi dă romul pe gât dintr-o înghiţitură, apoi se ridică şi mai pune un lemn pe foc.

— Nu mă implica.

Râde, ia paharul gol al lui Bobby şi se duce la bucătărie, mângâindu-mă pe creştet când trece pe lângă mine.

— Tot ce trebuie să ştiu se vede clar pe faţa ta, spune el zâmbindu-mi.

— Mă bag în pat.

Se încruntă la ceas.

— Mă trezesc peste cinci ore.

— Îţi povestesc totul mai târziu, îi spune Bobby, alunecând de pe scaun pe podea, lângă canapeaua mea.

Robin oftează.

— Ştiu.

Bobby îl urmăreşte plecând, iar eu dau din cap, plăcându-mi la nebunie înţelegerea tacită dintre ei.

— Nu cer detalii tehnice, deşi nu ezita să-mi povesteşti cadru cu cadru, dacă vrei, spune el, întorcându-se din nou spre mine. Povesteşte-mi doar senzaţiile.

Face cu degetele forma unei inimi şi îmi face cu ochiul ca să-mi stârnească râsul.

Îmi termin cafeaua şi mă aplec să pun cana goală pe măsuţă.

— A fost… Gio a fost…

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite care să descrie aşa cum trebuie ceea ce s-a întâmplat mai devreme.

— A fost foarte diferit în seara asta. Relaxat. Amuzant. Familia lui îl iubeşte foarte mult, iar el le întoarce toată iubirea.

Bobby mă bate pe genunchiul ascuns sub pătură şi aşteaptă răbdător să-mi pot articula gândurile care mi se în vârtejesc în minte.

— Mi-e frică, Bob. Am vorbit, ne-am prostit, iar sărutul ăla a fost cel mai înnebunitor sărut din viaţa mea. Ce-o să mă fac?

Bobby ridică o sprânceană.

— O iei de la capăt mâine?

Îmi trec palmele peste faţă, simţindu-mă obosită până în măduva oaselor.

— Cu toate astea, fix asta e problema. Îmi doresc. Vreau din toată inima să am încredere, chiar dacă a fost ceva neaşteptat, din senin. Sinceră să fiu, nu credeam că voi mai putea să simt ceva după Adam.

Uneori, noaptea, îmi imaginez cum iau o cariocă neagră şi îl şterg din povestea vieţii mele, aşa cum vezi că se întâmplă uneori în dosarele de la poliţie, când anumite informaţii trebuie să fie ţinute departe de ochii celorlalţi. Uşurarea pe care aş simţi-o ar fi imensă.

— Nu toţi bărbaţii sunt nişte nemernici, spune Bobby lăsându-şi capul pe genunchiul meu.

— Slavă Domnului!

Mă cutremur când faţa lui Adam îmi apare brusc în minte. Presupune un efort mintal considerabil să-i fac imaginea să dispară.

— Ştiu asta pentru că tu şi Robin mi-o demonstraţi în fiecare zi.

— Dintre toate restaurantele cu specific asiatic, din toate oraşele din lumea asta…

— Mă bucur că am intrat fix în restaurantul tău, îi termin eu propoziţia.

E un obicei reconfortant în care alunecăm adesea, iar eu privesc spre flăcări în timp ce caut cuvintele care să dea glas sentimentelor mele.

— Şi tu şi eu ştim că Gio Belotti e singura persoană din lume cu care nu ar trebui să alunec pe panta asta. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus că Adam a murit.

Mă foiesc până ajung să stau întinsă, pe o parte, cu faţa către şemineu, cu capul pe una dintre extraordinarele perne pufoase ale lui Robin.

— Iar acum îl mint, fir-ar al naibii, în fiecare zi, în privinţa reţetei şi în privinţa mamei care, din întâmplare, a cântat în aceeaşi trupă afurisită cu tatăl meu, Charlie, şi cu tatăl biologic al lui Gio, Felipe. Probabil aşa a ajuns mama să aibă de-a face cu Santo.

Pe faţa lui Bobby se citeşte confuzia, aşa că îi povestesc despre fotografia mamei pe care am văzut-o în albumul de familie din casa Belotti.

— Până una alta, spune el, sunt foarte mândru de tine. Ştiu cât de greu îţi e să ieşi din nou în lume. Nu te gândi prea mult. Ce-o fi o fi.

Îl mângâi pe păr.

— Înseamnă enorm pentru mine.

După câteva momente se ridică în picioare.

— Rămâi aici în noaptea asta?

Mă simt confortabil, cum nu m-am mai simţit de foarte multă vreme, moleşită de rom şi de focul din şemineu.

— Robin se trezeşte devreme…

— Nu-l încurci cu nimic. Se trezeşte şi pleacă. În plus, adineauri a mai pus un lemn pe foc ca să nu-ţi fie frig şi am vorbit deja despre asta. Serios, chiar şi Smirnoff e de părere că e cea mai bună idee.

Mă gândesc la apartamentul meu îngheţat de mai jos şi nu-mi trece prin minte nici măcar un motiv pentru care să mă mişc de acolo.

— Sunteţi cei mai buni fraţi pe care şi i-ar putea dori cineva, spun, referindu-mă la Bobby şi la Robin, deşi motanul consideră cuvintele mele o invitaţie de a veni lângă mine pe canapea.

— Te las pe tine să te descurci cu el, spune Bobby, apoi stinge veioza şi mă înveleşte cu pătura până la umeri. Dormi un pic.

Stau întinsă şi mai privesc o vreme flăcările, cu pisica ghemuită la picioarele mele. *Nu te gândi prea mult. Ce-o fi o fi.* În momentul ăsta e un sfat cât se poate de potrivit.

15

Îmi târăsc picioarele în timp ce mă apropii de copertina familiară verde cu alb de la Belotti. Am dormit noaptea trecută pe canapeaua lui Bobby, dar acum mă simt de parcă în intestinele mele ar sări o minge de tenis şi îmi trece prin minte să fac stânga împrejur şi să o iau la fugă spre casă. Aş putea, încă e timp. Încă nu m-a văzut nimeni.

— Bună dimineaţa!

Sophia iese din gelaterie, cu bucle întunecate jucându-i în jurul umerilor, iar şorţul i se zăreşte pe sub jacheta groasă de iarnă.

— Nu a fost livrat laptele. Am plecat la vânătoare de lapte.

Deci, fuga nu e o opţiune. E în regulă. Nu sunt genul de tipă care dă bir cu fugiţii. Sunt aici, încercând să nu gândesc prea mult, cu sau fără meci de tenis în intestine.

Îl spionez pe Gio prin uşa din sticlă, stivuind produse de patiserie în vitrină. La una dintre mese e o femeie care bea cafea, iar la alta stă un tip care citeşte un ziar. Deschid uşa, Gio ridică privirea şi o serie de expresii îi traversează rapid faţa, ceea ce îmi spune că nici el nu e prea sigur cum trebuie să gestioneze situaţia.

— Bună dimineaţa, spun, punându-mi geanta pe unul dintre scaunele de lângă tejghea.

— Hei, tu, îmi răspunde el.

Două cuvinte, iar acum mă simt ca tocilara clasei care s-a giugiulit aseară la balul şcolii cu tipul cel mai popular. Dacă aş mai fi la şcoală, mi-aş scăpa geanta pe jos, iar el ar veni şi m-ar ajuta să-mi strâng cărţile împrăştiate pe podea. Dar nu mai suntem la şcoală, avem treizeci şi ceva de ani şi ne-am învârtit prin oraşul relaţiilor suficient de mult încât să ştim că ăsta este un cartier periculos, aşa că cel mai înţelept este să-mi păzesc geanta, nu să împrăştii pe jos ce am în ea.

— Iris, voiam să…

Se opreşte în momentul în care în magazin intră nişte femei care se apropie de vitrină.

— Comandaţi voi, eu nu m-am hotărât încă, le îndemn eu.

— Putem lua tot ce aveţi aici?

Una din ele atinge vitrina în care sunt expuse produsele de patiserie şi scanează din ochi tot ce se află acolo. Apoi se opreşte şi numără pe degete.

— Şi cincisprezece cafele la pachet, vă rog.

Prietena ei oftează mai în spate.

— Şedinţă. Ne-au lăsat baltă cei de la firma unde am făcut comandă.

— Desigur, le răspunde Gio, privindu-mă cu coada ochiului.

— Te ajut? îl întreb eu.

Îmi dă un şorţ şi în următoarele câteva minute lucrăm amândoi ca o echipă. Eu pun în cutii produsele de patiserie, el face cafelele şi totul pare plin de armonie şi de naturaleţe. Simt cum tensiunea de seara trecută se topeşte, pe măsură ce leg cu o panglică cutiile cu dungi albe şi verzi.

Femeia din faţa mea citeşte notiţa de informare de pe tejghea, apoi mă priveşte.

— O să aveţi curând gelato? Îmi lipseşte.

Gio se întoarce de la maşina de cafea cu paharele în mână.

— Sperăm că da, răspunde el. Este o situaţie temporară.

Clienta dă din cap şi îşi vede mai departe de conversaţia pe care o avea cu colega ei.

O situaţie temporară. Cuvintele lui îmi răsună în cap în timp ce terminăm de împachetat comanda. E un rezumat bun şi pentru ceea ce se petrece între noi. Suntem o situaţie temporară unul în viaţa celuilalt.

Când femeile pleacă, se lasă o tăcere apăsătoare. Între timp, a plecat şi femeia care stătea la masă, rămânând doar tipul cu ziarul, de lângă fereastră.

— Cred că ar trebui… încep eu să spun în şoaptă, apoi mă opresc în momentul în care Sophia revine cu braţele pline de cutii cu lapte.

— Am reuşit să fac rost de astea de la Priscilla, spune ea şi se apleacă să pună pe tejghea toate cutiile în acelaşi timp. Spune că o poţi răsplăti invitând-o într-o zi la cină.

Mi-o reamintesc pe Priscilla, femeia de la gelateria de peste drum, şi încerc să-mi înăbuş înţepăturile inutile de gelozie. Gio poate ieşi cu ea la cină oricând are chef, la fel cum aş putea şi eu, desigur. Aliniez cutiile cu lapte în frigiderul de sub tejghea, în timp ce Gio aduce un stoc nou de produse pentru vitrină, iar Sophia se dezbracă de haină.

— M-am tot gândit, spune ea, la situaţia asta cu gelatoul.

— Bine ai venit printre noi, îi răspunde Gio.

Sophia îşi îndreaptă umerii.

— Fii atent la mine. Ştiu că munciţi de zor la reţetă şi am mare încredere în voi. Chiar am. Doar că toate maşinăriile alea din spate stau degeaba, în loc să facă bani pentru noi, înţelegi? Ce-ar fi să facem, temporar, câteva arome şi să le facem cunoscute cu o campanie publicitară?

— Iar subiectul ăsta.

Gio pare absolut indiferent.

— *Vanilie pentru…*

— *Totdeauna,* ştiu, intervine ea. Doar că, în momentul ăsta, avem *nimic* pentru totdeauna şi pare o ocazie bună să fim creativi.

— O să avem curând reţeta. Suntem mai aproape decât oricând, spune el încăpăţânat.

Stau aplecată şi rearanjez cutiile cu lapte, din dorinţa de a nu lua parte la conversaţie, căci înţeleg ambele puncte de vedere. Gio e decis să păstreze lucrurile exact aşa cum erau, pe când Sophia arde de pasiune, ambiţie şi idei de schimbare. Am discutat de multe ori despre arome şi reţetele pentru produse de patiserie – a învăţat singură să gătească, îi place să experimenteze şi încearcă frecvent să schimbe câte ceva la reţetele clasice ale produselor pentru clienţii de la Belotti. E pricepută. *Foarte* pricepută.

Înţeleg perfect ce spune şi nu pot să nu-i dau dreptate.

— Spune măcar că o să te gândeşti la asta. Cantităţi mici, arome neobişnuite. Lansăm o poveste cum că am rătăcit reţeta originală şi, cât suntem în căutarea ei, puteţi veni să încercaţi noile noastre arome?

Sophia termină propoziţia cu un gest teatral şi un zâmbet larg.

— Deci vrei să-i anunţăm pe competitori că am pierdut reţeta de familie, să ştie toată lumea că tata nu şi-o mai aduce aminte? Ai stat, măcar o secundă, să te gândeşti cum l-ar face asta să se simtă?

Gio face un gest de exasperare cu braţele larg deschise şi se holbează la sora lui.

— Ei bine, în cazul ăsta, să dea toată lumea uitării faptul că facem gelato, i-o întoarce Sophia răstit, plesnind cu zgomot palma de tejghea. Cum crezi că l-ar face *asta* să se simtă?

Se holbează unul la celălalt, fără să cedeze vreunul din ei, iar tipul care citea ziarul îmi aruncă o privire de n-aş-vrea-să-fiu-în-locul tău şi iese din magazin.

Gio cedează primul, pufăie zgomotos, se răsuceşte pe călcâie şi dispare în bucătărie.

— Vorbeşti şi tu cu el? Poate pe tine te ascultă, spune Sophia şi-şi dă ochii peste cap. E incredibil de rigid.

Îmi vine în minte ce mi-a spus seara trecută, cum că surorile lui au impresia că s-a ferecat în spatele tejghelei şi nu mi-e greu să înţeleg de ce fiecare se simte confortabil să joace rolul cu care s-a obişnuit.

— Pot să încerc, îi spun eu fără a promite ceva.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fie mereu atât de incredibil de încăpăţânat, spune, iar eu mă întreb dacă îşi dă vreo clipă seama că şi ea e exact la fel de încăpăţânată. Îl iubesc foarte mult, desigur, dar atitudinea asta atât de rigidă mă face uneori să mă sui pe pereţi.

— Ar putea avea defecte mai mari de atât, încerc eu să îndulcesc situaţia.

— Mai mari? În momentul ăsta nu mi se pare că ar putea fi posibil.

— Ei bine, se pare că, în cazul ăsta, va trebui să mă crezi pe cuvânt. Probabil că a crescut spunându-i-se că are responsabilitatea de a face de unul singur lucrurile să meargă şi e greu să schimbe asta acum.

Expresia de pe faţa ei se îmblânzeşte.

— Ştiu, spune, dar nu e singur. Nu a fost niciodată. Nici măcar când a murit Pen. I-am fost mereu alături.

— E incredibil de norocos că are parte de toate astea. Dar poţi avea parte de tot sprijinul din lume şi tot să te simţi singur seara, când stângi lumina şi îţi dai seama că e responsabilitatea ta să găseşti o cale să fie bine şi mâine.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Iris. Mi-a luat-o gura pe dinainte fără să gândesc.

Sophia mă ia în braţe, iar privirea ei e întunecată de îngrijorare. Sunt luată prin surprindere de gestul ei de tandreţe frăţească, un gest cât se poate de firesc pentru ea, dar ceva de care eu nu am avut niciodată parte.

— Îmi poţi spune să-mi ţin gura, dacă vrei, dar să ştii că sunt aici pentru tine şi putem vorbi despre orice îţi trece prin cap. Despre soţul tău, adică. Mi-a spus Gio.

Înghit în sec, fără să înţeleg.

— După ce a murit Penny, am învăţat cum să discut despre doliu şi pierdere, cum să aduc vorba despre ea, cât de important este să ştii că şi ceilalţi îşi amintesc de persoana pe care ai pierdut-o, spune ea rostind cuvintele mai rapid decât de obicei. Ştiu că aici nu ai parte de genul ăsta de sprijin, oameni care să-l fi cunoscut, aşa că, dacă vrei să vorbeşti despre el, poţi vorbi cu mine, bine?

Se întoarce şi se uită la mine, iar eu înclin capul şi ochii mi se umplu de lacrimi în faţa bunătăţii ei. Face referire la Adam, desigur, dar eu simt că ceea ce spune are legătură cu moartea mamei.

— Ce fel de om era?

Simt cum îmi îngheaţă totul în interior.

— El… era… relaţia noastră a fost foarte complicată, spun. Eu… uneori îmi era frică de el.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să-mi dau seama, pentru că braţul Sophiei de pe umerii mei a făcut să nu mai gândesc limpede.

Sophia îmi cercetează faţa cu o privire intensă.

— Ah, la dracu'! Te-a rănit?

Închid ochii şi apoi privesc în altă parte, dorindu-mi să mă pot elibera de toată povara.

— Nu fizic, dar m-a făcut să înţeleg că există foarte multe moduri în care poţi răni pe cineva, îi spun, iar Sophia mă strânge şi mai tare în îmbrăţişarea ei fermă şi reconfortantă.

— Futu-i… şopteşte ea.

Îmi şterg ochii cu dosul palmei.

— Da, după cum am spus, e complicat.

— Poate că încăpăţânarea nu-i chiar cel mai mare defect pe care l-ar putea avea Gio, spune după câteva momente, iar eu mă sprijin de ea şi râd încetişor, pentru că tensiunea momentului a fost spulberată.

— Categoric nu e cel mai mare defect, spun. Te descurci dacă mă duc dincolo?

Aruncă o privire prin gelateria goală.

— Cred că mă pot descurca.

Îl găsesc pe Gio aranjând ingrediente pe blatul de lucru şi-i sesizez încordarea din încleştarea maxilarului şi din mişcările scurte şi precise.

— Eşti OK? întreb, încercând să-i prind privirea.

— Absolut OK, răspunde, întorcându-se să ia ceva din sertarul din spatele lui.

Absolut deloc OK, aş spune, în cazul ăsta. Aştept să termine ce are de făcut şi să se întoarcă cu faţa la mine.

— Începem? întreabă el scurt.

E absolut îngrozitor. Nu seamănă deloc cu dimineţile noastre obişnuite şi nu-mi dau seama dacă are legătură cu ce s-a întâmplat între noi seara trecută sau cu ceea ce s-a întâmplat acum cu Sophia.

Oricum ar fi, nu mă aşteptam la asta şi sunt deja în defensivă, gândindu-mă cum să gestionez situaţia.

— Putem sta de vorbă mai întâi?

Îşi pune palmele pe masă şi expiră cu greu.

— Cred că e destul de evident din ceea ce s-a întâmplat mai devreme că vorbitul nu e unul dintre punctele mele forte.

Mă aşez pe unul dintre scaunele înalte de lângă blatul de lucru, iar după câteva clipe se aşază şi el pe cel de alături, genunchii noştri atingându-se.

— Nu ştiu ce să spun despre asta. Aseară erai destul de vorbăreţ, zic eu, amintindu-mi conversaţia pe care am avut-o când m-a condus acasă.

Dă încet din cap, cu privirea fixată pe podea, într-un punct aflat undeva între ghetele mele.

— În legătură cu aseară… spune el şi oftează.

— Îţi pare rău, spun eu, încercând să anticipez.

Ridică privirea şi se uită la mine.

— Şi da, şi nu. Nu, pentru că nu pot regreta un sărut care m-a făcut să mă simt din nou ca un adolescent. Mi-a reamintit că încă îmi bate inima, Iris, că nu sunt doar fiu, tată şi vânzător de îngheţată. Dar şi da, pentru că în acest moment sunt fiu, tată şi vânzător de îngheţată, iar asta e de ajuns pentru mine.

— Gio, înţeleg perfect, îi spun. Mi-am umplut în mod intenţionat viaţa cu tot ce s-a putut, astfel încât să nu mai fie loc pentru săruturi ca-n filmele romantice, cine cu familii numeroase sau cântat în parc, dar apoi te-am întâlnit pe tine şi tot ce se întâmplă, fie că vreau, fie că nu, mă sperie de mor.

Tocmai mi-am vărsat, metaforic vorbind, geanta cu cărţi la picioarele lui, iar acum stau şi aştept să văd dacă mă ajută să le ridic sau se comportă ca un nemernic şi mă lasă să bâjbâi singură pe podea. El nici măcar nu e conştient de importanţa momentului.

Îşi pune mâinile pe genunchii mei.

— Ca-n filmele romantice, zici?

— A fost un moment foarte *à la* Mark Darcy să mă înfăşori în paltonul tău, îi spun, atingându-i

degetele.

— Nu o să mă prefac că ştiu despre ce vorbeşti, răspunde, plimbându-şi degetul mare peste încheieturile degetelor mele.

Îmi îndoi degetele şi-i prind palma în a mea, iar privirea din ochii lui trece de la frustrare la ceva atât de intens, încât îmi goleşte plămânii de aer.

— Am putea să nu ne gândim prea mult şi să vedem, pur şi simplu, ce se întâmplă? întreb eu cu voce scăzută în bucătăria cavernoasă.

Gio mă priveşte atent.

— Familia mea poate fi copleşitoare, spune el. Iar Bel e la vârsta aia ciudată când pune totul la inimă. Nu cred că o pot gestiona dacă se implică prea mult în ceva care ar putea să nu ducă nicăieri, înţelegi?

— Îmi ceri să fiu micul tău secret murdar? îl tachinez eu.

— Nu, râde el. Da?

— Cred că tocmai am schimbat canalul de la comedii romantice la postul cu filme pentru adulţi.

Se uită la mine, de data asta serios.

— Nu-ţi pot promite nimic, îmi spune.

— Nici eu, îi răspund.

Genunchii mei sunt prinşi între ai lui, iar corpurile ne sunt mai apropiate decât erau când ne-am aşezat pe scaune.

Vreau să-l sărut şi, pentru că nu stau să mă gândesc prea mult şi las să se întâmple ce-o fi să fie, mă aplec, micşorând spaţiul dintre noi, şi închid ochii. Buzele lui le găsesc pe ale mele, delicate, dar pline de pasiune, degetele mele le prind pe ale lui, în timp ce mă inundă o dorinţă greu de exprimat în cuvinte. Dumnezeule, sincer, nu înţeleg cum de am fost în stare să lucrăm împreună în ultimele nici nu mai ştiu câte săptămâni, fără să ne sfâşiem hainele de pe noi, pentru că ceea ce se întâmplă e ieşit din comun, dincolo de orice imaginaţie. În cele din urmă, se îndepărtează şi ne privim unul pe celălalt, ca doi oameni beţi, care tocmai au dat pe gât o sticlă de vodcă.

— A fost… nu sunt capabilă să termin propoziţia şi simt că obrajii îmi ard.

— Hai să nu mai facem asta aici, şopteşte el privind către uşă, respirând sacadat.

— Dar o să mai facem asta, da?

Întreb pentru că dorinţa pe care o simt este atât de puternică, încât sunt convinsă că o să mor dacă spune nu.

Îmi ţine bărbia în palmă şi-şi plimbă degetul mare peste buzele mele.

— Mintea-mi spune să iau lucrurile încet, dar tot restul îmi spune să te târăsc la etaj, în patul meu, Iris, aşa că da, cred că vom mai face asta.

— Gio, râd, cu ochii mari şi mâna la inimă. Mă simt de parcă m-aş fi drogat.

— Nu o să mă pot ridica de pe scaun în următoarele cinci minute, cel puţin.

Ne privim unul pe celălalt cu intensitate, apoi încep din nou să râd, pentru că e o nebunie ce urmează să spun.

— Ai văzut *Moonstruck?* îl întreb.

Clatină din cap şi nu mă surprinde deloc.

— Cher joacă rolul unei contabile, iar Nicholas Cage e fratele logodnicului ei, dar între ei doi e o chimie absolut nebunească, apoi, la un moment dat, el strigă: „Loretta, vino sus şi Treci. În. Patul. Meu.”

Rostesc replica pe tonul pe care a spus-o şi Nicholas Cage în film, iar Gio începe să râdă, uşor neliniştit.

— Mi-ai reamintit fix acum de filmul ăsta, spun eu.

— Ea face ce i s-a cerut?

Nici măcar nu clipesc.

— Da.

— O să-l văd la un moment dat.

— Putem să-l vedem împreună?

— Pare că tu l-ai văzut deja.

— Dar nu cu tine, îi spun eu.

— OK, zice el. Îl putem vedea împreună.

— Lucrez în fiecare seară, mai puţin lunea.

— Eu lucrez în fiecare zi, răspunde el.

— Rămâne pentru luni seara?
— Iris, luni e astăzi.
— OK. O să aduc popcorn.

16

În drum spre gelateria Belotti intru într-o bodegă de pe strada Mulberry să iau floricele de porumb şi vin roşu. Mi-am petrecut după-amiaza singură. Aveam mare nevoie de ceva timp în care să stau singură, să beau ceai şi să-mi pun gândurile în ordine. Cum e posibil ca ceva să fie, în acelaşi timp, atât de bine, dar şi atât de greşit? M-am întins pe canapea în această după-amiază şi mi-a trecut prin minte să anulez întâlnirea, dar degetele mele au refuzat să tasteze mesajul. M-am cufundat în apa din cadă şi am vrut să plutesc spre o versiune nouă, mai uşoară a vieţii mele, dar apoi m-am trezit uşurată când am ieşit din nou la suprafaţă şi am văzut pisica stând pe chiuvetă şi uitându-se la mine. De la mica mea masă din bucătărie am cercetat cu atenţie albumul foto al mamei, întrebându-mă ce sfaturi îmi va da. M-a întristat foarte mult faptul că nu i-am putut regăsi vocea în minte. Singurul sfat pe care trebuie să mă bazez este cel al lui Bobby, aşa că mă îndrept spre gelateria închisă să beau vin cu Gio Belotti şi să las să se întâmple ce-o fi să fie.

— Am luat cu aromă de unt şi cheddar.

Ţin pungile de popcorn ridicate şi înţeleg ce a simţit Baby Houseman[5] când a spus că a cărat un pepene verde.

Gio se uită la floricelele din mâna mea şi dă din cap, conducându-mă prin gelaterie până la uşa din spatele bucătăriilor, pe care e semnul de acces interzis. Până acum, nu am mai fost sus, în casa lui Gio, şi este un pic ciudat după atâtea dimineţi petrecute lângă blatul de lucru din bucătărie. Mă uit peste umăr către maşina mea de gelato, care stă tristă în întuneric, apoi îl urmez pe scări.

— Ai locuit mereu aici?

Mi-aş dori să pot retrage întrebarea, după ce văd că se schimbă la faţă.

— Nu. Eu şi Bella ne-am mutat aici după ce a murit Penny. În vechiul nostru apartament erau prea

multe amintiri, înţelegi?

Dau din cap, fără a mai avea încredere în propriile cuvinte ca să spun ceva. Am făcut eforturi considerabile pentru a-mi scoate din minte amintirile despre Adam.

— Arăţi bine, spune el, luându-mi haina.

Mai devreme m-am comportat clasic în astfel de situaţii: am scos şi am probat tot conţinutul garderobei înainte de a mă mulţumi cu o pereche de blugi şi puloverul negru pe care Bobby şi Robin mi l-au făcut cadou de ziua mea. E genul de haină scumpă, care se mulează fix unde trebuie şi-mi alunecă de pe umăr. Nu am avut ocazia să-l port până în seara asta, deoarece, cu siguranţă, nu e ceva ce să porţi atunci când învârţi în tigaia cu tăieţei.

Gio e neobişnuit de agitat.

— Nu eram sigur dacă ar trebui să gătesc sau nu.

— Oh. Nu, am mâncat, mint eu, pentru că mai devreme eram prea anxioasă ca să mă pot uita, măcar, la mâncare. Bella e aici?

El clatină din cap.

— Mama se agită prea mult pentru ea ca să se deranjeze să vină acasă în seara asta. Bănuiesc că va sta acolo cel puţin încă trei zile. Poate chiar o săptămână.

— Clătitele alea chiar păreau ceva extraordinar.

Scotoceşte într-un dulap şi scoate un castron pentru floricele.

— E o situaţie din care toată lumea are de câştigat. Mama are pe cine să hrănească atât timp cât tata nu e acasă, iar Bella e mai mult decât fericită să aibă cineva grijă de ea.

— Ca să fiu sinceră, pare a fi un aranjament bun.

Din nou, evităm elefantul din cameră. Dar, deşi urăsc conversaţiile de complezenţă, acum îmi convine, pentru că în capul şi în corpul meu se petrec lucruri absolut nerezonabile ori de câte ori mă atinge.

— Locul ăsta e super cool, spun eu, privind în jur.

Nu ştiu la ce mă aşteptam – probabil că la ceva mai asemănător cu ce e jos. Ceva mai clasic, mai tradiţional, o versiune o idee mai mică a casei din piatră brună din Brooklyn a Mariei şi a lui Santo. Nu e deloc aşa. Apartamentul lui Gio ar fi probabil descris pe site-urile de imobiliare ca fiind rustico-elegant, cu pereţi din cărămidă, netencuiţi, şi grinzi la vedere, podele fără covoare şi mobilier industrial îmblânzit de canapele vintage din piele şi covoare în tonuri calde. Cu toate acestea, e primitor şi nepretenţios, înţesat de semnele distinctive ale unei case de familie – adidaşii Bellei lângă uşă, manuale pe măsuţa de cafea, fotografii fixate cu magneţi pe frigider. Gio se potriveşte cu căminul lui. În seara asta emană acelaşi aer sigur pe sine şi confortabil în propria piele. Blugi uzaţi, tricou închis la culoare cu însemnele decolorate ale unei trupe, o nouă versiune a lui, diferită de tipul care lucrează la parter şi de tipul care participă la cine de familie. Îmi închipui că asta este cea mai apropiată versiune de cine este el cu adevărat.

— E o muncă continuă, făcută cu pasiune, spune el. Mă ţine ocupat. Eşti mai puţin tentat să te gândeşti la lucruri atunci când raşchetezi podele sau dărâmi pereţii.

O imagine nedorită cu Gio în salopetă îmi trece prin minte, aşa că încerc să o izgonesc.

— Deci, filmul ăsta, spune el, dând jos de pe un raft două pahare de vin. Spune-mi la ce să mă aştept.

Clatin din cap.

— Nu, nu. Bucuria constă în a nu şti. În plus, nu i-aş face dreptate.

Gio desface sticla de vin.

— Mai devreme l-ai imitat foarte bine pe Nicolas Cage.

— O să-ţi dai seama cât de bine abia după ce o să vezi scena, râd eu.

Îl urmez pe canapea şi mă aşez într-un capăt, acceptând paharul cu vin pe care mi-l întinde. El se

aşază la celălalt capăt, pune floricelele pe locul gol dintre noi, apoi apasă pe telecomandă.

— Sunt deja pusă în temă, spun în timp ce genericul filmului rulează pe ecran. Impresionant.

— Credeai că o să încerc să mă eschivez?

— Te referi la film sau… mă opresc, nefiind sigură dacă ar trebui să numesc sau nu „întâlnire" ceea ce tocmai se petrece.

— La film. Nu la asta, spune el, făcând un semn cu mâna către noi. Popcorn?

— Am o regulă: fără-floricele-până-nu-a-fost-rostit-primul-cuvânt, spun eu. Era regula mamei, dar mi se pare imposibil să o încalc, chiar şi acum.

Ridică sprâncenele, dar nu spune nimic, apasă butonul de redare şi diminuează intensitatea luminilor. Nu mănâncă din floricele, ceea ce îmi place. Filmul e atât de bun, încât sunt atrasă direct în povestea pe care o cunosc deja atât de bine, iar privirile furişe pe care le arunc către Gio mă fac să cred că şi el este absorbit. E un film în care se vorbeşte rapid, o furtună de cuvinte înţelepte, la care trebuie să fii cu adevărat atent, şi simt cum emoţiile mi se domolesc în timp ce personajele familiare umplu ecranul şi vinul îmi amorţeşte membrele. Gio se duce să aducă sticla de vin mai aproape, iar când se întoarce, nu se mai aşază tocmai la capătul canapelei, ci mult mai aproape de mine. Câteva minute mai târziu, mă scuz şi merg la toaletă, iar când mă întorc, mă aşez şi eu mai aproape de mijloc, aproape umăr la umăr cu el, de parcă am fi la cinema. Iau o gură de vin, ştiind că urmează replica lui Nicolas Cage, cea pe care am citat-o mai devreme. Mâna mi se ciocneşte de a lui în momentul în care ne întindem amândoi în acelaşi timp către bolul cu floricele aflat între noi.

— Ia tu, spune el.

— Ba nu, ia tu, îi răspund eu.

Pe ecran, Nicolas Cage îi spune Lorettei că o vrea în patul lui, iar eu încerc să arunc o privire către Gio fără să fie prea evident şi îl găsesc întors spre mine, privindu-mă cum mă uit la film.

— O să ratezi cea mai bună parte, spun eu.

— *Tu* eşti cea mai bună parte, zice, apoi se apleacă şi îşi lipeşte gura de a mea, genul ăla de sărut fără grabă, făcut pentru dansuri lente şi nopţi târzii de vacanţă.

Îmi răsucesc corpul spre el, iar braţul îi alunecă în jurul umerilor mei şi vine momentul acela în care te întrebi dacă o să vă mulaţi unul pe celălalt sau unghiurile fiecăruia se vor ciocni de ale celuilalt. Noi nu ne ciocnim. Ne topim, pur şi simplu.

— Pentru cultura ta generală, asta e o replică absolut răsuflată, spun eu.

— Sunt bătrân.

— Ai treizeci şi nouă de ani.

— Uită-te la restul filmului, îmi spune, sprijinindu-şi degetele pe ceafa mea. Apoi vreau să-ţi arăt ceva.

Îi arunc o privire.

— Nu e atât de sugestiv pe cât pare, nu-i aşa?

Întinde mâna după nişte floricele.

— Cred că o să-ţi placă.

Mă bucur că am mai văzut filmul, pentru că, oricât de bun ar fi, nu pot urmări replicile în timp ce el desenează cu vârful degetelor cercuri lente pe gâtul meu, iar gestul e atât de sexual, încât mă simt de parcă ar desena, de fapt, cercuri pe colul meu uterin.

Pentru numele lui Dumnezeu, Cher, intră odată în patul lui Nic! Gio Belotti vrea să-mi arate ceva, iar eu ard de nerăbdare să văd despre ce e vorba.

— Aici sus.

Gio mi-a dat o pătură, iar când deschide uşa din vârful unei scări înguste, înţeleg de ce.

— Ai o terasă pe acoperiş?

El ridică din umeri.

— Aproximativ. Cel puţin, e un acoperiş.

Când ies afară mă izbeşte aerul rece al nopţii, dar sunt prea uluită ca să mă deranjeze. E un spaţiu îngust, suficient pentru o canapea de grădină aşezată pe un covor de exterior cu model şi câteva

jardiniere mari răspândite peste tot, pentru o atmosferă relaxată. Partea cea mai bună însă e, cu siguranţă, priveliştea incredibilă.

— Vino să stai aici.

Gio mă conduce către pereţii înalţi până la piept. Îmi sprijin coatele pe marginea de beton şi absorb priveliştea oraşului: dungi roşii neclare, lăsate de luminile din spate ale maşinilor în mişcare, strălucirea Podului Brooklyn, care traversează East River, măreaţa Empire State Building, care domină orizontul plin de lumini. Şi, bineînţeles, mai e şi luna, aproape plină, care stă atârnată pe cer, precum un actor principal care-şi aşteaptă aplauzele pe scenă.

— Nu am văzut niciodată oraşul aşa, de sus, spun eu. E atât de plin de viaţă!

Strânge mai bine pătura în jurul umerilor mei şi arată spre Brooklyn.

— Acolo, la vreo trei kilometri în direcţia aia, e strada Cranberry.

Mă uit pieziş la el, neînţelegând exact ce relevanţă are.

— Te lauzi că ţi-a plăcut filmul ăsta, dar nu ai înţeles aluzia la strada Cranberry? Să-ţi fie ruşine, Iris.

Zâmbesc şi mă uit în direcţia pe care o indică degetul lui. Trăiesc în decorul tuturor filmelor preferate ale mamei – Katz's, iar acum iată-mă la o aruncătură de băţ de casa Lorettei.

— Mama s-ar bucura enorm să vadă asta, spun eu.

Îşi pune braţul în jurul umerilor mei.

— Ţi-e foarte dor de ea, nu?

— În fiecare zi, spun eu. Era o persoană foarte specială. Oamenii spuneau despre ea că dă dependenţă.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, spune, întorcându-mă în braţele lui.

— Începi să te pricepi din ce în ce mai bine la treaba asta cu flirtul.

— Am exersat în oglindă.

— Glumeşti!

— Glumesc, spune el râzând, apoi nu mai râde şi mă priveşte cu ochi serioşi şi buzele uşor întredeschise.

— Stai.

Când se apleacă să mă sărute, ridic mâna să-l opresc şi îl învârt.

— Dansăm?

— Nu, zâmbesc eu. Vreau să am vedere la privelişte când mă săruţi.

— La naiba, eşti pretenţioasă, spune, pe jumătate zâmbind, în timp ce îşi apleacă faţa spre a mea.

Sărutul lui, când vine, e atât de pasional şi sigur, încât îmi goleşte aerul din plămâni. Mă ridic pe vârfuri, astfel încât orizontul să-l încadreze, şi adaug culori noi la decorul meu din fundal: licăriri de aur, dungi neclare de roşu, o tuşă de albastru-închis de miez de noapte.

Mă muşcă de buză, apoi îşi ridică uşor capul, cu mâna pe ceafa mea.

— Iris, coboară naibii scările alea şi treci în pat!

Încep să râd.

— Gio, a sunat oribil. Încearcă din nou, fără să înjuri.

— OK.

Mă sărută pe gât.

— Dă-mi o secundă.

Mă arcuiesc şi mă împing în el când mâna îi alunecă pe sub puloverul meu şi o simt fierbinte pe şira spinării.

— Iris, murmură el cu voce joasă şi răguşită, vrei să vii cu mine în pat?

Gio mă conduce de mână în dormitor, degetul lui mare atingându-mi pulsul la încheietura mâinii.

— Am emoţii, spun, iar el se întoarce spre mine în lumina scăzută a lămpii.

Decorul de aici urmează aceeaşi temă ca şi în camera de zi, aerisit, cărămidă la vedere, patul uriaş cu lenjerie albă, simplă, în centrul camerei.

— Pot să-ţi mărturisesc ceva? spune el, aşezându-se pe marginea patului. Şi eu am emoţii. Sunt mai mult decât emoţionat.

Mă aşez lângă el şi el îmi ridică mâna, jucându-se cu degetele mele.

— Nu am mai fost cu nimeni de la Pen. Sincer să fiu, adevărul e că nici nu am căutat asta cine ştie ce. Pur şi simplu, am crezut că o parte din viaţa mea s-a încheiat.

Priveşte în jos, cu ochii ţintă la degetele noastre împletite.

— Apoi… ai apărut tu. E ceva incredibil de solar, de luminos la tine.

Cuvintele lui mă emoţionează şi mai tare.

— Cred că ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Mă uit la Gio, iar vulnerabilitatea şi dorinţa din ochii lui mă încurajează. Stau în faţa lui şi îmi scot puloverul, apoi îi pun genunchii de fiecare parte a şoldurilor mele şi mă aşez în poala lui. Braţele lui mă cuprind în timp ce mă aşez.

— Cred că ar trebui să ne dăm jos hainele şi să ne bucurăm de soarele acela o vreme, îi şoptesc, iar el se apleacă spre mine şi îşi trece buzele peste sânii mei.

— S-a făcut brusc foarte cald aici, spune el.

Întind mâinile în spate şi îmi desfac sutienul, iar el îmi scoate braţele din bretele.

— Aproape că nu mă pot uita la tine, spune el. Eşti al naibii de frumoasă.

— Îmi plac înjurăturile tale sexy, zic, mişcându-mă lasciv în poala lui, într-un fel care ştiu sigur că îl excită.

Gura lui e lipită de pielea mea, mâinile îi sunt peste tot pe corpul şi pe fundul meu, frământând, atingând, iar din gâtul lui se aud gemete înfundate. Gâfâi când îi alunecă mâna între coapsele mele, aproape convinsă că pot atinge instantaneu un orgasm, chiar şi prin două straturi de haine.

— Opreşte-te, spun, gândindu-mă că ar trebui să aştept să mă ajungă şi el din urmă, dar apoi zic

„Doamne, nu te opri!”, iar el râde şi mă muşcă de umăr, crescând intensitatea până când îmi las capul pe gâtul lui şi încep să tremur.

— Într-o altă viaţă, ar fi absolut jenant, mormăi eu.

— În viaţa asta a fost incredibil de sexy, spune el, răsucindu-mă până ajunge deasupra mea şi sărutându-mă încet şi puternic. Şi abia am început.

Mă pierd cu firea când îşi dă jos tricoul; atât de multă piele netedă şi muşchi încordaţi, iar şocul pielii lui lipite de a mea mă face să-mi doresc să trec direct la desert şi să mă dezbrac de tot. Mă întind între noi până la nasturii lui şi îi desfac unul câte unul, iar el se uită în ochii mei şi îşi muşcă buza.

— E posibil să-mi fi pierdut un pic antrenamentul, spune Gio.

— Crede-mă că nu ţi l-ai pierdut, îi spun eu. Dă-ţi blugii jos.

Se ridică doar atât cât să-şi scoată hainele, apoi îmi deschide fermoarul blugilor şi mi-i dă jos. Îmi lasă chiloţii din dantelă neagră, iar eu îmi acopăr faţa cu ambele mâini când îi dă deoparte cu degetele blânde şi îşi lasă capul în jos.

Îmi dau seama că e dornic să-mi provoace două orgasme înainte de a avea şi el unul. Îşi pune o mână pe interiorul coapsei mele şi nu se grăbeşte deloc, îmi rosteşte numele ca într-o rugăciune şoptită şi îmi spune că nu e nicio grabă, apoi totul devine o grabă, o năvală bruscă ce mă ia prin surprindere. El ştie asta şi mă ţine captivă acolo, cu cealaltă mână pe abdomenul meu, şi sunt convinsă că nu voi mai simţi niciodată, câte zile voi mai avea de trăit, ceva atât de devastator, de violent de sexy.

Alunecă în sus, de-a lungul corpului meu, cu genunchiul între picioarele mele, iar eu îmi înfăşor piciorul în jurul coapsei lui.

— Mi-am spus că trebuie să o iau încet în seara asta, zice el.

— Poţi face asta data viitoare, îi răspund, mişcându-mi şoldurile. Prezervativ?

Dă din cap zâmbind şi se întinde spre noptieră.

Îi privesc faţa în timp ce mă trage înapoi spre el, îl văd cum se străduieşte să nu-şi piardă controlul prea devreme.

— Nu mai încerca să te controlezi, Gio, expir, cu mâna pe maxilarul lui. E în regulă dacă nu te controlezi.

Mă ascultă şi face cum îi spun. Nu mai încearcă să se controleze şi se cufundă în mine gemând. La început încet, apoi din ce în ce mai repede. Respiraţia i-o ia razna şi murmură ceva ce sună a înjurături în italiană, iar eu mă simt de parcă aş fi în patul iubitului meu, într-o noapte lungă şi toridă la Roma. E sufocant şi intim, apoi tremurul corpului lui e atât de carnal, încât îl trag mai aproape de mine şi îl ţin strâns. Apoi suntem tandri unul cu celălalt. Atingerea buzelor lui pe pleoapele mele închise, palma mea mângâindu-i părul. Stăm aşa o vreme, revenindu-ne, şi, în mod inexplicabil, îmi dau seama că sunt la un pas de a izbucni în lacrimi datorită frumuseţii animalice a ceea ce se petrece.

— Nu ţi-ai pierdut deloc antrenamentul, îi spun eu.

— Data viitoare o iau mai încet, îmi răspunde.

— Atâta vreme cât va exista o dată viitoare…

Ridică încet capul de pe pernă, cât să se uite la ceas.

— Dă-mi o oră răgaz.

Râd cu faţa îngropată în umărul lui.

— După trei orgasme, cred că ţi-ai câştigat dreptul la odihnă.

— Am ridicat ştacheta prea sus, spune el.

— Şi toate chestiile alea în italiană, oftez eu. Atât de sexy…

Îi simt râsul, mai degrabă decât îl aud.

— Ce ai spus?

El dă din cap.

— Nu ştiu. Nu gândeam foarte limpede.

— A fost magie pentru urechile mele. Facem asta în fiecare zi de luni?

— Vrei să spui ca o întâlnire strict sexuală? Îmi faci propuneri indecente?

Dau din cap.

— Putem face toate lucrurile pe care le facem în mod normal în fiecare dimineaţă, astfel încât nimeni altcineva să nu ştie, şi apoi luni seara – bum.

Mimez artificii în aer cu mâinile.

— Îmi şopteşti lucruri incredibil de murdare în italiană şi am trei orgasme.

— Nu ştiu dacă voi putea să-mi ţin mâinile departe de tine toată săptămâna, spune el. Ai trezit în mine ceva ce credeam că a murit de mult şi acum nu mă mai pot gândi la altceva.

Fac o pauză, pentru că ceva în cadenţa cu care rosteşte cuvintele nu sună prea firesc.

— Joci un rol din *Moonstruck?*

— Da, spune el, întorcându-se pe o parte spre mine şi dându-mi părul de pe faţă.

— Ai fost foarte convingător.

Mă rostogolesc pe spate.

— Nici măcar nu pare a fi viaţa mea reală.

Se rostogoleşte şi el pe spate.

— Nici a mea. Sunt un tip prea captiv în felul lui de a fi pentru a simţi asta.

— Iar eu sunt *chef*-ul din restaurantul asiatic, care se teme şi de propria umbră.

Gio se ridică într-un cot, cu capul sprijinit în palmă, şi se uită la mine.

— De ce ţi-e frică?

Am expus prea mult din mine. Cât de mult mi-aş dori să-i pot spune adevărul, că nu credeam că mă voi mai simţi vreodată în siguranţă cu cineva, că faptul că sunt aici e o dovadă a bunătăţii incontestabile pe care o emană. Oftez şi dau din cap, nevrând să sparg bula care s-a creat între noi.

— Nu ştiu. Uneori viaţa dă cu noi de pământ, nu?

Nu mă forţează să spun mai mult, doar îşi strecoară braţul pe sub umerii mei şi trage pilota peste noi. Îşi curbează corpul în jurul corpului meu mai mic, stau cu spatele lipit de pieptul lui, cu

genunchii îndoiţi şi cu braţul lui trecut peste mijlocul meu.

— *Cucchiaino,* spune.

— Ce înseamnă?

Mă mângâie cu degetul pe lateralul sânului.

— Linguriţă.

— Cum se spune lingură?

— *Grande cucchiaino.*

Zâmbesc.

— Sună mai bine în italiană.

— Totul sună mai bine în italiană.

Respiraţia lui îmi mângâie gâtul, palma îmi cuprinde cutia toracică, iar eu închid ochii.

— Cum se spune fericire?

— *Beatitudine.*

— Prea multe litere, suspin şi mă împing mai tare în el.

Stăm aşa până adormim. *Beatitudine.*

17

— Nu te enerva, dar am făcut ceva ce vreau să încerci.

În momentul în care soseşte Sophia pentru a începe tura de dimineaţă, suntem jos de o oră şi ceva deja şi ne ocupăm de treburile noastre obişnuite, ca să nu fie evident pentru toată lumea că mi-am petrecut noaptea aici. E atât de preocupată de recipientul argintiu pe care îl are cu ea, genul acela în care duci supă, încât nu cred că ar fi observat nici dacă ar fi intrat peste noi şi ne-ar fi găsit sărutându-ne.

Se aşază la tejghea şi îl deschide, aruncând spre mine o privire care strigă „ajută-mă”, apoi îl împinge spre noi. Nu pot înfrânge curiozitatea bucătarului din mine, aşa că mă aplec să arunc o privire înăuntru.

— Are o culoare grozavă, spun eu. Mure?

— Şi portocale roşii, spune ea, incapabilă să mascheze strălucirea pe care o are în privire şi entuziasmul din voce.

Ia două linguriţe de unică folosinţă din bolul pentru clienţi şi ni le întinde.

Cum Gio nu are nicio reacţie, preiau eu iniţiativa, iar papilele gustative îmi explodează la contactul cu aromele de fructe roşii şi citrice.

— Uau, e o aromă puternică! spun eu, gustând din nou.

Îmi dau seama că părerea mea e importantă pentru ea, aşa că nu mă prefac, iau o a treia linguriţă şi scanez mintal profilul de aromă pentru a-mi putea da seama ce îi lipseşte.

— E absolut delicios după reţeta asta, spun eu, dar mă întreb dacă adăugarea unui strop de ceva dulce pe fundal, miere sau poate o nuanţă de migdale, nu ar scoate totul mai bine în evidenţă.

Întinde mâna după o linguriţă şi gustă ea însăşi, cu ochii mijiţi, luând sugestia mea în considerare.

— O, Doamne, da, cred că ai dreptate, spune ea, cu ochii strălucitori de o anticipare pe care o înţeleg prea bine – nevoia de a face o simfonie dintr-un fel de mâncare. Migdalele ar putea fi o opţiune interesantă. O să mai fac un lot.

Gio nu a spus încă niciun cuvânt, aşa că ne întoarcem amândouă spre el. Cred, pentru o clipă, că va refuza să guste. Îl privesc în ochi şi văd că ia în serios această opţiune. Apoi îşi îndreaptă umerii şi întinde mâna spre linguriţă. Ochii Sophiei se măresc o fracţiune de secundă şi îşi muşcă buza de jos, neobişnuit de nervoasă pentru o persoană care de obicei e atât de sigură pe ea. Sunt şi eu emoţionată pentru ea, în timp ce Gio studiază gelatoul violet intens de pe linguriţă. Aşteptăm într-o tăcere tensionată, în timp ce el bagă linguriţa în gură şi trebuie să mă uit în altă parte, pentru că nu pot să nu-mi amintesc toate locurile de pe corpul meu pe care gura lui le-a atins seara trecută. Pune linguriţa jos cu atenţie şi îşi coboară privirea, umbra genelor lui incredibil de întunecate ascunzându-i ochii de noi în timp ce îşi analizează verdictul. Sophia îmi aruncă o privire anxioasă, iar eu ridic din umeri, pentru că nu pot citi în reacţia lui cine ştie ce.

— Bine, spune Gio.

Sophia se apleacă puţin.

— Bine, îţi place, Bine, nu-ţi place sau…?

— Bine, vom încerca şi în felul tău, spune el. Poţi pregăti şi o reţetă temporară, cu menţiunea că vom reveni la vanilie imediat ce vom avea din nou reţeta.

E aproape amuzant să vezi succedându-se pe faţa Sophiei o gamă atât de variată de emoţii, să vezi cum trece rapid de la a fi gata de luptă la neîncredere şi dans euforic.

— O, Doamne, Gio! Îţi promit că nu vei regreta. Am atât de multe idei de arome, spune ea, vorbind foarte repede în timp ce îşi deschide geanta şi scoate un caiet.

— Dar, Sophia, nicio menţiune publică despre faptul că am pierdut reţeta, spune el serios. De

dragul tatei.

— *Sì, sì.* Trasează un fermoar imaginar pe buze. Niciun cuvânt.

Dă din cap, apoi se răsuceşte pe călcâie şi dispare în bucătărie. Odată ce el a plecat, Sophia verifică uşa, să fie închisă bine, şi se sprijină cu spatele de ea, râzând de bucurie.

— Nu pot să cred că a spus da, şopteşte. L-ai auzit şi tu, nu? Nu a fost un vis.

— E un gelato foarte bun, îi spun eu.

Ea râde cu toată faţa.

— Chiar e, nu-i aşa?

Îşi deschide caietul şi trece în revistă câteva dintre celelalte idei de arome pe care le are, notând sugestiile pe care i le fac în timp ce discutăm printre clienţi. E una dintre cele mai frumoase jumătăţi de oră pe care mi le amintesc, facem schimb de idei de arome, renunţăm la o idee pentru alta mai bună, descoperim şi aducem la lumină, pentru o vreme, cunoştinţele mele despre mâncare. Planificarea meniului era una dintre cele mai mari bucurii ale mele, alegerea celor mai bune ingrediente de sezon pentru a crea noi combinaţii de arome, testarea, modificarea şi perfecţionarea mâncărurilor din instinct, până când erau demne de un loc în meniu.

— Ţi-e dor să lucrezi cu mâncare bună? mă întreabă ea.

Râd.

— Trebuie să ştii că fac nişte tăieţei ai naibii de buni.

— Oh, sunt sigură de asta, zâmbeşte. Dar în urma discuţiei de mai devreme, e destul de evident că îţi place să fii creativă, spune ea. Şi este, de asemenea, evident cât de multe ştii.

Pentru câteva secunde, îmi amintesc de femeia ambiţioasă care am fost cândva, înainte de Adam, înainte de boala mamei, făcându-mi drum prin bucătăriile zgomotoase şi pline de energie din hoteluri, înflorind datorită presiunii, trăind pentru plăcerea de a pregăti mâncăruri care să-i lase pe clienţi cu gurile căscate. Femeia aceea pare a fi

foarte departe de ceea ce sunt astăzi, dar îmi place să cred că e încă acolo, pe undeva.

— Mi-e dor uneori, recunosc, surprinzându-mă chiar şi pe mine. Am fost nevoită să fac un pas în spate când s-a îmbolnăvit mama şi apoi, după ce a murit…

Ridic din umeri.

— Nu ştiu, e o industrie dură.

— Nu există un oraş mai bun decât New Yorkul în care să încerci din nou marea cu degetul, spune ea. Dacă îţi doreşti, aici e locul potrivit.

— Poate într-o zi, spun eu. Deocamdată sunt mulţumită cu ceea ce am.

Sophia îşi închide caietul.

— Mă vei ajuta să perfecţionez aromele astea?

Dau din cap că da. În trenul ăsta pot urca bucuroasă.

— Ar trebui să mă duc, spun, aruncând o privire spre uşa bucătăriei.

— Nu te grăbi prea tare cu reţeta aceea de vanilie, spune, apoi îşi încreţeşte nasul. Nu vorbesc serios, desigur. Doar că, ştii, e incitant.

— Am înţeles, spun, apoi mă îndrept spre bucătărie şi spre Gio.

— Sophia vrea să ştie dacă te-au răpit extratereştrii, spun, stând lângă Gio la masa de lucru din bucătărie.

— I-ai spus că da? mă întreabă.

Ochii lui zăbovesc asupra mea şi îmi atinge uşor mâna cu dosul palmei.

— Cred că ai făcut ceea ce trebuie, îi spun. Va da naştere unui val nou de interes.

— Aşa sper, îmi răspunde. Sophia munceşte din greu. Merită să-i fie recunoscute meritele pentru ceea ce face aici.

— Mai lucrează vreuna dintre celelalte surori ale tale la gelaterie?

— Toţi am lucrat în copilărie pe timpul verii şi în adolescenţă pentru a face rost de bani de buzunar, dar ca adulţi, nu.

Ridică din umeri.

— Nu e pentru toată lumea. Fran şi Pascal au o băcănie în Brooklyn, iar Elena predă matematică la liceul unde învaţă Bella. Viola tocmai a devenit partener junior la un cabinet veterinar din Queens – a disecat aproape fiecare ursuleţ de pluş pe care l-a avut vreodată. Eu şi Sophia totuşi… mereu am fost legaţi de acest loc.

— Faceţi echipă bună când nu săriţi unul la gâtul celuilalt.

— Suntem italieni, aşa ne arătăm noi iubirea.

Ridică mâinile şi râde.

S-ar putea să-mi acord mai mult credit decât mi se cuvine, dar mi se pare că Gio râde mai mult acum decât atunci când am început să vin aici. Sau poate că păstrează lucrurile bune pentru oamenii pe care îi cunoaşte şi a durat ceva timp până să devin una dintre persoanele din cercul lui apropiat.

— Cu cât te cunosc mai bine, cu atât te plac mai mult, spun.

N-aş fi spus asta înainte de seara trecută, dar graniţele dintre noi au dispărut.

— Pe mine sau pe familia mea?

Îşi pune braţul în jurul umerilor mei.

— Îmi place foarte mult familia ta, spun eu, bucurându-mă de felul în care îmi masează muşchii dureroşi. Dar pe tine te plac în mod deosebit.

— Şi eu te plac în mod deosebit, spune el. Aş vrea să te sărut din nou chiar acum.

— Nu aici, îi spun încântată de cuvintele lui şi de atingere. Avem o înţelegere, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, dar asta nu mă împiedică să-mi doresc. Sau să-ţi spun ce-mi doresc.

— Nu cred că pot gândi corect în dimineaţa asta. S-ar putea să am nevoie să fiu învoită de la gelato.

— Nu pleca, *cucchiaino,* şopteşte el.

— Cum poţi face să sune atât de sexy cuvântul linguriţă?

Râde cu faţa în părul meu.

— Du-te acasă, înainte să fac ceva ce sigur o să regret.

Bella intră în gelaterie chiar când sunt pe punctul de a pleca, după ce am inventat o durere de cap pentru Sophia.

— Iris, speram să te găsesc aici.

— Tocmai plecam, spun, deşi e destul de evident, dacă e să ne luăm după faptul că sunt îmbrăcată cu paltonul şi am fularul la gât.

— Trebuie să te întreb ceva, spune ea, dându-şi jos ghiozdanul de pe umeri.

E roşie în obraji de la frigul de afară şi codiţele împletite de o parte şi de alta a capului o fac să pară mai şcolăriţă decât atunci când am văzut-o ultima oară la cina Mariei.

— Vrei să cânţi cu mine la spectacolul de Ziua Recunoştinţei de la şcoală? spune ea. Te rog! Toţi trebuie să susţinem un număr şi urăsc să fac asta, pentru că simt că toată lumea mă urmăreşte, dar dacă eu cânt la pian şi tu cu vocea, toţi vor fi atât de fascinaţi de tine, încât nici nu se vor mai uita la mine.

Reacţia mea viscerală e de groază şi mă uit la Gio pentru îndrumare.

— Bells, Iris e o femeie ocupată, spune el. Nu cred că ar avea timp…

— Te rog!

Bella îşi împreunează palmele ca la rugăciune, cu privirea hotărâtă, aţintită asupra mea.

— Te rog, spune da, Iris, te rog! Îţi promit că nu îţi va răpi prea mult timp. Vom cânta o melodie pe care o ştii deja, astfel încât să nu fie nevoie să repetăm prea mult, iar şcoala mea nu e departe. Ellen Connelly vorbeşte întruna despre faptul că ea e marea vedetă a spectacolului şi o să facă pe ea de nervi dacă te aduc în calitate de oaspete surpriză după ce ai devenit virală pe internet cântând în parc.

— Limbajul, Bella, mormăie Gio.

— Ellen Connelly *e o* mare durere în fund, ca s-o zic cinstit.

Sophia îşi dă ochii peste cap.

— O cunosc pe sora ei mai mare şi era exact la fel: toată numai fiţe şi figuri, orice să fie ea în centrul atenţiei.

Analizez situaţia. E vorba despre o singură melodie cântată la spectacolul unei şcoli de cartier. Ceva nu îmi pică prea bine, dar mă uit la Bella şi la faţa ei rugătoare şi nu-mi trece prin minte nicio modalitate de a o refuza fără să par – sau să mă simt – o nemernică, aşa că cedez şi accept. Bella mă striveşte într-o îmbrăţişare, iar peste umărul ei întâlnesc privirea lui Gio şi ridic din umeri. Ce rău poate face?

În jur e plin de cizme-şi-căciuli-căptuşite cu blană când mă îndrept spre strada Chrystie, dar mă simt izolată din interior, în timp ce-mi amintesc noaptea trecută. Emoţiile mele sunt ca un ghem încâlcit de lână, înnodat şi greu de înţeles. Misiunea mea iniţială era clară. Liniară. Să ajut familia Belotti în numele mamei şi din recunoştinţă personală pentru tot ce a reprezentat reţeta lor pentru mine de-a lungul vieţii. Dar, undeva pe parcurs, acea linie dreaptă s-a despărţit în mai multe fire diferite, iar acum toate sunt suprapuse şi dezordonate. Familia Belotti e o forţă care trebuie luată în considerare – chiar şi faptul de a fi din când în când în apropierea sferei lor de influenţă e ameţitor. Pe Sophia o simt ca fiind spiritul meu culinar înrudit. Bella vrea să cânt la spectacolul ei. Şi Gio. Gio e iubitul meu. Frânturi de noaptea trecută îmi rulează pe cortexul prefrontal şi mă bucur că vântul rece îmi răcoreşte faţa. E aproape o uşurare să fiu departe de toţi o bucată de vreme – sunt genul de persoană care uneori are nevoie să stingă lumina şi să stea în întuneric. Mă voi duce acasă şi îmi voi plânge de milă în baie, iar mai târziu voi învârti tăieţei şi voi încerca să-mi recalibrez creierul.

18

Mă simt de parcă cineva a schimbat setările vieţii mele de la varianta sigură şi previzibilă la alte setări, pentru tensiune înaltă, ţipă-dacă-vrei-să-mergi mai repede. Ultimele săptămâni au fost atât antrenante din punct de vedere fizic, cât şi epuizante din punct de vedere mintal, pentru că a păstra secretul relaţiei dintre mine şi Gio nu e chiar atât de uşor pe cât părea iniţial. Ultimul lucru de care am nevoie în viaţa mea e un rând suplimentar de secrete, pentru că deja am parte de asta în interacţiunea pe care o am cu familia Belotti. Simt că în corpul meu locuiesc două persoane diferite şi, ca să fiu sinceră, nu e cea mai robustă maşinărie căreia să-i ceri să îndeplinească simultan două sarcini. Mi-am petrecut dimineţile făcând gelato, furând momente cu Gio şi ajutând-o pe Sophia cu aromele ei experimentale, înainte de a mă întoarce acasă pentru a redeveni fata care învârte tăieţei, bucuroasă de monotonia muncii pentru a mă menţine stabilă.

Gio a venit la mine lunea trecută, când Bella era acasă, iar Bobby s-a asigurat că lasă în apartamentul meu ceva ce trebuia neapărat luat. A petrecut cinci minute încercând să emită energii de frate mai mare, apoi a mai stat alte treizeci de minute interminabile, înainte ca eu să-l trimit înapoi la etaj fără a fi în vreun fel subtilă. A fost ciudat să-l văd pe Gio în micul meu apartament – era pur şi simplu prea strâmt şi prea simplu pentru a adăposti o creatură atât de minunată. Nu că asta ar mai fi avut vreo importanţă odată ce m-a sărutat. Am fi putut fi, la fel de bine, într-o debara plină de mături sau într-un apartament de cinci stele. Tensiunea acumulată între noi timp de o săptămână s-a revărsat şi ne-a scufundat timp de câteva ore. Se întâmplă ceva extraordinar când suntem singuri: parcă Gio îşi dă voie să-şi poarte inima în exteriorul corpului o vreme. Zâmbeşte fără să stea prea mult pe gânduri,

capabil să mă omoare cu emoţia pe care o pune în sărutările lui lente şi pline de emoţie. A îngropat această parte din el însuşi atât de bine, încât nimeni nu are acces la ea şi mi se pare incredibil de sexy că îmi permite să mă apropii suficient de mult cât să o pot vedea. Există o forţă în vulnerabilitatea lui.

Ziua de marţi m-a găsit plin de euforie, dormind până după ora zece, nevrând să mă trezesc, deşi Gio plecase imediat după unu dimineaţa pentru a nu o lăsa pe Bella singură toată noaptea. A fost mult de procesat – capul lui fusese pe pernele mele, corpul lui înfăşurat în cearşafurile mele –, apoi a trebuit să găsesc o modalitate de a ieşi din viaţa mea de vis şi a mă întoarce la viaţa reală.

— Voi anula comenzile pentru sărbători în această după-amiază.

Gio ne dă cafeaua mie şi Sophiei.

— Riscăm să ne stricăm renumele dacă amânăm prea mult.

Mi-a fost teamă că va spune asta – ştiu că s-a tot gândit la comenzile pentru petrecerile de sărbători. Se teme să nu afecteze reputaţia gelateriei în relaţia cu clienţii în urma anulării şi a tot amânat, în speranţa că vom găsi reţeta în cel mai scurt timp.

— Lotul de ieri a fost foarte bun, spune Sophia.

— Dar nu suficient, îi răspunde el.

— Delicios totuşi, spun şi eu.

Încet, încet, l-am condus destul de aproape de reţeta originală şi atât Sophia, cât şi Gio au trebuit să depună eforturi ieri când au gustat, ca să fie siguri că nu este, de fapt, reţeta bună.

— Am putea vorbi cu ei totuşi şi să le oferim din celelalte arome? spune Sophia.

Ea nu a pierdut timpul crezându-l pe Gio pe cuvânt în legătură cu aromele ei experimentale şi, pentru a-i da credit acolo unde i se cuvine, s-au dovedit a fi un succes. Nu e chiar cea mai bună perioadă pentru gelato, dar, chiar şi aşa, a epuizat în fiecare zi toată producţia şi s-a creat suficient de multă agitaţie, încât clopoţelul de la intrare a sunat

nonstop, clienţii revenind în permanenţă pentru a întreba care e aroma zilei.

Gio oftează.

— Am fost solicitaţi pentru aroma de vanilie, spune el.

— Ar fi chiar atât de rău dacă am folosi reţeta de la lotul de ieri? întreb eu. Am făcut treabă bună.

Îmi dau seama din expresia lui că răspunsul este nu.

— Oamenii vor observa diferenţa.

— Fii serios, Gio! Exasperarea înăspreşte tonul Sophiei. Vorbim despre petreceri de firmă şi nunţi, toată lumea va fi profitat deja de băutura gratuită de la bar până când vor aduce desertul. Nu va şti nimeni.

Atmosfera din încăpere se răceşte sub temperatura de îngheţ a gelatoului.

— Nu va şti nimeni? Voi şti eu. Vei şti tu. Şi tata ar şti. Chiar dacă nu-şi aminteşte acum reţeta, ar recunoaşte gustul.

— Dar, Gio, tata n-o să ştie nimic despre asta!

Sophia izbeşte zgomotos cu palma în tejgheaua din sticlă.

— Ne onorăm comenzile, clienţii noştri vor fi mulţumiţi, iar tata se va întoarce la afaceri, ca de obicei, când va fi pregătit.

— Mai mult de o sută de ani de afaceri în acest oraş şi nu crezi că reţeta noastră este suficient de distinctă pentru ca oamenii să-şi dea seama de schimbare? Câte alte magazine ştii să aibă nevoie de o singură aromă pentru a avea succes?

Gio îşi ridică mâinile, iar strămoşii săi de pe peretele din spate par să facă acelaşi lucru.

Îmi sorb cafeaua şi stau departe de disputa asta. E ceva ce trebuie lămurit între ei doi. E vorba despre reţetă, cu siguranţă, dar e vorba şi despre dragostea lor înfocată pentru afacerea familiei şi îngrijorarea pentru sănătatea lui Santo. În acest moment sunt o familie plină de temeri şi de anxietate, iar stresul se revarsă din ei sub forma ciocnirilor aprinse de opinii. Din fericire, am văzut şi reversul medaliei şi

se pricep la reconstruirea podurilor pe care le aruncă în aer, se grăbesc să îşi ceară scuze şi să fie uniţi din nou. Nu e o dinamică pe care să o mai fi văzut până acum – sunt ca o cutie periculoasă, dar frumoasă, de artificii.

— Nu asta spun şi tu ştii al naibii de bine, zice ea.

El îşi încrucişează braţele la piept, iar ea îşi ridică bărbia şi face la fel.

Gio se uită la mine.

— Tu ce ai face, Iris?

Oftez în gând. S-a zis cu statul meu deoparte.

— Ei bine, încep eu trăgând de timp, pe când amândoi se uită la mine şi aşteaptă să le iau partea. Evident, situaţia ideală ar fi să ai reţeta originală.

Încerc să-mi şterg din minte imaginea cu şerveţelul zdrenţuit al mamei, cu scrisul de mână al lui Santo.

Amândoi dau din cap.

— Şi protejarea mărcii Belotti e esenţială.

Ei aşteaptă în continuare, aşa că încerc să găsesc un răspuns diplomatic. Doamne, nu aş fi niciodată un politician bun. Ochii îmi cad pe anunţul de închidere pentru Ziua Recunoştinţei.

— Dat fiind că în mai puţin de o săptămână se închide totul pentru Ziua Recunoştinţei, probabil că aş lăsa lucrurile aşa cum sunt şi aş lua apoi o decizie. Adică, cine vrea să-i fie pusă în cârcă o problemă chiar înainte de a închide pentru câteva zile, nu? Le-ai face aproape o favoare aşteptând şi există întotdeauna probabilitatea ca, între timp, să se schimbe ceva şi aici.

Mă uit de la unul la celălalt, încercând să-i încurajez să-şi pună armele jos.

Sophia se uită pieziş la Gio, care mijeşte ochii, căzând pe gânduri. S-ar putea să fie la fel de pătimaş în privinţa afacerii familiei, dar el este al doilea la conducere, imediat după Santo.

El ridică din umeri, iar ea îşi lasă braţele în jos şi mormăie în italiană.

— Bine, acceptă Gio. Dar, în secunda în care deschidem uşa din nou după vacanţă, voi da acele

telefoane.

Simt că pentru moment am evitat dezastrul. Singura persoană care poate rezolva cu adevărat această problemă sunt eu. Privirea mi se opreşte pe anunţul de închidere, conştientă că îmi setează termenul-limită pentru a încheia şi vânătoarea de reţete. Nu ştiu ce mă voi face fără dimineţile mele de experimente cu gelato, dar toată povestea asta a durat deja prea mult.

19

— Cred că ne-a ieşit, spun eu, făcând semnul victoriei spre ecranul telefonului. De data asta ai cântat din tot sufletul.

Bella rânjeşte şi îşi flexează degetele. E în pauza de prânz la şcoală, cu telefonul sprijinit pe pianul de la catedra de muzică, astfel încât să putem repeta de la distanţă pentru spectacolul ei.

— Am exersat mult.

— Îmi dau seama. Cântă exact la fel şi miercuri. O să îţi iasă de minune, spun eu.

— Abia aştept să-i văd faţa lui Ellen Connelly, zice ea, apoi, după un moment, adaugă: şi pe cea a tatei.

În fundal se aude un clopoţel şi Bella îşi îndeasă cărţile în ghiozdan.

— Ne vedem miercuri, şopteşte ea. Nu o să întârzii, nu-i aşa?

— Îţi promit că nu, spun, pentru că îi simt emoţiile chiar şi de la câţiva kilometri distanţă.

Zâmbetul de încurajare îmi dispare de pe faţă în momentul în care ea încheie apelul şi mă prăbuşesc pe canapea cu braţul peste ochi. Când am acceptat iniţial să cânt, nu mi-am dat seama că la spectacol va participa şi familia. În mintea mea mi-am imaginat o mică adunare, dar pare a fi ceva de anvergură. Gio va fi în public alături de Maria şi de Sophia, posibil şi de celelalte surori ale lui. De regulă, admir foarte mult frontul unit al familiei Belotti, dar, în acest caz, mi-e rău din cauza presiunii şi îmi doresc să fie deja sâmbătă dimineaţa.

— Doamne, Bella, e uriaşă. Elton John a cântat asta în faţa unor mulţimi mai mici, mormăi eu, privind în jur şi căutând din ochi ieşirea de incendiu, în cazul în care ceva iese rău şi trebuie s-o rup la fugă. Sala de festivităţi a şcolii tale e mai mare decât unele teatre din Anglia.

Inima îmi bubuie în piept, ricoşează în coaste, îmi goleşte aerul din plămâni şi-mi îngreunează orice respiraţie.

— N-am văzut niciodată atât de multă lume, şopteşte Bella, iar afirmaţia ei nu mă ajută deloc.

Suntem în culise la spectacolul ei de la şcoală, cu zece minute înainte de ora şapte, când se va ridica cortina, şi, sincer, cred că o să vomit. De ce am fost de acord cu toată povestea asta? Oamenii mişună peste tot, în mare parte adolescenţi supraexcitaţi şi profesori cu feţe anxioase, care încearcă să-i ţină cât de cât sub control. Evident că suntem ultimele din program, aşa că am suficient timp la dispoziţie pentru ca emoţiile mele să atingă cote nebănuite.

— N-ar fi putut să ne pună în ordine alfabetică? îi spun Bellei.

— De ce ai vrea să fii primul? întreabă ea, întorcându-şi ochii mari şi agitaţi spre mine.

Se aud murmurul conversaţiilor celor aflaţi în sală dincolo de cortină, scrâşnetul scaunelor pe podea şi ridicarea şi scăderea tonului a sute de mici conversaţii, scoase în evidenţă de orchestra şcolii, care îşi acordează instrumentele în fosă. Ce sală de festivităţi de liceu are fosă pentru orchestră? Şi balcon? Mamei i-ar fi plăcut, dar eu nu sunt mama. Probabil că nici ea nu ar fi ales o piesă a lui Elton John, dar „Your Song” e perfectă pentru noi. Scoate la lumină talentul de pianistă al Bellei şi toată lumea din sală o ştie, indiferent de generaţia din care face parte. Sper că popularitatea ei va fi în favoarea noastră.

— Spune-mi cum te-ai simţit când ai cântat în parc? întreabă Bella, trăgându-şi mânecile hanoracului peste degete.

Ne cocoţăm pe o masă din spatele scenei aglomerate şi trag aer în piept.

— Nu la fel de emoţionată ca acum, spun eu. Dar trebuie să ţinem cont de faptul că nu am avut prea mult timp să mă gândesc la ceea ce se întâmplă sau să repetăm, pentru că a fost ceva spontan.

— Ea e Ellen Connelly, spune Bella, făcând semn cu capul spre o fată înaltă care stă în centrul unui grup de admiratori. Ea e prima. Desigur.

— Desigur, dau din cap, răsucindu-mi inelul pe deget. Va fi bine, ştii piesa pe dinafară, spun, pentru că realmente trebuie să fiu umărul adult de nădejde. Când eşti ultimul înseamnă că mulţimea va fi deja încălzită, te vor adora.

— Pe noi, spune Bella. Ne vor adora.

Dau încet din cap şi o strâng de umăr.

— Da, pe noi. Nu eşti singură acolo.

Bella se sprijină pe mâini şi se răsuceşte să se uite la mine.

— O să mai vii să ne vezi după ce vei fi găsit reţeta?

Doamne! Mi-aş fi dorit să-i fi pus întrebarea aceea mai degrabă lui decât mie.

— Hmm, nu prea m-am gândit la asta, Bells, spun eu. Totuşi cred că voi mai veni. Sunt la doar câteva străzi distanţă şi îmi placi prea mult. În plus, cred că voi avea asigurat gelato pe viaţă dacă voi găsi reţeta, aşa că va trebui să vin din când în când să o revendic.

Simt cum se relaxează lângă mine.

— Tata te place, spune ea.

— Şi eu îl plac, spun, apoi rectific. Adică, vă plac pe toţi.

Parcă am vorbi codat. Nu îmi dau seama dacă încearcă să-mi spună că ştie despre mine şi Gio sau dacă testează apele pentru că are suspiciunile ei şi nu vrea să-l întrebe direct pe tatăl ei. Sau poate chiar speră că nu e deloc vorba despre aşa ceva şi caută asigurări că nu voi dispărea într-un nor de film odată ce misiunea mea va fi îndeplinită.

În sală se aşterne liniştea şi o auzim pe directoare ţinându-şi discursul de bun-venit către cei prezenţi. Ellen Connelly stă în lateral, netezindu-şi fusta de balet albastru pal, cu părul ridicat într-un coc blond strâns.

— Probabil că e la fel de emoţionată ca şi tine, spun eu, privind-o cum face mişcări de încălzire în

timp ce aşteaptă să fie anunţată.

— Crezi?

— Emoţiile pot fi utile, spun, amintindu-mi cuvintele mamei în dimineaţa în care am dat examenul pentru permisul de conducere.

Mă învăţase singură să conduc, făcând lucrurile în felul ei, ca de obicei. Mi-am susţinut examenul în maşina ei veche şi, din clipa în care am trecut, m-am autodesemnat şoferul familiei. Era incredibil de bună la atât de multe lucruri, dar stilul ei de a conduce m-a făcut întotdeauna să mă ţin de scaun cu palmele umede de teamă. Stilul ei de condus era identic cu felul în care cânta: la maximum.

— Şmecheria e să-ţi canalizezi emoţiile către interpretare. Vei vedea. Vei ieşi pe scenă şi vei simţi că zbori.

Îi voi recunoaşte meritele liceului Bellei de a şti cum să organizeze un spectacol. Dacă aş fi fost în public, cred că m-aş fi simţit foarte bine, dar, pe măsură ce ne îndreptăm încet spre prima linie în culise, îmi e din ce în ce mai greu să mă bucur de ceea ce se aude.

— Durează o veşnicie, spune Bella, bătând darabana cu degetele. Toţi vor pleca până ne va veni nouă rândul.

— Mă îndoiesc. Familia ta a cumpărat aproape un rând întreg de bilete. Vor sta acolo până la miezul nopţii, dacă va fi nevoie.

Dă din cap.

— Jenant.

Îi fac cu ochiul şi fac semn cu capul spre ieşire.

— Sărim peste? Alergăm spre ieşirea de urgenţă?

Apare o profesoară chinuită, cu căştile în urechi şi un pix roşu în mână. Arată de parcă ar fi gata să dea clipboardul la schimb pe o băutură tare.

— Bella, tu urmezi. Lângă scenă, te rog, şi păstrează liniştea.

Duce un deget la buze pentru a-şi întări spusele.

Bella rămâne înmărmurită de panică, aşa că îmi îndrept umerii şi o iau de mână.

— Hai, Bells, hai să le arătăm cum trebuie făcute lucrurile.

Mă aplec spre ea în timp ce directoarea o anunţă şi oamenii din sală încep să aplaude.

— Floare la ureche, îi şoptesc.

— Floare la ureche, repetă şi ea şi păşeşte în faţa mea când îi fac semn să o ia înainte.

Aplauzele sunt mult mai puternice aici şi nu îndrăznesc să mă uit la feţele din primele rânduri, să nu cumva să-l văd pe Gio. Îmi ţin privirea aţintită asupra Bellei, în timp ce ea se aşază la pian şi îşi aranjează partitura, apoi ridică privirea şi îmi face un semn uşor cu capul să-mi transmită că e pregătită. Mă întorc către public şi zâmbesc, ştergându-mi pe ascuns palmele umede de blugi. Bella decide când să înceapă, dar după câteva secunde de linişte mă tem că şi-a pierdut cumpătul, aşa că îi arunc un zâmbet slab, de încurajare. În sală e linişte deplină. Ştiu că poate face asta, trebuie doar să înceapă. Îmi trece prin minte să mă aşez lângă ea pe scaunul pianului şi să cântăm împreună acordurile de început, dar apoi pune degetele pe clape, respiră tremurat şi începe să cânte. Închid ochii uşurată şi ridic mâinile spre microfon, încercând să ignor drăcuşorul de pe umăr, care-mi şopteşte că am uitat toate versurile. *Nu te voi lăsa baltă, Bella, promit.* Clipesc, aproape orbită de strălucirea reflectoarelor, apoi o găsesc cu privirea în mulţime pe Sophia, iar ea ridică rapid degetul mare şi mi-e de ajuns. Ştiu melodia, Bella ştie melodia.

Aud şovăirea din spatele primelor note pe care le cânt şi mă străduiesc să-mi ţin respiraţia sub control, relaxându-mi conştient umerii în timp ce las cuvintele să plutească şi apoi să se înalţe din corpul meu. Mama mi-a spus odată că şi-a imaginat note muzicale aurite zburându-i din gură peste capetele celor din public, iar acum văd şi eu acele note strălucind peste tot în sală, când îmi regăsesc complet vocea pentru refren. Poate că nu e genul de cântec pe care mama l-ar fi interpretat, dar vocea pe

care am moştenit-o de la ea i se potriveşte de minune. Mă uit la Bella şi ea zâmbeşte, aproape râzând de bucurie, în timp ce îşi trece degetele peste clapele pianului, construindu-şi ritmul de interpretare astfel încât să se potrivească cu al meu. Cântă din tot sufletul, bucuria citindu-i-se pe faţă de fiecare dată când îi arunc o privire. Ne hrănim una pe cealaltă, pentru că ştim al naibii de bine că ne iese de minune. Cântecul ăsta e o adevărată bucurie şi un dar; tot publicul îl ştie şi e alături de noi. Simt muzica, eu sunt muzica. Eu şi Bella plutim pe marea noastră de note muzicale şi vreau ca acest cântec să nu se termine niciodată, pentru că momentul e ameţitor. Până să ajungem la ultimele acorduri, ştiu sigur că nu voi rata acea notă grea şi îmi deschid braţele în lateral pentru a crea suficient spaţiu în plămâni.

Şi apoi e gata. S-a terminat, iar Bella se năpusteşte pe scenă spre mine şi îmi zdrobeşte coastele într-o îmbrăţişare. Sunt dezorientată o clipă, dar apoi mă întorc cu Bella spre sală şi conştientizez aplauzele zgomotoase. Eu şi Bells ne ţinem de mână şi facem o plecăciune adâncă, râzând, şi apoi încă una, pentru că aplauzele nu se opresc. Familia Belotti e în picioare, Maria îşi şterge ochii cu o batistă, Sophia aplaudă de parcă echipa ei favorită tocmai a marcat un gol, toate surorile lui Gio aplaudă. Mai e şi Gio, nemişcat ca o statuie lângă Maria, cu mâna dusă la inimă, strălucind de mândrie mai ceva decât reflectoarele care luminează scena. Desigur, e mândrie pentru Bella, dar mă bucur şi eu de strălucirea asta pentru că am ajutat-o să ajungă aici şi să aibă parte de urale.

— Am reuşit! spun când se uită la mine şi ridică din umeri, râzând şi parcă nevenindu-i să creadă.

Următoarele minute sunt o ceaţă de felicitări în culise, iar Bella e rapid înconjurată de alţi copii, aşa că mă dau din drum şi privesc agitaţia de pe margine. Nu am avut niciodată parte de aşa ceva. Mă uitam cu invidie la emisiuni TV filmate în licee,

chiar dacă majoritatea copiilor care mergeau în fiecare zi la şcoală ar fi făcut, probabil, schimb de locuri cu mine. Pentru o vreme, cel puţin. Le-ar fi plăcut libertatea şi imprevizibilitatea vieţii mele, dar cât de mult tânjeam după reţeaua de sprijin şi prieteniile lor.

— Iris!

Bella se întoarce spre mine şi mă strigă.

— Vino aici.

Se întorc şi prietenii ei spre mine, aşa că mă dau jos de pe masa pe care mă cocoţasem şi mă alătur lor. Am treizeci şi patru de ani şi mă simt deodată timidă în acest grup de adolescente. Sunt uşurată când îmi aud numele strigat din nou şi o văd pe Sophia îndreptându-se în direcţia noastră, sărind cu câţiva paşi înaintea restului clanului Belotti.

— Lady Gaga e nimic pe lângă voi! strigă ea şi o trage pe Bella aproape, în timp ce mă ia de mână. Aţi fost al naibii de bune!

O profesoară se întoarce şi se încruntă la ea, iar prietenii Bellei se topesc de râs. Îi surprind privirea lui Gio, dar nu-i pot citi expresia, aşa că, după o secundă, mă uit în altă parte.

— Tată, e în regulă dacă mă duc la Ruby? Mama ei a spus că mă va aduce acasă mai târziu.

Gio nu e genul de tată care să spargă bula de fericire a fiicei lui cu ochi strălucitori.

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu treaba asta, spune Maria cu blândeţe, studiindu-i expresia după ce Bella pleacă împreună cu prietenii ei fără să se uite înapoi. Voi aţi fost cinci şi nu a fost niciodată uşor.

Cineva a deschis, în sfârşit, uşile de incendiu şi ne îndreptăm spre ieşire, loviţi de aerul rece în timp ce ne revărsăm din sala aglomerată şi plină de emoţii a şcolii în frigul din parcare.

— Te conduc acasă? întreabă Gio cu ghiozdanul de şcoală al Bellei atârnat pe un umăr.

— Sigur, îi răspund, în timp ce familia lui îşi ia la revedere şi se împrăştie către diferite vehicule care se îndreaptă spre Brooklyn.

— E nevoie să-ţi spun cât de bine te-ai descurcat în seara asta?

Mă gândesc la întrebarea lui în timp ce ieşim în stradă. Obiectiv, ştiu că ne-am descurcat bine. Am simţit-o, acelaşi sentiment de libertate plină de lumină pe care l-am simţit în interior şi atunci când am cântat în parc.

— Cred că aş prefera să ştiu ce ţi-a trecut prin minte, spun.

Suntem suficient de departe de şcoală pentru a fi feriţi de privirile indiscrete, aşa că îşi pune braţul în jurul umerilor mei în timp ce mergem.

— Mi-au trecut prin minte o mulţime de lucruri, spune el. M-am uitat în seara asta la Bells acolo pe scenă şi m-a atins fix aici.

Îşi duce mâna la inimă.

— Pen ar fi fost atât de mândră!

De când mi-am pierdut mama, am aflat că la orice sărbătoare sau festivitate lipseşte întotdeauna o piesă. Alte lucruri şi alţi oameni nu umplu acel spaţiu, totul trece pe lângă ei.

— Apoi, m-am uitat la feţele celor din familia mea şi toţi erau atât de prinşi în acel moment, fără să-şi facă griji pentru tata sau pentru toate celelalte lucruri, aşa că a fost un cadou pentru ei, la fel de mult ca şi pentru mine.

Azi-dimineaţă, Gio mi-a spus că se fac pregătiri pentru ca Santo să vină acasă la timp pentru Crăciun şi toţi s-au simţit încurajaţi de această veste. Maria a intrat în vrie făcând modificări în casă; Santo nu e complet recuperat în nicio privinţă şi va fi deopotrivă o provocare fizică şi una mintală. Nu şi-a recăpătat încă pe deplin memoria, dar va însemna foarte mult pentru toţi să-l aibă la locul lui de drept, în capul mesei, de Crăciun.

— Şi, pe lângă toate astea, erai şi tu acolo pe scenă, spune el. Am observat cum ai scos-o în evidenţă pe Bella. Vocea ta… ai fi putut acapara spectacolul, dar nu ai făcut-o. Am observat toate momentele în care te-ai retras ca să o laşi să

strălucească. Am venit să-mi văd fiica, dar nu mi-am putut lua ochii de la tine.

Nu cred că m-am simţit vreodată atât de băgată în seamă, iar asta mă emoţionează dincolo de cuvinte, în timp ce mergem pe străzile liniştite din Mica Italia. Copertinele cu dungi ale gelateriei ne întâmpină, iar când ajungem în prag, mă trage lângă el şi mă striveşte de perete cu greutatea corpului, cu uşa din sticlă ascunsă în umbră, lângă noi.

Sărutul lui transmite „mulţumesc pentru seara asta", iar apoi focul inevitabil dintre noi se aprinde şi sărutul lui îmi spune că nu ştie cum să facă faţă acestui foc. Nici eu nu ştiu. Sărutul meu îi spune că nu pot controla cât de mult îl doresc, că aşa mă simt întotdeauna când mă atinge. Aruncă ghiozdanul Bellei şi îşi înfige mâinile în părul meu, îmi dă capul pe spate şi-şi trece buzele pe gâtul meu. Nu mă simt captivă. Mă simt dorită şi incredibil de excitată.

— Dacă aş fi mai tânăr cu douăzeci de ani, ţi-aş da pantalonii jos chiar aici, şopteşte el, cu respiraţia fierbinte la urechea mea.

— Ce ar spune vecinii? întreb, pe jumătate râzând, pe jumătate icnind, când mâna lui rece se strecoară sub puloverul meu.

Se opreşte cât să deschidă uşa şi să mă ferească de privirile indiscrete, apoi ne aruncăm paltoanele, mă răstoarnă pe cea mai apropiată masă şi, aşa cum a promis, îmi dă jos blugii.

Apoi ne luăm în braţe, fără suflare şi epuizaţi, şi ştiu că nu voi mai intra niciodată pe uşa aceea fără să mă uit la această masă şi să-mi amintesc de seara asta.

— Bella m-a întrebat dacă voi mai veni pe aici odată ce găsim reţeta, spun eu.

Îmi mângâie părul şi oftează.

— Sunt un om egoist, *amore?* I-am permis să te iubească puţin, pentru că şi eu te iubesc, iar acum risc să-i frâng inima.

Sunt atât de multe de digerat în acea propoziţie, încât trebuie să fac o pauză pentru a putea absorbi

totul. Mi-a spus *amore* şi a sunat atât de natural pe buzele lui, încât cuvântul a trecut aproape neobservat. A spus că fiica lui mă iubeşte puţin, ca şi el, de altfel. Puţin e mai mult decât nimic. E o conversaţie pe care o vom avea în altă zi, pentru că acum e îngrijorat pentru Bella.

— Inima frântă?

Mă răsuceşte astfel încât să stau în îndoitura braţului său şi îşi ţine palma în părul meu.

— Ştii cum e la vârsta asta, spune el. Foarte sensibilă. Inima mea are aproape patruzeci de ani şi nu e o privelişte prea frumoasă. A trecut prin catastrofă şi magie, bucăţi lipsă şi dăruite, ceva spart, ţinut laolaltă de gelato şi tradiţie şi *famiglia.* Dar Bella… inima ei e încă sensibilă, neprotejată, fără vreun strat exterior care s-o protejeze. Ştiu că nu poate rămâne aşa pentru totdeauna, că vor exista – face o pauză, se strâmbă de parcă ar fi băut ceva acru – băieţi.

Pune atâta ciudă în cuvânt, încât mă tem pentru acei viitori băieţi.

— Dar nu vreau să fiu eu cel care aduce prima fisură şi mi-e teamă că, cu cât se apropie mai mult de tine – *eu* mă apropii de tine –, cu atât există mai multe şanse să fie rănită.

Îi apreciez sinceritatea. Cred că, de fapt, mă întreabă ce ne rezervă viitorul şi stă în alertă pentru Bella şi pentru el, pentru că au trecut prin ceva dezastruos. Are dreptate să fie precaut. Nu am un glob de cristal, dar, dacă aş avea, cred că ne-aş vedea mergând orbeşte pe contrasens, cu secretele pe care le ascund făcându-ne semn cu farurile pentru a ne feri din drum înainte de a fi prea târziu. M-a întrebat chiar acum dacă e un om egoist. Nu e. Eu sunt cea egoistă. Am păşit pe uşa aceea din sticlă şi m-am prăbuşit în universul Belotti, un loc atât de seducător şi de atotcuprinzător, încât mi se pare aproape imposibil să ies definitiv.

Mergem spre restaurant ţinându-ne de mână, liniştiţi, pierduţi în propriile gânduri. Zăboveşte în

faţa uşii mele şi mă ia în braţe.

— Mulţumesc pentru seara asta, *cucchiaino,* spune el, iar vocea îi sună gutural. Cânţi ca un nenorocit de înger.

— Încetează cu înjurăturile sexy, ştii ce efect au asupra mea, îi şoptesc, iar el râde respirând întretăiat înainte de a mă săruta, încet şi explorator.

Îmi pun degetele pe amprenta pe care buzele lui au lăsat-o pe ale mele, în timp ce el se îndepărtează, şi îl privesc până când e înghiţit de întuneric.

Mă gândesc la inima frântă despre care vorbea Gio în timp ce îmi fac patul cu mişcări mecanice, la inima lui făcută bucăţi, ţinută laolaltă de familie şi gelato. E, în acelaşi timp, incredibil de ghinionist şi incredibil de norocos, având plasa de siguranţă a familiei Belotti întinsă dedesubt, astfel încât să nu se rănească ireparabil. Viaţa mea a fost mai nesigură. Mama era singura mea plasă de siguranţă, iar fără ea am căzut atât de jos şi atât de tare, încât aproape că m-am pierdut complet. Faptul că nu s-a întâmplat asta până la urmă e meritul meu. Mi-am amintit a cui fiică am fost, exact în momentul potrivit, şi am găsit undeva puterea de a mă ridica la suprafaţă şi a fugi. Adevăratele minuni din povestea mea sunt că am continuat să fug până pe strada Chrystie şi că am dat peste Bobby, care mi-a adunat din rigolă stima de sine călcată în picioare şi a avut grijă de ea când eu nu am fost în stare. Deci, da. Şi inima mea e frântă. Măcar atât avem în comun.

20

Maria m-a invitat să petrec Ziua Recunoştinţei cu ei, dar mă simt uşurată că pot refuza politicos. Am făcut de multă vreme planuri să iau masa cu Bobby şi cu Robin, care sunt foarte încântaţi să găzduiască o cină elegantă pentru familia lui Robin. M-am oferit să gătesc, iar Robin şi-a ascuns aproape cu succes groaza în spatele asigurărilor că a fost angajată o firmă de catering.

— Petreci fiecare seară la aragaz, a spus el. Bucură-te de timpul tău liber, când nu trebuie să hrăneşti pe nimeni.

Am ales să accept oferta lui cu graţie, dar, de fapt, mi-ar fi plăcut să gătesc eu. Am avut atât de puţine ocazii să-mi folosesc abilităţile culinare mai fine aici, încât îmi e dor de sentimentul de a crea mâncare pentru ca oamenii să o savureze. Aceasta va fi prima dată când sărbătoresc Ziua Recunoştinţei. Efortul de a-mi păstra secretele departe de cei din familia Belotti îmi cântăreşte greu pe umeri, un memento constant că locul meu nu e acolo. E un gând deprimant. Toată viaţa m-am simţit aşa, fără a sta niciodată suficient de mult într-un loc pentru a mă simţi parte din peisaj. Până la Bobby, adică, aşa că voi îmbrăca cele mai frumoase haine şi mai târziu mă voi duce sus să mănânc cu ei curcanul pe care nu l-am gătit eu şi să îi mulţumesc stelei mele norocoase pentru restaurantul cu tăieţei de pe strada Chrystie.

Am auzit-o pe familia lui Robin trecând pe lângă uşa mea acum câteva minute, aşa că mai stau un pic pentru a le lăsa un răgaz să se salute şi să se aşeze la masă, înainte de a apărea şi eu. Am cumpărat o sticlă de vin roşu decent, pe care ştiu sigur că Robin o va ascunde în fundul dulapului, şi am făcut o tavă de rulouri cu scorţişoară. Dacă nu pot contribui la cină, măcar vor avea ceva de ronţăit mâine-dimineaţă. Stau pe canapea şi citesc pe internet

diverse reţete ca să treacă timpul mai repede, când pe ecranul telefonului apare o notificare ce mă anunţă că am primit un mesaj. Arunc o privire şi încremenesc. Mi se încurcă degetele în graba de a-l deschide mai repede, în speranţa că nu am citit bine numele expeditorului. Dar nu e aşa.

Adam Bronson.

Doar numele lui e suficient pentru a-mi provoca o senzaţie de greaţă. Ce vrea? Cum de are acest număr? Închid ochii şi încerc să-mi potolesc respiraţia panicată. Aş putea să-l şterg, să nu-l citesc. Dar apoi mi-aş pune întrebări şi mi-aş face griji, aş crea în minte scenarii mult mai rele decât cel real. Nu-l vreau în viaţa pe care am construit-o. Nu vreau să-i văd numele pe ecran sau să-i fac loc în mintea mea, dar trebuie să citesc chiar acum mesajul.

> *New York, New York, cineva e un cal breaz! Cine s-ar fi gândit că eşti în stare să cânţi atât de bine, şoricelule? Cântecul tău, cântecul meu. @BellsyB16 a fost mai mult decât fericită să-i dea datele tale de contact unui vechi prieten care ar putea trece în curând pentru a-ţi face o vizită surpriză.*

Arunc telefonul pe canapea, iar ochii îmi ard din cauza cuvintelor de pe ecran. La dracu'! *La dracu'!* Mă aplec şi îl iau din nou, împungând ecranul. Bella mi-a trimis mai devreme un link către un videoclip cu reprezentaţia noastră de săptămâna trecută postat pe canalul de YouTube al şcolii şi, mai mult ca sigur, mi-a furnizat numele complet pentru descriere. Oh, *Bella.* De ce? Ştiu de ce, desigur. Pentru că are cincisprezece ani şi e naivă, pentru că e mândră de noi şi nu vede pericolul, pentru că i-am minţit pe toţi şi ea nu ştie asta. Acum Adam ştie că sunt în New York şi mă poate localiza destul de precis, într-un perimetru de câteva scări. Şi a contactat-o pe Bella, pentru numele lui Dumnezeu!

Simt cum, literalmente, mă furnică pielea de ruşine că am expus-o pe fiica lui Gio la coşmarul care e Adam, un bărbat capabil să exploateze bunătatea inimii ei de bomboană. Simt că nu pot să respir. Îmi sprijin capul în mâini, iar furia care clocoteşte în mine nu are altă supapă în afara lacrimilor fierbinţi şi amare şi a pumnilor strânşi care izbesc canapeaua.

Bobby îmi scrie să-mi spună să mă duc să-l salvez de mama lui Robin, iar eu îmi îngrop faţa într-o pernă şi ţip. Nu pot să merg sus. Nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. *Şoricel.* Astăzi ar fi trebuit să fie o zi despre recunoştinţă şi mulţumire, dar acum tot ce simt e ură şi umilinţă urâtă.

Inventez o scuză sub formă de crampe menstruale şi o privire aruncată de Bobby prin crăpătura uşii e suficientă pentru a-l convinge că nu mint. Extraordinarul meu prieten bate uşor la uşa mea o jumătate de oră mai târziu şi lasă în prag o farfurie plină cu vârf şi o sticlă cu apă fierbinte, iar eu îl adaug pe Bobby la lista oamenilor pe care îi mint.

Nu ştiu ce să fac. Am muncit atât de mult în ultimul an pentru a construi această nouă viaţă, iar în câteva cuvinte, Adam a pus sub ea o bombă cu ceas. De ce mi-am scris numele de familie real pe foaia cu participanţi de la şcoală? Nu am învăţat nimic? Pur şi simplu, nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar sări de pe acea simplă foaie de hârtie pe internet, din căutare în căutare, la oricine ar putea tasta numele meu într-un motor de căutare. Îi răspund? Îl întreb ce vrea? Sau îl ignor şi mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată? Ambele variante prezintă acelaşi nivel de risc.

Îmi trag pătura pe canapea şi mă bag sub ea, tremurând, din nou la stadiul de femeie distrusă, aşa cum eram când am ajuns aici, cu luni în urmă. *Şoricel.* Tânjesc după aparatul meu de gelato. Am nevoie de terapia de a încărca reţeta familiară în partea de sus, de a pune gelatoul cu lingura în castronul de melamină roz al mamei mele, de a

savura gustul vieţii de acasă. Îmi plânge inima goală, cenuşie, iar suspine dureroase îmi zguduie corpul. O vreau pe mama.

— Iris?

Bobby bate la uşă, iar vocea lui joasă e liniştitoare. Am auzit familia lui Robin plecând acum o oră şi ceva, acum e destul de târziu şi eram pe cale să mă mut cu pătură cu tot de pe canapea în pat. Îmi trece prin minte să-l ignor, dar merită mai mult de-atât, aşa că deschid uşa şi încerc să zâmbesc. Nu reuşesc, simt cum gura începe să-mi tremure, iar el întinde instinctiv braţele pentru a mă îmbrăţişa.

— Ce se întâmplă? întreabă el, închizând uşa şi conducându-mă înapoi pe canapea.

Ştiu că arăt jalnic. Mă simt jalnic, terorizată de când am citit mesajul lui Adam. Iau telefonul şi îl deschid pentru ca Bobby să citească singur, iar după ce citeşte de câteva ori, închide ecranul şi pune telefonul cu faţa în jos pe podea.

— Deci, dacă apare aici, îl omor, iar Robin va scăpa de cadavru. Îl va face bucăţi, îl va pune într-o valiză şi-l va arunca în râul Hudson.

Reuşesc să zâmbesc slab, pentru că Bobby e incredibil de ataşat de colecţia lor de valize scandalos de scumpe.

— Nu valiza Vuitton. Nu merită.

— Da, dar tu meriţi, răspunde el ferm şi ştiu că nu există dragoste mai mare decât cea a unui bărbat care e dispus să-şi sacrifice pentru mine bagajele de mână cu monogramă.

Îmi calmează nervii.

— Ce ar trebui să fac? întreb.

Întoarce capul şi se uită la mine.

— Absolut nimic. Nu răspunde.

— Să-mi continui viaţa ca până acum? Nu cred că pot, Bobby. Dacă îl enervează şi apare aici sau îi trimite din nou mesaje Bellei? Nu pot să risc.

Încerc să-mi controlez frica crescândă, dar mă poartă din nou cu ea, ca o maree.

— Doamne, Gio mă va urî, nu-i aşa? Nu numai că fostul meu nu a murit şi că nu a fost niciodată soţul meu, dar mai e şi un şarpe vicios care se încolăceşte în jurul fiicei sale.

— Iris, opreşte-te.

Bobby se ridică în picioare şi mă ţine de mâini, privindu-mă în ochi.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta. Nu ai cauzat tu asta, bine?

Îl strâng de mână, fără să-l cred cu adevărat.

— Adam nu va veni la New York. E o ameninţare în van. Vom pune împreună la cale o poveste de acoperire, pe care să i-o poţi spune Bellei, ca să nu-i mai răspundă dacă o contactează din nou, ceea ce nu va face. O să fie bine, îţi promit.

Îşi apleacă uşor capul pentru a păstra contactul vizual când mă uit în jos.

— Înţelegi?

Dau din cap, epuizată.

— Sau aş putea să-i spun lui Gio adevărul.

— Ai putea, spune el. Şi ar trebui să faci asta când eşti pregătită, nu pentru că ai fost pusă la zid de un nenorocit.

Mă prăbuşesc lângă el şi închid ochii.

— Cum a fost cina?

— Oh, previzibilă, răspunde el. Mama lui Robin şi-a adus propriul curcan, în cazul în care am fi încercat să servim o cină alternativă de Ziua Recunoştinţei. Tatăl lui a adus whisky japonez, în încercarea de a-mi oferi ceva adecvat din punct de vedere cultural.

— Totuşi extrem de inexact, mă minunez.

Bobby oftează.

— S-a străduit, presupun. Şi au apărut, ceea ce, să recunoaştem, nu era un lucru de la sine înţeles. Bunica lui a venit chiar cu propria pernă pe care să stea. Imaginează-ţi.

Familia plină de bani a lui Robin e, în cel mai bun caz, ambivalentă faţă de Bobby. Din punctul lor de vedere, faptul că fiul lor locuieşte într-un apartament situat deasupra unui restaurant cu

specific asiatic, oricât de elegant ar fi decorat, pur şi simplu nu are nicio logică.

— Poate că are probleme de incontinenţă, spun, doar ca să-l fac să râdă.

Faţa pe care o face e o răsplată suficientă. Nu suportă discuţiile despre fluidele corporale.

— Chiar crezi că e bine să ignor povestea asta?

Mă ia de mână.

— Ai avut un motiv să-i spui lui Gio că idiotul a murit. A fost vorba despre autoconservare. Acum mergi pe varianta asta. Nu îi recunoşti existenţa.

Ştiu că are dreptate, dar ideea că Adam o va contacta din nou pe Bella mă îngrozeşte. Nu sunt sigură că pot trăi cu mine însămi dacă nu o protejez împotriva lui, acum că ştiu că există chiar şi cea mai mică şansă să o facă din nou. Doar că încă nu ştiu cum să fac asta.

> *Hei, cucchiaino, cum a fost cina de Ziua Recunoştinţei? Aici, tuturor le-a fost dor de tine, mai ales mie. Sună-mă dacă încă eşti trează. G x*

Mesajul îmi luminează dormitorul întunecat exact înainte de miezul nopţii, iar eu apăs ecranul telefonului la piept şi mă ghemuiesc în pat. Şi mie mi-a fost dor de el. Mi-a fost dor de toţi, dar luni dimineaţă o să le dau reţeta şi o să ies pe uşa aceea pentru ultima oară. E singurul lucru decent pe care îl pot face.

21

Regula numărul unu atunci când bei: nu le trimite mesaje oamenilor când ai alcool la bord; fie te vei face de ruşine, fie vei spune ceva ce vei regreta când te vei trezi. Cunosc perfect această regulă, dar, cu toate astea, iată-mă, cu sângele diluat de o sticlă de vin roşu şi degetul plutind peste butonul de trimitere. Au trecut patruzeci şi opt de ore de când a sosit mesajul de la Adam şi nu m-am putut gândi la nimic altceva. Mă consumă. Cum îndrăzneşte să încerce să-mi arunce viaţa în aer? Şi, în ceea ce priveşte mesajele către Bella… a depăşit atât de multe limite, încât nu pot să stau cu mâinile în sân şi să ignor situaţia. Nu pot. Am încercat şi, cu toate că ştiu că Bobby are dreptate, frica de a nu face nimic şi de a se întâmpla ceva e mai mare decât frica de a face ceva şi de a se întâmpla ceva. Aşa că stau la ora unu dimineaţa cu laptopul pe genunchi, recitind răspunsul pe care tocmai i l-am scris lui Adam pentru a mă asigura că i-am dat tonul potrivit.

> *Nu mai încerca să mă contactezi, nici pe altcineva pentru a obţine informaţii despre mine. Mi-am văzut de viaţă şi nu mai vreau să am de-a face cu tine în niciun fel. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru.*

Cred că e suficient. E îndrăzneţ, la obiect şi, cel puţin, în acest fel nu mă simt de parcă el e la conducere. Îl mai citesc o dată şi apăs pe trimitere, apoi închid laptopul şi mă întind după paharul cu vin. Gata. Am făcut-o. Mâine e duminică, ultima zi de vacanţă, şi intenţionez să o petrec făcând curăţenie în apartament şi bălăcindu-mă în cadă. Sunt disperată să curăţ această peliculă greţoasă de dezgust care îmi acoperă corpul, să înlătur din casă orice urmă a fostului meu. Simplul fapt de a avea cuvintele lui în cameră pare a fi o invazie. Apoi, luni dimineaţă, mă voi duce pentru ultima oară la

Belotti şi voi obţine reţeta corectă. Va fi o sărbătoare pentru ei şi un rămas-bun pentru mine.

Sunt furioasă când merg de la restaurant către gelaterie, călcând atât de apăsat, încât mă dor tălpile. E îngrozitor de frig; în prognoza pe care am auzit-o la radio în această dimineaţă s-a menţionat cu entuziasm ceva despre o posibilă ninsoare, încă nu am prins vreo ninsoare adevărată în New York. Vremea a fost surprinzător de blândă pe tot parcursul sezonului de iarnă al anului trecut, doar câte o fulguială ocazională ici-colo, care s-a topit rapid când a luat contact cu străzile aglomerate ale oraşului. Mi-e teamă să ajung la Belotti. L-am minţit pe Gio în ultimele două zile că nu mă simt bine; sunt sigură că nu a dat crezare scuzelor mele jalnice. Nu ştiu dacă sunt mai supărată pe Adam sau pe mine: pe el pentru că a reapărut tocmai când începeam să mă adun sau pe mine pentru că i-am permis să mă afecteze tocmai pe partea cealaltă a Atlanticului. Bobby e ferm convins că procedez greşit, am fost pe punctul de a ne certa rău de dimineaţă, când i-am spus ce intenţionez să fac. Nu i-am spus că i-am răspuns lui Adam. Încă nu sunt sigură că a fost cel mai bun lucru, dar faptul e consumat, aşa că nu mai e nimic de făcut.

Mă opresc la câţiva paşi de uşa pictată a gelateriei, iau o pauză şi trag o gură de aer menită să mă liniştească. O văd pe Sophia înăuntru, cu spatele, în timp ce se ceartă cu aparatul de cafea, precum şi cu câţiva clienţi, după toate aparenţele. Nu mă priveşte. Treaba mea e cu Gio. O să-mi pornesc vechea maşină de gelato, o voi încărca cu reţeta lor secretă şi o să mă rog să mă creadă pe cuvânt când voi spune că a fost noroc chior. Ne-am învârtit deja destul de aproape de ea, aşa că e perfect plauzibil.

— Iris.

Cineva îmi rosteşte numele în timp ce păşesc în căldura gelateriei, în mirosul de cafea proaspătă şi în mirosul dulce al produselor proaspete de

patiserie. Literalmente, locul nu ar fi putut fi mai primitor de atât. Poate dacă ar fi umplut cu fotolii şi o bibliotecă plină de cărţi citite şi răscitite.

Mă întorc în direcţia de unde s-a auzit vocea şi o văd pe Maria ridicându-se de la o masă din apropiere pentru a mă saluta. Mă ia prin surprindere, strângându-mă în braţe şi sărutându-mă pe ambii obraji.

— *Bambina,* te simţi mai bine?

Îmi muşc interiorul buzei ca să nu tremure şi zâmbesc slab.

— Da, mulţumesc. Mă bucur să vă văd.

Ridic privirea când Gio apare din bucătărie. Dacă are dubii cu privire la starea mea de rău, reuşeşte să nu fie prea evident. Zâmbetul lui e autentic şi i se citeşte uşurarea în privire. Ţine în mână un castron cu gelato.

— Mamă, spune el, aşezându-l pe tejghea.

Maria se aşază pe unul dintre scaunele înalte şi întinde mâna după o lingură.

Sophia se uită la mine şi ridică sprâncenele, apoi ridică din umeri într-un mod care sugerează că nu ştie mai mult decât mine despre ce se petrece.

Maria gustă fără grabă, ia câteva linguriţe şi, de fiecare dată, închide ochii. A dat Gio întâmplător peste reţetă? Şi-a amintit-o Santo?

Lasă linguriţa jos cu grijă şi apoi dă din cap către Gio şi se duce să stea lângă el. Sophia deschide uşa, astfel încât singurul client din magazin să poată pleca, apoi o închide şi se sprijină cu spatele de ea.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, privind de la unul la celălalt.

— Avem, în sfârşit, reţeta?

Maria se uită la Gio şi-l îndeamnă să răspundă el.

— Eu şi mama am hotărât să folosim cea mai recentă reţetă testată pentru comenzile de sărbători, spune el. Nu e identică, dar ţinând cont de faptul că tata va veni în curând acasă, sunt mari şanse să-şi recupereze amintirile dispărute odată ce se întoarce într-un mediu familiar. Oricum, e nerăbdător să încerce.

Sophia ia o linguriţă şi gustă din gelato.

— Suntem de acord că cel mai bun lucru pe care îl putem face, între timp, pentru binele tatei, e să ţinem afacerea pe picioare, aşa că asta – Gio arată spre castronul cu gelato – e reţeta pe care o vom pune în producţie începând de astăzi.

Există un aer evident de unitate între Gio şi Maria. Aceasta e o decizie la care au ajuns împreună, o înţelegere încheiată pentru a proteja Belotti şi pentru a-i oferi lui Santo şansa de a-şi recăpăta amintirile odată ce se va putea întoarce din nou în bucătărie.

Maria se uită la mine, cu chipul plin de compasiune.

— Te-ai străduit foarte mult, Iris, mai mult decât s-ar fi putut aştepta cineva. Nu am fi putut ajunge atât de departe fără ajutorul tău.

Sophia a mâncat deja jumătate de castron.

— Cred că e decizia corectă, spune ea.

Faptul că nu spune *Ţi-am zis eu* e *o* dovadă a respectului pe care îl are pentru Gio.

Sunt năucită. Nu le pot da reţeta corectă acum, când Santo şi-a pus speranţa în ideea că întoarcerea în bucătărie îi va activa memoria. Sper că au dreptate, de dragul lor, sincer sper, dar ce fac acum? Mă simt redundantă şi pierdută.

Maria îşi încheie nasturii paltonului de iarnă camel.

— Trebuie să mă duc la piaţă, spune ea, ridicând o sprânceană spre Gio. O anume vrăbiuţă vine să stea cu mine în seara asta, dacă nu mă înşel?

Gio se preface jignit.

— O hrăneşti prea bine, mamă, iar ea profită de asta.

— Casa e prea liniştită fără Santo.

E deja în drum spre uşă, înconjurată de un nor de parfum scump şi clinchet de brăţări.

— E o companie bună.

— Mamă, aşteaptă. Merg şi eu cu tine, am nevoie de nişte ingrediente, spune Sophia, apoi aruncă o

privire spre Gio. Încă fac celelalte arome, da? Se vând foarte bine şi încă vreau să…

El ridică o mână şi o opreşte în mijlocul propoziţiei.

— Da.

— Perfect!

Sophia rânjeşte şi se îndreaptă spre Maria, băgându-şi braţele pe mânecile hainei din mers.

Odată ce ele pleacă, se lasă liniştea. Într-o zi obişnuită, eu şi Gio ne-am fi dus deja la bucătărie, dar astăzi nu vom face gelato. Sau se va face, dar maşinile industriale mari vor fi cele care vor reveni în acţiune, mai degrabă decât micul meu aparat.

— Cafea?

Dau din cap, nefiind sigură cum ar trebui să mă comport, dacă să mă aşez sau să stau în picioare, ce să spun.

— Hai să ne aşezăm, spune el, ducându-ne băuturile la masa de lângă fereastră.

Pun lapte şi zahăr, gândindu-mă. Într-un fel, această întorsătură a lucrurilor mi-a făcut viaţa mai uşoară. Tehnic, nu mai e nevoie de mine aici. Au făcut un plan pentru a menţine afacerea operaţională, cel puţin pe termen scurt. Vor avea nevoie de reţeta originală până în primăvară, dar mai sunt câteva luni până atunci – să sperăm că Santo îşi va recupera amintirile. Şi dacă nu se va întâmpla asta, atunci poate pot spune şi eu că am mai încercat acasă şi am dat peste ea. Chiar nu ştiu cum să fac. Totul pare inutil în această dimineaţă, prea departe pentru a mă gândi când trebuie să spun cu adevărat la revedere.

— M-ai evitat în perioada sărbătorilor, spune el încet.

Doamne, asta a fost direct.

— Nu mi-a fost prea bine, spun, ştiind că sună a minciună şi urându-mă pentru asta.

— E ceva în neregulă?

Nu pot să-mi beau cafeaua, îmi simt gâtul umflat din cauza efortului de a nu plânge. Sunt foarte supărată din cauza întorsăturii pe care au luat-o

lucrurile în ceea ce ne priveşte. Într-un alt loc şi într-un alt moment, chiar cred că eu şi Gio avem tot ce ne trebuie pentru a ne face fericiţi unul pe celălalt. Probabil că sunt o laşă pentru că nu mă pot hotărî să-i spun adevărul despre Adam. Sunt prima persoană în care a investit din punct de vedere emoţional de când a murit soţia lui, în urmă cu şapte ani. Ce ar însemna pentru el să ştie că am minţit de prima dată când ne-am întâlnit? Îşi va pierde încrederea în propria judecată, se va retrage pentru totdeauna la locul său în spatele tejghelei? Merită mai mult decât atât. Merită mai mult decât o relaţie bazată pe secrete şi pe minciuni. Trebuie doar să găsesc cuvintele potrivite pentru a pleca, cuvinte care par să nu existe, pentru că nu ai cum să pui capăt lucrurilor când fiecare celulă a fiinţei tale vrea să rămână. Dar… Bella. Adam. Reţeta. Am adoptat tehnica struţului în toată povestea asta, când a venit vorba despre minciuni, şi mi-am ţinut capul în nisip pentru că a fi cu Gio mă face să mă simt atât de ferită, atât de sigură, ca atunci când vizităm o insulă pe care nu mai e nimeni altcineva şi totul are legătură cu noi, dar asta nu e viaţa adevărată, nu-i aşa? Insula e înconjurată de ape pline de rechini, iar dacă nu fac nimic, se va scufunda cu noi amândoi pe ea. Nu trebuie să las asta să se întâmple. Pot intra în apă să mă lupt cu rechinii – poate voi supravieţui sau poate nu, dar cel puţin Gio nu va fi afectat în acest proces. Bella are nevoie de tatăl ei, iar soţii Belotti au nevoie de el pentru a fi sprijinul de neclintit care le-a fost întotdeauna. Aşa că îl privesc în ochi şi respir adânc, ţinând în palme cana cu numele meu.

— Am minţit că mă simt rău, spun eu, simţindu-mă mizerabil.

Gio nu spune nimic, doar stă şi aşteaptă.

— Acum nu mai e nevoie să vin aici. Pentru reţetă, adică.

El mă priveşte în ochi.

— Doar pentru asta veneai?

— La început, da.

Înghit în sec.

— Dar apoi lucrurile au scăpat de sub control între noi…

El dă încet din cap. Văd cum expresia de pe faţa lui se întăreşte precum tencuiala proaspătă.

— Au scăpat de sub control?

Mă uit afară la strada Mulberry. Din stâlp în stâlp sunt înşirate lumini de Crăciun şi arată drăguţ, chiar şi în această dimineaţă geroasă.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, spun eu. Nu pot să separ statul cu tine de statul cu familia ta şi mai e şi Bella. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca ea să sufere.

— Bella e responsabilitatea mea, spune el, iar în voce îi apare o răceală care îmi îngheaţă inima.

— Cred că acum e momentul potrivit să nu mai vin aici, zic eu, învârtindu-mă pe lângă cuvintele care să spună direct că e momentul ca noi doi să nu ne mai vedem.

— Nu înţeleg, spune el. Credeam că şi tu simţi la fel ca mine în ceea ce ne priveşte.

Nu mă pot uita la el.

— Ce se întâmplă când rămânem doar noi… a fost bine, Gio. Ne-a făcut să uităm de restul lumii pentru o vreme, dar adevărul e că amândoi avem vieţi reale, toată povestea asta ameninţă să interfereze cu ele şi niciunul din noi nu-şi doreşte să se întâmple asta.

— Şi dacă eu vreau? Ce se întâmplă dacă spun că sunt pregătit să afle toată lumea, că Bella va fi încântată, că familia mea probabil bănuieşte deja, dar aşteaptă să spunem ceva?

Oh, cât mi-ar plăcea să fie atât de uşor! Închid ochii şi îmi dau voie să-mi imaginez, în culori vii şi pătrunzătoare, ca un montaj de cinci secunde dintr-un film care rulează pe Hallmark. Văd un pom, haine de Crăciun, iar Michael Buble se aude în fundal. Aproape că simt mirosul de ciocolată fierbinte şi de ace de pin, simt căldura focului trosnind în vatră. Aceste filme vin, de obicei, cu o doză mare de dulcegării şi o problemă care poate fi

rezolvată printr-o discuţie plină de emoţie şi de încredere că dragostea învinge totul. De data asta nu se va întâmpla aşa. Nu îmi pot imagina un univers în care eu şi Gio să putem discuta cu înţelepciune despre faptul că fostul meu nu a murit, în realitate, şi despre faptul că sunt aici doar pentru că mama mea şi tatăl lui adoptiv au trăit o poveste de dragoste şi el i-a divulgat un secret de familie bine păzit. Nu ar fi o discuţie, ar fi un val de probleme pentru o familie care nu merită aşa ceva.

— Nu sunt pregătită pentru asta, Gio, spun în şoaptă. Nu mai cred că suntem o idee bună.

— Oh!

El umple acea exclamaţie minusculă cu un milion de alte cuvinte şi văd cum toate uşile se închid încet, cum i se rigidizează umerii, cum se îndepărtează de masă. De mine.

Ne privim într-o tăcere rănită, plină de neîncredere. Nu pot spune nimic care să îmbunătăţească lucrurile, aşa că mă ridic de pe scaun şi părăsesc gelateria fără să mă uit înapoi, uşa din sticlă zdrăngănind în spatele meu pentru ultima dată.

VIVIEN

Lower East Side, New York, vara anului 1985

Mânerul uşii era deja încălzit de soare când a împins uşa din sticlă pictată a doua zi dimineaţa. Santo stătea la aceeaşi masă la care stătuse seara trecută, zâmbetul lui era gânditor, iar ochii lui spuneau *Mă bucur atât de mult că ai venit,* în timp ce ea s-a strecurat pe scaunul din faţa lui şi şi-a pus mâinile pe blat.

— Nu pot să rămân aici, a spus ea. O mare parte din mine vrea, dar nu pot.

Privirea lui a coborât spre mâinile lor împreunate.

— Nu te-aş dezamăgi, Viv.

Lacrimi dureroase i-au strâns gâtul lui Viv – nimeni nu-i mai promisese asta până atunci.

— Ştiu că nu ai face-o, i-a spus ea. Dar m-aş întreba mereu cum ar fi fost dacă şi mi-am imaginat cum urmăresc trupa plecând fără mine şi nu simt decât panică. Trebuie să fiu în autobuzul ăla la prânz.

În timp ce ea rostea cuvintele, a văzut ochii plini de lacrimi ai lui Santo, care îşi îndrepta privirea spre stradă, iar asta a făcut-o să tresară de întristare.

El a pufăit încet, clătinând din cap.

— Ştiam că e o nebunie să întreb. Probabil că mă păcăleam singur crezând că o fată ca tine ar rămâne pentru un tip ca mine.

— Santo, nu! Nu e deloc aşa, a spus ea ţinându-l strâns de mâini, suferind pentru el mai mult decât pentru ea însăşi.

— Trebuie să văd unde mă poate duce chestia asta cu trupa, înţelegi? E şansa mea să *fiu* cineva, să fiu un om de care oamenii să-şi amintească. Nu am mai avut şansa asta până acum şi sunt îngrozită că nu o voi mai avea niciodată. Dacă rămân şi nu mă mai iubeşti odată ce mă cunoşti? Nimeni altcineva nu m-a iubit vreodată, de ce-ai face-o tu?

Întotdeauna am fost puţin prea mult pentru oameni – prea competitivă, prea plină de opinii, prea dificilă.

De-a lungul anilor, de multe ori simţise asta, atât în copilărie, cât şi în adolescenţă, că trebuie să-şi netezească asperităţile pentru a-i face pe oameni să o accepte. Învăţase devreme să nu aştepte prea multe de la majoritatea oamenilor şi, în cea mai mare parte, i s-a dovedit că avea dreptate. Până acum. Până la Santo Belotti.

— Am putea păstra legătura, a propus ea şi spunea asta din tot sufletul. La distanţă, înţelegi? Pot să te sun, ne-am putea scrie…

El s-a uitat la ea, a studiat-o intens în timp ce o ţinea de mâini şi ea a văzut un întreg caleidoscop de emoţii jucându-i pe faţă.

— Viaţa mea e aici, Viv, a spus el. Va fi mereu aici, în această mică gelaterie de pe strada Mulberry. Asta e ceea ce-mi doresc. Să zicem că trupa are succes – serios, ai de gând să renunţi la toate ca să te întorci aici şi să fii cu mine? Să fim serioşi, ştim amândoi răspunsul. Şi dacă ăsta este visul tău, atunci îl visez şi eu pentru tine, deşi, egoist vorbind, îmi doresc să rămâi.

Viv a privit în jos, la palmele lui care le ţineau pe ale ei, puternice şi de încredere, degetele lui mângâindu-i încheieturile. Avea dreptate, desigur. Încerca să câştige pe toată linia…

— Ascultă, a spus el cu vocea blândă în gelateria liniştită. Eşti prea talentată ca să stai aici cu mine. Probabil că nu te-aş fi lăsat să rămâi, chiar dacă ai fi spus da. Dar să ştii, eşti cea mai fascinantă persoană pe care am întâlnit-o şi nimeni nu te-ar putea uita vreodată. Ştiu că eu nu te voi uita. Te cunosc doar de două zile şi deja te iubesc. Toate lucrurile pe care le-ai spus despre tine… Îmi place totul la tine şi, dacă ar fi să rămâi, mi-ar plăcea toate acele detalii despre care crezi că te fac imperfectă.

Lacrimi fierbinţi au început să se rostogolească pe obrajii lui Viv.

— O să rămân, a spus ea, cuprinsă brusc de panică la gândul că-l lasă în urmă. O să rămân aici cu tine, Santo. O să rămân. Nimeni nu o să mă mai iubească vreodată atât de mult.

A râs în timp ce clătina din cap.

— Eşti atât de prostuţă, a spus el. Toată lumea te va iubi la fel de mult ca mine.

Viv invidia ochelarii roz prin care privea el viaţa.

— Nu s-a întâmplat până acum.

— Ai încredere în mine, i-a spus el hotărât.

Viv simţea că se rupe în două, dorind să plece şi dorind să rămână, ambele variante îngrozind-o în moduri diferite.

— Aş vrea să pot, vreau, dar nu am încredere în nimeni. Şi nimeni nu are încredere în mine, a mormăit ea.

— Eu am încredere în tine, a spus el ferm.

— Aş vrea să te cred, i-a şoptit ea, împingându-şi scaunul în spate. Ar trebui să plec.

Şi-a ridicat privirea spre ea şi a privit-o fix, apoi s-a ridicat brusc şi a luat-o de mână.

— O să îţi arăt, a spus el, trăgând-o spre tejghea.

A rupt un şerveţel verde mentă de la Belotti, a luat un pix, iar ea a privit cum scria pe el cu cerneală albastră, apoi i l-a dat.

— Atât de multă încredere am în tine, a spus el.

Viv l-a citit rapid şi aerul i s-a blocat în piept.

— Nimeni din afara familiei nu a văzut asta vreodată, a spus el. Dacă familia mea ar şti vreodată că ţi l-am dat, la naiba, nu ştiu ce ar face. M-ar renega, probabil, sau ceva de felul ăsta. Dar am încredere în tine, Viv. Am încredere în tine că o să o păstrezi în siguranţă. Acum poţi pleca în lumea mare să străluceşti, pentru că vom fi conectaţi mereu. Şi, de fiecare dată când te vei uita la acest şerveţel, vreau să-ţi aminteşti că sunt chiar aici, pe strada Mulberry, dacă vei avea vreodată nevoie de mine.

A luat-o în braţe şi a strâns-o mai tare decât oricine altcineva vreodată.

— Îl voi aduce înapoi, a şoptit ea, cu şerveţelul lipit de inima care-i bătea puternic. Îl voi aduce înapoi într-o zi, îţi promit. Ţi-l voi da înapoi, pentru că nu voi mai avea nevoie de el, pentru că după acea zi vei fi acolo să-mi faci gelato. Nu voi avea nevoie de reţeta care să mă facă să-mi amintesc de tine, pentru că vei fi din nou în viaţa mea.

— Aştept cu nerăbdare ziua aceea, a spus el, sărutând-o pe păr.

Ea a făcut un pas înapoi, şi-a şters ochii şi a luat o fotografie care era sprijinită de casa de marcat.

— Pot să iau asta? a întrebat, uitându-se la poza cu Santo rezemat de vitrina magazinului, cu mâna ridicată pentru a-şi proteja ochii de soarele de vară.

El a dat din cap, apoi a făcut o ramă cu palmele şi a privit-o prin ea.

— Ce faci? l-a întrebat ea.

— Îţi fac o fotografie cu mintea, a spus el. Stai nemişcată.

Ea a zâmbit slab pentru fotografia imaginară a lui Santo, apoi a strecurat poza şi şerveţelul în cămaşă.

— O să ne revedem, i-a spus, iar el şi-a atins degetele de frunte în semn de salut tăcut.

Nu şi-au mai spus niciun cuvânt. El a traversat podeaua cu pătrate alb-negru şi a deschis uşa vopsită din sticlă, iar ea a dat din cap şi a ieşit în dimineaţa fierbinte de iulie, cu capul sus.

Santo a privit-o până a dispărut în depărtare, strângând pumnii, conştient de faptul că nu avea să-şi mai revină niciodată după această lovitură de trăsnet.

22

Merg fără ţintă, frânturi de muzică de Crăciun ajung la mine prin uşile deschise ale magazinelor. Pare că New Yorkul a virat fără probleme de la Ziua Recunoştinţei direct la sărbătorile de iarnă, la fel de simplu cum a dat *caffe latte*-ul cu dovleac pe *latte*-ul cu scorţişoară. Cred că am dat-o în bară rău de tot. Adică, am plecat din proprie voinţă şi fără a mai avea vreo obligaţie în privinţa reţetei, aşa că probabil, în mod obiectiv, asta ar putea fi numită o victorie, dar cu siguranţă nu mă simt victorioasă. Am inima frântă – şi mai rău, şi Gio.

Nu vreau să merg acasă. Nu ştiu ce să fac cu o zi de luni pe care o am complet la dispoziţie. Păşesc precum o fantomă, fără să văd cu adevărat încotro merg, până în momentul în care nişte voci ridicate ce se aud de pe o alee lăturalnică îmi atrag atenţia şi mă readuc la realitate. O fată, de cel mult şaptesprezece sau optsprezece ani, şi un tip ce pare puţin mai mare, care îi smulge telefonul din mână şi bagă ecranul în faţa înspăimântată a fetei, suficient de aproape încât să fie nevoită să dea capul pe spate, spre perete. E furios din cauza unui mesaj pe care l-a primit ea, pretinde detalii, o jigneşte cum îi vine la gură, folosind cuvinte pe care nimeni nu ar trebui să le audă din gura cuiva. Nimeni altcineva nu a observat scena sau, dacă au observat, nu sunt dispuşi să intervină. Mă opresc şi simt cum mi se face rău, în timp ce sunt aruncată mintal înapoi în viaţa pe care am avut-o cu Adam. Cât mi-aş fi dorit să fi intervenit cineva pentru mine! Îl văd pe tip apropiindu-se inconfortabil de ea, cu antebraţul în faţă, peste umerii ei, ţintuind-o de perete.

— Ia-ţi mâinile de pe ea în clipa asta!

Latru cuvintele din instinct şi amândoi se întorc spre mine în timp ce mă îndrept spre ei pe alee, nedorind să-l las să-mi citească frica. Băiatul îşi înclină în spate partea de sus a corpului şi îşi aruncă braţele în lateral, ca şi cum ar vrea să mă întrebe

cine naiba mă cred, iar ea scutură din cap, o mişcare imperceptibilă, menită să mă facă să-mi văd de drum, să-mi transmită să nu mă bag. Cunosc prea bine privirea asta, iar o furie ucigătoare se ridică din mine, înghiţind frica.

— Vezi-ţi de treaba ta, mamaie, spune el cu bărbia ridicată, tot numai zâmbet şi bravadă. Nu e nimic de văzut aici, nu-i aşa, Jade?

Mă apropii de ei şi văd cum o lacrimă îi curge pe obraz în timp ce clatină din cap.

— Nimic. Sincer, e în regulă, şopteşte ea. Poţi pleca.

— Dă-i telefonul înapoi şi dispari, şuier eu. Sau sun la poliţie. E alegerea ta. Îmi scot telefonul mobil din buzunarul de la spate.

— Ai exact zece secunde.

Se holbează la mine, disperat să nu facă ceea ce i-a spus o femeie de două ori mai în vârstă şi cu treizeci de centimetri mai scundă, dar nu mi se clinteşte niciun muşchi. *M-am descurcat cu unul mai rău decât tine, ticălosule,* îmi spun, încrucişându-mi braţele la piept.

— Şapte. Opt.

Îmi deschid telefonul şi mă uit înapoi spre băiat.

Aproape mârâie în timp ce îşi arată dinţii şi aruncă telefonul fetei pe pământ când trece pe lângă mine.

— Căţea proastă! spune în urechea mea.

— Du-te învârtindu-te, scuip către el, uitându-mă cum pleacă.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar şi mă întorc spre fată.

— Jade, nu?

Îi ridic telefonul de jos şi îl şterg pe blugi înainte de a i-l da înapoi.

— Mulţumesc, spune ea. Era totul OK, nu trebuia să faci asta.

— Oh, ba chiar trebuia, spun eu, practică.

Îşi trece mâna peste faţă şi văd că tremură. Inima îmi urlă de furie.

— Hai să ne aşezăm câteva clipe, să-i dăm timp să se îndepărteze.

Fac semn cu capul către nişte trepte din beton care duc spre intrarea laterală a unui magazin.

— Pot să-ţi spun ceva? o întreb eu, aşezându-mă lângă ea.

Ridică umerii, cocoşată, ţinând telefonul strâns în mâini.

— Să mă descotorosesc de el?

— O, Doamne, da. Scapă de el ca de o povară, spun eu, fără nicio ezitare. Pentru că nu se va schimba. Va fi din ce în ce mai rău, iar tu vei fi din ce în ce mai izolată.

Ea respiră încet.

— Nu mă loveşte, dacă la asta te gândeşti.

Dau din cap.

— Nici fostul meu nu m-a lovit. Violenţa fizică nu e singura formă de abuz. De cât timp sunteţi împreună?

Ea se înclină pe spate şi oftează, sprijinindu-şi capul de uşă.

— Şapte luni. Poate opt.

Se uită la mine pieziş.

— Nu se comportă aşa cu nimeni altcineva.

— Lasă-mă să ghicesc, spun. Toată lumea crede că e băiat bun.

Dă din cap.

— Şi nu-i plac prietenii tăi, aşa că e mai uşor să nu-i vezi.

Nu o formulez ca pe o întrebare, scutindu-o de oboseala de a încerca să apere ceea ce nu poate fi apărat.

— Fostul meu mi-a luat totul. În ultimul an în care am fost împreună, nu am avut telefon mobil, card bancar sau cheie. Mi-a demontat întreaga viaţă, m-a făcut să mă îndoiesc de mine şi m-am învinovăţit pentru felul în care m-a tratat. A început să-mi spună că sunt şoricelul lui, pentru că îmi petreceam zilele şi nopţile învârtindu-mă în cerc, încercând să nu fac sau să spun ceva greşit, disperată să nu-l enervez.

Într-un final, Jade se uită la mine aşa cum trebuie şi văd că mă ascultă şi că se regăseşte în anumite episoade. Sper că e prea tânără ca să fi mers prea departe în această gaură neagră şi poate că e, de asemenea, prea tânără ca să audă unele dintre adevărurile mele crude, dar o văd clătinându-se pe marginea prăpastiei şi simt că e datoria mea să stau de pază.

— Jade, situaţia asta nu se va îmbunătăţi, spun eu. Am stat doi ani cu fostul meu şi adevărul e că încă mă uit peste umăr. În cele din urmă, l-am părăsit în ziua de Crăciun. Mi-am aruncat toate lucrurile într-o valiză, în timp ce el era beat mort şi leşinat din cauza vodcii.

— Şi eşti bine acum?

Ridic din umeri.

— Lucrez la asta. Mă iau de nemernici pe alei lăturalnice şi alte chestii de felul ăsta.

Îşi dă ochii peste cap.

— Te-ai comportat ca un supererou din filmele de acţiune.

Dacă stau să mă gândesc bine, chiar aşa a fost.

— Data viitoare când îl vezi, priveşte-l drept în ochi şi spune-i…

— Să dispară? mi-o retează ea, cu ochii mari şi râzând.

— M-am inspirat din *Schitts Creek*[6], spun eu.

Am descoperit *Schitts Creek* la scurt timp după ce am ajuns la New York. Am văzut în familia Rose o gaşcă în compania căreia să-mi petrec timpul până când am fost suficient de puternică pentru a putea înfrunta din nou lumea. Uneori, îl lăsam să ruleze toată noaptea în fundal, cu sonorul dat la minimum, doar ca să pot vedea figuri familiare în cazul în care mă trezeam după un coşmar.

— Mama se uită la serialul ăsta, spune ea.

Bun mod de a mă face să mă simt bătrână, Jade. Dacă îl punem la socoteală şi pe iubitul ei ticălos, care mi-a spus „mamaie”, cred că e cazul să investesc într-o cremă antirid decentă.

— Ea ştie ce se întâmplă?

Clatină din cap.

— E asistentă. Nu are nevoie şi de rahaturile mele pe lângă toate celelalte probleme cu care are de-a face.

Ceea ce aud e că Jade îşi iubeşte mama şi aş vrea să-i spun să vorbească cu ea, să profite la maximum de timpul pe care îl au la dispoziţie, atât cât mai poate, dar cred că am dat suficient de multe sfaturi nesolicitate pentru o zi.

— Vrei să merg cu tine? întreb eu, simţind că e gata de plecare.

Clatină din cap.

— Sunt bine.

Înapoi pe trotuar, mai zăboveşte o clipă înainte de a pleca.

— Mulţumesc pentru… ştii tu. Pentru că te-ai oprit.

— Pentru puţin, îi răspund.

Dă din cap şi pleacă, pierzându-se rapid în mulţime, iar eu mă afund într-o cafenea liniştită. Sper că am făcut diferenţa. Sper că am schimbat cursul evenimentelor pentru Jade şi că, la un moment dat, ea va face acelaşi lucru pentru altcineva, care, la rândul său, va face acelaşi lucru şi în felul acesta se va crea o reţea de sprijin.

Eu nu am avut parte de un supererou atunci când aş fi avut nevoie de unul. Am fost nevoită să mă descurc singură şi acum îmi dau seama că tot efortul pe care l-am depus din acea zi până astăzi va fi fost în zadar dacă nu voi fi în stare să urmez eu însămi sfaturile pe care le dau celorlalţi. Sunt într-adevăr pregătită să-i permit lui Adam să tragă, de la mii de kilometri distanţă, sforile vieţii mele pentru propriile plăceri perverse? Ştiu cum funcţionează mintea lui. M-a pândit în permanenţă online, convins că eşuez jalnic pe undeva prin Londra. Probabil că fierbea în propriul suc otrăvitor când a dat peste mine cântând pe o scenă din New York. Bobby avea dreptate, n-ar fi trebuit să-i răspund niciodată la mesaj, dar complicaţia în plus care a

venit odată cu faptul că a contactat-o pe Bella m-a pus la zid, îngrozită. Dar nu mai sunt speriată. Scot telefonul şi deschid mesajele.

> *Hei, Bells! Mă bucur să văd că videoclipul are atât de multe vizualizări – mori de ciudă, Ellen Connelly! Apropo, cineva m-a contactat prin intermediul tău – un tip care încearcă să organizeze o reuniune şcolară, bleah! O să refuz – sunt foarte bucuroasă că mă pot folosi de scuza că sunt în altă ţară. Îmi pare rău că ţi-a scris ţie, mereu a fost un pic imprevizibil! Dacă îţi scrie din nou, ai putea să-mi faci o mare favoare şi să-l ignori, pur şi simplu? Probabil că nu o va face, dar pentru orice eventualitate, blochează-l şi şterge mesajul! Ne vedem curând, xx*

Gata. Încă o verigă din lanţ pusă la locul ei. Dispari, Adam Bronson.

23

Robin l-a dus pe Bobby peste noapte într-o escapadă surpriză, aşa că e prima dată când sunt cu adevărat singură în clădire şi mi se pare cam ciudat. Până şi pisica m-a părăsit. Am scos pe masă o friptură decentă şi o sticlă de vin roşu, pe care l-am cumpărat din impuls în drumul spre casă, după episodul meu de supererou de mai devreme. Sunt pe cale să pun tigaia pe aragaz, când cineva sună la interfon. Îngheţ. *E aici? A sărit direct într-un avion şi m-a urmărit?* Mă îndrept în vârful picioarelor spre fereastra stropită de ploaie şi mă uit afară pe furiş, în speranţa că nu va ridica privirea în timp ce încerc să văd ce şi cum. Fac asta şi aproape că mă prăbuşesc din cauza uşurării pe care o simt. *Gio.* Deschid geamul.

— Livrare specială, strigă el, cu faţa ridicată în ploaie.

Ţine în braţe o cutie.

— Pot să urc?

Închid geamul şi deschid uşa de jos.

— Ai ceva muşchi dacă ai cărat chestia asta prin cartier până la gelaterie, spune el, iar stropii de ploaie îi atârnă de gene în timp ce stă în pragul uşii mele.

— Are o tonă.

Aparatul meu de gelato s-a întors în sfârşit acasă.

— Sunt mai puternică decât par, spun, categoric mai curajoasă după un pahar devin.

— Pot să intru?

— Oh. Da, da.

Mă dau deoparte pentru a-l lăsa să pună cutia pe blatul din bucătărie.

Se uită la mine, cu mâinile înfipte adânc în buzunare şi umerii ridicaţi.

— Uite, poţi să-mi spui că mă înşel, dacă vrei, Iris, dar nu cred că ai vrut să zici lucrurile pe care le-ai spus azi-dimineaţă.

Îmi muşc buzele, pentru că tot ce vreau să fac este să-i spun câtă dreptate are, dar el umple tăcerea cu cuvinte.

— Serile de luni şi toate dimineţile mele vor fi prea singuratice fără tine.

Bagă mâna în cutie şi scoate o pungă de hârtie.

— Ţi-am luat ceva.

Sunt fermecată de acest om. Iau punga şi mă uit înăuntru.

— Te-ai întors la magazinul cu decoraţiuni de Crăciun, spun eu încet, ţinând atârnat pe degete ornamentul argintiu sclipitor.

— Şi ştii cât de puţin mi-a plăcut acolo, zice el.

— Îmi amintesc.

— Nu pune capăt poveştii ăsteia, spune el, cu ochii aţintiţi asupra mea. Dacă nu vrei mai mult de atât, înţeleg, dar nu vreau să pierd ceea ce avem.

Păşesc pe insula pe care suntem doar noi doi şi întind mâna spre el, să-l trag mai aproape.

— Eşti ud, spun, chiar dacă nu-mi pasă absolut deloc.

— Plouă, murmură el. E jale afară.

— Mai bine rămâi aici în seara asta, îi şoptesc cu buzele apropiate de gura lui.

— Ar fi bine să ies din hainele astea, zice el, mângâindu-mă pe faţă.

— Îţi pregătesc o baie, spun, iar el oftează, apoi mă sărută.

— A trecut foarte mult timp de când a făcut cineva asta pentru mine.

Mă convinge să intru cu el în cadă, ceea ce nu e o idee bună, pentru că e o cadă mică, de modă veche, cu robinete mari, absolut nepotrivită pentru două persoane.

— Nu e la fel de romantic precum îmi imaginasem, spune el, exasperat când se mişcă pentru a-mi face loc, dar îmi prinde genunchiul în lateral, făcându-mă să ţip.

— E la fel de romantic pe cât mi-am imaginat eu, îi spun când mă ia pe sus şi mă duce în dormitor câteva minute mai târziu.

— Spatele meu nu e de acord, spune el râzând, în timp ce cădem amândoi în pat.

Ceva mai târziu, împărţim o singură friptură, pe care o mâncăm de pe aceeaşi farfurie, stând lipiţi unul de celălalt la masa zgâriată din bucătărie. Paharul meu de vin de mai devreme devine paharul nostru de vin şi nu ne pasă deloc, pentru că asta e cea mai bună friptură pe care a mâncat-o cineva vreodată, iar vinul are gust de nectar.

— Îmi imaginez că suntem pe o insulă pustie, spun. Ne-am cazat în singurul loc de pe insulă şi are o singură cameră.

— Vedere la ocean?

Dau din cap şi tai o bucată de friptură.

Un loc dintr-ăla care are verandă cu şezlonguri de jur-împrejur şi turcoaz cât vezi cu ochii.

— Soare?

— Ochelari de soare în fiecare zi.

— Cum se numeşte locul ăsta?

— Motelul Monday Night, îi spun.

— La insulă mă referam, dar acum că ai spus, îmi place cum sună.

— Totuşi serviciile lasă un pic de dorit, spun eu, atingând paharul de vin gol.

Se uită peste umărul meu.

— Voi încerca să atrag atenţia cuiva.

— Las-o baltă, mă descurc singură, oftez şi umplu paharul.

— Ar trebui să ne plângem conducerii, spune el, luând o înghiţitură de vin.

— Mai bine nu. E posibil să revenim aici lunea viitoare.

— Hai să mergem cu băuturile la bar, spune el când terminăm de mâncat.

Îl urmez pe canapea, mă întind şi îmi pun capul în poala lui, când se aşază în colţ, cu braţul întins peste perne.

— Se dovedeşte a fi o vacanţă destul de bună, spune el, lăsând capul pe spate şi închizând ochii.

— Cinci stele curate pe Tripadvisor, spun, cu picioarele ridicate pe spătarul canapelei.

— Oh, nu, să nu spunem nimănui despre acest loc, zice el, uitându-se la mine.

— Ai mare dreptate, îi răspund. Nu vrem să se ducă vorba.

Mă mângâie cu un deget pe nas.

— Pari liniştită.

Îmi dau seama că nu-mi e uşor să răspund. A fost o zi agitată şi nu mă aşteptam să se termine cu Gio. Mă ridic pe canapea în poala lui şi îmi aşez capul pe pieptul lui, uşurată că nu m-a crezut pe cuvânt în această dimineaţă. Trage pătura de pe spătarul canapelei şi o aşază peste noi, apoi îşi strânge braţele în jurul meu şi îmi e cald, bine şi mă simt în siguranţă. Îi ascult respiraţia în timp ce îmi mângâie părul şi cred că asta e definiţia din dicţionar pentru fericire. Nu-mi amintesc să mai fi simţit această linişte profundă. Poate că nici nu am simţit-o vreodată.

24

Mama m-a dus să văd *Pur şi simplu dragoste* în ziua în care am împlinit şaisprezece ani, iar floricelele de porumb le-am introdus ilegal după ce le-am cumpărat de la un magazin cu preţuri mici. O excursie la film era un eveniment şi un adevărat răsfăţ pe lista noastră. De fiecare dată când prind filmul la televizor, îmi amintesc că mama râdea lângă mine la dansul groaznic al lui Hugh Grant şi la sfâşierea tăcută a Emmei Thomson când plângea în dormitorul ei. O perioadă după aceea, mama a cântat cântecele lui Joni Mitchell ca parte a repertoriului său, cu timbrul răguşit şi melancolic al vocii ei.

Bella va împlini şaisprezece ani peste câteva zile. Va avea parte de o petrecere surpriză mâine la gelaterie după ora închiderii şi m-am oferit să fac tortul. A fost pură bucurie să-mi flexez din nou muşchii de bucătar, mai ales în bucătăriile strălucitoare de la Belotti – aragazul temperamental din apartamentul meu e mult prea riscant pentru ceva atât de special precum un tort aniversar de şaisprezece ani. Acasă, cadranul care indică temperatura de coacere e o adevărată provocare, iar cuptorul ăla e o bestie bătrână care arde din capriciu.

Cumpărarea cadoului a fost pentru mine o aventură cu totul nouă şi angoasantă. Habar n-am ce le place fetelor de şaisprezece ani, aşa că am ales o brăţară simplă, formată dintr-un lănţişor din argint şi un pandantiv mic în formă de pian. Încerc să mă comport ca „prietena de familie, care într-un fel e şi iubita tatălui”, presupunând că există o astfel de categorie. Probabil că nu există, e ceva de nişă.

Eu şi Gio am vizitat din nou motelul Monday Night of Dreams, încercând să obţinem de la o singură noapte suficient cât să ne ajungă pentru toată săptămâna care urmează, acum că nu mai „lucrăm” împreună la reţetă. Seamănă un pic cu o

relaţie la distanţă, o săptămână lungă punctată de un interludiu care ne topeşte. Uneori mă sună după miezul nopţii, după ce Bella s-a culcat, conversaţii şoptite în întuneric, telefonul meu pe perna unde mi-aş dori să se odihnească liniştit capul lui. Şi apoi închid ochii ca să dorm singură, conştientă pe deplin de tensiunea mereu prezentă din stomac, de ticăitul uşor şi insistent al unui ceas pe care îl ignor pe riscul meu. Îmi disipează visele, transformându-le în coşmaruri în care Gio se întoarce spre mine în cafenea, dar e Adam, care poartă un şorţ de la Belotti, sau şerveţelul rupt cu reţeta lor cade din buzunar pe podeaua lustruită din mahon a Mariei. Mă trezesc panicată, mereu cu teama adâncă în suflet de a-i fi dezamăgit pe toţi, alungată pe uşa vopsită a gelateriei, înconjurată de toate minciunile pe care le-am spus.

Eşti sigur că Shen îmi poate ţine locul mâine?

Îi trimit mesajul lui Bobby, sperând că şi-a amintit să aranjeze lucrurile. Răspunsul lui vine foarte repede, ceea ce nu mă surprinde deloc. Omul are telefonul lipit de mână.

Undă verde, pasăre cântătoare.

Zâmbesc, uşurată. Zilele astea nu-l văd suficient de mult. E prins în nebunia deschiderii unei noi locaţii Very Tasty Noodle House şi a planurilor preliminare pentru o alta în Queens. Chiar şi aşa, nu mă dezamăgeşte niciodată.

— E prea mare pentru o petrecere surpriză?

Gio se uită la mine şi la Sophia, cu îndoiala citindu-i-se pe faţă.

— În niciun caz, spun eu.

— Nu eşti niciodată prea mare pentru o petrecere surpriză, spune Sophia.

— Poate e vorba doar de faptul că mie nu-mi plac surprizele, spune el, uitându-se la telefon.

Pun informaţia la păstrare, să mă gândesc la ea în linişte mai târziu, când voi fi singură. Surorile lui Gio, partenerii lor şi copiii sunt înghesuiţi în gelaterie, plus Maria, bineînţeles, toţi aşteptând oaspetele de onoare.

— Vine, spune el cu voce tare, astfel încât să-l audă toată lumea. Linişte!

Sophia stinge luminile şi peste emoţiile tuturor se aşterne liniştea, iar cei mai mici membri ai adunării şoptesc neastâmpăraţi. Mâna lui Gio o găseşte în întuneric pe a mea, o atingere de moment.

— Linişte, se aude cineva, în timp ce vedem silueta Bellei apropiindu-se de prag şi-i auzim cheia răsucindu-se în uşă.

Sophia aprinde luminile după ce Bella deschide uşa şi toată lumea sare din locul unde stătea, strigând „La mulţi ani!" iar ţipetele de surpriză umplu gelateria de zgomot şi de emoţie. Faţa plină de încântare a Bellei face ca efortul clandestin al tuturor să merite: se luminează ca steaua din vârful pomului de Crăciun din faţa Rockefeller Center când îşi dă seama că totul e pentru ea.

Cred că asta înseamnă familie, mă gândesc. *Asta înseamnă.*

Copiii izbucnesc într-un cor de „La mulţi ani", iar restul familiei se alătură în engleză presărată cu italiană, iar Gio înaintează şi-şi îmbrăţişează fiica atât de puternic, încât tălpile ei se ridică de pe pământ. Bella râde în timp ce el o lasă jos şi-i scoate căciula de pe cap şi, pentru o clipă, sunt doar ei doi într-o bulă aflată în globul de zăpadă al familiei lor.

— Lăsaţi-o să treacă, toţi avem nevoie de o îmbrăţişare, spune Maria, care ţine în mână un cadou frumos împachetat.

De la radio se aude în fundal muzică specifică sărbătorilor, iar magazinul a fost împodobit de Crăciun, lumini albe strălucind în jurul galeriei cu fotografii de familie de pe perete şi o coroniţă festivă atârnând de uşa bucătăriei. Pare a fi atât o

petrecere de sărbători, cât şi o zi de naştere, până când cineva strigă după tort şi Sophia îşi întinde gâtul să mă caute. O urmez în bucătărie, unde tortul e deja pregătit. Familia a lăsat în seama mea alegerea lui şi, după multă deliberare, m-am decis să fac un tort uriaş cu multă ciocolată, de două feluri, umplut cu umplutura preferată de cireşe a Bellei şi cu glazură de ciocolată albă. Am îngrămădit trufe de ciocolată şi cireşe negre proaspete deasupra şi l-am pudrat cu sclipici auriu, perfect pentru sărbătorită.

Sunt destul de mulţumită de ce-a ieşit, dar şi emoţionată, iar acum e momentul să-l duc afară din bucătărie familiei care aşteaptă. Ridicăm tava, cineva stinge luminile şi ne mişcăm cu grijă în lateral pentru a aşeza tortul pe blat, strălucitor, cu lumânările aprinse.

Familia cântă din nou şi simt ochii lui Gio aţintiţi asupra mea în timp ce toată lumea exclamă la vederea tortului.

— *Buon compleanno, mia nipote*[71]*!* spune Maria, cu braţul în jurul umerilor nepoatei sale. Lumânările luminează faţa Bellei în timp ce îşi ţine părul cu mâna pentru a se apleca să sufle în lumânări şi să le stingă pe toate dintr-o singură suflare lungă, câştigându-şi un val de aplauze, iar Sophia surprinde momentul.

— Iris a făcut tortul, spune ea. Nu-i aşa că e incredibil?

Simt cum roşesc când toată lumea se uită la mine.

— Îmi place să gătesc, spun eu, ridicând din umeri la auzul laudelor lor exagerate.

Mama ar fi profund dezamăgită să mă audă reducând anii de pregătire şi de experienţă în bucătărie la „îmi place să gătesc”, dar aici formularea mea e acceptată.

— Şi mie-mi place să gătesc, dar nu îmi iese niciodată aşa ceva, spune Francesca cu ochii la tort.

Pascal, soţul ei, dă din cap cu înţelepciune, dar nu îndrăzneşte să spună niciun cuvânt.

De undeva apare un cuţit, tortul e tăiat, apar şi sunt umplute cupe de şampanie. Se aude un geamăt de groază când Pascal scoate o sticlă de limoncello letal, dar el zâmbeşte, ridică nonşalant din umeri şi le pune tuturor câte puţin în şampanie.

Mă trezesc lângă Bella şi bag mâna în geantă să scot cutia mică împachetată.

— La mulţi ani! îi spun, iar ea rânjeşte emoţionată.

— Nu trebuie, răspunde ea, trăgând de panglică. Dar mă bucur că ai făcut-o!

Îmi muşc buza în timp ce desface cadoul, sperând că am nimerit-o. Îmi dau seama că e aşa în momentul în care deschide cutia şi atinge uşor, cu vârful degetului, pandantivul argintiu în formă de pian.

— Îmi place la nebunie! şopteşte ea, scoţând din cutie brăţara din argint.

O ajut să şi-o prindă la mână şi întinde încheietura să o vedem mai bine.

— Perfect! spun eu.

Se uită la mine, apoi înapoi la brăţară şi zâmbeşte. E pe cale să spună ceva când unul dintre copii începe să bată în clapele pianului, un zgomot discordant, care îi face pe toţi să tresară.

— Bella, opreşte-i, te implor! spune Pascal. Ne cânţi ceva?

Pare luată prin surprindere.

— Eu nu…

— Ceva de Crăciun? intervine şi Maria când aude discuţia.

Sophia îi sare în ajutor.

— Cânt şi eu cu tine. Şi tu, Iris?

Am avut o presimţire că asta urmează, aşa că dau pe gât paharul de şampanie cu limoncello ca să prind curaj.

— Desigur.

Bella ridică din umeri şi oftează, dar sclipirea din ochii ei sugerează că, de fapt, e destul de încântată de cerere. Se aşază pe scaunul de la pian, apoi îşi ridică privirea spre mine şi Sophia.

— Umm, am cântat „Jingle Bells” la concertul şcolii de acum câţiva ani? spune ea, tonul de la sfârşitul propoziţiei transformând afirmaţia într-o întrebare.

Sophia se uită la mine şi râde, iar eu caut versurile pe telefon.

— Am înţeles.

Bella începe să cânte, degetele ei rapide evocând instantaneu spiritul Crăciunului cu introducerea ciripitoare. În momentul în care începe să cânte, vocea Sophiei e la fel de clară şi de încrezătoare ca ea, iar eu sunt fericită să mă alătur, pentru că nu cânt singură. Toată lumea ştie versurile şi se alătură într-o măsură mai mare sau mai mică. Entuziasm din partea celor mici, o împunsătură de umăr din partea Mariei, iar surorile lui Gio au genul de sincron al vocilor care nu apare decât după mulţi ani de cântat împreună. Gio stă cu spatele sprijinit de peretele cel mai apropiat de uşă, iar pentru o secundă îi atrag atenţia prin tot acel vacarm şi îmi aruncă o privire care mă duce cu gândul direct la motelul Monday Night. Mă arde. Apoi se uită în altă parte, distras de o mişcare de afară. Majoritatea oamenilor nu observă că e cineva acolo, în prag, dar eu observ şi panica îmi paralizează corzile vocale. Cânt, dar nu se aude niciun sunet, pentru că afară e un tip cu glugă şi Gio se încruntă când descuie uşa. *Nu o deschide. Te rog, Gio, nu deschide uşa.* Întind o mână spre cea mai apropiată masă ca să-mi recapăt echilibrul şi nu înţeleg cum de toţi ceilalţi cântă când se întâmplă asta, cum de Bella cântă din ce în ce mai repede pentru a-i face pe copii să râdă, o rotiţă scăpată de sub control, care se învârte din ce în ce mai repede. Vreau să ţip la toţi să tacă, pentru că totul e zgomot alb, în timp ce Gio face un pas înapoi surprins, iar străinul intră în gelaterie şi-şi dă jos de pe cap gluga căptuşită cu blană a gecii.

Degetele Bellei se opresc pe clape şi muzica se opreşte când toată lumea realizează că e cineva nou în încăpere.

— Nu mă aşteptam la o petrecere de bun-venit!

Respiraţia mi se opreşte în gât, de parcă m-aş fi sufocat cu o bucată de carne şi cineva doar ce m-a lovit puternic pe spate şi a dislocat-o. Nu e Adam. Nu e Adam. Nu ştiu cine e, dar nu e Adam Bronson.

— Tată?

Gio se holbează la nou-venit, neîncrezător, iar Maria se repede înainte, cu braţele întinse, gata de îmbrăţişare.

— Felipe, asta e o adevărată surpriză!

Toată lumea se activează, momentul de nemişcare se rupe. Cineva îi ia haina nou-venitului, bebeluşii îi sunt puşi în braţe, paharele de şampanie sunt reumplute, petrecerea aniversară se transformă într-o petrecere de reuniune. Tatăl bronzat al lui Gio e luat pe sus, iar eu stau mai în spate, urmărind scena de pe margine. Acum că ştiu cine e, îl pot recunoaşte din albumul de fotografii al mamei, fotografii alb-negru de la concerte. Îi simţi energia din imagini. E considerabil mai în vârstă, desigur, dar e genul ăla slăbănog, tip Peter Pan, care refuză să îmbătrânească şi are părul gri ca oţelul. Mă îndrept spre uşa bucătăriei şi îl privesc, blocată.

— Spune-mi că nu semăn cu el.

Gio e în spatele meu, probabil că a intrat în bucătărie să ia ceva.

Degetele i se curbează pe şoldul meu, mă trage în linişte în bucătărie şi închide uşa.

— Eşti bine? îl întreb, atingându-i faţa. Probabil a fost un şoc pentru tine.

— Întotdeauna face asta. Apare din senin ca un spirit din lampa fermecată.

Clatină din cap, ridică resemnat sprâncenele, pune mâna pe uşă peste umărul meu şi se apleacă spre mine.

— Mă bucur că eşti aici, *cucchiaino,* şopteşte el.

Cuvântul de alint mă duce înapoi în timp la prima noastră noapte împreună, sus, la film, pe acoperiş, în patul lui. Mă ridic în vârful picioarelor să-l sărut şi imediat, aşa cum se întâmplă, se aprinde o scânteie. Duce lucrurile un pas mai departe,

nerăbdător, încercând să scape de realitatea care se petrece de cealaltă parte a uşii.

— Ar trebui să ne oprim, spun eu, dorindu-mi cu fiecare fibră a fiinţei mele să nu trebuiască.

Îşi sprijină fruntea pe a mea.

— Ştiu. Aveam nevoie doar să fiu cu tine o clipă.

— Am o mulţime de momente aşa, spun, cu garda jos, iar el dă capul pe spate şi mă priveşte în ochi.

Nu spune nimic, doar îmi cuprinde faţa şi mă mângâie cu degetul mare pe obraz. Mă uit la el, iar el se uită la mine şi acolo, în bucătărie, cu toată familia lui de cealaltă parte a uşii, ne spunem cu ochii lucruri pe care nu le putem rosti cu buzele. Respiraţia lui îmi mângâie buzele în timp ce îi vorbesc în tăcere despre întunericul pe care îl ţin în mine, iar inima lui bate sub palma mea, în timp ce ochii lui îmi spun că tânjeşte după mine, după magia care se petrece când ne atingem.

— E mai bine acum?

El dă din cap.

— E mai bine acum.

Acopăr tortul pe jumătate mâncat, el se întoarce la petrecere, iar după câteva minute liniştitoare mă strecor înapoi şi mă trezesc luată pe sus de Sophia.

— Iris, vino să-l cunoşti pe unchiul meu rock-star, spune ea, ameţită de limoncello.

Dau din cap şi mimez un zâmbet larg.

— Bună, spun, întinzând mâna ca să fac ceva, dar îmi doresc imediat să nu fi făcut asta.

Îmi studiază mâna câteva secunde, surprins, apoi o strânge pentru că ar fi nepoliticos să nu o facă. Mă priveşte fix, simt cum slăbeşte strânsoarea şi văd cum se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit? întreabă, cu capul înclinat.

Eu clatin din cap.

— Nu cred, răspund eu, sperând că nu e o minciună.

Eram copil când eu şi mama ne-a mutat la Londra din L.A. şi nu ştiu dacă l-a mai văzut de atunci pe

Felipe Belotti. Nu că m-ar recunoaşte pe mine personal, desigur, dar semăn foarte mult cu mama.

Mă bucur că Sophia a băut suficientă şampanie ca să nu i se pară ciudat acest schimb de replici, iar Pascal se plimbă cu băutura în mână pentru a le umple tuturor paharele. Mă folosesc de diversiune pentru a mă îndepărta şi îmi iau jacheta din cuier. Nu-l văd pe Gio nicăieri, aşa că arunc o ultimă privire în jur şi ies în linişte în aerul rece al nopţii de pe strada Mulberry.

> *Hei, am dat stingerea înainte ca Pascal să poată ajunge din nou la mine cu sticla aia de limoncello. Deja simt că mi se urcă la cap. Sună-mă mai târziu, când se mai calmează lucrurile, xx*

E o scuză jalnică pentru a nu fi nevoită să-mi iau la revedere, dar nu pot inventa ceva mai bun în timp ce mă îndepărtez în viteză de gelaterie, mai în siguranţă cu fiecare pas pe care îl pun între mine şi Felipe Belotti.

25

— Ce-o să mă fac, Smirnoff?

Pe scările casei mă aştepta pisica, un portar morocănos care avea nevoie de ton pentru a-şi recăpăta starea de spirit. Acum e bine hrănit şi stă pe pervazul ferestrei mele, lingându-şi labele, complet dezinteresat de ceea ce am de spus.

— Chestia e că nu ştiu dacă Felipe îşi va da seama de ce crede că ne-am mai întâlnit înainte.

Ţin deschis pe genunchi albumul mamei şi privesc o fotografie alb-negru cu o variantă foarte tânără a lui Felipe, care stă spate în spate, pe scenă, cu mama. El are chitara electrică atârnată de umăr, iar ea ţine microfonul în mâna ridicată. Capul ei e dat pe spate şi sprijinit pe umărul lui, cu gura deschisă în mijlocul cântecului. Mama poartă o vestă neagră şi blugi, Felipe e îmbrăcat cu blugi decoloraţi şi un tricou ud din cauza transpiraţiei. Sunt vizibile tatuajele care îi curg pe braţe şi după ureche are un joint. Arată ca o copertă de album din anii optzeci. Părul mamei e tuns cu breton şi din profil semănăm incredibil de mult. Probabil că are nouăsprezece ani şi ceva, e înspăimântător de tânără, acum că o pot compara cu Bella, undeva între copil şi femeie. A rămas însărcinată cam la un an după ce a fost făcută această fotografie şi e un întreg capitol din viaţa ei despre care nu ştiu mai nimic. Închid albumul şi pun mâinile pe el, clocotind din cauza anxietăţii. În acest moment nu mă pot gândi decât la un singur lucru care să mă ajute şi să-mi îmbunătăţească starea de spirit. A împlinit deja zece ani şi maşina mea de gelato se mişcă mai greu, dar chiar şi acţiunea de a încărca ingredientele e liniştitoare.

Tresar când aud telefonul.

Întâlnire cu gelato la miezul nopţii?

Oftez de uşurare. Bobby.

Ai urechi de liliac.

Îmi trimite înapoi un şir de emoticoane, lilieci şi îngheţate şi inimioare de dragoste, iar eu scot cele două boluri de melamină roz din fundul dulapului şi le aliniez pe dulap, gata pentru noi.

— Fuuuutu-i! exclamă Bobby, făcând ochii mari în timp ce îl răsfăţ, povestindu-i ce s-a întâmplat mai devreme.

Stăm fiecare la câte un capăt al canapelei, ţinând castroanele roz în mâini, pătura întinsă peste amândoi şi albumul deschis la fotografia cu mama şi Felipe.

— Cum e acum?

— Felipe?

Mă încrunt.

— Are un aer de nomad, de parcă toate locurile pe care le-a vizitat şi-ar fi pus amprenta asupra lui. Tatuaje decolorate, brăţări din piele, chestii de genul ăsta. E slab şi încă seamănă destul de mult cu el însuşi din fotografiile astea, doar că mai…

— Mai…?

Caut în minte cuvintele potrivite care să-l descrie.

— Nu ştiu. Mai ca nuca?

Bobby se îneacă, râzând cu gelato în gură.

— Mai ca nuca?

Mă strâmb.

— Vreau să spun că arată de parcă a stat ani întregi în soare, fără cremă de protecţie, în intemperii, ridat, înţelegi? Dar, cumva, încă destul de copilăros, ceea ce e ciudat.

— Lipsă de responsabilitate.

Bobby îşi umflă nările în timp ce răzuieşte cu lingura ultimele rămăşiţe de gelato din castron. Loialitatea e înrădăcinată adânc în sufletul lui, este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la el şi ceea ce vrea să spună e că este profund dezgustat de ideea că un bărbat îşi poate lăsa fratele să-i crească

copilul pentru a putea hoinări peste tot în lume cântând la chitară.

— Doamne, cât de mult mi-a lipsit chestia asta!

Se ridică şi scoate din congelator recipientul argintiu cu gelato.

— Mai vrei?

Dau din cap. Categoric e genul de noapte care cere o porţie dublă.

— Nu ştiu cum să procedez, Bob, spun. Pare inevitabil faptul că Felipe va pune cap la cap cine sunt.

— Omu are vreo şaizeci de ani şi a trăit o viaţă nebună. Sunt mari şanse să fi uitat de tine până dimineaţă, spune Bobby, întinzându-mi castronul plin. Ce vreau să spun e că eu am treizeci şi şapte de ani şi memoria mea e deja afectată. Ce şanse are el?

— Ai treizeci şi opt de ani.

— Am pe naiba! Face o pauză, ofensat, cu lingura la jumătatea drumului către gură. Dumnezeule, chiar am!

Ridică din umeri şi îşi îndreaptă lingura spre mine.

— Ceea ce demonstrează din nou punctul meu de vedere. E o nucă murată. Nu vreau să fac presupuneri, dar îmi închipui că a avut parte de o afumătură mai mult decât serioasă de-a lungul anilor.

Mimează că filmează un joint, inhalând şi suflând inele de fum.

— Chiar crezi?

Bobby încă urmăreşte inelele imaginare de fum.

— Felipe pare că nu are stare. Nu va rămâne prea mult timp prin zonă. Stai departe de el până când porneşte din nou la drum.

Amestec gânditoare în îngheţata care se topeşte şi mă uit lung la fotografia lui Felipe cu mama. În circumstanţe diferite, mi-ar plăcea să vorbesc cu el despre ea. Ar putea fi o cheie preţioasă pentru acea poartă ce se deschide către o lume despre care ştiu atât de puţine.

— Serios, Iris, nu lăsa asta să fie un motiv de a renunţa la acel om delicios. E posibil ca data viitoare să te creadă şi să nu se mai întoarcă.

Pot doar să sper că Bobby are dreptate şi că, la fel ca spiritul din lampă, Felipe va dispărea într-un nor de fum.

26

— Iris, e un tip în faţă care întreabă de tine.

Mă întorc de la aragaz şi mă uit la Shen, panicată. Îl ştie pe Gio, deci ar fi spus dacă ar fi fost el. Teama de Adam Bronson, care devine din ce în ce mai constantă, se revarsă peste mine ca o apă murdară.

— Cum arată? şoptesc.

Gura lui Shen se strâmbă.

— E mult prea bătrân pentru a purta un colier cu dinţi de rechin şi ochelari de soare cu oglindă, deşi s-a făcut întuneric de – se uită la ceas – vreo şase ore?

E zece şi jumătate; mai e foarte puţin până la ora închiderii. Mă uit în restaurant prin crăpătura uşii de la bucătărie şi îl văd pe Felipe ţinând în mână un pahar, cu faţa întoarsă spre strada întunecată.

— S-a cam zis cu Felipe-cel-fără-de-stare, mormăi eu, dându-mă înapoi din dreptul uşii.

Au trecut douăzeci şi patru de ore de la petrecerea pentru Bella şi, din păcate, se pare că memoria lui Felipe nu e atât de scurtă pe cât a prezis Bobby.

— Dacă vrei, pot să-i spun că nu eşti aici.

Clatin din cap, ştiind că nu e ceva ce pot evita. Mai bine vorbeşte cu mine acum decât s-o facă mai întâi cu Gio.

— Roagă-l să aştepte, am nevoie de zece minute să termin aici.

Shen nu se mai întoarce, aşa că presupun că Felipe a fost de acord, iar când termin în bucătărie mă îndrept spre restaurant.

— Poţi merge acasă, Shen, o să închid eu, spun.

Ea se încruntă spre Felipe, apoi mă priveşte întrebătoare, iar eu dau din cap, asigurând-o în tăcere că e în regulă să rămân singură cu el. Aştept până când îşi ia haina şi o văd afară, apoi încui uşa.

— Încă unul? spun eu, uitându-mă la paharul gol al lui Felipe.

El dă din cap şi se lasă pe spate în scaun, privindu-mă în timp ce aduc la masă un pahar şi pentru mine şi sticla de Jack Daniels. Tace cât torn băutură pentru amândoi, înşurubez încet capacul şi aştept ca el să vorbească primul.

— Uite care-i treaba, hai să n-o mai lungim şi să scurtez povestea pentru amândoi, spune până la urmă. Fără îndoială, eşti fiica lui Vivien şi Charlie. Semeni cu ea, ai vocea ei. Da, am văzut clipurile şi – îmi atinge mâna peste masă – porţi inelul ei.

Instinctiv, răsucesc inelul cu sigiliu de pe degetul inelar, iar el îşi dă paharul peste cap.

— Iar acum ai venit aici şi te-ai instalat frumuşel în mijlocul familiei mele. S-ar putea să nu mai am mintea prea ageră, dar asta nu e o coincidenţă, nu-i aşa?

Face ca lucrurile să sune rece şi premeditat, de parcă aş încerca să exploatez familia Belotti, şi asta mă doare. Nu ştiu cât de mult adevăr merită Felipe. Îi aud tonul acuzator din voce şi se simte atât dojenitor, cât şi nedrept, pentru că, din câte ştiu, a lipsit aproape în totalitate din viaţa fiului său şi nu are dreptul să dea buzna şi să joace cartea tatălui protector.

Ating sticla.

— Încă unul?

— Aş prefera răspunsuri, spune el, dar cu toate astea împinge paharul spre mine.

— Bine, spun eu, umplându-l. Ai dreptate, sunt fiica lui Vivien.

— Ea te-a pus să faci asta?

Mă simt jignită pentru ea, dar, desigur, Felipe nu are de unde să ştie.

— Mama a murit acum câţiva ani.

Îmi e greu să spun cuvintele cu voce tare… o rană care nu se va vindeca niciodată.

Spre meritul lui, pare sincer şocat, brazde adânci i se zăresc pe frunte.

— Dar era atât de tânără, spune el, clătinând din cap.

— Da. Avea cincizeci şi doi de ani.

Stăm în tăcere în timp ce el digeră vestea.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, spune el înmărmurit.

— Mulţumesc, îi răspund, la fel de abrupt, deşi reflectoarele sunt în continuare îndreptate spre mine.

Indiferent de veşti, tot trebuie să-i răspund la întrebări.

— Lucrurile au fost dificile după ce a murit, spun eu. Am venit la New York pentru un nou început. Cele mai frumoase amintiri ale mamei sunt de aici, prin urmare, mi s-a părut un loc la fel de bun ca oricare altul să o iau de la capăt. Am fost la Katz's Deli – îmi povestea des despre vremurile când cânta…

— Chiar în josul străzii de acolo, spune el, întrerupându-mă. Poliţiştii ne-au gonit, până la urmă. Încă mi-l amintesc pe unul dintre ei ridicând-o pe mama ta, chiar în timp ce cânta.

A clătinat din cap şi a pufăit.

— Cânta în continuare când au băgat-o în maşina de poliţie.

Nu ştiam detaliul ăsta. Stau o secundă şi îi permit să se aşeze la locul lui în povestea din capul meu.

— Am venit aici pentru că nu aveam unde să merg altundeva. Am vrut să văd locurile care au însemnat ceva pentru ea, să stau acolo unde a stat şi ea, să experimentez şi eu oraşul pe care îl iubea. Am avut acest sentiment nebunesc că m-aş simţi mai aproape de ea aici decât oriunde altundeva.

Nu-i spun şi că i-am adus cenuşa la New York pentru a o împrăştia într-o zi când mă voi simţi suficient de puternică să o las să plece.

— Am mers aşa, în gol, până am dat peste un anunţ în care scria că se caută bucătar. Anunţul era pus chiar aici, în fereastra asta, şi asta a fost tot. Nu aveam nicio idee de existenţa gelateriei Belotti până când…

Mi-ar fi mai uşor să-i arăt decât să-i explic.

— Aşteaptă o secundă.

Îl las singur în restaurantul închis şi fug la etaj după albumul mamei, oprindu-mă doar cât să scot cu grijă şerveţelul rupt. E secretul mamei şi al lui Santo, o indiscreţie care nu are de ce să ajungă la urechile lui Felipe.

— A fost al mamei, spun, punând albumul pe masă când mă aşez din nou.

Este deschis la fotografia cu Santo şi se vede uşa de sticlă din spatele lui în fundal.

— Mi-a spus că e singurul bărbat pe care crede că l-a iubit cu adevărat, dar nu i-a rostit niciodată numele şi nu mi-a spus unde a fost făcută fotografia.

Felipe îşi dă jos ochelarii ca să studieze cu atenţie fotografia, atingând-o uşor cu degetul arătător.

— Veşnicul erou, murmură el, o poveste între fraţi păstrată pentru alt moment.

Santo din această fotografie e un tip cool din anii ’80, e liber şi nu ştie că în anii ce vor veni îl va creşte pe fiul fratelui său.

— Uşa din sticlă a fost determinantă, îi spun. Fotografia ar fi putut fi făcută oriunde, dar am trecut pe lângă uşa aceea de pe strada Mulberry şi am ştiut imediat că e un alt ecou din povestea mamei. Nu puteam să nu arunc un ochi înăuntru. Aşa de simplu stau lucrurile. Fără agendă sau plan. Pur şi simplu am intrat pe uşă şi i-am întâlnit pe Gio, Sophia şi toţi ceilalţi. Acolo s-a încheiat povestea mamei şi a început a mea.

— Nu ştie nimeni despre legătura mamei tale cu Santo?

— Nici măcar *eu* nu ştiu despre legătura mamei cu el, în afară de această singură fotografie, spun. Povestea ei m-a condus pe uşă, dar ceea ce s-a întâmplat de atunci nu a mai avut nicio legătură cu trecutul.

Mă gândesc la fotografia mamei din albumul familiei Belotti, cu faţa întoarsă de la cameră.

— Trebuie să le spui, zice el. Familia noastră nu poate duce astfel de secrete.

Mă cuprinde un sentiment copilăresc de sfidare. *De ce? De ce să le spun? La ce folos?* Nu-i pun

întrebările care îmi trec prin cap.

— E ceva între tine şi Gio?

Sfidarea pe care o simt se transformă în disperare. Mă uit în fundul paharului pentru că nu vreau să-i spun lui Felipe adevărul. Ştiu că eu şi Gio nu putem rămâne pentru totdeauna la motelul Monday Night, dar mi se pare extrem de nedrept ca acest om, care nu e niciodată prezent, să fie motivul pentru care se termină totul.

Felipe îmi interpretează corect tăcerea şi oftează.

— Uite, unii ar putea spune că nu am dreptul să mă bag, având în vedere cât de puţin am fost prin preajmă, dar familia mea pare să te placă cu adevărat şi asta mă preocupă. Sunt sigur că eşti un copil cumsecade, dar au trecut deja prin destule din cauza lui Santo. S-a întâmplat acum foarte mult timp, dar mama ta i-a făcut-o, iar şocul de a-ţi vedea faţa, dată fiind starea lui acum, mă îngrijorează. Şi Maria… nu merită să se simtă un premiu de consolare…

Îşi dă băutura pe gât şi întinde mâna spre sticlă pentru a-şi umple din nou paharul. Mă întreb dacă nu e lipsă de responsabilitate din partea mea să nu-l opresc, dar apoi mă gândesc la fotografia cu el şi mama şi îmi dau seama că e mai mult decât conştient de cât poate duce.

— Nu am fost un tată prea bun pentru Gio, spune el. Poate că asta e singura mea şansă să-i păzesc spatele.

Mă priveşte peste masă.

— Spune-i singură ce te-a adus la uşa familiei noastre sau va trebui să-i spun eu.

Învârte whisky-ul în pahar.

— Nu e un ultimatum, Iris, nu joc o scenetă din *Naşul.* Încerc, măcar o dată, să fac ceea ce e bine pentru copilul meu.

Mă aştept să îşi dea seama cât de mult m-a dat peste cap discursul lui şi se întinde peste masă şi mă mângâie pe mână.

— Nu te grăbi, spune el. Îmi dau seama că nu e uşor, dar mai stau o vreme.

Îşi drege vocea şi trece la un accent newyorkez pronunţat.

— Mi-am propus să-mi petrec sărbătorile la New York cu familia mea, să prind trecerea dintre ani aici, *capisce?*

Îmi ridic privirea şi îi văd sclipirea maliţioasă din ochi. În alte circumstanţe, probabil mi-ar plăcea destul de mult. Adică, nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să mă bazez pe el într-o situaţie de criză, dar pare a fi o persoană care vede viaţa ca pe un joc de societate în timpul unei petreceri la care e întotdeauna invitat. Mama mea era cam la fel.

— A sunat destul de ameninţător, spun eu zâmbind pe jumătate.

Îşi ia pălăria de pe scaunul alăturat şi şi-o pune pe cap. Într-o poziţie fistichie, desigur.

— Sângele apă nu se face, spune el.

— Din nou, ameninţător, spun eu, ridicându-mă să-l conduc.

Închid şi îmi mai torn ceva de băut; albumul ei e încă deschis în faţa mea. *Sângele apă nu se face,* a spus Felipe, o frază exagerată, pe care în seara asta o simt ca pe un cuţit înfipt în coaste. Sângele Belotti e gros şi puternic, un liant care îi ţine pe toţi laolaltă, chiar şi pe Felipe. Şi îl înţeleg prea bine, pentru că, deşi eram doar eu şi mama în mica noastră celulă familială, legătura dintre noi mă susţine. Sunt singură pe lume, dar niciodată complet, pentru că dragostea ei mă apără şi acum.

Mama nu avea propria familie. Abandonată pe treptele primăriei când avea trei zile, cu nimic altceva decât o pătură şi un inel din aur cu sigiliu. A fost un produs al sistemului de protecţie socială din Londra anilor ’60 şi s-a plimbat dintr-un centru de plasament în altul până a plecat în America. Vocea ei a salvat-o. Ne-a salvat. A fost valuta ei cea mai de preţ când era falită, identitatea ei în lipsa unui certificat de naştere sau a unui cămin iubitor. Era un copil fără mamă şi, datorită propriei experienţe, m-a ţinut mai aproape, m-a iubit mai mult.

Răsucesc din nou pe deget inelul ei cu sigiliu, având în inimă convingerea grea că trebuie să fac ceea ce e necesar. Apreciez că Felipe mi-a oferit o perioadă de graţie şi nu e ca şi cum mi-aş fi închipuit vreodată că voi putea jongla cu toate la infinit: Adam, reţeta, mama, Gio. *Gio.* Oricât de mult îmi place să-mi spun că ceea ce se întâmplă între noi e ceva privat şi separat de restul lumii, nu e chiar aşa. Suntem cercuri concentrice, nu insule pustii. Nu mai am mult timp la dispoziţie cu Gio înainte de a fi nevoită să trag obloanele pentru ultima dată, pentru că, dacă ştiu ceva despre Gio Belotti, e faptul că preţuieşte onestitatea şi loialitatea mai presus de orice. Am compromis ambele aspecte doar ca să fiu cu el şi, odată ce va şti, nu cred că va mai rămâne nimic din povestea noastră.

Viaţa-i al naibii de complicată, nu? O serie de coincidenţe şi de întâlniri întâmplătoare care însumează o viaţă întreagă. Poate că, venind aici, simetria dintre viaţa mamei şi viaţa mea a devenit prea liniară. Probabil că se aude un sunet cosmic de fiecare dată când urmele noastre se suprapun în mod neaşteptat, o ploaie de filamente periculoase de fier care scânteiază în eter.

Îmi mai torn o porţie generoasă de whisky în întunericul restaurantului şi stau singură, amintindu-mi cum a adus vorba Felipe despre trecerea dintre ani. Anul trecut am privit singură la micul meu televizor căderea bilei în Times Square: piaţa era luminată de panouri publicitare cu tehnologie de ultimă generaţie, de parcă era în flăcări, era plină de oameni extrem de emoţionaţi, purtând pălării de petrecere şi jachete groase de iarnă. Toţi stăteau cu ochii aţintiţi asupra acelei mingi uriaşe, faţetate, în timp ce strigau numărătoarea inversă până la miezul nopţii. Intenţionam să mă culc devreme şi să ratez tot spectacolul, dar pe măsură ce Anul Nou s-a arătat în cifre uriaşe, iar prezentatorii au valsat pe ritmurile melodiei „Auld Lang Syne", am luat în braţe o pernă şi am lăsat lacrimile să mi se

rostogolească pe faţă. Apoi, în Times Square, ritmul a fost înlocuit cu „New York, New York” al lui Sinatra şi confetti cu sclipici au explodat peste mulţime, iar eu am lăsat perna jos şi am privit, lacrimile uscându-mi urme de rimel pe obraji. M-am trezit mormăind cuvintele, apoi stând în picioare şi cântând cu voce tremurătoare, dar prinzând putere, pentru că, dacă reuşesc la New York, pot reuşi oriunde. Şi asta s-a şi întâmplat. Mi-am făcut prieteni pe viaţă din Bobby şi Robin, am o slujbă şi o casă şi custodia cu jumătate de normă a unei pisici.

Lucrurile astea contează şi mi-au fost de-ajuns până am văzut uşa aia din sticlă pictată.

Stând singură în restaurantul întunecat, număr câte zile mai sunt până la Revelion. Nouăsprezece, cred. Trei sunt zile de luni, inclusiv mâine, dar de sărbători Gio va fi probabil ocupat cu chestii de familie. Felipe nu a stabilit în mod expres termenul-limită de Anul Nou, dar am înţeles suficient de bine mesajul: nu te juca cu inima fiului meu. Excluderea iminentă nu e un sentiment nou pentru mine, dar speram că l-am lăsat în urmă. Fără noroc. Sunt pe cale să fiu din nou acel copil singuratic, cel cu faţa lipită de fereastră, uitându-se înăuntru.

Mi-aş dori să pot întoarce timpul înapoi, la Sărbătoarea San Gennaro, şi să trec pe lângă Belotti fără să arunc nicio privire. Nu am observat căldura din ploaia de scântei, când urmele trecutului şi prezentului s-au atins în acea zi, dar le simt în seara asta, pilitură fierbinte împrăştiată pe piept. A durut ca naiba.

27

Înfofoleşte-te bine în seara asta, te duc undeva unde cred că îţi va plăcea.

Mesajul de la Gio soseşte în timp ce mă uit în frigiderul deprimant de gol, încercând să decid ce să mănânc la micul-dejun.

Sau ai putea trece pe aici şi să jucăm din nou Moonstruck? *Maestrul Gio m-a transformat în ceva groaznic.*

Trimit mesajul şi telefonul meu bipăie din nou după câteva minute. Arunc cerealele râncede la gunoi, întinzându-mă după telefon.

Îmbracă-te gros sau îngheaţă. Ieşim indiferent dacă-ţi place sau nu.

Fac ochii mari, tresar şi râsul meu strident răsună în apartamentul liniştit, chiar în momentul în care telefonul îmi bipăie a treia oară.

Vreau să se consemneze. Chiar nu am vrut să trimit mesajul ăla.

Încă un motiv pentru care mă simt atât de în siguranţă cu bărbatul ăsta. Sparg ouăle într-un castron în timp ce tastez un mesaj cu cealaltă mână.

Nu strica povestea chiar acum. Tocmai mă pregăteam să te sun pentru o partidă de sex prin telefon.

Minunat! Urmează să merg la o întâlnire cu profesoara Bellei şi acum nu mă mai pot gândi decât la tine goală.

Cu plăcere.

Eşti atât de… şi profesoara e deja aici. Să fii gata la 7. Vin să te iau.

Aprind aragazul şi răstorn ouăle în tigaie.

Fir-ar să fie! Tocmai îmi dădeam jos sutienul. Salvat de clopoţel, Belotti x

Fac omleta pe pilot automat, deja obosită, deşi e abia nouă şi jumătate. Porţia generoasă de Jack Daniels de aseară m-a adormit, dar nu am dormit prea mult – m-am trezit îngrijorată puţin după ora patru şi am ajuns la masa din bucătărie, bând cafea. Nu mă pot aştepta ca Felipe să-mi păstreze secretele la infinit şi nu e corect să-i cer asta. E frumos din partea lui să-mi permită să mă ocup de lucruri în ritmul meu. Fiind trează de la primele ore ale dimineţii, am ajuns la o concluzie. O să-mi trăiesc viaţa strict aici şi acum, până vine Anul Nou. După ce va cădea bila în Times Square, îi voi spune totul lui Gio. Oh, sunt conştientă, bineînţeles, că, ţinând cont de felul în care merg lucrurile, ce mi-am propus eu e echivalent cu a mă îndrepta cu maşina direct spre un zid, cu pedala de acceleraţie apăsată la maximum. Totuşi nu pot face nimic altceva, pentru că ceea ce mi-am recunoscut mie însămi în această dimineaţă e că sunt îndrăgostită de Gio Belotti în mod incontrolabil, îmbătător şi feroce.

Aud claxonul unei maşini, mai degrabă decât soneria de la interfon, şi mă duc să mă uit pe fereastră, surprinsă. Mai e puţin până la ora şapte şi, aşa cum mi s-a cerut, sunt îmbrăcată cu paltonul de iarnă, căciula, mănuşile în buzunar, fularul pe masă, pregătit să-l iau în drum spre ieşire.

Gio e afară, nu într-un taxi, aşa cum mă aşteptam, ci peste drum, lângă o maşină retro neagră, lungă şi joasă.

Ridic geamul şi mă aplec în seara rece de-ţi taie respiraţia.

— Ai văzut vreodată *Pretty Woman?*

Îşi sprijină braţul pe uşa deschisă a şoferului şi îşi ridică privirea spre mine.

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Richard Gere opreşte într-o maşină de lux şi urcă pe scara de incendiu, strig eu.

Mamei mele i-a plăcut mereu să spună că a fost numită după Vivian din *Pretty Woman,* chiar dacă s-a născut cu mai bine de douăzeci de ani înainte de lansarea filmului. Gio se uită la scara şubredă care traversează în zigzag faţada clădirii şi dă din cap, iar eu râd şi închid fereastra.

Jos, pe trotuar, stau şi mă uit la maşina impunătoare. E strălucitoare, negru şi crom, lungă, joasă, cool, genul *Saturday Night Fever.*

— Ai împrumutat-o de la John Travolta?

Rânjeşte şi bate cu palma în plafon.

— Cadillac Sedan Deville din 1972. Mândria şi bucuria tatei. M-a rugat să-l mai conduc din când în când, să nu ruginească până când îl va putea conduce din nou.

— E suficient de mare pentru a avea propriul cod poştal, spun eu după ce Gio intră în maşină şi se apleacă să-mi deschidă uşa. Dumnezeule, gem, învăluită imediat în piele vişinie.

Maşina miroase exact aşa cum trebuie: a piele, a lemn lustruit, a vechime şi distincţie, un aer clar de club exclusivist.

— Mă pot muta aici? E mult mai confortabilă decât canapeaua mea.

Îmi trec mâna peste bordul din lemn de tec. N-aş fi deloc surprinsă să văd pe undeva un buton pe care să scrie „bourbon cu gheaţa” – şi, sinceră să fiu, şi eu aş apăsa pe el. În timpul plimbării mă simt de parcă aş sta într-un fotoliu de cinema: scaun confortabil, cu cotiera lăsată între noi.

— Nu-i rău, nu? întreabă Gio, pornind motorul.

— Unde mergem?

— Nu prea departe, spune el. E surpriză.

Mă instalez, uitându-mă pe furiş, cu coada ochiului, la Gio.

— Eşti sexy conducând asta.

Se uită la mine.

— Nu mă pune să vorbesc iar murdar. Mi-ai făcut destule probleme în dimineaţa asta.

— Ţi-a plăcut, spun eu, râzând cu nasul în fular.

Nu neagă.

— Nu ţi-ai scos sutienul, nu?

Mă gândesc la o minciună.

— Nu, făceam omletă.

Râde, clătinând din cap în timp ce porneşte radioul.

— Ai o influenţă foarte proastă asupra mea, Iris.

Mă uit pe fereastră, încercând să trăiesc momentul mai degrabă decât să las cuvintele pe care tocmai le-a spus să mă ducă în direcţia în care să mă gândesc exact cât de nepotrivită sunt pentru Gio, sărind peste zile, direct la Anul Nou, când părerea lui despre mine va ajunge la minus infinit. Gândul că el va avea o părere proastă despre mine îmi apasă inima precum plumbul, aşa că mă concentrez la melodiile de Crăciun de la radio şi încep să fredonez.

Exact cum a spus, călătoria noastră nu e una lungă, dar sper să o ţin minte pentru totdeauna. Combinaţia dintre maşină, bărbatul care o conduce şi luminile strălucitoare ale oraşului în timp ce traversam Podul Brooklyn a fost genul de instantaneu perfect pe care nu ai cum să-l surprinzi cu aparatul foto. În schimb, mi l-am întipărit în minte şi l-am pus deoparte ca să-l am la dispoziţie oricând în zilele şi anii care vor urma, la fel cum mama a construit un milion de poveşti de dragoste în jurul acelei singure fotografii cu Santo.

— Aici ar trebui să fie OK, spune Gio, oprind maşina la marginea trotuarului, pe o stradă liniştită cu multe case.

— Restaurant? întreb eu, sperând că nu, pentru că, mai devreme, Bobby şi Robin m-au chemat la etaj să împărţim o pizza.

Gio clatină din cap când se dă jos şi încuie maşina.

— Bar?

Clatină din nou din cap şi mă ia de braţ.

— N-o să-mi spui, nu-i aşa?

— O să vezi, îmi răspunde.

Pe măsură ce înaintăm, pe străzi sunt din ce în ce mai mulţi oameni care, evident, se îndreaptă în aceeaşi direcţie ca noi. Cupluri, familii cu copii mici, toţi îmbrăcaţi în paltoane şi cu pălării de iarnă.

După ce trecem de un colţ de stradă, icnesc şi mă opresc în loc surprinsă.

— A meritat aşteptarea?

Strada din faţa noastră e o explozie de culoare, fiecare casă e acoperită aproape complet cu lumini şi ornamente de Crăciun. Fulgi uriaşi aurii, oameni de zăpadă în mărime naturală, Moşi Crăciun luminaţi care coboară pe coşuri. Aceasta este America fanteziilor mele din copilărie, îndrăzneaţă şi incredibil de frumoasă.

— Ce e locul ăsta? întreb cu respiraţia tăiată.

— Dyker Heights, spune el. Se întâmplă asta în fiecare an, încă din anii optzeci, şi se continuă aşa până la capătul străzii.

Ne alăturăm mulţimii de vizitatori care merg încet pe străzile iluminate şi, sincer, simt că cineva m-a luat pe sus şi m-a lăsat pe un platou unde se filmează un film de sărbători. Fiecare casă pare să fie mai împodobită decât cea de dinainte. Peluzele din faţă sunt pline de acadele şi de spiriduşi care dansează, cadouri strălucitoare mărginesc treptele verandelor, plase de lumini acoperă copacii şi arbuştii.

— Probabil se vede din spaţiu, spun eu, uluită de amploarea spectacolului.

Ne oprim în faţa unei imense case vechi, păzită de un batalion de spărgători de nuci înalţi de trei metri, cu butonii de alamă ai uniformelor luminând aurii, în timp ce muzica de Crăciun se aude din difuzoarele ascunse. Printre copaci dansează îngeri,

iar o scenă în mărime naturală a Naşterii din Bethleem ocupă cea mai mare parte a gazonului.

— Uau!

Nu pot spune nimic altceva.

— Cum reuşesc să facă asta în fiecare an? Probabil că au nevoie de încă o casă doar ca să depoziteze toate decoraţiunile.

— În mare parte, sunt firme în zilele noastre, spune Gio. Afaceri mari.

— Oh, îmi place slujba asta, spun eu, încântată de idee. Elf profesionist.

Cumpărăm ciocolată caldă de la o tarabă, de parcă toată scena nu era suficient de festivă, iar Gio scoate la iveală o sticluţă de coniac şi mi-o dă.

— Te gândeşti la toate, spun eu, punându-mi în ceaşcă.

Îşi strecoară sticla înapoi în haină şi realizez că a adus-o doar pentru mine, doar pentru această ciocolată fierbinte, şi îl iau de braţ în timp ce rătăcim uimiţi din casă în casă.

Mă opresc să admir o sanie metalică de epocă ce rivalizează în lungime cu Cadillac-ul lui Santo, stacojiu metalizat şi suficient de mare pentru a ne putea urca în ea. Totuşi nu facem asta – scaunul din faţă e deja ocupat de un Moş Crăciun demn de reclamele la Coca-Cola, care ţine frâiele a opt reni în zbor pe deasupra gazonului, toţi strălucind luminaţi de sute de beculeţe aurii. Verific şi bineînţeles că cel din faţă are nasul roşu.

— Pentru un tip căruia nu-i place magazinul cu decoraţiuni de Crăciun, ăsta e un pas mare, spun eu.

Mă ia de umeri.

— Asta e cu totul altceva. Când eram copii, veneam aici în fiecare an.

Îmi imaginez familia Belotti, o grămadă de fetiţe extrem de emoţionate şi pe Gio, cu părul negru şi cu ochii serioşi, mergând în spatele lor.

— Am trăit vieţi foarte diferite, spun oftând uşor. Mamei îi plăcea enorm Crăciunul, dar nu am strâns niciodată o colecţie de decoraţiuni de familie, nici nu aveam tradiţii anuale, ne-am mişcat prea mult de

colo-colo. Dacă nu încăpea pe bancheta din spate a maşinii, nu venea cu noi şi, drept să-ţi spun, maşina nu semăna în dimensiuni cu Cadillac-ul lui Santo.

Mă strânge mai tare de umeri.

— Vino să petreci sărbătorile cu noi anul ăsta.

Luminile de Crăciun se reflectă aurii şi verzi în ochii lui, când mă priveşte.

— Dacă nu ai alte planuri.

Nu am alte planuri. Bobby a fost nervos tot anul că el şi Robin sunt nevoiţi să-şi petreacă sărbătorile într-o croazieră cu familia lui Robin, deoarece sora cea mare a lui Robin a hotărât să se mărite cât timp toată lumea este împreună. Până astăzi, aveam un oarecare plan de a găti curcan pentru mine şi Smirnoff, de a avea gelato la discreţie şi de a mă uita la televizor. De fapt, nu mă deprima ideea. Îmi părea ceva simplu şi nepretenţios. Am căutat pijamale noi şi am păstrat o sticlă de şampanie special pentru ziua cea mare.

Acum ce fac? Gio mi-a oferit un loc la masa Belotti. De data asta nu mai trebuie să fiu copilul cu nasul lipit de geam, nici femeia care îşi spune că sărbătorile ei singuratice sunt elegante şi independente. Tânjesc să spun da, să experimentez o zi adevărată de Crăciun în familie.

— Mi-ar plăcea, spun şi nu îmi vine să cred că am scos cuvintele pe gură înainte ca mintea şi sufletul meu să fi avut măcar zece minute răgaz să cântărească împreună ideea. Doar dacă eşti sigur. Te poţi răzgândi, nu mă supăr.

Râsul lui vine natural şi îmi încălzeşte obrajii reci.

— Nu mă voi răzgândi.

Bine, în cazul ăsta, Crăciun cu familia Belotti să fie. Pare un film pentru care aş sta la coadă să-l văd şi rămân acolo, în mijlocul luminilor exagerate din Dyker Heights, încercând să-mi reamintesc că ziua de Crăciun cade înainte de termenul-limită de Anul Nou şi să mă bucur pe deplin de această bucurie temporară.

— A fost o nebunie, spun eu, înapoi în confortul din piele vişinie al Cadillacului, cu încălzirea pornită. Fabulos, dar nebunesc.

— Nebunie curată, îmi răspunde el.

Cuvântul sună ridicol cu accentul lui.

— Nebun, dar fabulos, înţelegi?

— Ştiu ce înseamnă, îmi răspunde el.

Ne afundăm încet în trafic şi mă las pe spate în scaun, cu braţul sprijinit pe cotiera dintre noi.

— O să îmi cumpăr şi eu una la fel, spun, cu alcoolul încă prezent în sânge. O să mă plimb în fiecare seară cu stil prin New York.

Închid ochii şi zâmbesc, cu capul lăsat pe spate pe scaun.

— O să-l iau pe Smirnoff cu mine la plimbare şi vom deveni faimoşi, cunoscuţi drept englezoaica excentrică şi pisica ei arogantă. Vom purta ochelari de soare vara şi fulare tricotate asortate iarna.

Gio nu răspunde, deschid un ochi şi văd că a oprit la un semafor şi se uită la mine.

— Eşti o încântare pentru ochii mei, spune, apoi îşi lasă mâna pe genunchiul meu şi o menţine acolo şi după ce porneşte.

Îmi amintesc când i-am povestit lui Bobby cât de mult îmi plac mâinile lui Gio şi iată-ne, câteva luni mai târziu, cu aceeaşi mână sprijinită pe genunchiul meu. În întunericul din maşină, pun palma mea mult mai mică peste mâna lui şi singurul cuvânt prin care pot descrie ceea ce simt e mulţumire. Nu e tocmai cuvântul potrivit. În mod normal, aş vrea să găsesc un cuvânt care să combine mulţumirea cu faptul că îmi vine să sar pe el, dar e la volan şi asta e o maşină foarte scumpă, aşa că va trebui să mă mulţumesc cu acest cuvânt deocamdată.

— Unde mergem?

— Ai răbdare şi o să vezi.

Îi strâng mâna.

— Altă surpriză?

— Da.

— O să am nevoie de mai mult alcool?

— E posibil.

— Nu-ţi plac surprizele, spun eu. Aşa ai zis zilele trecute.

— Aşa am zis?

Dau din cap.

— I-ai zis Sophiei.

— Probabil că îmi plăceau surprizele când eram copil.

Priveşte în faţă.

— În ultimul timp nu-mi mai plac atât de mult.

Faţadele magazinelor şi indicatoarele stradale luminoase proiectează culori pe profilul lui în timp ce ne deplasăm pe străzile întunecate: albastru electric, roşu stroboscopic. Degetul lui îmi mângâie rotula cu o mişcare constantă.

— Eşti o persoană foarte matură, spun, profitând de faptul că alcoolul îmi dă curaj.

Mă priveşte cu coada ochiului.

— Nu prea am de ales.

Dau din cap. Înţeleg. Nu am pe nimeni altcineva pentru care să fiu responsabilă, în afară de mine, şi uneori nu mă descurc prea grozav nici la asta. Gio simte greutatea responsabilităţii pe care o are faţă de Bella şi de familia lui.

— Nu trebuie să te simţi responsabil pentru mine, spun.

— Ce vrei să spui?

Se încruntă în timp ce conduce, iar eu caut cuvintele cele mai potrivite.

— Vreau să spun doar că deja sunt destui oameni care se bazează pe tine. Nu trebuie să mă adaugi pe lista celor pentru care trebuie să-ţi faci griji. De fapt, dă-mi voie să fii tu pe lista mea.

Virează la stânga într-o parcare şi încerc să zăresc ceva în întuneric prin parbrizul maşinii.

— Acolo se vede marea?

— Oceanul Atlantic, spune el.

Nu mă corectează. E, pur şi simplu, o observaţie binevoitoare.

— Suntem pe plajă?

— Coney Island.

— Adică în parcul de distracţii?

— Instalaţiile sunt închise pe timpul iernii, dar da. Facem câţiva paşi?

Aerul de afară e rece şi îl simt sărat pe buze în timp ce ne îndreptăm spre promenada de lemn.

— Vara este atât de aglomerat aici, încât nu te poţi mişca, spune Gio.

Acum, clar nu e cazul. Abia dacă se zăresc câţiva oameni în seara asta pe promenadă. O mână de oameni care îşi plimbă câinii şi câţiva alergători. Suntem aproape doar noi doi şi mă simt din nou ca la optsprezece ani când Gio mă ia de mână în timp ce ne plimbăm, cu siluetele roller-coasterelor într-o parte şi oceanul pe cealaltă parte. Nu am mai mers de mână cu cineva de… sincer, nici nu mai ştiu de cât timp. Adam nu era genul de tip care să-şi afişeze afecţiunea public, nici măcar în primele zile ale relaţiei.

— Dacă ţi-e foame, putem lua ceva de mâncare.

— Poate mai încolo, răspund eu, pentru că mi-ar plăcea să ne plimbăm în felul ăsta până la capătul pământului.

Îmi pasează sticluţa cu coniac şi iau o gură, cu ochii la silueta roţii mari. Maşinuţele au fost scoase toate şi puse la adăpost pe timpul iernii, lăsând doar roata de oţel cu spiţe arcuite pe linia orizontului.

— Bella a fost atât de speriată când s-a suit acolo, încât a plâns încontinuu, spune el, urmărindu-mi privirea. Era foarte mică.

Îmi arată cu palma în dreptul şoldului cât de înaltă era Bella atunci.

— A insistat foarte mult să se suie, apoi abia aştepta să coboare.

Îmi amintesc că toată viaţa lui s-a desfăşurat în oraşul ăsta; această seară a fost ceva complet nou pentru mine, dar pentru el e ceva ce s-a mai întâmplat deja.

— Când eram mică, mama m-a dus la o versiune asemănătoare a parcului ăstuia, spun eu, amintindu-mi excursia la Southend. Era mai mic, bineînţeles, dar cu aceeaşi promenadă şubredă pe plajă.

Râd discret când îmi reamintesc brusc rochia roşie de vară în stilul anilor cincizeci pe care o purta mama. Era complet nepotrivită pentru a se sui într-un roller-coaster – nu că asta ar fi făcut-o să ezite vreo clipă.

— Peşte şi cartofi prăjiţi, maşinuţe, găletuşe şi lopăţele în nisip.

— Aici e taraba cu hotdogi a lui Nathan, spune el.

Mergem un pic mai departe, fiecare absorbit de propriile gânduri, iar eu iau o gură zdravănă de coniac pentru a alunga frigul. E băutură de calitate – oricât de frig e în seara asta, simt foc pe interior.

— Un bănuţ[8] pentru gândurile tale, spun eu.

Îi surprind tresărirea în timp ce se întoarce să mă privească şi mă înjur în gând că nu am fost mai atentă la alegerea cuvintelor.

— Gio, îmi pare rău, dintre toate cuvintele pe care le-aş fi putut alege…

— Hei, nu e nicio problemă.

Mă ia de mână.

— Îi poţi rosti numele fără să te simţi ciudat.

Dau din cap, înghit în sec, îl strâng şi eu de mână, dar tot mi-aş fi dorit să fi spus orice altceva.

— Iris, pot să-ţi spun ceva?

Se opreşte şi mă întoarce spre el.

— Pierderea ta e mai recentă decât a mea. Dacă lucrurile se mişcă prea repede pentru tine, nu e nevoie decât de un cuvânt şi o luăm mai încet.

Întinde mâna şi îmi aşază mai bine fesul pe cap, astfel încât să-mi acopere urechile aşa cum trebuie.

— Înţeleg dacă Crăciunul e o perioadă prea grea, bine?

Lacrimi reci mi se adună pe pleoape. Lupt cu nevoia de a mărturisi adevărul urât în aerul rece dintre noi, de a lăsa vântul sulfuros să-l ducă peste ocean şi să-l scufunde în adâncuri, acolo unde nu ne mai poate deranja.

— Adam… partenerul meu… nu a fost întotdeauna un om foarte de treabă, spun, pentru că nu pot să mai rostesc încă o minciună.

Gio a avut o relaţie frumoasă, care s-a încheiat prea devreme. Eu am avut o relaţie groaznică, ce nu ar fi trebuit să existe deloc.

Surprind momentul exact în care Gio înregistrează cuvintele pe care le-am spus. Expresia lui se înmoaie şi îmi mângâie maxilarul cu degetul mare.

— E nevoie de foarte mult curaj să fii atât de sincer, spune el, privindu-mă cu atenţie. Nu te simţi vinovată că îţi aminteşti atât lucrurile rele, cât şi pe cele bune. Oamenii nu se transformă în sfinţi doar pentru că mor.

Simt cum gâtlejul îmi e ars de o bilă fierbinte de durere. Gio e prea al naibii de cumsecade.

— Aşa o să fie.

Mă sufoc cu lacrimi prosteşti, provocate de alcool.

— O să ai parte de trâmbiţe şi medalii şi de propria echipă de cupidoni şi îngeri.

— Cred că ai băut destul coniac.

Îmi cuprinde faţa cu mâinile.

— Dar, ca să ştii, acum nu mă gândesc la lucruri sfinte.

Mă înec râzând exagerat, iar el mă trage mai aproape şi îşi lasă capul spre al meu. Sărutul nostru e presărat cu lacrimi sărate şi încărcat de dorinţă.

— Ne putem giugiuli pe bancheta din spate?

Râde cu gura lipită de a mea.

— Poţi fi sigură că da.

Mi se strânge stomacul şi aş vrea să-i spun că a ajuns în punctul perfect de echilibru între a prelua controlul şi a mă copleşi, dar nu mai fac asta, pentru că mă sărută şi îmi alungă acest gând din minte.

Mă simt ca o adolescentă în timp ce facem drumul înapoi prin parcarea pustie, oprindu-ne de două ori pentru genul acela de sărutări febrile, care sunt la fel de esenţiale pentru supravieţuire precum oxigenul, şi trebuie să ajungem în viaţă la maşină pentru a ne putea smulge hainele unul celuilalt. Gio bâjbâie în buzunar după chei, gura lui fierbinte e lipită de a mea şi înjură sexy în italiană, pentru că

bătrânul Cadillac trebuie descuiat manual. Pe jumătate râd şi pe jumătate gem când scapă cheile din pricina grabei, apoi scot un sunet animalic în momentul în care ridică cheile şi rămâne aplecat pentru a-şi plimba gura pe interiorul coapsei mele. Mă uit în jos la capul lui întunecat, iar el îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a mea şi e atât de devastator de sexy, încât trebuie să mă sprijin de maşină pentru a-mi ţine echilibrul.

Gio alunecă în sus, de-a lungul corpului meu, apăsându-mă de metalul rece, iar eu înghit în sec şi întind mâna după chei.

— Dă-mi-le, spun şi îi iau cheile din mână, ca nu cumva să le scape din nou.

Mă întorc spre maşină şi întind mâna spre încuietoare.

Îşi sprijină greutatea de spatele meu şi îi simt respiraţia caldă pe gât. Sunt presată între om şi maşină, iar când mâna îi alunecă sub puloverul meu şi îmi găseşte sânul, las capul pe spate, pe umărul lui, şi gem.

— Trebuie să intrăm în maşina asta nenorocită, mormăie el.

— Oare? întreb, pentru că tocmai mi-a tras cupa din dantelă a sutienului şi sunt în extaz.

— Cealaltă variantă ar fi să ajungem în arest pentru expunere indecentă, spune, îmi ia cheile din mână şi le înfige în broască pe lângă şoldul meu.

Răsuflăm amândoi uşuraţi când auzim încuietoarea deschizându-se, iar Gio deschide uşa din spate şi practic mă împinge înăuntru. Trânteşte uşa în timp ce aterizează peste mine şi îmi dau brusc seama cât de frig era afară, acum că suntem la adăpost.

— Pentru o maşină atât de mare, spaţiul pare, brusc, foarte mic, spun cu spatele lipit de bancheta căptuşită din piele vişinie.

— Cred că s-ar putea să fiu prea bătrân pentru asta, spune Gio, sprijinindu-se pe coate, chinuindu-se să nu mă strivească.

— Lasă-te cu toată greutatea, spun, trăgându-l înapoi de gulerul hainei. Îmi place.

Râde înfundat, cu gura aproape lipită de a mea, în timp ce mâna îi alunecă din nou sub puloverul meu.

— Şi mie.

— Ai mâinile reci, îi şoptesc.

— Tu eşti foarte fierbinte, spune el, apoi se opreşte, se încruntă şi adaugă: mă refer la temperatură, nu…

Ridic sprâncenele, bucurându-mă de felul în care se încurcă şi mai tare în cuvinte.

— Nu crezi că trupul meu e fierbinte?

— Nu. Adică, Doamne, ba da. Da.

Îmi desface sutienul şi îmi trag puloverul peste cap, aşa că sunt goală de la talie în sus.

— Fierbinte ca naiba, murmură el, trecându-şi gura peste clavicula mea. Fierbinte ca suprafaţa soarelui.

— Bună găselniţă, murmur, tânjind după mai mult. Nu am mai făcut niciodată sex pe bancheta din spate a unei maşini. De altfel, nici pe scaunul din faţă.

— Nici eu, spune el, sărutându-mă apăsat pe gură în timp ce îmi desface nasturele de la blugi.

Încă mă sărută cât îmi deschide fermoarul, apoi în continuare, încet şi adânc, în timp ce mâna lui se mişcă în blugii şi în lenjeria mea, iar degetele nu îi mai sunt reci când alunecă în mine.

— Cred că ăsta e cel mai tare moment din viaţa mea, gem şi îi simt zâmbetul lipit de buzele mele.

— E destul de sus şi pe lista mea, îmi răspunde, în timp ce îi deschei blugii şi îi împing în jos, pe picioare.

Inspiră brusc, pe nas, şi închide ochii când palma mi se închide în jurul lui, şi amândoi suntem frustraţi pentru că blugii mei sunt prea sus pe coapse, iar ai lui îi limitează mişcarea. Face ca lucrurile să fie în acelaşi timp mai rele şi de zece ori mai bune când înjură în italiană, iar eu râd şi icnesc în timp ce mă zvârcolesc pentru a-mi împinge blugii

sub genunchi până când, în sfârşit, se poate aşeza între picioarele mele şi se poate împinge în mine.

— Slavă cerului, mormăie el, iar eu înghit în sec şi dau din cap, extaziată de uşurare şi de o plăcere intensă, care îmi face ochii să lăcrimeze.

— Îmi retrag cuvintele, spun. Cu siguranţă, ăsta este cel mai tare moment.

Apoi totul încetineşte, gura lui blândă atingându-mi faţa, palma lui netezindu-mi părul de pe frunte, ochii lui privindu-mă cu intensitate, în timp ce respiraţia i se blochează în gât. Mă mişc sub el, împingându-mi genunchiul în scaunul din piele, ca să îmi pot ridica şoldurile şi să-l ţin mai aproape, iar el îmi şopteşte numele şi îşi muşcă buza de jos. Nu mi-aş fi imaginat că sexul pe bancheta din spate ar putea fi tandru, dar aşa este. Suntem în lumea noastră chiar acum, un Cadillac al viselor, şi ne petrecem timpul unul peste celălalt.

— Bine ai venit în Coney Island, spune apoi, stând cu fruntea sprijinită de a mea.

— E la fel de palpitantă cum o laudă reclamele din ghidurile turistice, spun eu, cu inima bătându-mi lipită de pieptul lui.

— Ar trebui să vezi cum e vara, spune el.

— Cred că o prefer iarna, îi răspund.

Mă sărută lent, fără grabă.

— Mda, şi eu.

— Vrei să stăm aici, aşa, toată noaptea?

Gio pufăie.

— Nu cred că o să mai pot merge vreodată.

Râd.

— Cred că mi-am luxat şoldul, dar a meritat.

Se ridică de pe mine, ne îmbrăcăm cu greu şi ne aşezăm unul lângă celălalt, de parcă tocmai am fi trecut linia de sosire a maratonului. Îi sunt recunoscătoare când îşi bagă mâna în haină şi îmi dă în tăcere sticla cu coniac.

— Eşti ca un Saint Bernard, spun eu, ducând sticla la buze. Mă salvezi mereu.

Se încruntă şi clatină din cap, dar văd zâmbetul pe care se străduieşte să-l mascheze şi îmi sprijin

capul de umărul lui, zâmbind la rândul meu. Atâta bucurie liniştită în acest bărbat. Atât de multă dragoste.

28

Marţi dimineaţa vine în valuri reci, iar eu stau în pat, amintindu-mi noaptea trecută. Am spus ceva despre Saint Bernard şi o echipă de îngeri? Totul e în ceaţă, dar ceea ce mi-a rămas în minte e o strălucire care nu are nimic de-a face cu făpturile cereşti, însă are de-a face pe de-a-ntregul cu ceea ce s-a întâmplat pe bancheta din spate a Cadillac-ului. Experienţele mele timpurii nu au fost teribil de incitante, eram prea ocupată să mă grăbesc înapoi în bucătăriile aburinde în fiecare seară ca să îmi ardă de prostii. Noaptea trecută a primit 5 stele. A fost, fără îndoială, cel mai palpitant sex din toată viaţa mea. Nu cred că vreunul din noi se aştepta să fie atât de teribil de excitat de toată faza cu parcarea părăsită – poate că amândoi suntem restanţi la capitolul entuziasm.

Îmi trag telefonul de sub pernă când începe să vibreze.

Categoric mi-am distrus spatele.

Trag pătura mai bine peste mine şi mă ghemuiesc într-o parte.

Aşa se întâmplă când seduci fete pe banchetele din spate ale maşinilor.

Sunt aproape convins că a fost ideea ta…

Râd, închizând ochii şi gândindu-mă la seara trecută. Coniac. Surle şi trâmbiţe. Făcut de cap pe bancheta din spate. Mda, vinovată, exact aşa cum m-a acuzat. Telefonul se aude din nou înainte de a mă putea gândi la un răspuns şi încă zâmbesc când mă uit. Mesajul nu e de la Gio.

O, şoricelule, acum chiar că mi-ai rănit sentimentele. Poate că ar trebui să vin să te văd şi să rezolv lucrurile, să-ţi livrez personal cadoul de Crăciun. Poţi să-mi arăţi obiectivele turistice, să-mi faci nişte îngheţată. Ce zici?

Simt cum mi se băşică pielea, de parcă cineva ar fi vărsat peste mine o oală cu apă opărită. E o schimbare prea rapidă pentru ca mintea mea să o poată gestiona – de la raiul nopţii trecute la iadul lui Adam Bronson. E ca şi cum ar fi ieşit din telefon în siguranţa şi liniştea dormitorului meu. Telefonul îmi vibrează din nou, un alt mesaj, iar eu mă ghemuiesc în pat şi închid ochii, prea speriată ca să mă pot uita. Vibrează iar şi iar, până când îl arunc spre perete şi mă târăsc spre baie cu picioarele tremurânde, ca să-mi golesc stomacul.

Stau sub duşul fierbinte şi încerc să las apa să-mi alunge panica. Folosesc exerciţiile de respiraţie care m-au ajutat să trec de acele prime zile de după plecarea de la Adam. *Nu va veni la New York. Nu va veni la New York. Nu va veni la New York.* Repet cuvintele ca pe o mantră, ştiind că, cel mai probabil, e adevărat. Adam Bronson e un manipulator de doi lei, aruncă mizerii pe care le amplific în minte şi încearcă să exercite asupra mea o putere pe care nu o mai are. Bobby mi-ar spune aceste lucruri dacă i-aş arăta ultimul mesaj, dar nu o voi face, pentru că nu ar fi trebuit să răspund la primul pe care mi l-a trimis. Urăsc acest sentiment de a fi absorbită în vârtejul lui Adam. Apa din acest vârtej e murdară şi sălcie şi îmi umple gura. O simt în păr, îmi acoperă pielea, e greu de curăţat, deşi robinetul nu poate fi setat mai fierbinte de-atât.

Ceva mai târziu, stau la masa din bucătărie, înfrigurată, chiar dacă sunt înfofolită în halat, cu un prosop înfăşurat în jurul capului şi o cafea fierbinte în faţă. Mi-am pus o mână pe coapsa stângă, conştientă că îmi tremură piciorul. Nu s-a mai

întâmplat asta de mult timp, o reacţie involuntară de care credeam că am scăpat odată cu trecutul meu. Nu ştiu ce să fac. Nu am de gând să răspund. Ştiu că asta îşi doreşte – să fie sigur că mesajul lui a ajuns unde trebuie, că mă ascund. Încerc să fac apel la supereroina mea interioară, cea care a ieşit la iveală acum câteva săptămâni pe acea alee, dar nu mai răspunde. M-a părăsit. Sunt anxioasă şi pe cont propriu. Poate că, pentru mine, aşa vor sta mereu lucrurile. E un gând deprimant, unul căruia nu vreau să-i dau credit, pentru că exact aşa m-a controlat Adam – fă-o să se simtă neputincioasă şi îndatorată, nu o lăsa să vadă că mai există alţi oameni şi alte locuri. Doar că nu a fost aşa. Am trecut de toate cele zece runde din ringul de box pentru a ajunge aici, plină de vânătăi. Am făcut toate astea pentru a-i permite să smulgă victoria, un knockout târziu venit dintr-o lovitură norocoasă?

Închid ochii şi mă forţez să respir încet, să văd ringul de box, să-mi imaginez braţul meu ridicat în aer, învingător, Adam prăbuşit şi înfrânt. Aud mulţimea urlând, mă uit în colţul meu şi îi văd pe oamenii mei ridicând pumnii. Ochii albaştri ai mamei, buclele jucăuşe ale Sophiei, umerii puternici ai lui Gio. Mai observ în treacăt şi pe altcineva. Abia îi zăresc faţa când dă să plece, dar seamănă foarte mult cu mine şi cred că ghicesc o licărire de triumf în zâmbetul ei timid. Nu poartă pelerină sau cizme de supererou, dar mă ajută să ştiu că e aproape.

29

Shen intră în bucătărie cu un vraf de farfurii murdare.

— Nu-mi place să spun asta, dar tipul ăla bătrân s-a întors.

Oftez. Felipe. Au trecut trei zile de când am primit mesajul de la Adam şi nici nu am putut dormi, nici nu mi-a stat mintea la altceva. Cred că am reuşit să mă adun destul de bine pentru a nu-l alarma pe Gio când am vorbit sau ne-am trimis mesaje, iar Bobby nu-şi vede capul de treabă, dar eu am o criză internă tăcută şi dureroasă. Shen se uită la mine şi se încruntă, apoi pune mâna pe umărul meu.

— Eşti bine?

Nu e o întrebare potrivită pentru cineva în starea mea. Îi arunc un zâmbet forţat şi mă duc să scot ceva din frigider, astfel încât să nu pară că-i evit atingerea.

— Sunt bine, spun. Obosită. Cred că am stat prea mult trează până târziu ca să mă uit la un film de groază.

Minciuna vine natural, iar ea dă din cap, acceptând-o.

— Spune-i că vin într-o secundă, spun, uitându-mă la ceas.

S-a făcut ora opt. Nu prea am timp de stat la taclale, dar nu-l pot ignora.

Felipe se învârte pe lângă uşa bucătăriei când stâng aragazul şi intru în restaurant.

— Iris, spune el, scoţându-şi pălăria şi ducând-o la pieptul hainei groase din lână. Nu te reţin mult, văd că eşti ocupată.

— Îţi aduc ceva de mâncare?

El clatină din cap şi îşi pune cealaltă mână pe burtă.

— Maria mă hrăneşte bine. Femeia asta nu poate găti pentru mai puţin de douăzeci de oameni, chiar dacă suntem doar noi doi la masă.

Dau din cap, îmi încrucişez gleznele şi aştept.

— Am găsit câteva lucruri pe care cred că ţi-ar plăcea să le vezi. De pe vremuri, de pe vremea când era şi mama ta prin preajmă.

Gesticulează cu ambele mâini în timp ce vorbeşte, stânjenit, şi îmi dau seama că dă la schimb un gest de bunăvoinţă pentru ultimatumul lui.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spun, şi iată din nou acel nod pe care îl simt mereu în gât.

De obicei, nu sunt genul de persoană care arată prea uşor ce simte. E obositor.

Umerii i se relaxează, iar Felipe pare uşurat.

— Am un depozit închiriat, destul de aproape de-aici.

Îmi întinde o bucăţică de hârtie, cu un scris lăbărţat pe ea.

— Mâine-dimineaţă?

— Bine.

O secundă pare că ar mai vrea să spună ceva, apoi se răzgândeşte, îşi pune pălăria înapoi pe cap şi dă să plece.

— Mulţumesc, îi spun, împăturesc hârtia şi o bag în buzunarul din spate al blugilor.

Îşi atinge marginea pălăriei în timp ce se îndepărtează, iar eu mă întorc în sanctuarul din bucătăria mea şi mă sprijin de uşă, masându-mi fruntea, făcând din nou exerciţiile atât de cunoscute de respiraţie.

Exact aşa cum a spus, adresa de pe hârtia pe care am primit-o de la Felipe nu e prea departe. M-am înfofolit bine ca să mă apăr de vântul aspru de decembrie şi, nu peste mult timp, îl zăresc învârtindu-se pe stradă, lângă o clădire plină de spaţii de depozitare.

— Am adus cafea, spune arătându-mi un termos argintiu. De fapt, Maria a făcut-o.

Îmi dau jos căciula, simţind cum transpiraţia îmi apare broboane pe frunte.

— Nu i-ai spus despre mama, nu-i aşa?

Mă linişteşte rapid.

— I-am spus că mă întâlnesc cu un vechi prieten, ceea ce e oarecum adevărat.

Există o anume sprinteneală în felul în care păşeşte în timp ce îl urmez în clădire. Cred că e posibil să se distreze teribil. În ceea ce mă priveşte, sunt intrigată şi mă bucur de răgazul pe care l-am primit de a nu mă mai gândi în permanenţă la situaţia mea. Ne aflăm într-unul dintre acele locuri care au apărut peste tot, depozite mari transformate în mici unităţi de închiriere pentru ca oamenii să-şi poată depozita dezordinea şi prostiile pe care le strâng: o plimbare cu liftul până la un labirint de uşi albe, identice, închise cu rulouri.

Felipe se opreşte şi se uită în jur ca să se orienteze, apoi merge mai departe pe unul dintre holuri. Ţine în mână o cheie mică având o etichetă din plastic, iar când se opreşte în cele din urmă, mi-o întinde să mă uit.

— Trei-cinci-nouă, nu?

Dau din cap.

— Nici mama nu voia să poarte ochelari de citit, spun eu, iar el pufăie în timp ce bagă cheia în broască.

Ridică ruloul cu un gest teatral.

— Am fost ieri aici. Am zis că poate o să găsesc reţeta aia nenorocită. Fără noroc…

Sunt surprinsă de cum arată interiorul depozitului. Mă aşteptam la cutii aruncate alandala, dezorganizate, îngrămădite, dar e destul de organizat totul, iar lângă un perete e o canapea Chesterfield din piele.

— E cât de cât confortabil, spun eu, privindu-l cum se luptă cu întrerupătoarele unui încălzitor.

Aprinde o lampă şi rânjeşte.

— Ha! Aşa să rămâi!

— Nu îşi fac griji că oamenii se vor muta în depozite?

Mă conduce înăuntru şi trage obloanele.

— Taxează zilnic energia electrică consumată în plus pentru a-i împiedica pe oameni să ţină în priză frigidere pline cu bere. Nu-s deloc distractivi.

— Şi televizoare, spun eu privind către televizorul portabil aşezat pe un suport.

— Şi asta, spune el. Ia loc.

Îmi desfac eşarfa de la gât şi îmi deschid fermoarul hainei în timp ce mă aşez pe canapea, simţindu-mă destul de ciudat. Nu ştie nimeni că sunt aici, dar nu simt niciun pericol. În primul rând, Felipe e un Belotti şi, în al doilea rând, e tatăl lui Gio. Şi, cel mai important, ştiu că încearcă totuşi să facă ceva decent pentru mine, din respect pentru mama – bănuiesc că a făcut un efort destul de mare pentru a aranja locul pentru astăzi.

— Nu arăţi prea bine, spune el, turnându-mi cafea într-un pahar din plastic.

Evident, trebuie să-mi îmbunătăţesc abilităţile de macheuză – credeam că am făcut o treabă bună ascunzându-mi cearcănele de sub ochi.

— Nu dorm prea bine, spun ridicând din umeri. O să treacă, întotdeauna trece.

Oftează în timp ce se aşază şi se întinde către un plic mare, maro, aşezat pe marginea canapelei.

— Le-am găsit într-o cutie, spune el. M-am gândit că în această etapă a vieţii ar putea însemna mai mult pentru tine decât pentru mine.

Îmi aşez cafeaua pe podea şi pun plicul pe genunchi.

— Trebuie să ştii dinainte că probabil o să încep să plâng, dar nu e cazul să te simţi prost din pricina asta. În ultima vreme plâng de cel puţin trei ori pe zi. Încep să mă gândesc că e posibil să am o problemă la canalele lacrimale.

Se scarpină în bărbie şi mă priveşte.

— Să ştii că şi mama ta spunea tot felul de ciudăţenii.

O clipă mă gândesc dacă să mă supăr sau nu, dar decid să mă concentrez totuşi pe conţinutul plicului. E destul de burduşit. Scot un teanc de ziare şi fotografii şi le pun în poală.

— Ca să fiu sincer, nu îmi amintesc să le fi pus deoparte, spune Felipe. E posibil să le fi lăsat Louis.

Probabil îşi dă seama după expresia mea că nu am nici cea mai vagă idee cine e Louis.

— Managerul nostru de pe vremea aia. Ne-a lăsat baltă când situaţia a luat-o razna şi a apărut o vacă mai bună de muls.

Toate acestea sunt noutăţi pentru mine. Mi-aş dori să am la îndemână un pix pentru a nota totul, ca să nu uit niciodată. În schimb, mă mulţumesc să mă uit la fotografia de deasupra grămezii.

— În albumul mamei am văzut o fotografie foarte asemănătoare, spun uitându-mă la fotografia de pe scenă, cu trupa strânsă în jurul tobelor lui Charlie Raven.

Stă cocoţat pe scaun cu beţele în mână, radiind energie şi agitaţie, din poziţia lui uşor arogantă, mai sus decât toţi ceilalţi.

— Tata, spun atingând uşor fotografia.

— Mi-a părut rău când am auzit că a murit.

— Nu ţineam legătura, îi zic.

Felipe scoate un sunet gutural.

— A făcut aceeaşi alegere ca mine. A fi tată sau a-ţi continua cariera muzicală.

— Şi mama a avut de făcut aceeaşi alegere, spun uitându-mă la fotografia ei.

— Te-a ales pe tine. Trupa a luat-o la vale aproape imediat ce a aflat că e însărcinată. În majoritatea zilelor se simţea rău, iar Charlie s-a speriat. Nu puteau fi nici în aceeaşi cameră, darămite în aceeaşi trupă.

Mă agăţ de fiecare cuvânt al lui Felipe şi pun fotografia deoparte pentru a mă uita şi la celelalte. Pe unele dintre ele le-am mai văzut, dar multe sunt noi pentru mine; e un dar neaşteptat să o revăd.

Felipe face tot posibilul să îmi spună poveşti amuzante şi să îmi indice locurile unde au fost făcute, în timp ce trec prin ele, iar după câteva minute îmi dă o cutie cu şerveţele.

— Canalele lacrimale sunt de vină, mormăi eu.

— Mi-ai zis deja asta.

Netezesc un afiş rulat care face reclamă la un concert dintr-un club din centrul oraşului L.A., o

imagine cu silueta mamei pe scenă. Îi surprinde atât de bine esenţa, încât scap un zgomot din gât şi tuşesc de câteva ori pentru a-mi recăpăta vocea.

— A aflat că e însărcinată în ziua în care a fost făcută fotografia, spune el. Mi-o amintesc clar băgând testul de sarcină în buzunarul din spate al blugilor în timp ce fugea pe scenă.

Mă uit mai îndeaproape la poster şi, cu siguranţă, se poate zări vârful alb al testului care îi iese din buzunar. Mă întorc către Felipe, dându-mi seama că probabil arăt ca naiba, cu dâre de mascara pe obraji.

— Sunt în poza asta, şoptesc. Acolo, probabil cât un bob de orez, dar sunt.

Demonstrez dimensiunea minusculă a orezului cu degetele, iar el îşi pune braţul în jurul umerilor mei şi scoate încă un şerveţel din cutie. Nu am văzut niciodată fotografii cu mama în timpul sarcinii. E o premieră preţioasă.

— O să-l înrămez. Să-l am mereu atârnat pe perete.

Felipe mă bate pe umăr.

— Ar mai fi ceva, dar dată fiind… starea canalelor tale lacrimale, arată spre faţa mea, nu-mi dau seama dacă nu ar trebui să o lăsăm pe altă dată. Poate pe mâine.

Îmi trec mâinile peste faţă şi mă uit la el.

— Nu. În niciun caz. Trebuie să văd totul acum. Felipe, te rog, sunt bine, chiar sunt.

Ridică un umăr şi oftează.

— Dacă spui tu. Măcar mai bea nişte cafea înainte.

Pun hârtiile şi fotografiile cu grijă înapoi în plic şi le dau deoparte.

— Mulţumesc, spun eu, întinzându-mi mâna spre pahar. Pentru tot.

Felipe ridică sprâncenele.

— Viv a fost o fată dată naibii, spune el.

Ezit să pun următoarea întrebare pentru că nu vreau să par lipsită de sensibilitate.

— Ştii ceva despre ce s-a întâmplat între ea şi Santo?

Priveşte spre tavan şi râde încet.

— Pe vremea aia, toţi eram un pic îndrăgostiţi de mama ta, dar ne-a fost tăiată craca de sub picioare imediat ce-a pus ochii pe fratele meu.

Dă din cap.

— Într-o seară a venit să bea câteva beri înainte de un concert şi asta a fost. În următoarele două zile au fost întruchiparea iubirii. Cu greu l-am mai recunoscut pe Santo, era atât de încântat de mama ta…

Felipe vorbeşte rar şi şoptit, amintindu-şi vremurile de demult.

— Apoi, a venit momentul să plecăm în turneu. Urma să avem concerte peste tot prin ţară şi ne îndreptam către L.A. şi către glorie, dacă era să ne luăm după Louis. Adevărul e că nu eram foarte convins că o să vină în turneu. Credeam că va alege să rămână cu fratele meu.

— Dar nu a fost aşa, am răspuns, pentru că aceasta era singura parte din poveste pe care o ştiam.

— A fost ceva de ultim moment, a răspuns Felipe. Autobuzul a aşteptat cinci minute, apoi încă cinci, apoi a apărut alergând de după colţ şi s-a urcat cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, exact cum plângi tu acum. Nu a spus niciun cuvânt tot drumul. A stat, pur şi simplu, ghemuită în spatele autobuzului, ca un animal rănit.

Rămânem amândoi tăcuţi, iar liniştea este întreruptă doar de suspinele mele. Sunt foarte întristată la gândul că mama a fost prinsă la mijloc între iubire şi ambiţie, mult prea tânără şi prea vulnerabilă pentru a putea lua decizii atât de importante. Cu toate astea, Felipe povesteşte că nu a ezitat nicio clipă în momentul în care a aflat că e însărcinată. Mereu mi-a spus că ziua aceea a fost cea mai fericită zi din viaţa ei pentru că, în sfârşit, urma să aibă o persoană pe care să o iubească mereu. E minunat şi mi se rupe inima, mai ales acum, că ştiu la cât de multe a fost nevoită să renunţe pentru a fi mamă. Probabil că s-a dat jos de

pe acea scenă cu o furtună de emoţii. Poate din acest motiv fotografia pare să-i surprindă atât de bine esenţa – era prinsă, la propriu, între două vieţi.

— Ziceai că mai ai ceva să-mi arăţi?

Felipe îşi scarpină bărbia acoperită de ţepi, apoi se ridică şi se duce spre televizor. Îl privesc, perplexă, până când observ aparatul VHS de dedesubt.

— Felipe… spun eu, ridicând mâna la gât. Ai un film?

Se întoarce şi se uită la mine.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Am rămas cu răsuflarea tăiată şi ochii lipiţi de ecran, nevenindu-mi să cred că urmează să o văd din nou pe mama.

— Da, şoptesc.

— E filmarea noastră cea mai importantă.

Felipe se lasă pe spate şi mijeşte ochii pentru a citi ce scrie în dreptul butoanelor.

— Ieri, când m-am uitat la asta, mi-a trezit ceva amintiri, ca să fiu sincer.

— Cea mai importantă filmare, repet după el, de parcă ar vorbi într-o limbă complet necunoscută mie.

Inima îmi bubuie atât de tare, încât îmi dau seama că e posibil să nu aud nimic din ceea ce e pe peliculă.

— Ceva de genul, spune, aşezându-se înapoi pe canapea, în timp ce ecranul pâlpâie. Lasă-l un minut.

Sunt atât de emoţionată, încât îmi transpiră palmele şi sunt îngrozită ca nu cumva maşinăria aia veche să înghită banda.

— De ce durează atât de mult? mormăi eu, privind de la Felipe la ecran.

— Ai răbdare… îmi răspunde fluturând din mână. E o maşinărie veche. Durează ceva până o ia din loc.

Apuc marginea canapelei când ecranul se umple cu logoul trupei şi una dintre melodiile lor bubuie în difuzoare.

— Un pic ruginit, spune Felipe, dar nu-mi pasă, pentru că logoul dispare şi trupa izbucneşte pe ecran.

E o înregistrare a unui spectacol live pentru o mulţime înghesuită şi transpirată. E puţin întuneric şi sunetul nu e perfect, dar mama e vie şi respiră, într-un fel în care nu am mai văzut-o vreodată, şi sunt încântată. De-a lungul timpului am văzut-o de nenumărate ori cântând, dar asta… este absolut electrizant. E atât de tânără, dar al naibii de puternică, şi pare că are la degetul mic fiecare persoană din audienţă.

— Era un superstar adevărat, nu-i aşa? şoptesc eu, ştergându-mi lacrimi mari de pe gene, ca să pot vedea.

— Dinamită, spune Felipe.

Spectacolul se termină şi ecranul devine negru, apoi revine la viaţă cu o sesiune de întrebări şi răspunsuri cu trupa. Răspund cu toţii la întrebări destul de banale, dar pentru mine nu contează, pentru că ea vorbeşte şi râde. Vocea ei e muzică pentru urechile mele, o muzică pe care am pierdut-o, râsul ei, un clinchet care mă cheamă mai aproape de televizor. Mă ridic de pe canapea, îngenunchez în faţa ecranului şi întind mâna pentru a-i atinge faţa când se uită în jos la cameră şi râde. E ca şi cum se uită direct la mine, iar eu râd şi plâng în acelaşi timp, plină de uimire, pentru că pare a fi în trecere pe aici, ca şi cum, printr-o minune, ne putem vedea doar pentru acest scurt şi mic moment de conexiune.

— Mamă, murmur eu, cu gura plină de lacrimi sărate.

Nu doar că plâng, ci plâng în hohote, lacrimi terapeutice fierbinţi. Corpul îmi tremură din toate încheieturile, pentru că ultimele zile au fost atât de îngrozitoare şi parcă ar fi găsit o modalitate de a întinde mâna şi de a-mi spune că o să fiu bine.

— Mi-e atât de dor de tine, şoptesc, încă atingând ecranul în timp ce imaginea se estompează şi apare genericul de final.

Felipe pune mâna pe umărul meu şi, când mă ridic în picioare, întinde braţele ca să mă prăbuşesc în ele.

— E în regulă, copilă, spune el, bătându-mă pe spate. E în regulă.

Mă îndreaptă înapoi spre canapea şi îmi dă mai multe şerveţele, bătându-mă pe genunchi în timp ce mă străduiesc să-mi vin în fire.

— Îmi pare rău, suspin eu. A fost un adevărat şoc.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut mama, spune el. Ştiu cât de minunată a fost.

Aud cum emoţiile îi schimbă vocea şi încerc să îi zâmbesc printre lacrimi, pentru că nu era obligat să facă asta şi nu am cuvinte pentru a exprima ceea ce înseamnă pentru mine. Nu prea ştiam la ce să mă aştept când am venit aici azi-dimineaţă. Nu la asta, în orice caz. Nu mă aşteptam să simt că mama a ajuns prin eterul dintre lumi să mă ţină de mână şi să-mi amintească exact a cui fiică sunt.

— Ne putem uita din nou?

Felipe apasă pe butonul de derulare. Stăm unul lângă celălalt şi ne mai uităm de încă două ori, apoi scoate caseta şi mi-o dă.

— Păstreaz-o tu. Eu am fost acolo, am totul aici.

Îşi atinge fruntea în timp ce îşi încheie nasturii de la haină.

— Uneori, renunţarea la lucruri te eliberează, Iris.

Strâng bucata caldă de plastic de parcă ar fi din metal preţios. Această casetă, posterul făcut în ziua în care mama a descoperit că era însărcinată… sunt o comoară pentru mine. Cât de ciudat mi se pare că au stat uitate în acest depozit atâţia ani, de parcă ar fi aşteptat momentul oportun să se dezvăluie, exact când aveam cea mai mare nevoie. De regulă, nu sunt o persoană superstiţioasă – trec pe sub scări şi categoric prefer mai mult pisicile portocalii morocănoase decât pe cele negre norocoase –, dar există un sentiment incontestabil de interferenţă cosmică aici, de parcă televizorul vechi al lui Felipe ar fi fost o legătură temporară între tărâmuri. Îmi termin cafeaua şi îmi dau seama că, în sfârşit, mi-e

cald pentru prima dată după multe zile. Îmi pun mâna pe coapsa stângă şi nu mai tremură.

30

Am şters mesajele de la Adam şi i-am blocat numărul. În ultimele săptămâni s-a transformat într-o fantomă care pândeşte din toate ungherele, dar am ajuns acasă în dimineaţa pe care am petrecut-o cu Felipe şi am ştiut exact ce trebuie să fac. Blochează. Ignoră. Am decis că e într-adevăr mort pentru mine şi, de data asta, cred cu adevărat, pentru că nu am luat distanţă de el doar pentru a-i permite să devină propriul meu Voldemort. Sunt newyorkeză acum. Ceea ce mi s-a întâmplat la Londra nu mă defineşte aici.

Mi-am petrecut weekendul lucrând, fie jos, în restaurant, fie aici sus, amenajând locul pentru Crăciun. Am întins şiragul de conuri de brad aurii al mamei mele peste oglindă şi am lipit luminiţe albe, calde, în jurul ferestrei. Era o dimineaţă londoneză geroasă şi limpede când am căutat amândouă acele conuri de brad, pătându-ne apoi degetele cu vopsea aurie. Culoarea s-a estompat semnificativ de-a lungul anilor, dar încă îmbracă în bucuria Crăciunului această dimineaţă îngheţată de luni. Tipul de la radio care ţine emisiunea de dimineaţă părea sigur de zăpada iminentă, dar m-a mai păcălit înainte, aşa că o să cred când o voi vedea.

Ceva se izbeşte de fereastra mea – cred că e o ploaie de pietricele – şi mă năpustesc prin cameră pentru a mă uita pe trotuar, cu inima în gât.

— Am văzut ăsta lângă magazin şi m-am gândit la tine, strigă Gio, ţinând mâna streaşină la ochi în timp ce ridică privirea.

Stă lângă un brad de Crăciun care îi ajunge până la umăr, susţinându-i vârful cu mâna. Eu dau din cap, râzând, în timp ce ridic mâinile în aer spre el.

Fug pe palier, iar el îl urcă pe scara comună, ridicându-l în faţa uşii mele cu o reverenţă şi un zâmbet care îl face să arate de vreo optsprezece ani.

— Nu aveam de gând să-mi iau pom, spun eu.

— Da, aşa ai spus, răspunde el. Dar unde îţi vei atârna telul dacă nu ai brad?

Îi fac semn către colţul camerei, iar el îl instalează la mine în apartament şi ne dăm amândoi înapoi pentru a-l privi.

— Părea mai mic afară, recunoaşte el.

— Nu mai spune!

— Poate dacă-l răsucim?

Încearcă, dar e atât de bogat, încât, indiferent cum stă, ramurile de jos se revarsă peste braţul canapelei.

Mă strecor în spatele lui şi mă aşez, despărţindu-i crengile pentru a-l privi pe Gio.

— Mă simt de parcă aş pândi pe cineva, spun.

Împinge canapeaua cu mine încă aşezată pe ea până când nu mai atinge bradul. E lipit de insula pentru micul-dejun de la celălalt capăt, dar, cel puţin, nu voi simţi că fac parte dintr-un documentar despre natură de fiecare dată când mă aşez.

— Perfect, spune el.

Mă ridic şi stau lângă el.

— Ştii ceva? Chiar este.

Acesta e pomul adevărat de care n-am avut parte în ultimii ani. Adam avea unul mic, artificial, cu ramuri rare din plastic şi beculeţe deja aprinse, încă de dinainte de a ne cunoaşte, pe care n-ar fi conceput să-l înlocuiască, un obiect nefericit care, cumva, reuşea să facă încăperea şi mai tristă decât de obicei. Fără globuleţe şi, cu siguranţă, fără cadouri îngrămădite sub el.

— Luminiţe?

Gio se uită la mine, iar eu clatin din cap. Singura instalaţie pe care o am e în jurul ferestrei.

— Ornamente?

Aduc telul şi îl atârn în pom, apoi mă dau înapoi. Se învârte încet, reflectând lumina zilei, o pată solitară de culoare pe peretele verde.

— Ştii ce înseamnă asta, spun eu.

Geme.

— Te rog să nu spui că trebuie să ne întoarcem la magazinul de Crăciun.

— Trebuie să ne întoarcem la magazinul de Crăciun.

Îmi frec mâinile ca un copil entuziasmat.

— Îmi iau haina.

În acest moment, viaţa mea pare un roller-coaster din Coney Island, o serie de urcuşuri euforice şi coborâşuri care îmi fac stomacul să se contracte. Astăzi zbor pe cât de dulce e posibil, pentru că eu şi Gio ne-am petrecut după-amiaza împodobind pomul şi mâncând panetone de la o mică brutărie pe care o ştie pe strada Mulberry. Am trăit un moment magic când ne-am întors acasă încărcaţi cu pungi de Crăciun. Gio era cu câţiva paşi în faţa mea pe trotuar, înfofolit în haina lui bleumarin, cu panetonele învelit în hârtie maro şi legat cu sfoara ce-i atârna de o mână, cu decoraţiuni de Crăciun în cealaltă, iar meteorologul şi-a îndeplinit, în sfârşit, promisiunea legată de zăpadă. Gio s-a întors să mă privească, fulgi albi şi mari aşezându-se pe umerii lui în timp ce îşi ridica ochii spre cer, iar eu am apăsat declanşatorul camerei mele interne pentru a salva scena pentru totdeauna.

— Pare că ai cumpărat tot ce era în magazin şi ai aruncat în pom, spune el când, în sfârşit, declar că e perfect.

— Îmi place, spun. E cel mai frumos brad din istoria pomilor de Crăciun!

Arată nebuneşte de festiv, un fulger de luminiţe vintage – plase ţesute roz-trandafiriu, verde măr, roşu aprins. Mai devreme mi-am pierdut complet capul în magazinul de Crăciun, am cumpărat mult prea multe ornamente pentru pom şi nu-mi pare deloc rău, pentru că bradul meu arată de parcă ar fi desprins din desenul unui copil. Din propriile desene melancolice din copilărie.

Gătesc paste pentru cină, iar apoi ne întindem pe canapea şi ne bucurăm de strălucirea luminiţelor; televizorul are sonorul dat la minimum şi zăpada cade constant afară.

— Căderi abundente de zăpadă la Monday Night Motel, spune el.

Îmi aşez mai bine capul pe pieptul lui.

— Poate rămânem înzăpeziţi.

— Poate, spune el, deşi amândoi ştim că e timpul să plece.

Bella e la cinema, iar el se întâlneşte cu ea la zece pentru a se asigura că ajunge acasă în siguranţă pe vremea asta.

— Pare că a venit deja Crăciunul, spun eu.

— Ai cel mai frumos brad din cartier, spune Gio.

— Datorită ţie.

Mă simt extrem de confortabil în braţele lui Gio, chiar dacă sunt întotdeauna conştientă de ceasul care ticăie tăcut în capul meu. A fost acolo cu mult înainte de data mea limită de Anul Nou. E acolo când sunt trează şi îmi apare în vise când dorm, vise ciudate în care stau şi mă uit la cadranul ceasului şi îmi dau seama că marcajele de sfert de oră au fost înlocuite cu cuvinte. „Mincinoasă", scris cu majuscule negre la şi un sfert. „Secret", scris la punctul care indică o jumătate de oră. Numele lui Adam marchează fără un sfert şi o minge minusculă cu faţete e gata să cadă la miezul nopţii. Limbile se rotesc în ambele direcţii, rapid şi incontrolabil. Nu e nevoie de un psihanalist pentru a analiza semnificaţia din spatele viselor mele, prevestirea pericolului care atârnă precum Falia San Andreas deasupra vieţii mele precare.

Înainte ca Gio să plece, facem dragoste – şi e dragoste, chiar dacă nu am spus cuvintele cu voce tare – pe canapea, lângă luminile bradului. Înainte bombăneam în legătură cu canapeaua, dar dacă Bobby mă va întreba vreodată dacă e nevoie să o înlocuiască, o să spun că nu, pentru că acum e păstrătoarea secretelor mele şi păstrătoarea unora dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am. Aceasta, în special.

Zăpada schimbă totul, nu-i aşa? Vederea narniană de la ferestre, sunetul înăbuşit al lumii, conversaţiile

de pe străzi. Pentru mine, New Yorkul a devenit un loc şi mai magic. Am fost în parcul de vizavi azi-dimineaţă pentru a face urme proaspete în zăpada căzută peste noapte. M-am oprit să o ascult o vreme pe muziciană; în perioada asta nu are probleme cu vocea şi a întins mâna în semn de salut când i-am lăsat nişte bani în recipientul din plastic. În perioada asta e prea multă umezeală pentru pălării cu susul în jos.

Ieri-dimineaţă am stat câteva ore la gelaterie, ajutând-o pe Sophia în spatele tejghelei. Mă mai duc din când în când, nu pentru reţetă, căci nu mai este nevoie de gelato, în timp ce oraşul se frământă sub acest îngheţ şi familia îl aşteaptă pe Santo. Merg pentru că îmi place să fiu acolo, pentru că Sophia a devenit unul dintre oamenii mei preferaţi, pentru că familia Belotti mă face să mă simt ca şi cum aş face parte din ea. Am o cană de cafea cu numele meu pe ea. Maria trimite uneori reţete pe care crede că le voi aprecia. Bella a cântat ieri la pian colinde de Crăciun care au făcut atmosfera aproape insuportabil de dulce, în timp ce Sophia, eu şi Gio am împachetat cannoli de casă şi fursecuri italieneşti fragede în pungi de hârtie cu dungi verzi şi albe. O tavă ilegală cu shoturi cu limoncello făcut de Pascal stă pe tejghea pentru clienţii care îşi aşteaptă rândul şi au menirea de a menţine calmul şi vânzările ridicate.

Sunt convinsă că familia Belotti suspectează că e ceva între mine şi Gio şi apreciez că niciunul dintre ei nu a întrebat asta direct, deşi au existat momente în care Sophia părea că o să explodeze. Ei îl cunosc pe Gio suficient de bine încât să înţeleagă că e o persoană care trebuie să facă lucrurile în propriul ritm şi, în ceea ce mă priveşte, sunt uşurată să menţin totul într-un echilibru, chiar şi precar, cât mai mult timp posibil. Îmi doresc din tot sufletul ca aceasta să fie o poveste de dragoste lipsită de complicaţii, dar nu este. Gio vine cu bagajul lui, iar eu îmi târâi în spate valiza invizibilă cu secrete ca pe o piatră de moară. Se va deschide într-o zi şi

lenjeria murdară mi se va împrăştia în stradă, în văzul tuturor, dar deocamdată vreau doar să mă bucur de lucrurile simple, în timp ce filele calendarului se întorc. Ziua de mâine va avea grijă de ea însăşi.

31

— Tot ce-mi doresc de Crăciun e reţeta ta de gelato, spune Bobby, dându-mi un pahar cuvin.

Peste trei zile e Crăciunul şi restaurantul e oficial închis până după vacanţă, aşa că am venit sus să-mi iau rămas-bun, înainte ca ei să plece să se întâlnească cu familia lui Robin la o oră imposibilă a dimineţii. Bagajele lor Vuitton sunt pregătite şi aşteaptă lângă uşă, iar apartamentul e curat şi organizat, mai mult datorită lui Robin decât lui Bobby, bănuiesc. Mi-au dat cu generozitate cheia şi acces liber la apartamentul lor de sărbători, dar cred că mi-ar fi greu să-mi părăsesc propriul apartament acum, când am bradul de Crăciun. Mă emoţionează de fiecare dată când aprind instalaţia, ca şi când aş avea parte de o mini-ceremonie de aprindere a luminiţelor de fiecare dată. Nu fac o numărătoare inversă, dar aş putea.

— Te duci la familia lui Gio de Crăciun, nu? spune Robin, ridicându-l pe Smirnoff pe locul lui de la fereastră.

— Nu-ţi face griji, îţi promit că nu voi petrece singură cu pisica, spun, uitându-mă cum motanul se învârte pe perna lui înainte de a se face ghem.

— E o companie groaznică, spune Robin, mângâindu-l pe ureche pe Smirnoff şi alegându-se cu o zgârietură pentru îndrăzneală.

Bobby se aşază lângă mine pe canapea, iar eu întind mâna şi îi ating piciorul.

— Porţi nădragi din piele?

Îşi dă ochii peste cap şi îmi dă peste degete.

— Pantaloni, pentru a mia oară, şi da, sută la sută piele de miel.

— Îi testezi ca uniforme pentru chelneri?

Bobby pare îngrozit.

— Sunt Balmain, Iris. Flerul tău pentru calitate e incredibil de lipsit de acurateţe.

— Poţi şterge praful cu ei, spun, făcându-i subtil cu ochiul lui Robin. Foarte practic.

— Dumnezeule, nu o să merg la cățărat îmbrăcat cu ei, spune Bobby. Ţine-mi prelegeri despre modă când nu o să-ţi mai cumperi haine de la supermarket. Şuncă şi un pulover, vă rog. Cine mai face asta?

Râd cu nasul în paharul cu vin pentru că are dreptate.

— Nu e vina mea dacă şeful meu nu mă plăteşte cât să-mi permit haine Balmain.

— Am auzit că e groaznic să lucrezi pentru el, intervine Robin, care e mereu gata să facă echipă cu mine când vine vorba să-l tăvălim pe Bobby. Cred c-ar trebui să-i faci reclamaţie.

— N-o să-l prindă niciodată să-l aresteze, spun eu. E ca Scarlet Pimpernel.

— Habar n-am cine e, dar sper că are gusturi mai bune decât oricare dintre voi, spune Bobby.

— A fost un erou cu capă şi spadă, spun eu. Cu siguranţă, purta pantaloni din piele.

Bobby pare ceva mai liniştit.

— O să-ţi fie dor de noi, spune el.

— Ceea ce vrea să spună e că o să-i fie dor de tine.

Stând în fotoliul de lângă şemineu, Robin ridică paharul spre mine.

— Pentru că e nevoit să-şi petreacă sărbătorile în Bermuda cu familia mea.

— Nu-mi plac ambarcaţiunile, spune Bobby.

— Nici pe mama, spune Robin şi izbucnesc amândoi în râs, pentru că mama lui Robin e teribil de dificilă.

— O să-mi fie dor de amândoi, le spun. Să-mi scrieţi în fiecare zi.

Bobby pune mâna pe braţul meu.

— Sună-ne dacă apare vreo urgenţă. Sau inventează una, dacă e nevoie.

Îmi sprijin capul pe umărul lui şi o vreme privesc focul.

— Vă întoarceţi până la Revelion?

Întreb doar ca să mă asigur, deşi ştiu răspunsul.

— Acasă, înainte ca mingea să cadă, spune Robin.

Îmi termin vinul, uşurată că îi voi avea pe prietenii mei aproape de Anul Nou.

— Nu-mi vine să cred că mâine e Ajunul Crăciunului, spune Sophia.

Poartă o pălărie de spiriduş, cu un clopoţel la capăt care zornăie de fiecare dată când vorbeşte.

— Sunt cât se poate de pregătită pentru câteva zile libere. Nu mă gândesc la altceva decât la mâncare.

— Cum stă treaba acasă?

Santo a venit în sfârşit acasă acum câteva zile şi, din ceea ce mi-a spus Gio, a fost o schimbare majoră pentru toată lumea. Mobilitatea lui cu baston e suficient de bună pentru a se deplasa independent, mai ales cu adaptările subtile pe care Maria le-a pus în aplicare pentru a se asigura că se simte în continuare capul indispensabil al familiei Belotti, mai degrabă decât o persoană care are nevoie de îngrijire permanentă. Are nevoie, desigur, dar au pus la cale planuri atent ticluite şi fac cu rândul, pentru a se asigura că Santo nu se simte niciodată altceva decât omul puternic şi respectat care a fost întotdeauna.

Sophia îşi mişcă umerii şi face clopoţelul să sune.

— Nu prea rău. Toată lumea e încântată să-l aibă pe tata acasă, desigur, dar toată rutina mamei a trebuit să se evapore, înţelegi? Ea găteşte de Crăciun, Felipe e acolo de multe ori… Cred că totul o înnebuneşte puţin, dar ştii cum e, mereu calmă şi liniştită pe dinafară. Mă bucur că nu stau în calea lor o vreme.

Sophia are propriul apartament la câteva străzi distanţă, dar a stat în casa familiei pentru a-şi ajuta părinţii în ultima săptămână şi ştiu că i s-a părut stresant. M-a pus să beau mini shoturi de limoncello la zece dimineaţa, un păhăruţ de plastic cu sănătate mintală.

— Tata vine aici mai târziu, spune ea, rozându-şi o unghie.

Dau din cap, ridicând o mână pentru a stabiliza coarnele de ren pe care Sophia m-a pus să le port.

— Mi-a spus Gio.

Toţi sunt îngrijoraţi în sinea lor de întoarcerea lui la gelaterie, mai mult pentru Santo decât pentru reţeta de gelato uitată. Există o presiune în această aşteptare, presiune care vine, în mare parte, de la Santo însuşi. Vine cu Maria mai târziu, după ce magazinul se va închide pentru după-amiază. Toată lumea speră că memoria lui Santo va fi activată de întoarcerea lui în bucătărie, chiar dacă medicii au spus că e un drum lung.

— O să fii OK aici dacă dau o fugă până la piaţă? I-am promis mamei că iau câte ceva pentru cina de mâine-seară.

— Sigur, du-te, îi spun.

Şi Gio e plecat în dimineaţa asta, face cumpărături de ultim moment pentru Crăciun, dar activitatea s-a diminuat considerabil, aşa că nu sunt prea îngrijorată. Înainte de a ieşi, Sophia înlocuieşte pălăria de spiriduş cu haină şi căciulă, iar eu stau în spatele tejghelei cu radioul care-mi ţine companie. Şterg aparatul de cafea, lustruiesc blatul din sticlă, aliniez cele câteva fursecuri rămase în vitrină. E prima dată când sunt complet singură în gelaterie şi e un sentiment neaşteptat de ciudat, de parcă fotografiile strămoşilor Belotti ţin o întâlnire de urgenţă în timp ce mă studiază de pe pereţi.

Îmi pun un pahar cu apă şi încerc să fiu atentă la concursul de la radio, dar pur şi simplu nu reuşesc să scap de sentimentul de derută. Golesc maşina de spălat vase ca să-mi fac de lucru şi stau cu spatele la uşă în timp ce stivuiesc ceştile curate pe raftul de lângă aparatul de cafea, evitând cu grijă ochii familiei Belotti de pe pereţi. Dacă aş fi fost cu faţa în cealaltă direcţie, aş fi văzut taxiul galben oprind afară, pe cei doi bărbaţi dându-se jos cu grijă şi păşind în prag. Fredonez „White Christmas” fără să

observ ceva, până când clopoţelul de deasupra uşii sună, mă întorc şi dau nas în nas cu Santo Belotti.

Felipe e în spatele lui, amândoi poartă paltoane grele din caşmir şi pălării, iar Santo îşi sprijină toată greutatea pe un baston din lemn.

Nu ştiu ce să fac. Nu ar trebui să fie aici decât peste câteva ore. Mi-a fost teamă de acest moment de când Felipe a pus laolaltă atât de uşor piesele identităţii mele. Panicată, scot pe furiş de pe deget inelul mamei şi îl ascund în buzunarul blugilor.

Santo stă absolut nemişcat, sprijinindu-se în baston, şi se uită la mine.

Mi-aş fi dorit să nu port şorţul de la Belotti. Mă simt ca o impostoare.

Felipe atinge braţul fratelui său.

— Santo?

Încă nu vorbeşte şi nu se mişcă, aşa că Felipe trage un scaun de la cea mai apropiată masă şi îşi conduce fratele spre el.

— Cafea, îmi face Felipe semn şi intru în acţiune.

— Toată lumea e plecată, spun eu. Dar se vor întoarce în curând, sunt sigură, cel puţin unul din ei oricum se va întoarce. Probabil amândoi, de fapt. În orice moment, nu m-ar mira.

Sunt conştientă că vorbesc aiurea, dar nu pot opri cuvintele să iasă.

Închid ochii o secundă şi mă sprijin cu fruntea de aparatul de cafea în timp ce macină boabele, încercând cu disperare să mă adun. Am sperat că Santo nu va descoperi aceleaşi semne familiare ca Felipe – nu m-a auzit cântând şi inelul mamei nu e pe deget. Înghit în sec în timp ce duc cafeaua fierbinte la masa lor, cu ceştile tremurând pe farfurii când le aşez jos. Santo mă prinde de mână şi îşi ridică privirea spre ochii mei.

— Vivien.

Vocea nu îi e mai mult de o şoaptă.

Mă aşez lângă el la masă.

— N-ar fi trebuit să fii aici decât mai târziu, spun, trăgând de timp şi încercând să mă gândesc care ar fi cel mai potrivit lucru pe care să-l spun.

— Santo a vrut să încerce fără niciun fel de audienţă, ştii cum se agită Maria, spune Felipe, privindu-şi fratele cu atenţie.

Eu şi Felipe purtăm această conversaţie logistică fără să ne uităm unul la celălalt, pentru că ochii întunecaţi ai lui Santo îmi cercetează faţa şi el încă mă ţine de mână.

— Vivien, spune el din nou, mai tare de data asta.

— Sunt Iris, fiica ei, spun cât pot de hotărât.

El dă din cap încet, de parcă ar fi văzut o fantomă. Aştept, îi acord timpul de care are nevoie.

— E aici?

Nu-mi dau seama dacă în privirea din ochii lui se citeşte speranţă sau frică.

Îi arunc o privire lui Felipe, care ridică umerii şi priveşte în jos la cafeaua din faţa lui. Mă întind peste masă şi îl apuc pe Santo şi de cealaltă mână, gest care, pentru doi oameni care doar ce s-au întâlnit, pare straniu de normal.

Fac o pauză şi îl privesc drept în ochi, păstrându-mi vocea cât pot de stabilă şi de calmă.

— Nu mai este. Îmi pare rău să-ţi spun asta, Santo, dar mama mea, Vivien… a murit acum trei ani.

Mâinile i se crispează în ale mele şi inspiră sonor, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— Cancer, spun eu. Avea cincizeci şi doi de ani.

Îmi dă drumul la mâini şi scoate din buzunar o batistă din bumbac pentru a-şi tampona ochii. Ia câteva înghiţituri de cafea în timp ce îşi revine şi cu greu îmi pot imagina gândurile care trebuie să-i treacă prin minte.

— Am venit la New York să văd locurile pe care le-a iubit, spun, încercând să-mi simplific pe cât posibil povestea.

— Ceilalţi ştiu cine eşti? Maria?

Felipe pune mâna pe umărul lui Santo.

— Nimeni nu ştie nimic, frate.

Santo dă din cap.

— Acum lucrezi aici?

Îmi şterg palmele asudate pe şorţ.

— Am ajutat în câteva dimineţi, când şi când.

El tace din nou, încercând să înţeleagă mai bine cum stau lucrurile.

— S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă… spune el.

— O viaţă întreagă, e de acord Felipe.

— Semănaţi atât de mult… spune Santo. Straniu.

Felipe scoate o sticluţă plată din buzunarul de la piept şi pune câte un strop de whisky în cafelele lor.

— Pastilele mele, spune Santo, dar cu toate astea se întinde spre ceaşcă.

— Îmi pare rău că te-am şocat, zic eu, simţindu-mă îngrozitor pentru suferinţa pe care i-am provocat-o. E ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit mama. Nu am vrut să te supăr. Să plec? Pot să încui uşa când ies. Gio sau Sophia se vor întoarce curând.

— Rămâi.

Santo îmi întinde mâna.

— Ai ochii ei.

— Ar trebui să o auzi cântând, spune Felipe. Parcă ai fi într-o maşină a timpului.

Cei doi fraţi stau la masă în faţa mea şi îşi beau cafeaua botezată cu whisky, iar eu mă simt de parcă aş aştepta ca ei să ia o decizie.

— Mai e ceva, spune Felipe pe un ton grav. Gio o iubeşte.

Deschid gura şi o închid din nou. Gio nu a folosit cuvântul ăsta, e o presupunere din partea lui Felipe. Santo pufăie încet şi clatină din cap.

— Bineînţeles că o iubeşte.

Procesează cuvintele rostite de fratele său, apoi adaugă:

— El ştie despre Vivien?

Eu şi Felipe clătinăm din cap în semn că nu.

— Îi voi spune. Te rog! Ar trebui să audă asta de la mine.

Santo înghite în sec, privindu-mă, şi îmi amintesc, prea târziu, că port urechi de ren care sclipesc.

— Voi inventa un motiv să nu vin de Crăciun şi apoi, odată ce totul se va termina, îi voi spune,

promit.

Felipe se încruntă şi se uită la Santo, apoi au un schimb rapid de cuvinte în italiană. Nu mă simt exclusă; simt că le e mai uşor să se exprime în limba lor maternă, aşa că mă uit în poală şi trag de un fir de aţă.

— Vino de Crăciun, spune Santo în cele din urmă.

— Amândoi credem că ar trebui să vii, zice Felipe.

— Pentru Vivien, spune Santo hotărât. Copilul ei e binevenit la masa mea.

— Şi apoi, pentru binele tuturor, trebuie să-i spui lui Gio. Nu putem păstra acest secret faţă de familia noastră, spune Felipe, deşi Santo pare agitat.

— Ştiu, spun. Nici nu aş vrea şi nici nu m-aş aştepta ca lucrurile să fie altfel. Ştiu mai bine decât oricine ce povară sunt secretele pentru suflet.

Cu toţii ridicăm privirea în timp ce Sophia dă buzna pe uşă, încărcată cu pungi de cumpărături. Le lasă pe podea imediat ce îl vede pe Santo.

— Tată!

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi apasă obrazul rece de cel al tatălui ei.

— Ai sosit prea devreme!

— Nu te agita, Sophia, şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi suna mama, spune el, mângâindu-i mâna.

Mă ridic de la masă şi îmi dezleg şorţul.

— Vă las, spun, luându-mi haina din cuier.

— Nu mai poţi sta până se întoarce Gio? Nu ar trebui să mai dureze mult, spune Sophia, uitându-se la ceas.

— Am ceva de făcut, zic. Îi transmiţi că o să-l sun mai târziu?

Sophia mă trage într-o îmbrăţişare rapidă şi mă agăţ de ea, dorindu-mi să nu fie o Belotti, ca să mă pot încrede în ea. Sunt complet singură fără Bobby şi Robin.

Smirnoff e un mare păstrător de secrete, dar nu e de prea mare folos când vine vorba despre sfaturi

înţelepte.

— Ne vedem în ziua cea mare, spune ea dându-mi drumul. Să vii înfometată, pentru că mama face întotdeauna suficientă mâncare pentru tot cartierul.

— E italiancă, pufăie Santo.

— Voi fi acolo, spun, apoi îmi iau rapid la revedere şi plec, pentru că nu cred că m-aş descurca să dau ochii cu Gio în clipa asta.

Respir greu în fular în timp ce îmi croiesc drum pe străzile înzăpezite spre casă. Lacrimile inevitabile îmi înţeapă ochii şi nu reuşesc să scap de sentimentul că ăsta este începutul sfârşitului.

VIVIEN

Strada Mulberry, mai 1989

Vivien a ajustat umbrela cărucioruluі la mâna a doua pentru a-şi proteja fiica de soarele după-amiezii târzii de duminică.

— Am emoţii, Iris, a şoptit ea, ştiind cu siguranţă că fiica ei de aproape doi ani nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Dacă nu mai e aici?

Dar, în inima ei, ştia că Santo va fi acolo. El a spus că va fi acolo pentru totdeauna. Nu mai schimbaseră niciun cuvânt din ziua în care ieşise din gelaterie, cu patru ani în urmă, cu mintea prea plină de ambiţia de a deveni vedetă ca să-şi dea seama că se îndepărtează pentru totdeauna de cea mai bună şansă la fericire. Totuşi, acum ştia asta şi nu putea decât să spere că nu va fi întârziat prea mult. Viaţa cu trupa nu se desfăşurase conform aşteptărilor ei: prea multe nopţi pierdute şi cluburi pline de fum, ocazional, tangenţe cu viaţa de vedetă care i-ar fi putut propulsa atât de repede spre înălţimi, dar, cumva, n-a fost să fie. Să rămână însărcinată cu copilul lui Charlie Raven nu era nicăieri pe agenda lui Viv, dar nu a existat niciun moment în care să fi regretat că şi-a adus copilul pe lume.

„Copilul meu” a devenit rapid expresia ei preferată în limba engleză, urmată îndeaproape de „fiica mea”. A fi mamă s-a dovedit a fi mai important decât a fi cântăreaţă într-o trupă, eclipsând totul şi pe toată lumea, chiar şi atunci când s-a trezit singură în L.A., încercând să strângă suficienţi bani pentru a cumpăra lapte pentru bebeluşi. Ca de obicei, vocea ei a salvat-o – cântăreaţa ambulantă simpatică cu un bebeluş şi mai simpatic atârnat în faţă era greu de trecut cu vederea şi chiar mai greu era să treci pe lângă ea fără să arunci câteva monede în pălăria ei aşezată cu susul în jos.

— E posibil să nu mă mai recunoască, i-a şoptit ea lui Iris, care a râs încântată în timp ce agita în aer girafa din plastic pe care o iubea atât de mult.

Viv nu s-a putut abţine să nu zâmbească; bucuria fiicei ei era contagioasă.

— Sper că viaţa ta va fi mereu aşa de uşoară, a spus ea, înghiţind în sec, în timp ce copertinele familiare verzi şi albe de la gelateria Belotti apăreau în faţă.

— Ce-o să spun? a bombănit ea, ascunzându-se într-un intrând, câteva magazine mai jos, pentru a-şi trage sufletul. „Bună, Santo, îţi aminteşti de mine, fata căreia i-ai dat reţeta secretă de familie? În fine, am adus-o înapoi – ţi-am spus că poţi avea încredere în mine. Ştiu că au trecut nişte ani, dar m-am tot întrebat dacă încă mă iubeşti, pentru că acum sunt pregătită?” E posibil să-mi spună să dispar. Eu aşa aş face. Fără dubii, mai ales dacă ar apărea şi cu un copil.

A privit spre Iris şi s-a simţit imediat cuprinsă de păreri de rău.

— Îmi pare rău, iubito, nu e vina ta.

S-a aplecat şi şi-a trecut mâna peste buclele întunecate şi dezordonate ale lui Iris, atât de asemănătoare cu ale ei, şi, în timp ce se îndrepta, o tânără a ieşit din gelaterie împingând un cărucior în care se afla un copil de aceeaşi vârstă cu Iris, iar un băieţel cu părul negru, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi un tricou cu Spiderman ţopăia câţiva paşi mai în faţă. Femeia i-a strigat băiatului să aştepte, apoi s-a întors către gelaterie, iar un tip incredibil de familiar a ieşit şi li s-a alăturat. Viv a încremenit în timp ce urmărea scena idilică ce se afla în plină desfăşurare în faţa ei şi a cuprins-o panica atunci când l-a văzut pe Santo aplecându-se să se strâmbe la copilul care râdea în cărucior. Trăgându-şi în grabă cozorocul pe faţă, a desfăcut fermoarul genţii cu lucruri pentru copil, pe care o avea atârnată în spatele cărucior ului, doar ca să-şi facă de lucru, în loc să fie nevoită să privească în faţă. Şi-a distras atenţia suficient de

mult încât să nu observe că lui Iris i-a scăpat girafa pe jos până în momentul în care ea a început să ţipe.

— Şşşşş, a spus Viv, panicată, dar înainte să ajungă la jucărie, băieţelul în tricou cu Spider-Man s-a repezit şi a luat-o.

Viv i-a cercetat figura serioasă şi i-a zâmbit din instinct, iar el a clipit, întinzându-i girafa lui Iris.

Iris radia de bucurie, încântată să-şi recapete obiectul preferat, iar pentru o secundă, cei doi copii s-au studiat curioşi.

— Gio, haide, a strigat femeia, iar băiatul i-a zâmbit timid lui Iris înainte de a se întoarce pe călcâie şi a alerga înapoi la familia lui.

Viv şi-a ţinut capul plecat, privind pe ascuns cum mica familie se îndepărtează de gelaterie în cealaltă direcţie. Odată ce a fost sigură că Santo nu a zărit-o, şi-a ridicat capul, plină de suferinţă, în timp ce el şi-a trecut braţul pe după umerii femeii şi l-a ridicat pe băieţel pe şold.

— Par foarte fericiţi, nu-i aşa? a şoptit ea, pe jumătate lui Iris, dar mai mult pentru ea însăşi.

De-a lungul anilor, îşi imaginase de multe ori cum se întoarce aici, iar acum îşi făcuse în sfârşit curaj doar pentru a descoperi că ajunsese prea târziu. Nu-i purta pică lui Santo. Nu îşi promiseseră unul celuilalt că se vor aştepta şi cu greu ar fi putut să aibă gânduri rele legate de el, mai ales că o avea pe Iris.

A cuprins-o o singurătate deplină când Santo şi familia lui au dispărut din vedere. Întotdeauna se agăţase de el ca plasă de siguranţă; acum, renunţând la această plasă, a început să tremure, chiar şi în după-amiaza caldă din New York. Privind în jos, a văzut că Iris adormise, cu girafa strânsă în mânuţele dolofane.

— Noi două împotriva lumii, iubito, a şoptit ea.

Nu regretase nicio clipă că a ales să devină mamă; când a venit vorba să aleagă între bebeluş şi trupă, nu a fost nicio decizie de luat. Se luptase cu o sarcină dificilă, într-un pat din L.A., în unele zile mâncând doar gelato după reţeta lui Santo, pe care

deja o făcea din memorie. Dar momentul în care fiica ei, nou-născută, cu faţa roşie, i-a fost pusă la piept avea să iasă întotdeauna în evidenţă ca fiind cel mai important din viaţa ei. Nu avea să mai fie niciodată singură, pentru că de acum era mamă.

Oftând profund, Viv a mai aruncat o ultimă privire către copertina verde cu alb a gelateriei Belotti, apoi a lăsat acel vis fericit să plutească departe precum un balon purtat de briza călduţă. Încercase. Venise în SUA dintr-o suflare şi plină de speranţă şi, într-adevăr, dăduse totul, dar nu era locul ei aici. Era timpul să plece.

32

Când eram mică, eu şi mama petreceam Crăciunul în diferite oraşe şi orăşele de provincie de-a lungul şi de-a latul ţării. Ea îşi făcuse un nume destul de important în circuitul spectacolelor şi era solicitată mereu pentru că-şi trata rolul cu seriozitate, iar vocea ei atât de asemănătoare cu a lui Joni Mitchell îi ajuta pe ceilalţi mai puţin talentaţi din punct de vedere vocal, de obicei actori de televiziune şi comedianţi. Nu a fost niciodată cap de afiş şi nici nu s-a îmbogăţit, dar ne oferea un venit sigur şi un loc în care să putem sta câteva săptămâni în perioada sărbătorilor. Membrii distribuţiei deveniseră familia mea temporară. Eram copilul care ajuta în culise sau care învăţa la masa din colţ, îmi aruncau bezele în timp ce treceau valvârtej pe lângă mine ca să-şi schimbe costumele, iar toată lumea făcea schimb de bârfe şi plasturi pentru călcâie. Mă ajutau cu problemele de matematică şi mi-au spus poveşti total nepotrivite pentru urechile mele tinere, dar acele săptămâni frenetice au fost întotdeauna perioada mea preferată din an. Ziua de Crăciun era singura zi în care teatrul era închis, câteva ore preţioase pe care le petreceam împreună, indiferent de spelunca în care stăteam. Mama nu era adepta tradiţiei cu curcanul, din cauza faptului că era o bucătăreasă îngrozitoare, dar era foarte festivă în condiţiile noastre. Aveam luminiţe şi conuri aurii de brad, cutii cu dulciuri şi gelato şi ne trânteam pe canapea sau pe patul de hotel şi ne uitam la televizor în ziua de Crăciun. Nu era ceva la scară mare sau conform tradiţiilor celorlalţi, dar era ceva al nostru şi ne plăcea.

M-am trezit astăzi de dimineaţă şi m-am gândit la acele zile de Crăciun, mi-am făcut o cafea şi am atins conurile de brad din jurul oglinzii când am trecut pe lângă ele.

Astăzi va fi prima dată când voi experimenta un Crăciun mare, tradiţional, de familie. Sunt

emoţionată, deşi ştiu că toată lumea va face eforturi suplimentare pentru a mă face să mă simt binevenită şi inclusă. Mă bucur că l-am întâlnit pe Santo înainte. Cel puţin, aşa nu ar trebui să mai apară alte surprize. Am făcut trufe şi am cumpărat în semn de mulţumire mici cadouri pentru toată lumea, le-am împachetat frumos şi le-am pus sub bradul meu, pregătite pentru azi. Ţinuta mea este atârnată de uşa dulapului, o rochie verde cu fir argintiu care reflectă lumina, tocuri înalte şi o clamă de păr vintage, pe care am văzut-o în vitrina unui magazin secondhand şi de care m-am îndrăgostit, genele mamei trezindu-se brusc în mine. Taxiul este deja rezervat pentru prânz. Sunt pregătită, cel puţin în aparenţă. Pe interior totuşi sunt un haos de emoţii. Le las să treacă prin mine cât fac duş şi îmi usuc părul, îmi conştientizez toate temerile în timp ce aplic cu o mişcare perfectă, din fericire, tuşul de ochi. Trăiesc toate grijile şi emoţiile acum, în speranţa că, dacă le las să-mi domine dimineaţa, poate voi avea o după-amiază de pace şi bucurie. Îi dau voie drăcuşorului de pe umărul meu să-mi spună în şoaptă că sunt o persoană îngrozitoare, egoistă, iar şarpelui care mi se cuibăreşte în intestine să se încolăcească în jurul fericirii mele fragile şi să încerce să stoarcă viaţa din ea. Adam Bronson se materializează în sufrageria mea şi îmi ordonă să-mi petrec ziua aici cu el, rânjeşte şi mă întreabă cine mă cred de mă prefac că locul meu este altundeva. Apoi netezesc posterul cu mama, cel cu testul de sarcină în buzunar, şi mă uit la el până când drăcuşorul de pe umărul meu se sparge ca un balon de săpun, până când şarpele îşi dă seama că nu se va ospăta astăzi, până când Adam Bronson mănâncă otravă, în loc de friptură de curcan. *Gata! De ajuns!* Mă îmbrac cu rochia, îmi prind clama în păr, îmi recâştig încrederea în mine prin faptul că port tocuri înalte şi haină din blană artificială şi, până să aud afară, în stradă, claxonul taxiului, sunt gata.

Luminiţe albe şi ghirlande mărginesc treptele până la casa din piatră brună a familiei Belotti, o coroană imensă de ilfin proaspăt atârnă pe uşile duble.

— Iris, eşti atât de drăguţă! spune Bella, deschizând uşa larg înainte de a apuca să sun la sonerie.

Holul de la intrare e plin de o mulţime de copii, iar ea îi împrăştie, astfel încât să pot intra cu geanta mea de cadouri. Casa Mariei a căpătat strălucirea de vacanţă a caselor din filmele Disney, genul acela de decoraţiuni care trebuie să aibă de-a face cu una dintre acele companii de specialitate despre care mi-a spus Gio, pentru că unui singur om i-ar fi trebuit săptămâni întregi de muncă pentru a ajunge la acest rezultat. Ghirlandele de pe scări, luminile, baloanele, şemineul… totul este strălucitor, dar cu gust, familiar, dar sofisticat. Oricine a făcut-o a asortat perfect decorul de sărbători cu proprietarul casei – este Maria cap-coadă şi îmi place la nebunie.

— Locul ăsta arată…

Mă uit în sus la bradul uriaş de pe hol, rămasă fără cuvinte.

— Nu-i aşa?

Bella rânjeşte. Poartă un hanorac de Crăciun cu Minnie şi pe cap are urechi roşii şi strălucitoare de şoricel.

— Îmi plac urechile tale, râd, iar ea le atinge, ruşinată.

— Sophia m-a pus să le port, spune ea. Are şi pentru tine o pereche.

— Sper, spun în timp ce mă conduce în camera de zi măreaţă şi strălucitoare.

E exact aşa cum mi-am imaginat că va fi. Focul trosneşte în şemineu, toată lumea e îmbrăcată de sărbătoare, Santo e aşezat în fotoliu, cu unul dintre nepoţi pe genunchi. Nu a reuşit să-şi reamintească reţeta dimineaţa trecută când a fost la gelaterie; plănuiesc să încerce din nou după Crăciun, poate chiar şi să pună ingredientele în maşina lui veche, preferată, pentru a vedea dacă reluarea tuturor

paşilor este de vreun folos. Dar acestea sunt griji pentru altă dată; în momentele astea nu-i stă nimănui mintea la aşa ceva. Doamnele din familia Belotti par să fi dat iama în rafturile cu ruj roşu – îmi muşc buza de jos dată cu strugurel trandafiriu şi îmi doresc să mă fi gândit şi eu la asta pentru că arată foarte festiv. Toată lumea mă îmbrăţişează şi trec de la un membru al familiei la altul, de parcă şi eu aş fi un membru proaspăt regăsit şi, în cele din urmă, ajung la Gio, care stă sprijinit de uşa bucătăriei, privindu-mă.

— Arăţi bine, spune el, sărutându-mă pe ambii obraji.

Miroase atât de bine când se apleacă spre mine, a mirodenii calde şi a familiaritate, şi tânjesc să mă ţină în braţe. Simt că familia ne urmăreşte cu nerăbdare şi mă îndepărtez pentru a-i înmâna Sophiei geanta mea cu cadouri.

— Urechi. Nenegociabil, spune ea, luând geanta şi dându-mi în schimb un set de urechi de Minnie Mouse de un rubiniu strălucitor.

Trebuie să fi golit rafturile, pentru că toate surorile ei poartă câte o pereche, plus Maria, desigur, iar eu râd şi mi le pun pe cap exact în momentul în care apare Felipe, purtând şi el.

— Mai bine decât pălării biscuit, spun eu.

Sophia se încruntă.

— Pălării biscuit?

— Biscuiţii de Crăciun, nu-i ştii?

Mă uit la masa din sufragerie.

— Nu sunt la modă aici? Tragi de ei şi explodează, iar o pălărie de hârtie zboară cu o glumă groaznică şi un cadou urât?

Toată lumea se uită la mine de parcă aş vorbi limbi străine în timp ce fac gestul de a trage de un biscuit imaginar şi mi-aş dori să nu fi adus vorba, pentru că urechile strălucitoare sunt oricum mult mai frumoase.

— Fratele lui Billy mi-a spus o glumă amuzantă săptămâna trecută.

Unul dintre copii alunecă pe podeaua de lemn în şosetele lui de Crăciun, venindu-mi fără intenţie în ajutor.

— Dar are un cuvânt urât în ea, aşa că nu am voie s-o spun.

Felipe îşi freacă mâinile şi se apleacă, iar urechile de şoarece aproape că-i cad de pe cap.

— Spune-mi la ureche, pare o glumă pe gustul meu.

— N-aş prea crede, spune Maria, dându-i pe toţi deoparte şi venind să mă îmbrăţişeze.

Momentul se întrerupe, aşa cum, fără îndoială, estimase că se va întâmpla, şi cineva îmi pune un pahar de şampanie în mână. Îi surprind privirea lui Santo, iar el dă din cap în semn de salut către mine, afişând fantoma unui zâmbet. Ştiu că trebuie să fie ciudat pentru el să fiu aici. În această după-amiază aş vrea să petrec câteva clipe în linişte cu el. Aş vrea să-i dau ceva înapoi.

Îmi dau voie să mă cufund în atmosfera de familie şi nu mă simt stânjenită când se împart cadourile sau când se fac glume pe care iniţial nu le înţeleg, pentru că mă includ cu lejeritate în toate conversaţiile. Bella înmânează cadourile mele şi, la rându-mi, primesc lucruri frumoase: o brăţară turcoaz de la Maria şi Santo, o farfurie vintage de culoarea şampaniei de la Sophia. E copleşitor, într-adevăr, să stai printre ei în timp ce dăruiesc şi primesc, să-i priveşti pe copii cum smulg hârtia de pe jucăriile noi, iar câinele trece de la unu la celălalt. Gio e lângă mine pe canapea, iar impulsul de a-l atinge este atât de puternic, încât mă dor degetele de dorinţa de a le încolăci în jurul degetelor lui. Paharul meu pare să se umple singur, iar eu sunt… Sunt pe deplin fericită.

Prânzul este un festin savurat pe îndelete: platouri de antipasto pline cu mezeluri şi platouri din lemn încărcate cu brânzeturi italieneşti, măsline umplute şi ciuperci marinate, ardei alunecoşi alături de inimioare de anghinare fiartă, iar acesta a fost doar începutul. Gio a fost aşezat lângă mine; în dreptul

fiecăruia sunt plăcuţe cu numele noastre scrise caligrafic. Sophia stă pe partea cealaltă, Santo în capul mesei.

Pastele Mariei sunt uşoare, iar ragu de vită pe care l-a făcut are un gust de parcă ar fi fiert la el o săptămână, scăldat din belşug în Barolo, şi sunt atât de delicioase, încât îi spun că le-aş putea mânca, fără să mă plictisesc, în fiecare zi, pentru tot restul vieţii mele.

— *Salute!*

Santo ridică paharul când este adusă friptura pe mijlocul mesei, iar Felipe se ridică de pe scaunul de lângă fratele său şi întinde mâna spre cuţit şi furculiţă.

— Te deranjează, Santo? spune el, ţinând ustensilele în aer. Până acum nu am tăiat niciodată friptura pentru familie.

Face să pară ca şi cum fratele lui îi acordă această favoare, permiţându-i onoarea de a tăia, un gest simplu de generozitate de la care cred că trebuie să-mi feresc privirea.

— Atât de multă mâncare, murmur când văd carnea, înconjurată de tot soiul de legume şi cartofi copţi, iar pe sub masă, Gio îşi pune mâna pe genunchiul meu o secundă.

O acopăr cu palma mea, un scurt moment de intimitate, doar al nostru, în mijlocul acestei scene festive, aglomerate.

— Ţi-e dor de Londra, Iris?

Ridic privirea la Francesca, care pune fasole verde cu usturoi în farfuria fiului ei, în timp ce mi se adresează mie peste masă.

— Chiar nu-mi mai este, spun.

Caut printre rămăşiţele vechii mele vieţi ceva bun de spus. Dacă nu aduc vorba de mama, nu găsesc nimic.

— M-am obişnuit destul de mult aici şi abia încep să cunosc New Yorkul.

— Mie mi-e dor de Paris, spune Pascal necăjit şi, dacă aş putea, l-aş îmbrăţişa pentru uşurinţa cu care

a mutat conversaţia de la metroul londonez la cel din Paris dintr-o singură replică.

Francesca îşi dă ochii peste cap.

— Doar ce ne-am întors de acolo, Pascal.

Conversaţia curge în jurul mesei pe măsură ce farfuriile sunt umplute şi reumplute, sosierele la fel, iar paharele de vin completate continuu. Nimeni nu se grăbeşte şi nu ai sentimentul că ar fi cineva care ar vrea să schimbe cursul lucrurilor. Felipe are multe poveşti de spus despre locuri îndepărtate şi nu pare să aibă niciun sentiment de vinovăţie pentru felul în care a ales să-şi trăiască viaţa. În egală măsură, nu pare să existe nicio animozitate din partea familiei faţă de el; Gio este un cadou oferit lui Santo şi Mariei, singurul şi mult iubitul lor băiat. Cât de norocos e să aibă atât de mulţi oameni care îl adoră – dar, după cum mi-am dat seama singură în ultimele luni, e o persoană incredibil de uşor de iubit.

— Nu cred că am mâncat atât de mult în viaţa mea, spun, punându-mi jos tacâmurile. Mă dau bătută.

— Mai avem şi desert, spune Maria, iar toţi cei din jurul mesei alunecă puţin mai jos pe scaune şi gem.

Sophia avea dreptate când spunea că Maria a gătit pentru tot cartierul. A fost destulă mâncare pe masă astăzi pentru a hrăni cea mai mare parte din Brooklyn. Ajut la strânsul mesei, bucurându-mă că am un motiv să mă mişc, iar mai apoi de plăcerea de a sta în bucătărie cu surorile lui Gio. Conversaţia decurge uşor, e stropită cu vin şi amuzantă, iar eu încă râd când mă scuz pentru a merge la baie. Nu-l văd nicăieri pe Gio, dar în timp ce mă aflu pe hol, Felipe intră pe uşa din faţă.

— Am fumat pe furiş cu Santo, spune el, atingându-şi nasul în timp ce îşi dă jos haina. Nu-i spune Mariei.

— E încă afară? îl întreb.

El dă din cap, punându-şi trabucul pe jumătate fumat după ureche.

— Crezi că l-ar deranja dacă ies şi îi ţin companie câteva minute?

— Nu cred, spune Felipe.

Sunt emoţionată la gândul de a vorbi cu Santo între patru ochi, îmi muşc interiorul obrazului în timp ce întind mâna după haină şi mă strecor afară pe uşile duble. Ninge slab şi îl găsesc pe Santo adăpostindu-se sub verandă, în haina lui grea, trăgând din trabuc pe când cercetează cartierul.

— Te deranjează dacă îţi ţin companie?

Se uită la mine cum stau lângă el în zăpadă.

— Mulţumesc că mi-ai permis să vin astăzi, spun.

El dă din cap în semn de înţelegere.

— A avut parte deja de prea multă durere, spune vorbind în mod evident despre Gio. Îl văd cu tine şi trăieşte din nou. Şapte ani, iar acum trăieşte din nou.

Nu ştiu ce să spun. Poate că nimic, aşa că ascult.

— Dar să nu-i spun nimic despre tine, să nu-i spun cine eşti pentru mine… o să mă mănânce de viu, la fel şi pe tine, şi cu cât amân mai mult, cu atât va fi mai rău. Ca putregaiul. Nu poţi lăsa putregaiul în casă, iar apoi să te aştepţi ca locul să rămână în picioare, Iris.

Dau din cap, nefericită pentru că ştiu că are dreptate.

— Maria mea, spune el, rostindu-i numele ca pe o rugăciune, uitându-se spre cer pentru călăuzire şi dând din cap. Numele mamei tale nu face parte din povestea familiei mele. Eram un tânăr naiv şi prost. Am făcut greşeli. Dar au rămas aici – bate cu palma în piept – şi aici înăuntru – îşi atinge capul, iar ochii lui îmi spun cât de mult s-a străduit să-şi păstreze secretele în toţi aceşti ani. Apoi intru în gelateria mea şi iată-te, cu ochii ei albaştri ca floarea de in, şi e ca o judecată pentru ce-am făcut. Am dezvăluit secretul de familie, acum mi-a fost luat şi s-a întors să îmi explodeze în faţă.

Face un gest cu mâna către cap, ca o mică bombă care explodează.

— Ca o judecată?

Duc mâna spre buzunarul hainei.

— Acum ţi-l dau înapoi, îi spun şi-i întind şerveţelul rupt, de culoarea mentei.

Se uită la el în tăcere, fără să-l ia.

— L-a păstrat şi l-a preţuit, spun. Mi-a făcut acest gelato toată viaţa. M-a pus să jur că nu voi împărtăşi niciodată, nimănui, reţeta, dar cumva nu cred că acea promisiune te includea pe tine.

Îi pun hârtia în mână, deşi a renunţa la ea este ca şi cum aş renunţa la o părticică din mama.

— Te rog să o iei. A fost întotdeauna a ta.

Câteva secunde îşi studiază propriul scris de mână, apoi bagă reţeta în buzunarul de la piept al paltonului. Văd că e emoţionat, aşa că privesc zăpada care cade şi aştept.

— Mama ta… era ca şi cum ai încerca să atingi un fulger. Prea luminoasă, prea fierbinte. Am iubit-o, dar m-am ars.

Mă gândesc la ea aşa cum era în videoclipul pe care mi l-a dat Felipe şi îmi dau seama cât de uşor era să te îndrăgosteşti de ea.

— Se spune că fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, nu? Dar eu asta am simţit când te-am văzut acolo, doar că de data aceasta Gio este cel care va avea de suferit şi deja a suferit prea mult.

Inima mi se frânge.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o de nenumărate ori este cum să fac să fie bine pentru familia mea. Pentru Gio. Pentru Maria. Pentru fetele mele. *La mia famiglia.*

Felul în care Santo spune „fetele mele”, modul în care fraza cuprinde fiecare femeie din casa aflată în spatele nostru, cu excepţia mea, îmi întăreşte poziţia de intrus. Sunt din nou copilul din afară, ca întotdeauna. Inima mi se umple de furie, se strânge, îmi vine să-l întreb cum rămâne cu mine, dar îmi e prea greu.

— Ce îmi ceri să fac, Santo?

Priveşte în jos.

— Te văd, fata lui Vivien, şi inima mea de demult vrea să te ajute, înţelegi? Ştiu că Felipe crede că ar trebui să-i spui lui Gio despre legătura ta cu noi,

toată povestea ta. Dar preţul e prea mare. Dacă Gio ştie, atunci va şti şi Maria. Această familie pe care o iubeşti… locul tău în ea e construit pe o minciună, pe o trădare. Trădarea mea, da, dar şi a ta. A te primi înseamnă a lăsa să iasă totul la iveală.

Trage adânc din trabuc şi urăsc felul în care se desfăşoară lucrurile între noi.

— Am trecut peste povestea cu mama ta. A plecat, iar cu timpul am lăsat-o şi eu să-mi plece din suflet. Ştii ce am învăţat din asta? O rană curată se vindecă mai uşor.

Privesc scena perfectă de iarnă care se desfăşoară în faţa ochilor mei şi simt cum frigul îmi pătrunde în oase. Îmi spune să plec, să fiu fiica mamei mele şi să plec din oraş. Nu mă pot aduna suficient pentru a rosti ceva.

— Nu te va ierta că l-ai minţit. Deci de ce să-i spui? Doar pentru a-l răni? Pentru a ne răni? Doar pleacă. O să fie bine, ai cuvântul meu, spune Santo în cele din urmă. Este băiatul meu şi are familia alături.

Şi aşa şi este. Gio Belotti e băiatul lor, chiar dacă pentru o vreme mi s-a părut că e al meu. Fiecare cuvânt pe care Santo l-a spus în această seară e adevărat. Sângele apă nu se face. Stau lângă el, singurul bărbat pe care mama l-a iubit vreodată, şi mă simt nefericită. Familia Belotti şi-a recăpătat reţeta. Ordinea a fost restabilită în familie, iar acum e momentul să plec.

Nu ştiu cum am reuşit să supravieţuiesc următoarele două ore. Am intrat înapoi în casă şi m-am dus direct în baie, am încuiat uşa şi m-am aşezat pe marginea căzii cu capul în mâini. Santo mi-a spus să plec. Sau mi-a cerut, cred, dar a fost foarte clar. Mi-a venit să ţip şi să tot ţip, să lovesc în pereţi până îmi dă sângele la degete, dar nu am făcut asta. M-am spălat cu apă rece pe faţă şi am făcut exerciţii de respiraţie, apoi am ieşit afară şi am afişat un zâmbet fals. Am îmbrăţişat-o pe Maria, le-am mulţumit tuturor pentru cea mai frumoasă după-

amiază din viaţa mea, am împachetat cutiile cu resturi deja puse deoparte pentru mine. Am gemut fals când Pascal mi-a făcut cu ochiul şi mi-a strecurat o sticlă de limoncello în geantă. Am acceptat sărutări lipicioase de la copii şi pe cele cu urme de ruj de la surorile lui Gio şi am îmbrăţişat-o atât de tare pe Bella, încât a râs şi a spus că nu poate respira. Am făcut toate aceste lucruri. L-am sărutat pe Felipe, care mi-a strecurat o felicitare de Crăciun în buzunarul hainei, apoi l-am sărutat pe Santo, care nu m-a putut privi în ochi, apoi am minţit şi am spus că am primit un telefon de la familia din Londra şi că ar fi bine să mă duc acasă, pentru că ei sunt în stare să vorbească ore întregi.

Când a sosit taxiul, Gio mi-a dus bagajele afară şi le-a pus în maşină, apoi m-a tras într-o îmbrăţişare.

— Te-aş săruta, dar am senzaţia că suntem urmăriţi de mai toţi membri familiei mele, a şoptit el râzând. Cred că ar trebui să le spunem în curând, toţi te iubesc.

Am făcut un pas înapoi.

— În ajun de Anul Nou, poate? a sugerat el, privindu-mă în ochi şi încercând să-mi citească expresia.

Nu am putut vorbi, nu am ştiut cum să-mi iau rămas-bun.

Degetele lui le-au atins pe ale mele, o atingere scurtă. Am vrut să mă agăţ de el, să-i spun că îl iubesc, să-l trag în taxi şi să-i explic, dar nu am făcut nimic.

— Când o să cadă mingea, am spus, iar el a zâmbit cu zâmbetul lui incredibil.

— Nu te-am prins singură să-ţi dau cadoul, a spus el.

— Şi al tău e la mine, am spus, gândindu-mă la singurul cadou încă împachetat sub bradul meu.

— Iris, eu… a spus el, dar şoferul a coborât geamul şi ne-a rugat să grăbim lucrurile, aşa că nu voi şti niciodată ce avea de gând să spună.

Poate că avea să spună că mă va suna mai târziu sau poate că avea să-mi spună că mă iubeşte. Sper

că nu.

M-am urcat în maşină, Gio a închis uşa, iar eu mi-am lipit palma de geamul rece în timp ce ne îndepărtam de bordură.

— Strada Chrystie? a întrebat şoferul, întâlnindu-mi privirea în oglindă.

Am dat din cap şi i-am dat adresa restaurantului, apoi mi-am lipit capul de geam şi am închis ochii, epuizată.

33

Aş fi putut face lucrurile altfel? Aş fi putut să nu mint de la bun început în legătură cu Adam. Doamne, cât mi-aş dori să pot schimba ce s-a întâmplat în acea librărie, să nu fi vorbit atât de impulsiv! M-am săturat să mă pedepsesc pentru asta. Mi-am agăţat rochia verde înapoi în dulap şi m-am demachiat. Nu am aprins beculeţele din brad pentru că niciodată în viaţa mea nu am fost într-o stare mai puţin sărbătorească decât acum. E prea greu să fii îndrăgostit, e ca şi cum ai sări fără paraşută dintr-un avion şi ai fi nevoit să ai încredere în cineva că te prinde. Sufăr îngrozitor.

Când am pierdut-o pe mama, am avut timp să-i conştientizez boala şi ştiam că nu va mai fi lângă mine. Asta n-a făcut ca lucrurile să fie mai uşor de îndurat, dar cel puţin a fost un proces previzibil.

Când l-am părăsit pe Adam ajunsesem la fundul sacului, pe butuci, din toate punctele de vedere; nu a fost ceva ivit din senin. A fost o spirală descendentă, o eroziune, o acumulare de presiune până când am găsit, în sfârşit, puterea de a pune capăt lucrurilor.

Iar acum l-am pierdut pe Gio. Nu poate exista un rămas-bun blând, nici o încercare de explicaţie care ar putea atenua lovitura, nicio şansă, cât de mică, ca el să înţeleagă, pentru că, aşa cum spunea Santo, o rană curată se vindecă cel mai uşor. O parte din mine – o mare parte din mine – vrea să se opună, pentru că e vorba de viaţa mea şi a lui Gio, poate chiar pentru totdeauna, dacă am fi destul de norocoşi să avem parte de aşa ceva. Şi m-aş opune, dacă nu m-aş simţi atât de vinovată din pricina propriilor minciuni. La ce mi-ar folosi să-i explic? Mă va face să mă simt mai bine? Oricum s-ar întâmpla, rezultatul final va fi acelaşi, aşa că poate că Santo are dreptate. O rană curată se vindecă mai repede – nu a mea, a lui Gio, cel puţin. El e în centrul tuturor acestor lucruri, omul pe care Santo încearcă să-l protejeze, omul pentru care prefer să-

mi smulg inima din piept cu un cuţit ruginit decât să-i provoc chiar şi o secundă de durere. Dar o voi face, oricum ar fi, aşa că singura decizie pe care o am de luat este cum să procedez. Santo nu vrea să-i spun nimic despre mama sau despre reţetă, nu vrea ca fiul lui să-i vadă slăbiciunile umane. Mă simt destul de rănită de faptul că a şters-o complet pe mama din povestea lui, în condiţiile în care mai sunt atât de puţini oameni care au cunoscut-o. Dar înţeleg. S-a ridicat şi a continuat să-şi construiască o familie puternică şi solidă, a clădit o relaţie frumoasă cu Maria. Dintre toate femeile din lume, probabil că eu sunt ultima pe care ar alege-o pentru Gio. Şi înţeleg asta. Chiar înţeleg. Dacă aş fi în locul lui, aş face acelaşi lucru pentru a readuce nava Belotti pe linia de plutire. Dar eu nu sunt el. Eu sunt cea care pierde totul, nu doar pe Gio, ci pe toţi, toată viaţa pe care mi-am construit-o în New York.

Nu pot sta aici, să locuiesc la câteva străzi distanţă de gelaterie. Asta nici măcar nu se apropie de conceptul de rană curată. E una urâtă, vicioasă, în care voi fi forţată să-l privesc în ochi şi să-i spun şi mai multe minciuni, să mă oţelesc în faţa lui. Vor veni Sophia, şi Bella, şi Maria, pentru că toţi l-ar vedea că se chinuie şi toţi vor vrea să înţeleagă de ce i-aş face una ca asta. Nu pot îndura. Nu ştiu ce să fac, dar ştiu că nu pot aştepta aici, în acest apartament, să fiu căutată şi găsită. Aşa că nu îmi petrec seara de Crăciun uitându-mă la televizor, bând şampanie sau jucând jocuri de societate. O petrec împachetându-mi hainele în aceeaşi valiză pe care am târât-o departe de casa lui Adam în urmă cu exact un an, prea amorţită ca să plâng în timp ce-mi strâng articolele de toaletă. Trag cutia cu aparatul meu de gelato în prag, apoi mă întorc pentru a arunca o ultimă privire în jur. E exact aşa cum l-am găsit, dar fără perne sau ornamente care să îmbrace cuibul. Până la urmă, se pare că rădăcinile mele nomade sunt adânci. Stâng luminile şi încui uşa, apoi îmi trag valiza jos până pe trotuar.

Smirnoff stă pe treptele restaurantului şi se uită dezinteresat cum îmi strâng lucrurile în zăpadă. Îi pun o farfurie cu mâncare în colţul din spate al scării şi risc să-l mângâi pe cap.

— Rămâi cu bine, prietene, îi şoptesc aplecându-mă la nivelul lui.

I-am scris lui Shen s-o întreb dacă poate să aibă grijă de el câteva zile, până când se întoarce Bobby, şi mi-a trimis mai multe emoticoane care îmi transmit că poate face asta.

— O să-mi fie dor de tine, îi şoptesc şi el ridică leneş capul din farfuria cu cina pentru a se uita la mine.

Dacă ar putea vorbi, cred că ar spune că nu-i va fi dor de mine atâta vreme cât cineva îl hrăneşte şi mă bucur, pentru că e un suflet faţă de care nu trebuie să mă simt vinovată.

Scot din buzunar felicitarea pe care am primit-o de la Felipe şi o citesc din nou în timp ce aştept taxiul.

> *De la un rătăcitor către altul, m-am gândit că e posibil să ai nevoie de un loc în care să nu fii deranjată şi unde să poţi să te odihneşti câteva zile, până te aduni.*
>
> *Am plătit curentul până de Revelion; consideră asta ca fiind o scuză.*
>
> *Succes, puştoaico, ştiu că e greu! În Florida e cald în această perioadă a anului.*
>
> *F*

Oftez adânc şi pun înapoi în felicitare cheia de la depozitul 359. Taximetristul se apropie de trotuar cât de mult poate, iar eu îmi pun lucrurile în portbagaj şi îl rog să mă ducă la Belotti. Aşteaptă cât timp strecor un plic pe sub uşa din sticlă pictată, apoi mă întorc şi îi dau adresa depozitului.

34

Dragă Gio,

Înainte de a spune ceea ce am de spus, aş vrea să ştii că ultimele luni, petrecute alături tine, au fost cele mai fericite din viaţa mea. Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, chiar dacă voi ajunge să trăiesc o sută de ani.

Trebuie să îţi spun ceva. Am inima grea când scriu asta şi îmi pare extrem de rău că nu ţi-am spus eu însămi, în faţă. Adevărul e că nu pot. Pur şi simplu, nu mă pot decide să spun cuvintele cu voce tare şi să văd că mă urăşti, aşa că iau calea laşităţii şi le scriu.

Te-am minţit, Gio. Fostul meu partener nu a murit şi nu am fost căsătoriţi niciodată. Adam Bronson e un om îngrozitor, manipulator şi abuziv, de care am fugit anul trecut în ziua de Crăciun. M-am obişnuit să-mi spun că a murit, în încercarea de a nu mă mai uita în permanenţă peste umăr, dar nu ar fi trebuit niciodată să-ţi spun asta şi ţie. Ar fi trebuit să te corectez când ai presupus că sunt căsătorită, în ziua aceea în librărie.

Nu am scuze pentru asta. Momentul în care am aflat că eşti văduv a făcut imposibil să corectez acea minciună stupidă şi oribilă, dar pur şi simplu nu mai pot continua aşa. Ce fel de om spune o astfel de minciună? Îmi e incredibil de ruşine. Meriţi pe cineva mult mai bun decât mine.

Mai e ceva ce ar trebui să ştii despre asta.

Adam a găsit videoclipul cu mine cântând la şcoala Bellei şi i-a trimis un

mesaj pentru a-i cere numărul meu de telefon. Nu cred că va veni la New York şi, chiar dacă o va face, în niciun caz nu e o ameninţare fizică pentru Bella, dar vreau să ştii ca să poţi fi atent, pentru orice eventualitate. Îmi pare foarte rău că am adus aşa ceva în viaţa ta.

Plec din New York şi nu mă voi mai întoarce, aşa că îţi spun rămas-bun. Mulţumesc, Gio! Îţi mulţumesc pentru nopţile de luni şi pentru siguranţa pe care am simţit-o în braţele tale, pentru brad şi cana cu numele meu şi pentru că nu mi-ai spus lucruri oribile, nici măcar în glumă. Nu am simţit niciodată că locul meu e undeva, aşa cum s-a întâmplat cu tine şi familia ta. Te rog să le transmiţi şi lor că îmi pare rău. E mare lucru să fii un Belotti.

Să fii fericit, Gio. Ai inima prea plină de iubire ca să ţii totul închis în tine.

Cu dragoste,
Iris x

35

În noaptea de Crăciun, rămân fără un acoperiş deasupra capului şi dorm într-un depozit, iar acesta nu e cel mai rău lucru pe care l-am trăit. Vine abia pe locul al doilea, ceea ce spune multe despre viaţa mea cu Adam Bronson. Am adus o pernă şi o pătură din apartamentul meu, deşi acum e destul de cald aici datorită încălzitorului lui Felipe. Am căldură şi lumină de la veioza din colţ şi nu mă deranjează nimeni. Ar trebui ca persoana care stă la recepţia sterilă de la parter în perioada sărbătorilor să primească un salariu considerabil şi, deloc surprinzător, nu e nimeni care să vină şi să depoziteze tot felul de nimicuri în spaţiile închiriate. Sunt absolut singură în locul ăsta fără suflet. Sunt uşurată să constat că e o toaletă la capătul coridorului; cel puţin asta e o problemă în minus.

Mi-am consumat intenţionat bateria de la telefon, pentru că nu pot face faţă exploziei de mesaje care, fără îndoială, vor apărea odată ce scrisoarea mea va fi găsită. Îmi îngrop faţa în pernă şi închid ochii, gândindu-mă la scrisoare, la adevărurile pe care le-am spus, la punţile cărora le-am dat foc. Odată cu adevărul pe care, în sfârşit, i l-am spus lui Gio a venit şi o linişte sufletească goală şi tristă. Ar fi trebuit să o fac faţă în faţă. Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă. Ştiu ambele lucruri.

Oftez adânc şi pun în aparat videoclipul cu mama, apoi închid ochii şi, la fel ca atunci când aveam şapte ani, o las să cânte până adorm.

Mă simt ca un animal în vizuină. În dimineaţa asta m-am spălat pe faţă şi pe dinţi în chiuveta minusculă de la vestiar, dar mă simt răvăşită şi înţepenită, vie doar pe jumătate. Am plecat după provizii, furişându-mă ca un fugar, deşi locul e încă pustiu. Strada era şi ea pustie. Când m-am aventurat dimineaţă devreme către bodega din colţ, pe stradă era doar o persoană care îşi plimba câinele. Rulourile lor cu slănină, ouă şi brânză mi-au fost

mic-dejun şi mi-am făcut provizii cât să-mi ajungă o zi sau două. Ştiu că nu pot sta aici prea mult timp, dar nu sunt în stare să-mi fac vreun plan. Îmi simt creierul înăbuşit şi incapabil să gândească dincolo de următoarea jumătate de oră. Am dormit, sau am încercat, şi mi-am amintit tot felul de lucruri sau am încercat să n-o fac. Florida nu mă atrage în niciun fel, în ciuda recomandării lui Felipe. Nici L.A. nu mă atrage – mama nu şi-a găsit fericirea acolo şi nu am de ce să-mi imaginez că mi se va întâmpla asta mie. Cu siguranţă, nu mă voi întoarce la Londra, măcar de asta sunt sigură. Astăzi şi poate mâine voi zace aici şi sper că mintea mi se va limpezi suficient pentru a lua o decizie. Simt că sunt pe punctul de a mă cufunda în abis. Înţeleg cum poţi ajunge fără adăpost, cât de uşor pot cădea oamenii prin fisuri atunci când nu sunt prin preajmă oameni care să le păzească spatele. Nu voi rămâne fără acoperiş deasupra capului, nu mă voi lăsa să cad atât de jos, dar înţeleg alunecarea progresivă, cât de uşor e să te simţi trecător, şi asta mă întristează.

Dacă mă iau după ceas şi oasele mele înţepenite, a mai trecut o zi şi încă o noapte. Azi trebuie să plec de aici. M-am hotărât să las în urmă lucrurile care sunt mai greu de transportat, cum ar fi aparatul de gelato şi altele de care nu voi avea nevoie imediat, apoi, după ce mă voi instala undeva, să încerc să-l contactez pe Felipe şi să mi le trimită. Urăsc gândul de a-mi abandona lucrurile, mai ales aparatul de gelato, dar e singurul mod în care mă pot deplasa astăzi. Mă simt cât se poate de dărâmată, incapabilă fizic să-mi târăsc lucrurile prin zăpadă.

Aud deschizându-se uşile liftului pe holul principal şi rămân complet nemişcată, deşi, realist vorbind, nu sunt şanse ca cineva să descopere că sunt aici şi să vină să mă tragă la răspundere pentru încălcarea regulilor. Inima îmi bate cu putere în timp ce aud paşi puternici, iar apoi trag aer în piept pentru că cineva mă strigă şi bate în uşi.

— Iris! Iris, unde eşti?

Se aude o cheie bâjbâind la încuietoarea uşii mele, care se deschide apoi cu o smucitură, iar Gio stă în prag şi se uită la mine. Simt cum o avalanşă de emoţii se prăbuşeşte peste mine şi instinctiv îmi vine să ridic mâinile deasupra capului pentru a mă apăra. Simt umilinţă pentru starea în care sunt. Mă simt jenată că am dormit într-un depozit. Simt ură de sine pentru scrisoarea pe care i-am scris-o şi mă simt speriată. Nu mi-e teamă de el. Mi-e frică *pentru* el, pentru că arată ca naiba.

— Gio, îi rostesc numele pentru că este singurul cuvânt pe care sunt capabilă să-l spun, iar el dă din cap şi ridică mâna pentru a mă împiedica să mai vorbesc.

— Nu pot să cred aşa ceva, bombăne privind de jur-împrejur prin depozit, uitându-se la locuinţa mea temporară. Nebunia asta ia sfârşit în clipa asta, înţelegi?

Ne uităm unul la altul, pe obraz îi alunecă o lacrimă de frustrare şi mi se frânge inima.

— Îmi pare rău, spun, realizând că şi eu plâng abia atunci când simt gust sărat. Îmi pare atât de rău!

— Strânge-ţi lucrurile, spune, iar când nu mă mişc, pentru că nu mă pot mişca, o face el, îmi înşfacă lucrurile şi le bagă în genţi. Vorbesc serios, Iris, strânge-ţi lucrurile. E a ta? Asta? spune ridicându-mi perna.

Nu am văzut niciodată o persoană care să aibă corpul atât de tensionat. Pare că suferă fizic din cauza asta.

Ridică lucruri la întâmplare, hainele lui Felipe, cred, iar eu dau din cap, ruşinată, neştiind ce să fac sau să spun.

— Afară e un taxi în care o să te sui. Te va duce înapoi la restaurant, unde o să-ţi despachetezi lucrurile şi-o să dormi în propriul pat ca un adult, mă auzi?

Îşi trece palma peste ochi, furios din cauza propriilor lacrimi şi din cauza mea.

— Vei avea frigider, şi apă curentă, şi vei fi în siguranţă.

Priveşte în direcţia opusă în timp ce se îneacă rostind ultimul cuvânt şi izbeşte cu putere în obloanele metalice, un zgomot aspru care reverberează în clădirea liniştită.

Mă ridic, mă duc la el şi pun mâna pe umărul lui rigid.

— Gio, spun eu cu vocea tremurând din cauza lacrimilor. Gio.

Se întoarce spre mine şi situaţia e atât de grea, încât nu putem face altceva decât să ne strângem în braţe unul pe celălalt, tare, şi să ne legănăm unul pe altul, pentru că suntem îngrozitor de răniţi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, şoptesc.

— Nu-mi mai cere scuze, spune el. Opreşte-te. Nu pot asculta aşa ceva astăzi.

Mă strânge de umeri şi se uită la mine.

— Nu trebuie să fugi niciodată de mine, spune el, cu vocea spartă şi plină de emoţie. Înţelegi? Sunt atât de supărat pe tine, încât nu pot gândi corect, dar nu aş atinge niciodată vreun fir de păr de pe capul tău prost, încăpăţânat şi frumos.

Îmi dă drumul şi îşi trece mâinile prin păr, apoi se trânteşte greu pe canapea. Mă aşez la celălalt capăt, cu mâinile apăsate puternic pe gură, încercând să mă adun.

— Mi-am petrecut ultimele două zile gândindu-mă la tine, la Penny şi la Bella…

Se uită la mine dintr-o parte şi încă se străduieşte să vorbească.

— Fiica mea. Fir-ar al naibii, Iris. N-ar fi trebuit să fie prinsă niciodată în rahatul ăsta.

Nu pot spune nimic pentru a îndrepta situaţia. Oricum simt că m-au părăsit toate cuvintele.

— Du-te acasă, spune el, obosit. Nu pot să dorm dacă nu ştiu că eşti în siguranţă. Du-te acasă şi odihneşte-te aşa cum trebuie.

Îmi ridică bagajele şi aşteaptă să îmi pun haina, apoi opresc radiatorul şi stâng lumina şi luăm liftul până jos, prea epuizaţi pentru a vorbi unul cu

celălalt. Jos aşteaptă un taxi, aşa cum a spus, îmi pune lucrurile în portbagaj, apoi se întoarce spre mine, cu o expresie sumbră.

— Dacă ceea ce era între noi s-a terminat, atunci să ne luăm rămas-bun aşa cum se cuvine.

Înghite în sec şi priveşte în depărtare pe strada pustie şi rece.

— Dă-ţi răgaz câteva zile. Ai grijă de tine aşa cum trebuie.

Face un gest spre clădirea depozitului şi oftează.

— Am nevoie de un pic de timp să-mi pun gândurile în ordine, înţelegi? Voi veni la tine în seara de Revelion şi ne vom trata unul pe celălalt cu blândeţe, pentru că ţin prea mult la tine ca povestea noastră să se termine în felul ăsta, pe un trotuar.

Dau din cap şi mă urc în maşină, pentru că nu ştiu cum să-mi iau rămas bun de la Gio Belotti. Nu pe acest trotuar, astăzi, în apartamentul meu, de Revelion, sau în oricare alt moment.

36

Fac aşa cum mi-a cerut. Mă întorc în apartamentul meu, îmi las bagajele la uşa din faţă şi stau în spaţiul rece şi liniştit, pe care nu credeam că îl voi mai vedea. Nu ştiu dacă o simt ca pe un eşec sau ca pe o amânare. Fac un ceai, dau drumul la căldură şi las pisica să intre când apare pe scara de incendiu. Fac totul mecanic până în momentul în care mă dezbrac şi intru sub apa fierbinte de la duş, apoi mă ajung toate din urmă. Toate. Moartea mamei. Adam. Familia Belotti. Gio. Mă aşez pe podea şi îmi cuprind genunchii cu braţele, iar ultimii trei ani din viaţă mi se învârt în jur, de parcă aş fi înconjurată de ecrane IMAX. Cuvinte şi amintiri. Rochii negre la înmormântări, sărutări pe acoperişuri, uşi pictate din sticlă, serile *Moonstruck* Monday, datul cu aspiratorul de trei ori în aceeaşi cameră, îngrozită să nu fi ratat ceva, cântatul în parc, parfumul Mariei, buclele Sophiei, degetele fragile ale Bellei pe clapele pianului, străzi pline de case acoperite cu luminiţe de Crăciun, mama uitându-se în ochii mei în timp ce râde prin obiectiv. Toţi alunecă şi se ciocnesc unul de celălalt, amestecaţi şi discordanţi, iar eu închid ochii şi îmi sprijin fruntea pe genunchi, obosită de atâta luptă.

Stau la masă cu o ceaşcă de cafea rece în faţă. Noaptea trecută am adormit adânc, de îndată ce am pus capul pe pernă, dar în dimineaţa asta încă mă simt de parcă m-ar fi lovit trenul. Tresar când sună soneria. Stau nemişcată, sperând că e vreun curier care îşi va da seama că nu are noroc, dar soneria se aude din nou, cu insistenţă, şi oftez când mă uit pe vizor şi văd bucle negre care tresar.

Deschid uşa în timp ce Sophia urcă în fugă scările, ţinând în mână pungi de cumpărături, apoi intră şi le pune pe blatul din bucătărie.

— Ţi-am adus câte ceva, spune ea încet, punând lapte şi şuncă în frigider, pâinea lângă ibric. Du-te

să te îmbraci cât pun eu de o cafea.

Fac ce-mi spune pentru că e aproape o uşurare să îmi spună cineva ce să fac.

— Am văzut scrisoarea, spune ea, dându-mi o cană cu cafea când mă întorc în bucătărie. Nu a vrut să-mi arate, l-am obligat.

Mă aşez la masa din bucătărie şi încerc să afişez un zâmbet, pentru că e atât de în firea Sophiei să vină aici şi îmi dau seama că nu voi putea să o duc cu vorba. Se aşază pe scaunul de lângă al meu şi îl trage mai aproape de mine, atât cât îi permite masa.

— Ar fi trebuit să-mi povesteşti despre el, spune ea, acoperindu-mi palmele cu ale ei. Aş fi ascultat.

— Nu mi-am găsit cuvintele, spun, dându-mi părul de pe faţă în timp ce ridic privirea spre a ei. Gio e bine?

— O să fie. Îţi promit.

Scoate un elastic de păr de la încheietura mâinii.

— Tu o să fii bine?

Ridic din umeri, pentru că habar n-am cum voi fi sau unde. Sophia se ridică şi trece în spatele meu, pieptănându-mi uşor părul cu degetele şi prinzându-mi-l în coadă. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă strânge, o atingere caldă şi liniştitoare, iar eu îmi ridic mâinile şi îi ţin palmele acolo. Rămânem aşa o vreme, conectate, şi mă gândesc cum, frate şi soră sau nu, Gio şi Sophia Belotti au aceeaşi inimă mare şi frumoasă.

— Nu pleca din New York, spune ea. Nu vreau să pleci.

— Nu pot rămâne aici, spun. E prea mult. Trebuie să fiu în altă parte, să o iau din nou de la capăt, un loc în care să nu vin cu niciun fel de bagaj.

— Bagaj, spune ea, aproape ironică. Dumnezeule, Iris, toată lumea are bagaje. Tu ai. Gio are. Aveţi destule bagaje pentru a umple naibii un hangar pe JFK, dar nu-i ăsta scopul iubirii, să vă ajutaţi unul pe celălalt să vă căraţi bagajele? Începuturile noi sunt pentru filmele de pe Hallmark, nu pentru viaţa reală.

Se aşază înapoi pe scaunul de lângă al meu şi mă priveşte în ochi.

— Ai trecut de partea cea mai grea. Acum Gio ştie adevărul, o să se împace cu el, sunt sigură că aşa va fi. Rămâi. Pentru el. Rămâi pentru mine.

Face ca totul să pară atât de uşor, atât de tentant, viaţa pe care a aşternut-o în faţa mea. Îmi doresc din toată inima să fie atât de uşor, dar ea ştie doar ce vede. Nu ştie că tatăl ei mi-a cerut să plec din New York pentru a proteja secretul pe care l-a păstrat zeci de ani.

— Nu pot, Sophia. Te rog să nu îmi mai ceri asta pentru că, sincer, nu pot.

Stă aproape, cu genunchii atingându-i pe ai mei, şi îşi sprijină fruntea de a mea.

— Cu cine o să mai discut despre aromele de gelato când nu o să mai fii aici?

Închid ochii.

— *Vanilie pentru totdeauna.* Ştii deja asta.

Râde încetişor şi o lacrimă alunecă de pe obrazul ei pe mâinile noastre strânse.

Mâine e ajunul Anului Nou, ceea ce înseamnă că azi e ultima zi pe care o voi petrece aici. De data aceasta nu mă voi mai furişa în lumina lunii şi nu voi mai dormi prin depozite. Îi voi întâmpina acasă pe Bobby şi pe Robin şi îl voi aştepta pe Gio, iar apoi voi pleca la Toronto, spre care mi-am cumpărat un bilet la primele ore ale zilei de 1 ianuarie.

An nou, ţară nouă, încă un nou început. Nu sunt sigur că am în mine suficientă putere să mă reinventez, dar am căutat să văd unde a fost filmat *Schitt's Creek* şi m-am ghidat după asta. E doar un punct pe hartă, cam cât vârful unei săgeţi de darts, dar va trebui să fie suficient.

Deci am ajuns şi aici. Oficial, aceasta este ultima mea zi în New York şi trebuie să fac ceva înainte să plec. Îmi pun cizmele de iarnă şi haina groasă, apoi îmi iau cu grijă rucsacul şi ies în dimineaţa rece şi senină.

Nu mă duc prea departe. De fapt, până în parcul de peste drum. M-am plimbat acolo de nenumărate ori de-a lungul anului meu de newyorkeză temporară, iar astăzi mă duc să împrăştii cenuşa mamei. Chiar dacă plec mâine din oraş, mi se pare cel mai potrivit să o las aici. Mă bucur când aud tonurile familiare ale cântăreţei ambulante care le cântă trecătorilor cântece de Crăciun. Sper că sunt generoşi cu ea, pentru că merită din plin. Mă vede şi ridică mâna, iar eu îmi croiesc drum şi stau în lateral, în timp ce termină ultimele acorduri din „White Christmas”. Şi chiar aşa a fost Crăciunul. E încă destul de multă zăpadă în jur; sunt foarte bucuroasă că am avut ocazia să văd New Yorkul în felul ăsta.

— Primeşti dedicaţii? o întreb îmbrăţişând-o rapid când vine în spatele difuzorului să ia o sticlă cu apă, după ce se termină melodia.

Rânjeşte.

— De la tine, da.

— Ştii „River”?

— Joni Mitchell? Bineînţeles, spune ea ca şi cum nu ar fi mare lucru.

Era una dintre melodiile preferate ale mamei, obişnuia să o cânte la sfârşitul programelor de noapte în cluburi pline de fum. Versurile melancolice de Crăciun par să fi fost scrise pentru ziua de azi, acordurile de deschidere în cheie minoră au transformat „Jingle Bells” dintr-un cântec într-un bocet. Am cerut melodia asta şi pentru mama, şi pentru mine, pentru că e un cântec despre lucrurile care se apropie de sfârşit, despre plecare şi despre durerea de a provoca suferinţă oamenilor pe care îi iubeşti. Cu toate acestea, e frumos şi mi se pare înălţător, pentru că îmi aminteşte de mama în momentele ei cele mai fericite – atunci când cânta pentru public.

— Începi peste câteva minute, da? Nu chiar imediat.

Ea dă din cap şi mă priveşte gânditoare.

— Aşa o să fac.

Mă îndrept spre un stejar bătrân, cu trunchi gros, pentru care am făcut o pasiune. M-am aşezat sub el, cu spatele sprijinit de trunchi, în zilele calde de vară şi, uneori, m-am oprit din plimbările mele pentru a-mi pune palmele pe scoarţa lui, doar ca să mă încarc, să-mi trag forţă din prezenţa sa solidă. Mama îmbrăţişa copacii fără nicio jenă şi ştiu că i-ar fi plăcut acest stejar chiar mai mult decât îmi place mie. Sunt uşurată să văd că ramurile mari au ferit pământul de zăpadă şi că în această dimineaţă de iarnă nu sunt prea mulţi oameni în jur. Aud copii, ceva mai încolo, înfruntându-se pe terenurile îngheţate de baschet, şi îmi place zgomotul pe care îl fac, strigătele şi râsetele lor. E viaţa reală, mereu în mişcare.

Îmi pun rucsacul jos, la rădăcina copacului, şi iau din el cenuşa mamei mele, o urnă simplă de argint. O port cu mine de când a murit; mă tulbură foarte tare gândul de a o lăsa în sfârşit să plece. Poate ar trebui să privesc lucrurile diferit, în schimb: că o las să rămână aici.

Mă aşez pe rucsac şi mă sprijin cu spatele de trunchiul stejarului, ţinând strâns în braţe urna. Nu e nicio grabă. Bănuiesc că muziciana înţelege ce înseamnă asta pentru mine.

Închid ochii ca să-mi amintesc chipul mamei, îmi încreţesc nasul pentru a încerca să-mi reamintesc parfumul cu care se dădea mereu. Am păstrat ultima sticlă, aproape goală, şi am plâns în tăcere în baie când Adam a aruncat-o fără să mă întrebe.

— Deci asta a fost, spun eu începând ultima noastră conversaţie imaginară. Îţi place locul ăsta? Nu ştiu dacă ai venit vreodată aici. Sper că da. Cu siguranţă, ai fi îmbrăţişat acest copac.

Îmi las capul pe spate, sprijinit de stejar, ţin ochii deschişi, şi mintea mă duce departe, la mii de kilometri distanţă. Sunt un copil cu mânuţe dolofane care colorează în culise la unul dintre spectacolele ei, sunt o adolescentă morocănoasă care mănâncă floricele de porumb lângă ea la cinema, sunt o fiică speriată care strânge mâna mamei sale muribunde.

— Am făcut un dezastru, mamă, spun eu. Dar şi-au recuperat reţeta. Cel puţin asta mi-a ieşit.

Mă uit la urna de argint din mâinile mele. Nu simt că ar fi cu adevărat acolo. Presupun că nici nu e. Mama e peste tot. E în tonul perfect al unui cântec neaşteptat al lui Joni Mitchell la radio, în tonurile aurii şi roz ale celor mai frumoase apusuri de sărbători, în mirosul parfumului ei preferat pe care îl simt pe un trecător oarecare. E în fiecare castron din melamină roz cu gelato. Va fi mereu cu mine, fie că sunt la Londra, la New York sau la Toronto. Faptul că-i las cenuşa la New York nu schimbă asta.

Arunc o privire către muziciană şi văd că se uită la mine, aşa că îi zâmbesc, un zâmbet plin de recunoştinţă, iar ea începe să cânte pentru mine şi mama mea magnifică, boemă şi strălucitoare primele acorduri din „River”. Când deşurubez capacul nu simt frică, aşa cum m-aş fi aşteptat. Ascult versurile pline de emoţie în timp ce răstorn încet urna şi zâmbesc printre lacrimi, iar cenuşa ei prinde vântul rece din New York. Îi arunc un sărut în timp ce se împrăştie, zboară şi dansează, dispărând încet din vedere ca un balon scăpat de un copil. Mă uit către muziciană şi văd că plânge în timp ce cântă.

37

Ultima zi a anului începe senină, cu cer limpede şi temperaturi sub zero grade. M-am trezit cu mult înainte de răsăritul soarelui, făcându-mi timp să împachetez totul cu grijă. Am aranjat lucrurile de care voi avea nevoie în următoarele două săptămâni în valiză şi o să vorbesc cu Bobby ca restul să fie trimis prin curier când voi şti ce fac. Ştiu că nu-l va deranja şi mă simt mai confortabil la gândul că îmi voi lăsa aparatul de gelato aici, nu în depozit la Felipe. El şi Robin se întorc astăzi din vacanţă. Ar fi trebuit să se fi întors deja, de fapt, dar mi-a trimis un mesaj mai devreme să-mi spună că vor întârzia, aşa că ne vom vedea mai târziu.

Mi-e groază să-i spun că plec din New York în seara asta, dar cel puţin aşa voi reuşi să fac lucrurile cum trebuie, în loc să dispar. Oftez, gândindu-mă la cuvintele lui Gio. *Să ne luăm rămas-bun aşa cum se cuvine.* Cum face cineva asta, cu adevărat, mai ales când e vorba despre oamenii pe care îi iubeşte şi pe care îi lasă în urmă? Mă consolează ideea că măcar voi putea rămâne în contact cu Bobby şi Robin. Poate chiar vor veni să mă viziteze după ce îmi voi pune viaţa în ordine şi, desigur, există mereu soluţia apelurilor video. Nu trebuie să îi pierd complet din viaţa mea.

Cu familia Belotti e o altă poveste. Santo s-a exprimat limpede – o despărţire curată e cel mai bun lucru pentru Gio. Chiar dacă ar putea trece peste minciuna legată de Adam – şi bănuiesc că probabil ar înţelege, în timp –, nu există un final fericit pentru noi.

Povestea lui Santo cu mama exact asta este: o poveste din trecut. Ea i-a frânt inima, el a compromis secretul familiei şi, în ciuda acestor aspecte, a continuat să-şi construiască o familie puternică şi minunată. Pentru ca eu să rămân aici, toţi cei implicaţi ar trebui să ştie toate detaliile acestea. Gio, Maria, Sophia şi celelalte surori ale

lui. Loialitatea şi tradiţia sunt pietrele de temelie ale familiei Belotti, motiv pentru care Santo şi-a păstrat această parte a vieţii închisă în siguranţă înăuntrul lui peste treizeci de ani. Cine sunt eu să-l forţez să aducă totul la lumină acum? Mama cu siguranţă nu şi-ar fi dorit să-i provoc o astfel de suferinţă, mai ales având în vedere starea sa de sănătate.

În plus, la ce i-ar folosi lui Gio să ştie toate astea? Ar înţelege că ştiam de la bun început reţeta şi că aş fi putut rezolva problema din prima zi. Şi-ar da seama că fac parte din viaţa lui de luni întregi, fără să fi spus vreun cuvânt despre legătura dintre familiile noastre, că femeia din albumul lui de familie, cea cu faţa întoarsă de la cameră, e mama mea. Ar părea trădare după trădare. Îmi dau seama cum se văd lucrurile din exterior, dar numai eu ştiu cum sunt de fapt. Ştiu că doar curiozitatea m-a mânat să le trec pragul şi că nu am vrut decât să ajut, fără să compromit amintirea mamei sau încrederea lui Santo. Nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de Gio şi nici de restul familiei Belotti, de altfel.

O parte din mine, pe care nu o pot nega, vrea să-i spună totul lui Gio, să dea totul pe faţă şi să-l las pe el să judece situaţia, pentru că acum e vorba despre vieţile noastre, nu despre viaţa mamei şi a lui Santo cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Dar apoi o aud pe mama şoptindu-mi la ureche să nu spun niciodată povestea unui alt suflet viu şi îl aud pe Santo cerându-mi o ruptură curată, apoi pe Felipe spunându-mi că sângele apă nu se face. Şi, într-adevăr, aceasta este cheia lucrurilor. Sângele apă *nu* se face, mai ales sângele Belotti. Gio e, în primul rând şi pentru totdeauna, un Belotti. Întotdeauna îşi va dori tot ce e mai bun pentru ei şi va trece peste toate pentru că îi are alături.

Mi-aş dori să fie deja mâine, toate despărţirile să fie în spate şi Canada în faţa mea. Nu ştiu nimic despre Toronto, în afară de numele aeroportului. Nu am planuri sau idei preconcepute, aşa cum aveam când am zburat la New York, niciunul dintre paşii

mamei pe care să revin. O să fiu pe cont propriu acolo şi nu există nicio parte din mine care să aştepte asta cu nerăbdare.

Mă uit la ceas aşteptându-l pe Gio, a cărui lipsă o simt cu disperare, şi îmi e rău la gândul că va fi ultima oară când îl voi vedea. A trimis un mesaj pentru a-mi transmite că va veni pe la unu, acum e aproape douăsprezece şi douăzeci, iar el nu întârzie niciodată. Am mâinile umede. Le şterg pe blugi în timp ce dau drumul la aragaz pentru a face cafea, apoi îl opresc pentru că ştiu că oricum nu o voi bea. Mă aşez pe canapea, mă răzgândesc şi mă aşez la masa din bucătărie ca să fiu mai aproape de uşă, gata să-l las să intre. Nu am mâncat absolut nimic. Nu am putut mânca de dimineaţă, dar tot mi se agită măruntaiele, de parcă ar fi maşina mea de gelato.

Soneria de la interfon sună tare în apartamentul meu liniştit şi îngheţ. E aici. Aproape că fug la interfon şi apăs de mai multe ori, în cazul în care nu funcţionează cum trebuie şi dă să plece. Îmi ţin respiraţia şi mă holbez la uşă.

Respir liniştită când îi aud paşii pe scări, apoi, în cele din urmă, bate la uşă, iar eu mă pregătesc mintal şi o deschid larg.

— Nu mi-ai mai răspuns la mesaje, Şoricelule. M-a deranjat atât de tare, încât am venit personal până aici să te verific.

38

Mă trag înapoi, panicată de moarte la vederea lui Adam Bronson. Mi-am spus de atâtea ori că nu stă la pândă în umbra New Yorkului, m-am asigurat că nu va merge niciodată atât de departe încât să apară aici. Acum e în apartamentul meu, închizând uşa de la intrare, zâmbind larg, de parcă ar trebui să-i aştern covorul roşu.

— Ce cauţi aici? întreb, încercând să-mi controlez emoţiile.

Priveşte fără grabă prin apartament, studiind totul cu atenţie.

— Deci aici ai venit.

Nu mai spun nimic altceva. Tremur violent pe dinăuntru. Nu am încredere că vocea nu-mi va trăda frica. Adam traversează camera spre canapea, ridicând lucrurile pentru a le inspecta în timp ce merge. O scrisoare de la bancă. O chitanţă de la magazin. Bucăţi nesemnificative din viaţa mea, pe care urăsc că le atinge.

— Ei bine, spune el. „Ce mai faci, Adam? Vrei o cafea, Adam? Cum ţi-a fost zborul, Adam?”

Se aşază şi îşi încrucişează picioarele, ridicându-şi mâinile.

— Alege tu sau să răspund la toate trei, ca să te scutesc de deranj? Da, aş vrea cafea, ştii cum o beau.

Ridică un deget după ce răspunde.

— Zborul meu a fost al naibii de lung şi de scump şi nu, nu fac chiar atât de bine, dacă tot întrebi. Mi-am pierdut locul de muncă şi apoi şoricelul meu mi-a blocat numărul.

Mă uit la el.

— Nu am lapte.

Se uită la mine şi ridică din sprâncene, apoi se ridică şi merge la bucătărie, unde deschide frigiderul.

— Ia uite că ai.

Pune cutia de lapte lângă mine pe blat, încet şi deliberat, şi încerc să înghit senzaţia de vomă pe care mi-o provoacă mirosul parfumului lui în momentul în care îmi ajunge la nări.

— Nu-ţi fac cafea. Vreau să pleci. În clipa asta.

Râde încet, de parcă aş fi făcut o glumă bună, iar lacrimi amare şi pline de furie mi se adună în gât.

— Mi-a fost dor de tine, Şoricelule, spune el, punându-şi braţul în jurul umerilor mei.

Mă scutur de braţul lui şi aproape alerg să deschid uşa.

— Ieşi afară!

Mă priveşte de parcă aş fi un copil care-i pune răbdarea la încercare, şi în momentul în care recunosc ce înseamnă acea privire mă trec fiori reci pe şira spinării. Am văzut de atât de multe ori căutătura aceea, încât cunosc exact explozia de furie care îi poate urma.

— Nu mi-e frică de tine, spun eu, ridicând bărbia.

— De ce ţi-ar fi? râde. Nu te-am atins niciodată. Oricum, nu dacă nu mă implorai să te ating.

Mişcă sugestiv sprâncenele, iar eu privesc cu dezgust, de parcă ar fi doi limacşi care se târăsc pe fruntea lui.

— Dacă nu pleci, chem poliţia. Staţia e după colţ.

— Şi ce-o să le spui? Iubitul meu a venit în vizită şi a cerut o ceaşcă de cafea?

Întinde încheieturile în faţă.

— Pune-mi cătuşele, domnule ofiţer.

— Fost iubit, spun cu dinţii încleştaţi.

Îmi aruncă din nou acea privire ameninţătoare, iar eu înghit în sec, încercând să nu-l las să vadă cât de mult mă afectează. Se aude soneria şi el mă priveşte cu interes.

— Aştepţi pe cineva?

La dracu', nu. Nu, Gio, nu. Dau din cap, rostind cuvintele fără să mă gândesc şi sperând că au vreo logică.

— Probabil că e curierul. Sună să mă anunţe că a lăsat un pachet.

Adam dă încet din cap, apoi se duce la fereastră şi se uită în jos.

— Nu pare a fi curierul.

Când nu deschid, cineva începe să bată cu putere în uşa de jos.

— Iris!

Nu e Gio. Este Sophia.

— Prietena ta?

— Cineva de la muncă.

— Iris, deschide!

Adam îşi lasă capul într-o parte şi se uită din nou afară, apoi mă priveşte cu o expresie scandalizată, care îmi spune că se distrează de minune.

— Te rog, trebuie să vorbim cu tine.

Închid ochii şi înghit în sec, pentru că asta e vocea Mariei, nu a Sophiei. Vreau să stea cât mai departe posibil de acest loc, dar faptul că sunt amândouă aici, nu Gio, mă face să mă tem că i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu ele, spun repede, urând lipsa de fermitate din propria voce. Te rog, Adam, aşteaptă aici.

Îşi încrucişează braţele.

— Ba vrei să plec, ba vrei să rămân, nu-mi faci cafea, mă ameninţi cu poliţia, iar acum vrei să fugi şi să vorbeşti cu prietenii tăi. Nu merge deloc aşa cum trebuie, Şoricelule, şi nu cred că îmi place treaba asta.

Se încruntă şi se întoarce spre fereastră în momentul în care aude uşa trântindu-se.

— Oh, ce bine, şi mai mulţi oameni. Deja se transformă într-o petrecere stradală.

Aud zarva şi sunt disperată să mă duc să mă uit, dar el e lângă fereastră şi faţa i se umple de dezgust când Smirnoff apare pe scara de incendiu de cealaltă parte a geamului. Adam detestă pisicile. Şi câinii, de altfel. În general, nu e iubitor de animale, ceea ce, gândindu-mă acum, ar fi trebuit să fie un mare semnal de alarmă.

— Paraziţi, mormăie el, iar eu icnesc când aud uşa de jos deschizându-se, deşi nu am dat drumul

nimănui.

— Iris, dragă, pe trotuar e un şir întreg de oameni încântători care te caută. Coboară-ţi fundul pe scări *pronto!*

Bobby.

Mă uit la Adam, iar el se uită înapoi la mine, apoi dau buzna pe uşa deschisă a apartamentului până în capul scărilor. Robin stă jos, aducând înăuntru bagajele Vuitton, iar Bobby stă cu mâinile în şolduri, îmbrăcat în pantaloni din piele, cu o căciulă uriaşă de blană pe cap. Mai degrabă simt decât îl văd pe Adam mişcându-se mai aproape de mine şi încerc să nu tresar vizibil când îşi pune mâna în jurul umerilor mei, strângându-mă de braţ.

— Eşti nepoliticoasă, Şoricelule, prezintă-mă prietenilor tăi.

Cobor ţeapănă scările în timp ce Sophia şi Maria se înghesuie în hol în spatele lui Robin şi sunt îngrozită să văd că Santo şi Felipe sunt cu ele. Mă opresc pe treapta de jos, îl simt din nou pe Adam lângă mine şi închid ochii pentru o secundă, îngrozită, când mâna lui ajunge pe umărul meu, trăgându-mă strâns lângă el.

Bobby îşi smulge căciula de pe cap, încruntându-se în timp ce încearcă să evalueze situaţia. Tace câteva secunde, şi toată lumea urmăreşte pe toată lumea.

— Sunt Adam Bronson. Dacă aş fi ştiut că veniţi, aş fi copt o prăjitură!

Râde, acel râs jovial, forţat, care mă înfioară, iar Bobby dă din cap, mormăind.

— Oh, nu cred.

Izbeşte căciula de podea şi se repede cu tot corpul asupra lui Adam.

— *Madonna santa,* şopteşte Maria, dându-se repede înapoi, în timp ce Adam se dezechilibrează şi loveşte podeaua, iar Bobby se repede deasupra lui ca o pisică sălbatică.

Adam îl împinge cu uşurinţă, se ridică în picioare, înjură şi se răsuceşte să mă privească.

— Poate că ar trebui să suni la poliţie pentru ticălosul ăsta, nu pentru mine, spune el, scuturându-se de praf. Revin mai târziu. Nu e genul meu de petrecere.

O dă la o parte pe Sophia ca să treacă pe lângă ea, dar ea îl împinge imediat cu umărul, aproape dezechilibrându-l din nou.

— Nemernicule, scuipă ea.

Adam se îndreaptă spre ea şi fiecare Belotti prezent face un pas în faţă şi începe să strige şi să-l împingă în acelaşi timp, unii în engleză, ceilalţi vorbind furioşi în italiană, apoi e smuls brusc înapoi de guler şi târât direct în stradă. Nu l-am văzut pe Gio venind, dar e aici şi răsuflu uşurată că familia lui nu a venit în masă să-mi dea veşti groaznice.

Toată lumea năvăleşte în stradă în timp ce Adam aterizează cu fundul în zăpadă.

— Ridică-te, spune Gio, stând deasupra lui.

Adam alunecă pe gheaţă când încearcă să se ridice în picioare, cu demnitatea ştirbită. Câteva secunde se uită de la mine la Gio, apoi începe să râdă.

— Oh, am înţeles acum, spune el, gesticulând între noi, de parcă i s-ar părea hilară ideea. Nu m-aş deranja, amice, e plictisitoare ca naiba.

Gio priveşte în sus şi oftează, apoi loveşte puternic cu pumnul în maxilarul lui Adam, proiectându-l direct într-o grămadă de saci negri de gunoi de la restaurantul pescăresc care e cu două numere mai jos. Adam se târăşte în faţă, ştergându-şi de pe haine resturile împuţite de mâncare. Smirnoff, Dumnezeu să binecuvânteze pisica asta, a apărut de nicăieri când a simţit mirosul de peşte şi şi-a înfipt ghearele în mâna lui Adam cu o secundă înainte ca Gio să-l apuce de revere şi să-l ridice înapoi în picioare.

— Dacă o vrei, trebuie să treci mai întâi de mine, spune el, cu faţa aproape lipită de a lui Adam.

Mă străbate o senzaţie bruscă şi neaşteptată de forţă interioară, de parcă o ploaie de fulgere metalice îmi hrăneşte sângele. Fac un pas înainte şi

îmi pun mâna pe braţul lui Gio, pentru că, oricât de mult apreciez zidul de protecţie pe care toată lumea l-a ridicat instinctiv în jurul meu, e momentul să fiu fiica mamei mele. Adam e demonul cu care trebuie să mă lupt singură şi trebuie să fac asta pentru mine.

— Opreşte-te! Gio, te rog, nu e nevoie să duci lupta asta în locul meu.

Se uită pieziş la mine, respirând greu, şi văd toată pasiunea şi furia italiană arzând strălucitoare în frumoşii lui ochi întunecaţi. Îi susţin privirea, vrând să mă asculte şi, după o secundă, face ce i-am cerut şi-i dă drumul lui Adam, împingându-l uşor. Dau din cap, recunoscătoare că, chiar şi în acest moment de furie adevărată, Gio e un bărbat gata să asculte de nevoile celorlalţi. Cred că înţelege cât de important e pentru mine să pun capăt acestei poveşti în condiţiile mele.

— N-ar fi trebuit să vii aici.

Mă îndrept şi mă întorc să-l privesc pe Adam în faţă.

— New Yorkul e casa mea acum. Nu mă voi întoarce niciodată la Londra şi nici la tine. Nu mă mai tem de tine şi nu îţi mai permit să fii monstrul de sub patul meu. Eşti un nimeni, o scuză jalnică de bărbat, care nu poate obţine ceva decât manipulând oamenii atunci când sunt la ananghie. Ei bine, află ultimele noutăţi, Adam. Nu mai sunt la ananghie şi nu sunt şoricelul tău. De fapt, nu sunt nimic pentru tine şi nu voi fi niciodată, aşa că pleacă naibii din oraşul ăsta şi nu te gândi să te mai apropii vreodată de el, mă auzi?

Adam îmi zâmbeşte, cu buza umflată şi urâtă.

— Vorbe mari. O să vii înapoi în genunchi.

— Îţi jur că nu se va întâmpla asta. Oamenii ăştia m-au primit în vieţile şi în familiile lor, încep eu.

Râsul lui ascuţit, ca un lătrat, mă străbate.

— Familie? Nu eşti familia nimănui, Şoricelule.

Îşi bosumflă buza de jos despicată spre mine, cu falsă simpatie, şi îi observ cu satisfacţie tremurul de durere.

În spatele meu, Gio scoate un sunet foarte apropiat de un mârâit şi face un pas în direcţia noastră, dar Santo ridică mâna şi trece în faţa fiului său. Odată cu intervenţia bătrânului se lasă temporar liniştea; chiar şi Adam pare să se supună autorităţii lui.

— Iris *e* familia mea, spune Santo, sprijinindu-se greoi în baston.

Maria se apropie de soţul ei.

— Şi a mea.

Sophia trece şi ea în faţă.

— Şi a mea.

Felipe se mută lângă fratele lui.

— Şi a mea.

Pe treapta din faţă a restaurantului, Robin şi Bobby stau unul lângă celălalt.

— Şi ai face bine să crezi dracu' că şi a noastră! strigă Robin, părând revoltat.

Adam se uită la toţi.

— O adunătură de rataţi nenorociţi, mormăie, cu sângele picurându-i de pe buze în zăpadă.

Mă uit în jur la fiecare dintre ei, mândră şi plină de energie.

— O adunătură de eroi, spun.

Apoi mă duc aproape de fostul meu, eliberată, cu toate fricile dispărute. Simt pentru ultima oară mirosul lui de parfum care îmi revoltă stomacul şi mă gândesc la iadul prin care m-a făcut să trec, apoi înţeleg de câtă putere am avut nevoie să-l părăsesc când mă aflam la pământ. Mă gândesc la fata pe care am întâlnit-o pe alee acum câteva săptămâni şi, în numele fiecărei femei care trăieşte cu frica unui bărbat care o controlează, ridic bărbia şi mă uit pentru ultima dată la nenorocitul ăsta. Merit să am ultimul cuvânt.

— Du-te naibii, Adam Bronson!

39

Stăm cu toţii în stradă, eu şi familia mea din New York, până când Adam dispare în sfârşit din vedere, apoi toţi se strâng în jurul meu. Nu înţeleg prea bine ce s-a întâmplat, de ce se află toţi aici, dar tot ce ştiu în acest moment e că sunt aici şi ăsta e un gând copleşitor în cel mai bun sens. Gio se îndepărtează şi aşteaptă ca familia lui să termine să mă îmbrăţişeze, apoi, în cele din urmă, mă ia în braţe şi încep să plâng. Mă trage mai aproape de el, foarte strâns, genul de îmbrăţişare în care cineva se simte protejat şi în siguranţă.

— Eşti cu mine, spune el, mângâindu-mă pe păr. E totul OK.

Mă uit în sus la el, iar el se uită la mine, apoi se apleacă uşor şi mă sărută încet. Aud suspinul Sophiei, Maria plânge, iar Bobby şi Robin îi conduc pe toţi în apartamentul lor pentru o băutură tare.

Stăm pe loc până când rămânem doar noi doi şi Smirnoff pe trotuar. Gio îmi netezeşte părul pe spate cu ambele mâini şi se uită la mine, cu ochi serioşi.

— Eşti bine? şopteşte el, ţinându-mă de faţă.

— Acum sunt, spun eu şi vorbesc cât se poate de serios. Tu?

— Nici pe departe, spune el, dându-se înapoi. Iris, toată povestea asta e…

Bagă mâna în buzunar şi scoate ceva. Privesc în jos şi văd şerveţelul zdrenţuit de culoarea mentei, din caietul de amintiri al mamei. Scrisul de mână al lui Santo. Nepreţuita lor reţetă de familie.

— Tata ne-a povestit totul, spune el. Şi Felipe a completat golurile.

Mă uit la şerveţel.

— În fiecare zi am vrut să-ţi spun.

Mă priveşte.

— Toate dimineţile pe care le-am petrecut împreună la gelaterie, iar tu ai ştiut reţeta dintotdeauna.

— Nu era un secret pe care aveam dreptul să-l împărtăşesc, şoptesc. Voiam doar să ajut, nu să provoc discordie în familia ta.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine mai devreme, spune el.

— Nu a fost niciodată vorba despre încredere, spun eu. A fost vorba despre loialitate faţă de mama. Cel puţin la început. Şi, apoi, faţă de Santo. Cu cât îmi povesteai mai multe despre el, cu atât înţelegeam mai tare cât de important era ceea ce stă scris pe şerveţel. Şi minciuna pe care ţi-am spus-o despre Adam… m-a făcut să mor de ruşine. Îmi săpasem o groapă din care nu aveam habar cum să ies. Îmi pare atât de rău…

Gio se uită fix la şerveţel.

— Mama mi-a spus să-ţi dau asta înapoi.

Mă doare inima gândindu-mă la Maria, cum a ieşit în faţă pentru a mă apăra.

— Cum e?

Gio oftează încet.

— A fost extraordinară, ca întotdeauna. Au trecut prin prea multe împreună de-a lungul anilor pentru a lăsa povestea asta să-i distrugă. Prea mult trecut. Prea multă iubire. Istoria asta s-a petrecut cu mult timp în urmă şi, până la urmă, cred că e recunoscătoare că ai ajuns la noi, cu reţetă şi tot restul.

— Dar are tot dreptul să mă urască, spun eu, întristându-mă la gândul acesta, pentru că generozitatea sufletească şi căldura Mariei m-au învăluit ca o haină de iarnă.

— Dar ea nu te urăşte, spune Gio. Mama are o inimă de leoaică şi, îţi place sau nu, acum eşti una dintre ai ei.

Una dintre ai ei. Exact aşa m-am simţit astăzi, protejată într-un fel pe care nu 1am mai simţit de când a murit mama.

— Şi Santo? întreb. E bine?

Gio ridică privirea spre apartamentul lui Bobby.

— Stoic, ca de obicei. Puţin uşurat, puţin ruşinat, cred.

— Nu are de ce să-i fie ruşine, mă grăbesc să spun. Nu erau decât nişte copii. Să încerc să spun ceva pentru a îmbunătăţi situaţia? E vina mea.

— Nu e vina ta, spune Gio. A trăit cu povara alegerilor pe care le-a făcut atunci. Tu doar ai încercat să îndrepţi lucrurile. Acum, acest lucru e ceva ce ţine doar de ei doi. Trebuie să rezolve lucrurile în felul lor şi o vor face.

Înţeleg ce spune. Nu e ceva ce mai pot controla de aici încolo.

Mă sărută pe frunte.

— Ai făcut tot posibilul. Ceea ce s-a făcut e bun făcut Acum, totul a ieşit la iveală, aşa cum şi trebuie.

Simt cum greutatea care mi-a apăsat umerii în ultimele câteva luni se risipeşte. Ştie totul. Ştie despre Adam, despre mama şi despre reţetă. Îmi ştie toate secretele şi totuşi e aici.

— Iris, spune el, şi îi simt palma caldă pe gât când mă uit în ochii lui.

— Te iubesc, spun, pentru că, după tot ce s-a întâmplat, vreau să fiu eu prima care o spune. Te iubesc atât de mult, Gio!

Îşi plimbă degetul mare peste buza mea de jos în timp ce o spune:

— *Ti amo!*

Zâmbesc şi îi zic şi eu înapoi, iar sunetele sunt noi şi preţioase pe buzele mele.

— Vorbeşti italiană, murmură el şi îi aud vocea gâtuită de emoţie.

Smirnoff mormăie ceva pe treapta din faţă. Ar putea fi apreciere la adresa noilor mele abilităţi lingvistice sau o ameninţare de violenţă iminentă, e greu de spus. Oricum ar fi, va primi astăzi o cutie întreagă de ton. S-ar putea chiar să-l servesc într-un castron de melamină roz.

Când intrăm, în sfârşit, în apartamentul lui Bobby şi Robin e atmosferă de petrecere. Chiar dacă sunt proaspăt întorşi din vacanţă şi valizele stau încă aliniate pe hol, au intrat direct în rolurile de gazde

desăvârşite şi au deschis şampania. Pe fundal se aude o muzică lentă, aleasă după preferinţele lui Santo, bănuiesc, iar Sophia şi Bobby râd de ceva pe canapea, deja prieteni la cataramă.

— Mă simt de parcă am păşit într-o felicitare de Crăciun, murmur.

Smirnoff trece pe lângă gleznele mele, în timp ce toată lumea se întoarce şi se uită la noi.

Sophia sare de pe canapea şi ne îmbrăţişează strâns pe amândoi, apăsându-şi dosul palmei de obrazul meu.

— Ai îngheţat, spune ea. Vino şi treci lângă foc.

— Mi-e bine.

O ţin de mâini până când se uită la mine.

— Mulţumesc pentru tot! şoptesc. Ai fost dată naibii.

— Oh, mi-aş fi dorit să-i fi dat măcar un pumn, spune ea.

— Nu merită să-ţi rupi unghiile, zic, gândindu-mă cu lejeritate acum la cel mai apăsător lucru pe care l-am purtat în inimă.

Sophia aruncă o privire spre Gio.

— Nu l-am văzut niciodată aşa, spune ea, dragostea şi admiraţia pentru fratele ei citindu-i-se limpede pe faţă.

Îl privesc şi eu pe Gio şi îmi amintesc felul în care m-a apărat, dar şi felul în care a făcut un pas înapoi pentru a-mi oferi spaţiu să spun ce am de spus.

Bobby ni se alătură şi îi întinde mâna lui Gio. Văd cum schimbă priviri de acceptare şi de respect în timp ce îşi strâng mâna, cealaltă mână a lui Gio sprijinindu-se pe umărul lui Bobby.

— Să ştii că aveam situaţia aproape sub control până ai venit, se umflă Bobby în pene. Îl pusesem la podea pe nenorocit.

— Am auzit, spune Gio. Iris spune că ai fost un erou.

Bobby se uită la mine, cu ochii suspect de umezi, în timp ce rosteşte cuvântul „erou.”

— Iron Man nu e cu nimic mai presus de tine, spun eu, sărutându-l pe obraz şi alegând intenţionat supereroul lui preferat, pentru un efect maxim.

Robin vine şi ne îndeamnă să mergem în sufragerie, unde suntem învăluiţi de căldura şi dragostea familiei Belotti. O sărut pe Maria şi îi îmbrăţişez pe Santo şi pe Felipe, apoi mă aşez pe canapea între Sophia şi Gio şi îi ţin de mână.

Închid ochii, îl ascult pe Frank Sinatra cântând celebrul său cântec de dragoste pentru New York şi zâmbesc pentru că ştiu că undeva, cumva, mama a făcut această dedicaţie specială doar pentru mine.

Am venit la New York în căutarea unui nou început, singură şi fără a avea garanţia că voi reuşi. Acum nu mai am nesiguranţa asta. Acest oraş strălucitor, haotic şi minunat e casa mea pentru totdeauna, dacă va vrea să mă primească în sânul lui.

Nu mai sunt nici singură. Toată viaţa am fost legată invizibil de familia Belotti, printr-o uşă din sticlă pictată, un şerveţel verde rupt şi boluri nesfârşite cu gelato reconfortant de vanilie. Cât de norocoasă sunt că am unit cumva, în mod miraculos, toate aceste puncte, că astrele s-au aliniat şi m-au condus la exact aceeaşi uşă din sticlă. E o iluzie să-mi imaginez că mama a avut cumva o mână călăuzitoare, dar dacă astfel de lucruri ar fi fost posibile, ştiu că ar fi mutat cerul şi pământul pentru a mă conduce la Belotti. Gelateria de pe strada Mulberry era locul ei sigur aici, în acest oraş, iar acum, trei decenii mai târziu, a devenit şi al meu.

Pe vremuri, a avut de ales să rămână şi n-a făcut-o. Semănăm din multe puncte de vedere eu şi mama, dar povestea mea din New York se termină diferit, şi asta nu datorită destinului sau a astrelor sau datorită mamei. Ci datorită mie. Datorită puterii pe care am găsit-o să mă urc într-un avion spre New York doar cu aparatul meu de gelato drag şi cu o valiză ponosită. La vremea respectivă simţeam că fug, dar acum, privind în urmă, pot vedea, în sfârşit, întreaga imagine haotică şi minunată.

Veneam acasă.

EPILOG

Şase săptămâni mai târziu, de Valentine’s Day

— Cred că tocmai am văzut una, spun arătând spre cer. Chiar acolo.

Gio urmăreşte direcţia degetului meu şi apoi se uită din lateral la mine.

— Ba nu ai văzut.

Râd înfundat.

— Nu, nu am văzut. E prea înnorat. Dar te-ai străduit atât de mult, aşa că o să mint şi o să spun că am văzut o stea căzătoare, iar tu o să zâmbeşti şi o să te prefaci că mă crezi.

— N-o să mai stau niciodată drept după seara asta, spune el, mişcându-şi umerii pe podeaua metalică cu striaţii a camionetei pentru care a mutat munţii să o închirieze ca surpriză de Valentine’s Day.

Toată ziua a condus până în nordul statului, astfel încât să ne putem întinde sub cerul întunecat să căutăm stele căzătoare, dar vremea nu ţine cu noi.

— Ar fi trebuit să iau şi nişte saltele gonflabile, bombăne el.

Dau din cap.

— Era musai să fie o pătură în carouri sau cina pe Empire State Building.

— Sau un alt rahat la fel de banal, spune el, cu acelaşi accent englezesc teribil pe care l-a folosit la prima noastră întâlnire în librărie, în urmă cu douăsprezece luni.

Nu-mi vine să cred că şi-a amintit ce am spus în acea zi şi nici nu-mi vine să cred efortul pe care l-a depus pentru a mă surprinde cu acest ecou al primei noastre întâlniri, o pătură în carouri într-o camionetă, sub stele.

Îi dau un pumn în braţ şi zâmbesc în întuneric. Mă pot uita în urmă la ziua aceea fără să mai simt ruşine şi groază, pentru că a declanşat un şir de

evenimente care m-au condus aici, cu dragostea vieţii mele.

Gio se rostogoleşte pe o parte şi se uită la mine.

— Nu cred că ar trebui să facem din asta tradiţia noastră anuală, spune el.

— Cu siguranţă n-o să se mai întâmple, spun eu. Anul viitor e rândul meu să fac planuri de Valentine's Day.

— Poate fi undeva în interior şi să fie şi un pat?

Dau din cap.

— S-a făcut.

Mă ridic şi trag rucsacul spre mine.

— Ţi-am luat ceva, spun, ridicând din geantă un pachet împachetat de cadou.

I-l dau şi el se întinde sub pătură şi scoate, la rândul lui, un cadou pentru mine.

— Facem schimb, spune el.

— Deschide-l tu primul.

Trage de panglică, deschide cutia şi râde încetişor când se uită la cele două linguri de argint din cutie.

— Una mare, una mică, spun eu.

— *Cucchiaino,* spune el, masându-mi genunchiul.

Răsucesc în mâini cadoul de la el.

— Ştiu ce e, spun.

— Deschide-l, oricum ar fi.

Despachetez cartea şi trasez cu degetele modelul complicat al copertei. E o ediţie specială cartonată, cu margini aurii, care nu aduce deloc cu cartea broşată pe care ne-am certat anul trecut de Valentine's Day. Mă bucur; poate voi putea citi acest exemplar fără niciun sentiment persistent de ruşine şi regret.

— *Coniglio,* spune el.

— N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă, dar spune-o din nou, zic eu, pentru că el ştie foarte bine că mă dă peste cap când vorbeşte în italiană.

— Iepure, spune el. Înseamnă iepure.

— Bine, isteţule.

Observ iepurele ascuns pe copertă, apoi mă întind din nou şi mă sprijin într-un cot.

— Crezi că se va însenina?

— Nicio şansă, răspunde Gio.

— Nu-mi pasă. Pentru mine oricum nu contează decât camioneta şi pătura în carouri.

— Ai fi putut spune asta înainte să conduc cinci ore pentru a ajunge aici, spune el, înfăşurându-şi o şuviţă din părul meu în jurul degetului.

— A fost romantic. Te iubesc pentru că ai încercat.

Mă aplec să-l sărut, iar el mă rostogoleşte pe spate sub el.

— Totuşi ai dreptate în privinţa maşinii, spun în timp ce omoplaţii mi se lovesc de metal.

— În momentul ăsta îmi place foarte mult camioneta asta, spune el, băgându-şi mâna sub puloverul meu. Cred c-o s-o cumpăr.

— Nu-i prea frig pentru asta? şoptesc când el mă sărută pe gât şi spune ceva ce sper că e nespus de murdar în italiană.

Deschid ochii şi, sincer, văd stele.

MULŢUMIRI

Mulţumesc agentului meu minunat, Nelle Andrews, şi editorilor mei din Marea Britanie şi SUA, Harriet Bourton şi Hilary Teeman. Voi aprecia pentru totdeauna amabilitatea şi sprijinul vostru neclintit în timp ce am lucrat la această carte.

Mulţumiri speciale tuturor celor de la Notarianni Ices din Blackpool, pentru că mi-au oferit scânteia iniţială de inspiraţie printr-un fragment despre Hairy Bikers – toate orele pe care le-am petrecut uitându-mă la emisiuni de gătit nu sunt în zadar!

Mulţumesc, ca întotdeauna, tuturor celor de la Viking, de la Penguin şi echipei de copyright pentru excelenţa voastră nesfârşită – sunt norocoasă să mă aflu pe mâinile voastre.

Mulţumiri imense echipei Ballantine, sunt atât de recunoscătoare pentru relaţia noastră continuă şi pentru modul atent în care împărtăşiţi poveştile mele cu publicul din SUA.

Multe mulţumiri tuturor editorilor mei de peste mări şi ţări. Este incredibil să-mi imaginez cărţile în mâinile cititorilor din colţuri îndepărtate ale lumii.

Toată iubirea mea fetelor Bob pentru mulţi, mulţi ani de prietenie şi de susţinere, şi lui Emily Blackledge, în special, pentru sfaturile tale înţelepte în ceea ce priveşte cântatul.

Şi, nu în ultimul rând, dragoste şi mulţumiri familiei şi prietenilor mei dragi, ca întotdeauna, sunteţi favoriţii mei şi cei mai buni.

O rețetă gustoasă de gelato cu vanilie

Și, desigur, niciun maraton de comedii romantice (romcom) nu este complet fără gelato de vanilie! (Bine, s-ar putea să nu fie rețeta super-secretă a familiei Belotti, dar vă încurajăm să experimentați această rețetă și să faceți din ea propria tradiție de familie!)

INGREDIENTE:

4 gălbenușuri de ou

¾ cană zahăr granulat

1½ căni de lapte integral

1 cană smântână rece

Extract de vanilie după gust

METODĂ:

Bateți gălbenușurile și zahărul până când amestecul devine moale și cremos. Aduceți laptele aproape de temperatura de fierbere și mențineți-l la 185° F, asigurându-vă că nu fierbe. Adăugați încet amestecul de ouă, amestecând tot timpul. Se mai fierbe amestecul timp de câteva minute, apoi se adaugă smântâna rece, amestecând treptat și bine. Transferați într-o mașină de gelato și urmați instrucțiunile pentru dispozitivul dvs.

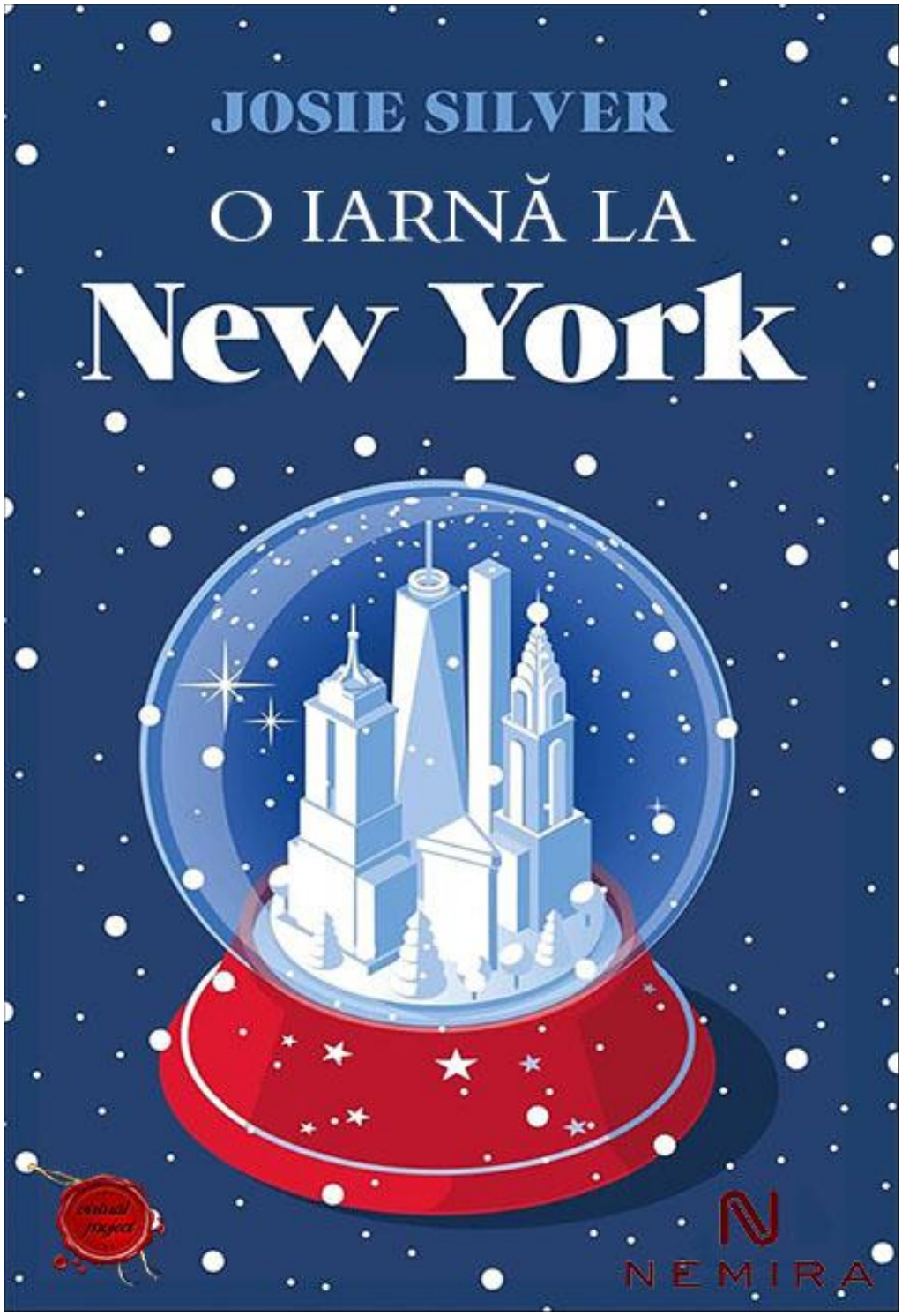
JOSIE SILVER
O IARNĂ LA
New York
NEMIRA

[1] Joc în care mai mulţi copii dansează în jurul unui număr mai mic de scăunele şi sunt nevoiţi să-şi găsească rapid un loc când muzica se opreşte brusc. Cel care nu reuşeşte e eliminat (n. red.).

[2] St. Elmo's Fire – film în regia lui Joel Schumacher, apărut în 1985 (n. trad.).

[3] „Nebun după tine" – în lb. engleză, în original (n. trad.).

[4] Joc de cuvinte care face referire la un vers al melodiei „I Love Rock 'N' Roll" a lui Joan Jett – *So put another dime in the jukebox baby* – „Mai bagă o monedă în tonomat, iubito" (n. trad.).

[5] Personajul feminin principal din filmul *Dirty Dancing* aduce la un moment dat la o petrecere un pepene verde, care simbolizează un ritual de trecere către feminitate (n. trad.).

[6] Serial canadian, difuzat în perioada 2015-2020 (n. trad.).

[7] „La mulţi ani, nepoata mea!", în lb. italiană, în orig. (n. trad.).

[8] Joc de cuvinte. În original este Penny (numele fostei soţii a lui Gio) (n. trad.).

CUPRINS

VALENTINE’S DAY
ȘAPTE LUNI MAI TÂRZIU…
1
2
3
VIVIEN
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
VIVIEN
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
VIVIEN
32

33
34
35
36
37
38
39
EPILOG
MULȚUMIRI
O rețetă gustoasă de gelato cu vanilie

Table of Contents

VALENTINE’S DAY 3
ŞAPTE LUNI MAI TÂRZIU… 9
1 10
2 17
3 21
VIVIEN 32
4 51
5 56
6 67
7 73
8 81
9 92
10 98
11 105
12 114
13 126
14 134
15 140
16 150
17 162
18 169
19 174
20 185
21 191
VIVIEN 199
22 203
23 209

24 213
25 222
26 226
27 234
28 250
29 253
30 264
31 270
VIVIEN 279
32 283
33 295
34 298
35 300
36 305
37 311
38 314
39 321
EPILOG 327
MULŢUMIRI 330
O rețetă gustoasă de gelato cu vanilie 331